

Lạc đường

Contents

Lạc đường	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	7
3. Chương 03	12
4. Chương 04	18
5. Chương 05	23
6. Chương 06	27
7. Chương 07	33
8. Chương 08	38
9. Chương 09	43
10. Chương 10	48
11. Chương 11	53
12. Chương 12	58
13. Chương 13	63
14. Chương 14	69
15. Chương 15	75
16. Chương 16	80
17. Chương 17	87
18. Chương 18	93
19. Chương 19	99
20. Chương 20 Phần 1	104
21. Chương 20 Phần 2	107
22. Chương 21 Phần 1	111
23. Chương 21 Phần 2	115
24. Chương 22	118
25. Chương 23 Phần 1	125
26. Chương 23 Phần 2	130
27. Chương 24 Phần 1	137
28. Chương 24 Phần 2	141
29. Chương 25 Phần 1	146
30. Chương 25 Phần 2	152
31. Chương 25 Phần 3	156
32. Ngoại Truyện 1	160
33. Ngoại Truyện 2	163
34. Ngoại Truyện 3 [hết]	168

Lạc đường

Giới thiệu

Giới thiệu Tôi, một người khi nhìn thấy phim truyền hình cổ trang sẽ lập tức chuyển kênh, không hề

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-duong>

1. Chương 01

Chương 1: Tai họa bắt đầu

Đợi trước cổng sở nghiên cứu hơn nửa tiếng đồng hồ cũng không gọi được chiếc taxi nào, tôi sốt ruột nhìn đồng hồ, đã sáu giờ rồi.

Tám giờ có một cuộc hội nghị, đề tài thảo luận là mục tiêu nghiên cứu hiện nay của tôi, tôi không thể bỏ lỡ. Thật hối hận vì lúc sáng không chạy xe đến! Chỉ v tôi hôm qua mất ngủ, buổi sng tỉnh lại hơi mơ mng, nhất thời muốn nhân hạ liền đón taxi đến đây.

“Cao Lăng!”

Nghe giọng nói n y tôi không nhận được nhú mày.

Một chiếc xe hơi hiệu Honda màu champagne dừng trước mặt tôi, người lái xe cười chào tôi, lộ ra hàm răng trắng đều: “Đón xe không được sao? Không bằng tôi đưa cô đi?”

Tôi quét mắt nhìn anh ta, hơi mím môi không thềm để ý tới.

“Cao Lăng lên xe đi. Không phải cô đang rất vội sao?” Anh ta không đếm xỉa đến sự lạnh lùng của tôi, vẫn cứ cười.

Một chiếc xe bus tuyến 72 vừa đúng lúc vào trạm, tôi cân nhắc một giây liền bước nhanh tới, lúc đi khỏi vẫn ném lại một câu: “Không cần”.

Tên Triệu Quốc Thuần này rõ là không rút ra được bài học kinh nghiệm nào cả, chẳng lẽ lần trước đã nằm viện một tháng còn chưa làm cho anh ta sáng mắt ra hay sao? Từ lần đ về sau, những người đàn ông khác không ai dám bám lấy tôi nữa, chỉ có hắn vẫn làm phiền đến bây giờ.

Có lẽ phải cho anh ta nếm thêm chút mùi vị đau khổ nữa anh ta mới biết cái gì gọi là dừng đúng lúc! Tôi vừa nghĩ vừa lấy tiền lẻ từ trong túi áo quăng vào hộp tiền, tìm một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống. Hay là thôi, mặc dù Triệu Quốc Thuần rất đáng ghét, nhưng tốt xấu gì cũng là con trai người quen của ba, làm khó coi quá sẽ bị ba mẹ than phiền. Tôi không thể chịu được những lời phàn nàn của bọn họ.

Một làn khói khó ngửi thổi tới, tôi quay xuống người ngồi phía sau nói: “Tiên sinh, phiền anh dập thuốc lá!” Từ ngữ thì vẫn còn khách sáo, nhưng giọng điệu lại giống như ra lệnh.

Người nọ vừa định nổi giận, khi ngẩng đầu nhìn thấy tôi lại ngán ngơ.

Tôi không kiên nhẫn lạnh lùng nói: “Trong xe cấm hút thuốc!”

“À...à” Người đàn ông trẻ tuổi vội vàng tắt khói thuốc, vút mẩu thuốc lá vào thùng rác trong xe. Anh ta làm xong vẫn còn nhìn chăm chăm tôi. Tôi dùng ánh mắt không hề có độ ẩm đảo qua mặt anh ta, rốt cuộc anh ta cũng cúi đầu không dám nhìn tôi nữa.

Tôi thu hồi ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy mây đen phủ kín bầu trời phía trước, xem ra sắp đổ mưa rồi. Không sao, trong túi tôi có dù, mưa lớn cũng tốt, gột rửa hết những phiền muộn mấy ngày nay.

Cảm thấy đôi mắt hơi mệt mỏi, lại trở nên mơ màng. Dù sao từ giờ đến nhà tôi cũng phải mất một tiếng nữa.

Ngủ không hề yên ổn, tiếng người bên tai càng lúc càng ầm ĩ, mơ hồ còn có tiếng khóc lóc. Phiền chết được, sao lại thế này? Chợp mắt một chút cũng không được! Tôi mở mắt ra, lại thấy một cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi.

Người chung quanh đều mặc trang phục cổ — nói chính xác là trang phục của đời Thanh, hơn nữa vẻ mặt lại vô cùng buồn bã thê lương. Mà tôi cũng không phải ngồi trên xe buýt, gian phòng này được bài trí giống như viện bảo tàng cổ đại. Vậy những người này là gì? Chẳng lẽ bọn họ là tượng sáp?

Tôi không nhịn được hét toáng lên. Chỉ nghe một “người sáp” nói: “Tiểu Hàm, di nương cô đã đi rồi”.

Tôi xoay người nhìn thấy một phụ nữ trung niên tú lệ nằm trên giường, nhưng khuôn mặt lại trắng như tuyết, đã không còn thở. Tôi cả kinh lui về phía sau vài bước, đụng vào cái bàn. Tôi vô ý thức xoay người, chỉ thấy trên bàn bày một cái gương trang điểm. Tuy là cũ xưa chỉ xứng đặt ở viện bảo tàng, nhưng cũng đủ để chiếu rõ mặt tôi. Không, đây không phải tôi! Ngoại trừ vẻ mặt hoảng hốt, cái mũi này, đôi mắt này không phải là tôi! Trong gương chỉ có gương mặt của một đứa bé, tái nhợt sợ hãi. Tôi cúi đầu nhìn bộ ngực bằng phẳng của mình, tay chân vẫn còn nhỏ, còn có bím tóc buông xuống trước ngực.

Tôi lên tiếng gào to, muốn lấy tiếng hét để xua đuổi cơn ác mộng này. Bỗng nhiên cảm thấy phía sau cổ bị một đánh một cái, trước mắt bỗng tối sầm, đã hôn mê.

Tỉnh lại, tôi không hề như mong muốn được nằm thoải mái trên chiếc giường lớn của nhà mình trong khu trọ, mà vừa mở mắt liền thấy khung giường khắc hoa. Tôi vẫn còn ở trong giấc mộng này, vẫn ở trong thân thể của bé gái này, nhưng vì sao lại như vậy?

Bỗng nhiên, một ý niệm hiện lên trong đầu tôi, cơ thể này giam cầm linh hồn tôi, như vậy thì, giết chết thân thể này tôi có thể trở về rồi! Mặc kệ là thế nào, tôi cũng muốn thử một lần!

Lén lút đẩy cửa phòng ra, bên ngoài sương đêm ẩm ướt, có phần lạnh lẽo. Tôi mượn ánh trăng băng qua sân trong, cuối cùng nhìn thấy một cái hồ nước, nước trong hồ đen kịt. Đường như tôi thấy được thế giới của tôi ở trong đó. Không hề do dự, tôi nhảy xuống, liều mạng lặn xuống chỗ sâu nhất.

“Người đâu! Tiểu thư nhảy xuống nước rồi!”

Tỉnh lại lần nữa, toàn thân tôi từ trên xuống dưới vô cùng khó chịu, giống như mất hết sức lực. Nhưng chân gấu, mảnh vải, gối vuông...Đều chứng minh thử nghiệm của tôi đã thất bại. Tôi không kiên trì nổi lại ngủ thiếp đi, sau đó bị đói lại tỉnh dậy.

Tìm đến mâm điểm tâm ở trên bàn, ăn ngẫu nhiên sạch bóng. Khát, cầm lấy ấm trà rót vào bụng. Sau khi ăn uống no đủ, tôi đẩy cửa phòng, nhưng lần này đẩy thế nào cũng không ra. Chắc là sợ tôi lại đi tìm cái chết nên khóa lại rồi.

Tôi đập nát mâm sứ, nhặt một miếng sắc nhọn kề vào cổ tay trái. Nhìn chăm chăm làn da trắng như tuyết và mạch máu màu xanh kia, tim tôi đập càng lúc càng dồn dập, tay phải cầm mảnh sứ vỡ bắt đầu run rẩy. Cắt một cái sẽ không chết, miệng vết thương sẽ tự đông lại. Cho nên mọi người sẽ chọn phòng tắm để tự sát, dùng nước nóng thường xuyên rửa sạch miệng vết thương. Như vậy mới có thể làm máu không ngừng tuôn ra. Mà ở đây hiển nhiên là không có điều kiện như vậy, chỉ có thể cắt liên tục, một lần lại một lần...

Không! Tôi không làm được! Ném mảnh sứ vỡ xuống, tôi nằm ngửa trên giường thở hổn hển.

Vì sao tôi lại ở đây? Là lực lượng gì đã phá vỡ cân bằng thời gian và không gian, lôi kéo tâm trí và kí ức của tôi vào thân thể này? Hay chỉ là một giấc mơ hoang đường? Bây giờ tôi đang tỉnh hay vẫn đang mơ? Tôi cũng không rõ nữa rồi.

Suy nghĩ cả một đêm, không có bất kỳ kết luận gì.

Sáng sớm hôm sau, bọn nha đầu mở cửa tiến vào, thấy bên trong hỗn độn như vậy đều sợ hãi. Hiện tại, có lẽ người người đều biết tôi bị điên rồi. Người đàn ông tự xưng là cha đến nhìn tôi hai lần, tôi cũng chỉ nghĩ đến chuyện của mình, không quan tâm đến ông ta.

Bọn họ còn mời thầy thuốc đến. Lang trung cổ đại kia sau khi chẩn mạch cho tôi quay lại nói với bọn họ: “Tiểu thư bị thương quá độ, bị tổn thương đến kinh mạch. Sợ là chứng bệnh mất cảm giác, trước tiên tôi sẽ viết đơn thuốc để cô ấy ổn định tinh thần. Nhưng bệnh này chỉ sợ tạm thời cũng không hết được, cần phải từ từ điều dưỡng.”

Tôi cần gì quan tâm đến toa thuốc đại phu Mông Cổ kia kê ra chứ, tôi không thèm uống cái thứ đó! Nhưng sau khi bị cưỡng ép rót vào miệng vào lần, tôi đã chịu khuất phục.

Suốt cả một tháng, tôi nhốt mình trong phòng khổ cực suy nghĩ, nhưng kết quả lại chẳng thu hoạch được gì.

Một ngày kia, một nha hoàn đi vào đưa cơm. Tôi nói: “Đổi vài món khác đi. Ăn như vậy tôi ngán chết rồi!”

Tiểu nha đầu sợ đến mức chạy vội ra ngoài. Tin tức này đối với người cha cổ đại của tôi coi như là một việc vui mừng — ít nhất con gái của ông ta ngoại trừ thét chói tai và ngán người cũng có phản ứng khác!

Lại qua mấy ngày, bề ngoài của tôi xem ra ngày này cũng giống ngày khác. Từ lúc phát hiện có buồn bực đau khổ cũng vô dụng, tôi quyết định tìm manh mối trong tòa nhà này. Như vậy thì tôi cũng không cần biểu hiện giống người điên nữa. Từ lúc tôi theo khuôn phép, và sau khi bắt đầu bắt bẻ đồ ăn thức uống, “Cha” rốt cuộc cũng không cho người khóa cửa phòng nữa. “Tiểu Hàm, con cảm thấy thế nào rồi?” “Cha” dịu dàng hỏi.

“Tốt lắm ạ.” Tôi đáp ngắn gọn.

“Ài...Đứa nhỏ này!” “Cha” có hơi đau khổ thở dài, “Làm sao mà di nương con vừa đi lại giống như thay đổi tính tình như vậy! Vốn cũng chẳng thể trách con đau lòng, mẹ con mất sớm, mấy năm nay nhờ có Mỹ Nga nuôi dưỡng hai tỷ đệ các con, Mỹ Nga cũng giống như mẹ ruột con...Đứa nhỏ đáng thương.”

Nói xong ông ta liền vươn tay đến ôm tôi, tôi lại lui về phía sau tránh được.

“Thôi, thôi!” Vẻ mặt “cha” mất mát đi ra khỏi phòng. Tôi có chút không đành lòng nhìn vẻ mặt xám trắng ủ rũ của người cha này, nhưng muốn tôi tham gia biểu diễn tiết mục cha ôm đầu con gái khóc rống này thì miễn đi. Nghĩ tới toàn thân lại nổi da gà!

Đến nơi này một tháng lẻ bảy ngày, cuối cùng tôi cũng đồng ý để nha hoàn trang điểm ỳnh.

Cẩn thận đánh giá dung mạo của bé gái trong gương, mặt mũi thanh tú, cũng được coi là xinh xắn, nhưng tôi vẫn chỉ cảm thấy khuôn mặt ban đầu mới thuận mắt. Dung mạo còn chưa tính, vóc người yếu đuối này mới là thứ tôi thống hận nhất. Sau khi tôi muốn nghiêng người chống tay nhảy qua một cái lan can thấp bé mà bị ngã mặt mũi bầm dập liên bất đầu hiểu ra, hóa ra thân thể nhanh nhẹn khỏe đẹp kia cũng không phải có sẵn. Nếu bẩm sinh đã không tốt thì sau này cứ sửa chữa, cũng may tuổi tác của tiểu cô nương này vẫn còn nhỏ, tính thích nghi hẳn là tương đối cao.

Về thân thể này, điều may mắn nhất đó là — Cô nương này không có bó chân. Cũng không phải vì xuất thân cô không cao quý, mà là vì cha Lý Tiến của cô là người Hán. Nghe nói, nữ nhi Mãn, Mông, Hán bất kỳ hễ đến độ tuổi nhất định phải tham gia tuyển tú, nếu không sẽ không được xuất giá. Nữ nhi bó chân thì không thể chống lại mệnh lệnh đi tuyển tú của triều đình. Bởi vậy người Hán vẫn luôn chống lại, nữ nhi trong nhà đều không bị bó chân.

Cái gọi là trang điểm cũng chỉ là chải tóc, thay quần áo thích hợp, bé gái chín tuổi trang điểm làm cái gì? Nếu phải bôi son trát phấn tôi mới cảm thấy kì quái đấy!

Cuối cùng, tôi cũng có thể đi ra cửa phòng, đứng dưới bầu trời trong xanh vạn dặm. Lâu ngày không thấy ánh mặt trời có hơi chói mắt, tôi đi chậm chậm trong sân, mỗi lần đến một chỗ đều phải quan sát xem có gì không đúng hoặc chỗ nào kì lạ hay không. Tôi cảm giác được có rất nhiều người chỉ trở hành động kì quái

của tôi, nhưng vì bọn họ đều biết tôi đã từng bị điên, nói không chừng hiện giờ cũng vẫn còn hơi điên nên đối với hành động việc làm của tôi cũng không có gì kì quái.

Lại một tháng sau, tôi vẫn không có thu hoạch gì, thậm chí một manh mối chút giá trị cũng không có. Tôi xem ra tôi thật sự muốn điên rồi! Nghiên cứu bên kia vừa bước vào thời khắc mấu chốt, luận văn tiến sĩ cũng đã viết được một nửa, trì hoãn một ngày cũng là một tổn thất lớn, huống chi đã gần hai tháng!

“Tiểu thư, tiểu thư!”

“Chuyện gì?” Đầu tôi cũng không quay lại, lạnh lùng hỏi.

Tiểu nha đầu tên Hồng Nguyệt Nhi sợ hãi đáp: “Thiếu, thiếu gia đã về, lão gia gọi cô đến tiền sảnh.”

“Biết rồi.”

“Tiểu thư.”

“Không phải nói biết rồi sao?”

Bộ dáng Hồng Nguyệt Nhi sắp khóc nói: “Lão gia gọi cô lập tức đi...”

Tôi không chịu được nhất là nghe người ta khóc, đứng dậy đi đến tiền sảnh.

“Tiểu thư.”

Tôi xoay người nhìn chằm chằm nàng, ý tứ của ánh mắt là: lại thế nào đây?

Nhưng dường như Hồng Nguyệt Nhi không lý giải như vậy, nước mắt lập tức trượt ra khỏi hốc mắt: “Tiểu thư...rửa tay...” Giọng nói như muỗi vo ve, ông trời thương xót là tôi nghe vẫn hiểu được.

Nhìn tay mình đầy nước bùn, nghĩ lại cô nàng nhấc nhở cũng đúng, liền chạy đến bờ ao rửa sạch.

Tôi đi phía trước, Hồng Nguyệt Nhi không dám tới gần tôi trong vòng ba bước. Cũng khó trách cô nàng sợ hãi, ban nãy lúc cô ấy tìm thấy tôi, tôi đang đào đất dưới chân tường. Mắt thấy sắp đến tiền sảnh, tôi xoay người nói với cô: “Cô xuống rửa mặt trước đi. Nước mắt trên mặt không khó chịu sao?”

Hồng Nguyệt Nhi sửng sốt một lát, sau đó mới cúi người với tôi, chạy ra ngoài.

Tôi lắc lư đi vào tiền sảnh, đúng lúc nhìn thấy một cặp mắt trong veo xinh đẹp. Miễn cưỡng đón lấy ánh mắt dò xét này, đối với ánh mắt ban đầu là dịu dàng thân thiết đến kinh ngạc rồi lại phần nộ kia, tôi vẫn làm như không thấy.

“Tiểu Hàm, con tới vừa đúng lúc, cha và đệ đệ mới nhắc đến con.” “Cha” nhìn thấy tôi xuất hiện, hết sức mừng rỡ nói.

“Cha, cô ta không phải tỷ tỷ!” Chủ nhân của ánh mắt đó bật thốt lên.

Không hổ là cặp song sinh chung một phôi thai, lập tức đã nắm được mấu chốt của vấn đề.

“Nói vậy!” “Cha” giận dữ mắng mỏ, “Bệnh của tỷ tỷ con vừa khỏi, không được hồ nháo!”

Khuôn mặt đứa bé trai kia đỏ ửng lên, liếc nhìn tôi, dường như không cam lòng cúi đầu xuống.

“Cha” vỗ vai tôi an ủi nói: “Tiểu Hàm đừng sợ, Hạo nhi đùa với con thôi!”

Tôi không có biểu tình gì đánh giá “đệ đệ” song sinh Lý Hạo, bộ dạng cậu ta và Lý Hàm có bảy tám phần giống nhau, vóc người hơi cao. Cậu ta đang dùng cặp mắt sau này có lẽ rất khiếp người tròng tôi.

Tôi quay đầu sang chỗ khác, cũng chẳng muốn tranh đấu vô vị với tiểu quý chín tuổi này.

“Hạo nhi, đi thấp nén hương cho di nương con đi. Tiểu Hàm con cũng đi đi.” “Cha” nói.

Lý Hạo “Dạ” một tiếng, đi ra ngoài trước. Tôi uể oải đi theo phía sau. Thấp hương xong, tôi đang muốn trở về ngủ một lát lại bị cậu ta ngăn lại. “Cô là ai?” Giọng nói của Lý Hạo rất kiên quyết, tiếc là vẫn mang theo giọng điệu non nớt của trẻ con.

Tôi ngáp một cái, vỗ vỗ cánh tay vì đào khoét đất một buổi sáng mà vô cùng nhức mỏi, không để ý đến cậu ta.

“Tôi hỏi cô đó!”

Tôi đột nhiên tiến đến gần cậu ta, dừng lại trước mặt cậu ta chưa tới mười cen-ti-mét, để cậu ta nhìn cho rõ khuôn mặt giống hệt mình. “Cậu nói tôi là ai?” Tôi lạnh lùng hỏi lại.

Cậu ta giật nảy mình, nhìn chằm chằm tôi ngây người, muốn nói cái gì đó nhưng không thể nói nên lời.

“Tránh ra.” Tôi đẩy cậu ta qua một bên, cứ thế nghênh ngang rời đi.

Thời gian ở đây, tôi đã cố gắng không thêm nghĩ đến việc nghiên cứu. Nhưng mà, thời điểm những ánh sáng thần kỳ lóe sáng còn nhiều hơn trước kia. Sau khi tôi nhìn không được dùng bút lông vẽ ra một chuỗi mô hình nguệch ngoạc và những công thức tính lại phát hiện ra, không có mấy tính màn hình lớn và phòng thí nghiệm thì căn bản tôi không thể nào tiếp tục! Sau đó, xé tan những gì vừa viết ra thành từng mảnh, tiếp đó bắt đầu đập phá những thứ bên cạnh để phát tiết. Thời khắc ngăn ngui duy nhất có thể khiến cho tôi bình tĩnh lại, là lúc này, ở trên lưng ngựa chạy nhanh như chớp. Cảm giác gió thốc vào mặt rất giống khi ở câu lạc bộ đua ngựa ngoại ô Bắc Kinh, khiến lòng tôi bị kích thích yên tĩnh trở lại.

Phía sau có tiếng bước chân của một con ngựa khác đuổi đến gần, là anh Mẫn Huy? Giống như thường ngày, tôi cũng không quay đầu lại, phóng ngựa chạy đi, nhắm mắt lại hưởng thụ khoái cảm tốc độ. Cho đến khi đến một khe núi, tôi đột nhiên ghìm cương quay đầu ngựa, người phía sau xông tới trước mặt. Tôi cho rằng sẽ thấy anh Mẫn Huy vừa sợ vừa giận la mắng tôi giống như trước đây, mà tôi lại đắc ý cười ha ha. Nhưng khi tôi xoay người chỉ nhìn thấy thân thể Lý Hạo cúi xuống trấn an con ngựa đang kinh hãi.

Nụ cười của tôi nhanh chóng tắt lịm, vẻ vui mừng biến thành bi thương không biết làm sao. Sao anh Mẫn Huy lại có thể ở đây? Nếu như tôi không thể trở về cuộc sống trước kia, không thể trở về cơ thể trước kia, có lẽ tôi sẽ không còn được gặp lại anh nữa! Nghĩ tới có lẽ vĩnh viễn cũng không thể gặp lại người duy nhất tôi có thể thoải mái khi ở bên cạnh, tim tôi có cảm giác bị co rút đau đớn.

“Cha sợ cô xảy ra sự cố nên sai tôi đi theo.” Có lẽ Lý Hạo bị vẻ mặt của tôi hù dọa, vẫn là nuốt những lời oán trách vào lại trong bụng.

Tôi không còn hứng thú cưỡi ngựa, nhảy xuống khỏi lưng ngựa, đi về phía đáy cốc.

Băng qua một rừng dương liễu trông thấy một con sông trong veo chảy dài trước mắt. Nước sông thiên nhiên sạch sẽ không còn thấy ở thế kỷ hai mươi mốt nữa, nhưng vậy thì thế nào? Tôi không quan tâm đến nước tinh khiết đóng chai, cũng không để ý đến hồ bơi có mùi của chất tẩy. Nếu không thể hưởng thụ sự thoải mái và tiện lợi của thời đại văn minh, thế giới tự nhiên có ô nhiễm hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì với tôi.

Còn nhớ anh Mẫn Huy từng nói tôi phải biết kính sợ thiên nhiên, mà tôi chỉ nhún nhún vai tỏ vẻ không quan tâm. Tôi vẫn luôn tin con người có thể thắng thiên nhiên, bằng không cũng sẽ không chọn lựa năng lượng hạt nhân của vật lý học để làm mục tiêu nghiên cứu. Nhưng sức mạnh của khoa học kỹ thuật mà tôi tin cậy cũng không thể lý giải được những việc xảy ra bất ngờ trên người tôi, không thể không nói đây đúng là một loại mĩa mai.

Đầu mùa hạ, ánh mặt trời hừng hực, mặt nước phản chiếu ánh sáng càng thêm chói mắt, tôi không thể không nheo mắt lại. Tiết trời nóng bức và hoạt động ban này làm toàn thân tôi đổ đầy mồ hôi. Cho nên tôi rất ghét cái thời đại không có điều hòa cũng không có đồ uống ướp lạnh này! Vậy cũng chỉ có thể tìm cách khác thôi. Tôi cởi áo ngoài, không để ý tới Lý Hạo đang gào thét, nhảy vào con sông trong veo có thể thấy đáy.

Tôi lặn xuống lòng sông, lúc trôi lên mặt nước thì đã đến bờ bên kia. Sau vài giây, Lý Hạo cũng trôi lên bắt lấy cánh tay của tôi, dùng sức lắc lắc hỏi tôi: “Nói, cô đưa tỷ tỷ tôi đi đâu rồi hả? Cô trả tỷ tỷ lại cho tôi!”

Lý Hạo chưa đầy mười tuổi cũng không biết rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác cảm thấy hẳn không quen biết người trong cơ thể tỷ tỷ.

“Nếu có thể, tôi càng muốn toàn bộ trở về như lúc ban đầu hơn cả cậu!” Tôi hơi dùng sức đẩy cậu ta ra, không thể kiềm chế được lắm bầm: “Nếu như có thể trở về, nếu như cậu có biện pháp đưa tôi trở về...”

Cậu ta bị tôi đẩy ngã ngồi trong nước, ngửa đầu nhìn tôi giống như điên dại.

Nhìn vẻ mặt có chút sợ hãi của cậu ta, tôi dần dần tỉnh táo lại. Tôi đang làm gì? Đang hù dọa một đứa bé sao? Cho dù cơ thể này chỉ mới chín tuổi như cậu ta, nhưng hành động của tôi dù sao cũng là Cao Lăng hai mươi bảy tuổi rồi.

“Cô là ai?” Cậu ta hỏi, không còn khí thế bức người như lần trước, mà giọng nói có chút mê man.

Tôi cười, nhưng không biết nụ cười có biểu hiện trên mặt tôi hay không. “Cao Lăng, tôi tên Cao Lăng.”

“Đúng rồi, hiện nay niên đại là gì?” Trên đường trở về, tôi hỏi.

Lý Hạo nghi hoặc nhìn tôi.

“Tôi nói niên hiệu.”

“Khang Hi năm 36.”

Đầu Thuận Trị là 1644, tính đến nay chắc là năm 1697. Tôi cho rằng thế giới trước thế kỷ 20 đều thuộc về thời đại tăm tối. Không nhận được cảm hận nghĩ, sao không dứt khoát để tôi bầu bạn với người vượn Bắc Kinh luôn đi!

2. Chương 02

Chương 2: Vào kinh

Trước mắt là một cửa gỗ màu nâu đỏ, tôi đẩy nhẹ, cánh cửa liền mở ra. Bên trong là một phòng sách, không hề bài trí những thứ dư thừa, chỉ có ba giá sách xếp dựa vào tường từ mặt đất đến trần nhà, bày đầy những cuốn sách da bền tốt. Tôi đứng trước một kệ sách, tìm hết ở phía dưới, mãi đến khi tìm phía trên cùng mới thấy một vài cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng của Heinlein. Tôi nhìn bốn phía, không thấy cái gì có thể đứng lên được. Vì thế tôi liền lôi tất cả những tác phẩm lịch sử vĩ đại kia xuống, nào là “Tư Tri Thông Giám”, “Cựu Đường Thư”, “Minh Sử” đều bị tôi dẫm bẹp dưới chân giống như là “Thanh Sử Cảo”.

Cẩn thận leo lên, bám lấy mép giá đầy bụi bặm, tôi tính rút ra một quyển, trong lúc vội vàng, “cầu thang sách” dưới chân cũng không chịu nổi đổ xuống. Tôi mất thăng bằng ngã về phía sau, trong lòng thầm kêu một tiếng “xúi quẩy”. Dự tính lần này chắc chắn là sẽ bị ngã chống vó.

“Đây là báo ứng đó, Cao Lăng. Lần sau không được chà đạp sách của anh.” Anh Mẫn Huy vừa vịn đỡ được tôi, tránh được vận mệnh bi thảm cái ót của tôi đập xuống đất thành một người thực vật.

Tôi ngửa đầu, đúng lúc đối diện với đôi mắt đầy ý cười trêu chọc của anh ấy.

— Mở to mắt, chiếu vào đôi đồng tử là một màu xanh tươi đầu xuân ngoài cửa sổ. Kí ức phủ bụi nhiều năm bỗng nhiên tái hiện trong mộng, có ý gì đây?

Dường như trên lưng vẫn còn lưu lại lồng ngực ấm áp của anh Mẫn Huy, nhưng lúc này khoảng cách giữa hai chúng tôi là ba thế kỷ. Ba trăm năm! Đối với vũ trụ thì thời gian không có gì đáng kể, nhưng đối với loài người nhỏ bé của chúng tôi thì lại là khoảng cách vĩnh hằng.

Rốt cuộc tôi cũng không ngủ được nữa, ngồi dậy cuộn màn trúc lên để làn gió ẩm ướt thổi vào mặt tôi. Duỗi thắt lưng, ngồi vào bàn trang điểm, trong gương là cô bé mười ba tuổi. Năm nay là Khang Hi năm bốn mươi, tôi đã trở thành Lý Hàm đầu những năm bốn mươi. Tôi chưa từng thật sự thích ứng với thế giới này, bởi vì dù sao tôi vẫn hy vọng nó chỉ là một giấc mộng, tỉnh mộng, tôi có thể trở về làm Cao Lăng. Nhưng

thời gian càng dài nỗi sợ hãi của tôi lại càng lớn, tôi sợ đến cuối cùng, Cao Lăng chẳng qua chỉ là một người trong giấc mộng của Lý Hàm mà thôi.

Tóc Lý Hàm rất đẹp, vừa dày vừa đen, chỉ là phần đuôi không được dưỡng kỹ, tóc có hơi bị chẻ ngọn. Tôi cởi bím tóc, tiện tay cầm con dao trên bàn, tự mình cắt bớt phần đuôi tóc. Nhìn tóc bị tôi cắt rơi lả tả, trong lòng lại có một loại sáng khoái khó hiểu.

“Đừng đụng vào tóc của tỷ tỷ tôi!” Lý Hạo “Uỳnh” phá cửa xông vào đoạt dao trên tay tôi.

Không biết cậu ta đến từ lúc nào, chẳng lẽ cậu ta thích im lặng rình người khác như vậy sao? Bốn năm qua, Lý Hạo đã từ một cậu bé trở thành thiếu niên. Đường nhiên sức mạnh và bản lĩnh cũng không còn như lúc chín tuổi, nhưng tôi cũng không phải là Lý Hàm của bốn năm trước. Tránh sang phải bắt được tay phải của cậu ta, trở tay thúc khuỷu tay vào bên hông cậu ta, Lý Hạo bị đau lui về phía sau. Tôi xông lên giữ chặt cổ tay phải của cậu ta, đè cậu ta xuống giường. Lý Hạo vẫn còn giãy giụa, đầu gối tôi để trên bụng cậu ta lại dùng thêm chút lực, cậu ta không dám động dậy nữa. Kỹ năng xấp lá cà này là do “cha” dạy. Sức mạnh thì đường nhiên tôi không bằng Lý Hạo, nhưng loại kỹ xảo quan trọng này cậu ta vẫn không bằng tôi.

Lý Hạo muốn lấy lửa giận trong mắt đốt chết tôi, đáng tiếc là tôi chẳng có cảm giác gì cả.

“Đừng chọc tôi, Hạo Nhi.” Tôi dùng con dao vỗ lên khuôn mặt non mềm của cậu ta, nhẹ giọng nói.

“Đây là cơ thể của tỷ tỷ tôi, cô không được động vào!” Cậu ta nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Con dao trong tay tôi xẹt nhanh qua không trung thành một đường cong màu sáng bạc, đóng trên ván giường sát vành tai của cậu ta, phát ra một tiếng “Phập”. Cậu ta xoay đầu nhìn thân dao sáng loáng bên mặt, hoảng sợ trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất.

“Đệ đệ, xem ra đệ còn chưa biết nơi này là của ai!” Tôi khẽ cười nói. Cuộc sống nơi đây thật sự rất nhàm chán, thỉnh thoảng bắt nạt “tiểu đệ” đáng yêu một chút cũng xem như là còn có trò để tiêu khiển.

Bất ngờ Lý Hạo quay đầu lại, cũng không giận dữ chửi mắng nữa, hại tôi còn chuẩn bị bao nhiêu thủ đoạn ngược đãi ở phía sau. Trò tiêu khiển không còn nữa, thật là khiến cho tôi thất vọng.

Tôi buông cậu ta ra, buồn bực bò xuống giường, nói với cậu ta: “Ra ngoài đi, tôi muốn rửa mặt chải đầu.”

Cậu ta im lặng đứng lên ho hai tiếng, nghĩ rằng vừa rồi tôi vẫn luôn bóp cổ cậu ta, bây giờ đột ngột buông ra nên làm cho cậu ta không thể bình thường ngay được. Nhưng về mặt kinh hoàng kia là sao? Ban nãy hù dọa cũng không thấy mặt cậu ta tái mét như vậy. Tôi nghi ngờ nhìn cậu ta, chỉ nghe cậu ta nói: “Cao...tỷ, tỷ chảy máu rồi!”

Tôi nghe vậy bỗng sửng sốt, cúi đầu nhìn người mình, chỉ thấy một mảng trước của chiếc áo trắng có vết máu, vết máu trên quần lại nhiều hơn. Tôi theo tiềm thức mò ra phía sau, chạm phải một nơi ẩm ướt sền sệt. Tôi lập tức phản ứng kịp.

“Tỷ, tỷ — không phải tỷ bị thương chứ, đệ đệ xem.” Lý Hạo nói xong liền muốn tiến lên kiểm tra “vết thương” của tôi.

Tôi đẩy cậu ta ra, lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài.”

“Tỷ, tỷ đừng cáu nữa! Là đệ không tốt, nhưng tỷ hãy đệ đệ xem vết thương thế nào rồi!” Lòng Lý Hạo hoảng hốt, về mặt khổ sở van xin muốn đi qua.

Tôi lách người tránh ra xa cậu ta, giận tái mặt ra lệnh: “Cậu đi ra ngoài cho tôi, gọi Phùng ma ma vào đây.”

Cậu ta thấy tôi không chịu đến gần, đành phải theo lệnh vội chạy ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Lý Hạo đã lúi lét kéo Phùng ma ma trở lại. “Ma ma, bà nhanh chút đi! Thân thể tỷ tỷ yếu ớt, chảy nhiều máu như vậy, chỉ sợ giờ đã ngất đi rồi. Cũng không biết bị thương chỗ nào, tỷ ấy lại không cho tôi xem! Đúng là bảo thủ mà!”

Tôi nghe xong vừa bực mình vừa buồn cười, bé trai ở thời cổ đại thật đúng là đơn thuần, lại tưởng tôi bị trọng thương. Nói gì mà “thân thể tỷ tỷ yếu ớt”, không biết vừa rồi là ai còn bị tôi đánh ột trận tơi bời!

Phùng ma ma đã sớm đoán được bảy tám phần, vào phòng thấy tình hình trên người tôi, lại thấy sắc mặt tôi vẫn bình thường, liền yên lòng. Bà xoay người nói với Lý Hạo: "Hạo Nhi cứ ra ngoài đợi, ma ma sẽ lo liệu cho tiểu thư."

"Lo liệu cái gì! Ai, bà mau nhìn xem tỷ tỷ có bị thương nặng lắm không? Lát nữa tôi sẽ đi mời thầy lang tới!" Lý Hạo vừa nóng vừa giận thúc giục.

"Chuyện của tiểu thư, lão thân tự có chừng mực, xin thiếu gia ngài ra ngoài chờ." Phùng ma ma đẩy Lý Hạo ra ngoài cửa, cậu ta không chịu, bà nói một câu: "Tiểu tử tông của tôi, ngài cũng đừng làm loạn nữa!" Vẫn cứ cài then cửa trước mặt hắn. Lý Hạo vẫn còn ở bên ngoài không ngừng đập cửa, vừa la hét: "Cho tôi vào đi, đây là làm sao? Rốt cuộc tỷ tỷ làm sao vậy?"

Lòng tôi vô cùng phiền chán, rống lên: "Lý Hạo, cậu câm miệng cho tôi!"

Phùng ma ma sợ hết hồn, ngược lại bên ngoài lại rất yên tĩnh.

Sắc mặt tôi trở lại bình thường, nói với Phùng ma ma: "Làm phiền Phùng ma ma rồi."

Phùng ma ma khom người cung kính, trả lời: "Xin tiểu thư yên tâm, đương nhiên lão thân sẽ xử lý ổn thỏa." Nói xong nhìn vào mắt tôi, nghi hoặc vì sao tôi không hề khẩn trương, cũng không thấy chút xấu hổ nào.

Bất kỳ một cô gái nào nếu như trải qua kỳ kinh nguyệt lần thứ hai, có lẽ cũng sẽ giống như tôi, không hề có bất cứ cảm giác nào. Không, chắc là cũng sẽ không có ai xui xẻo như tôi đâu. Lúc gặp phải chuyện này lần đầu tôi ghét muốn chết, bây giờ đổi sang một thân thể khác còn phải chịu đựng như vậy! Cho dù mượn xác hoàn hồn thì tốt xấu gì cũng phải cho tôi nếm thử tư vị làm đàn ông chứ!

Tôi cứ đoán mò một bên, tùy Phùng ma ma làm việc.

Uống xong thuốc nghe nói là bổ máu do Phùng ma ma đưa đến, tôi bị "ra lệnh" nằm trên giường nghỉ ngơi. Lý Hạo không đến làm phiền tôi, hẳn là đã bị Phùng ma ma dẫn đi giáo dục sinh lý rồi.

Tôi nằm một lát liền ngủ mất, hơn nữa lại ngủ thẳng đến buổi cơm tối. Tiểu nha đầu Hồng Nguyệt Nhi tiến vào hầu hạ tôi rửa mặt chải đầu, sau khi mặc quần áo xong xuôi, tôi chậm rãi dạo bước đến sảnh phía Tây, "cha" và Lý Hạo ở đó chờ tôi cùng nhau ăn cơm.

Lúc đầu dường như "cha" hơi lo lắng, thấy sắc mặt tôi hồng hào, thần sắc bình thản, cũng thở phào nhẹ nhõm. Ông nói dịu dàng: "Tiểu Hàm, con có khỏe không? Người có khó chịu không?"

Tôi thần nhiên đáp lại một câu: "Không có gì, con rất tốt."

"Cha" không nói gì nữa, chuyện của con gái ông hỏi nhiều cũng không tốt, chỉ phân phó kẻ dưới mang thức ăn lên.

Khó có được một bữa cơm tối yên tĩnh thế này, Lý Hạo thường ngày nói nhiều cũng chỉ cúi đầu ăn, cùng lắm chỉ lén lút nhìn tôi, vừa thấy tôi nhìn lại liền đỏ mặt cúi đầu. Phỏng chừng chuyện hôm nay quá huyền ảo, cậu ta cũng xấu hổ.

Ăn cơm xong, súc miệng xong. "Cha" vẫn bảo tôi và Lý Hạo ngồi đó, hẳn là có lời muốn nói với chúng tôi. Tôi nghiêng người tựa bên cạnh bàn đợi đoạn sau.

"Cha" thấy tôi ngồi cũng không có sức sống, từ sau khi tôi phát "bệnh điên" bốn năm trước, ông càng thêm chú ý đến đứa con gái này. Cũng không hề la mắng dạy dỗ, chỉ trách mỗi lần Lý Hạo bị phạt đều gào lên "Cha thiên vị."

"Tiểu Hàm."

"Vâng?"

"Hôm nay cậu con gửi thư đến. Trong thư nói, bốn năm rồi mẹ không gặp con, rất nhớ con, muốn đưa con vào kinh ở vài ngày. Cha thấy sang năm con cũng nên tham gia tuyển chọn, đến ở nhà cậu con cũng thuận tiện hơn. Về lại nhà chỉ có mình con là con gái, không có nữ quyền thân thiết chăm sóc, tóm lại cũng không phải chuyện tốt. Vào kinh, mẹ dạy quy củ cho con cũng tốt. Ở nhà con bữa bãi cũng không sao, nhưng tuyển tú cũng không phải chuyện đùa! Nếu như bị chọn tiến cung, sao có thể thuận theo tính khí của con

được!” “Cha” vừa nói vừa chú ý đến phản ứng của tôi. Lý do ông muốn tiến bước tôi, đơn giản là vì đứa con gái này ông quản không được, cũng không muốn quản. Liền muốn đưa đến chỗ huynh đệ xem nhà người ta có biện pháp hay không.

Tôi không sao cả, ở niên đại này chỗ nào chả giống nhau? Dù sao trong tòa nhà này, tôi tìm bốn năm cũng không có đột phá gì, xem ra muốn trở về cần phải nghĩ cách khác. Vì thế liền thuận miệng đáp ứng: “Được, con đi.”

“Cha” thấy tôi dễ nhận lời như vậy không nhịn được thở dài một hơi, trên mặt lộ rõ vẻ mừng rỡ. Ông vừa an ủi tôi vài câu, lại bị Lý Hạo cắt ngang: “Cha, con cũng muốn đi!” “Con đi làm gì?” “Cha” nhú mày nói.

“Khánh Quân Khánh Bồi sẽ ức hiếp tỷ tỷ, lần trước còn làm hại tỷ tỷ bệnh đến hai ba ngày đó!” Lý Hạo nói.

Tôi trầm nghĩ, hiện tại ai còn ức hiếp được tôi chứ, tiểu quỷ này muốn đi kinh thành chơi thì có.

“Cha” trách mắng: “Trước kia biểu đệ của con tuổi còn nhỏ, dĩ nhiên là hơi nghịch ngợm, bây giờ Khánh Quân cũng đã mười lăm rồi, cậu con gia giáo lại nghiêm, quyết sẽ không giống như lúc bảy tám tuổi đâu!”

Lý Hạo còn muốn nói tiếp, “Cha” lại nghiêm nghị nhìn cậu ta nói: “Con hãy ngoan ngoãn đợi ở nhà cho cha, cố gắng học cho tốt đi! Hai ngày trước Lưu phu tử còn phàn nàn với cha con không có chuyên tâm đó. Vốn sợ một mình con đọc sách sẽ buồn chán nên để Tiểu Hàm làm bạn đọc với con. Giờ thì tốt rồi, con thành thư đồng cho tỷ tỷ rồi! Nếu như vẫn không thể qua được khoa thi lần này, con đừng mong sẽ được đi đâu!”

Mặt Lý Hạo xị xuống, nhưng miệng vẫn nói thầm: “Làm tú tài có gì tốt đâu, không phải đều nói ‘trăm việc không dùng được chính là thư sinh’ đó sao? Còn không bằng luyện cưỡi ngựa bắn cung, làm tướng quân như cha được rồi.”

“Con nói cái gì?” “Cha” liếc nhìn cậu ta, giọng nói rất không vui, là dấu hiệu của sự nổi giận.

“Không, không có gì.” Lý Hạo sợ hãi, cúi đầu không dám nói nữa.

Sự việc liền quyết định như vậy, hạ tuần tháng ba Khang Hi năm bốn mươi âm lịch, tôi ngồi xe ngựa đi về phía nam, rời khỏi cuộc sống bốn năm ở Lý phủ. Lúc này tôi mới biết được, chỗ tôi ở bốn năm qua là Thẩm Dương —Bây giờ gọi là Thịnh Kinh, nơi ở của người Mãn, à không, phải gọi là cố đô chứ. Tôi chưa từng muốn hỏi bất luận chuyện gì ở thời đại này, ngay cả chức quan của “cha” tôi cũng chẳng quan tâm, chỉ biết là lúc vừa đến đây là môn đồ của chức quan võ tứ phẩm, hình như năm ngoái vừa mới thăng lên tứ phẩm.

Đêm trước lúc đi, Lý Hạo nói với tôi: “Cao Lăng, đến chỗ của cữu cữu, tuyệt đối đừng làm chuyện khiến tỷ mất mặt.”

Tôi nhổ vào, tôi làm chuyện mất mặt bao giờ chứ? Tiểu quỷ hóng hớt! Trong lòng nghĩ như vậy nhưng không mắng ra miệng, nhú nhú mày, không để ý đến cậu ta nữa.

“Còn nữa, đừng để bọn Khánh Quân bắt nạt.”

Tôi vừa nghe liền rất vui vẻ: “Cậu yên tâm, tôi sẽ thay cậu ”thân thiết” với bọn họ!”

Dựa vào tình hình “chiếu cố” cậu ta ngày thường của tôi, đương nhiên cậu ta biết tôi sẽ “thân thiết” với đám huynh đệ như thế nào. Nhất thời trên mặt Lý Hạo hiện ra biểu tình phức tạp, nghĩ đến bốn năm qua cậu ta khuất nhục bị tôi đùa bỡn trong lòng bàn tay, nghĩ đến sự “đau khổ” của cậu ta tôi sẽ khiến cho biểu huynh Khánh Quân và biểu đệ Khánh Bồi chịu gấp bội để hả giận. Hoặc là...còn có cái khác, tôi không thể biết được.p>

Nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ xe từ từ lùi về phía sau, trong lòng cảm thấy rất vui. Có lẽ vì “biểu hiện” tối hôm qua của Lý Hạo làm tôi hài lòng được một lần. Có lẽ sẽ xuất hiện thứ gì đó làm tôi phấn khích đã không có từ lâu.

Anh Mẫn Huy từng nói, lúc bị mất phương hướng không tìm được lời giải thì dừng ngay dựa vào trực giác mà tiến lên. Vận mệnh của em sẽ ở một nơi chờ em đến. Bắc Kinh là nơi tôi sống suốt mười chín năm, là nơi vô cùng quen thuộc. Tôi có thể tìm được mấu chốt để trở về ở đó hay không? Tựa như bấm một cái nút để khôi phục lại vết nứt sai lệch của thời gian, để tất cả trở lại nguyên trạng...

Đầu thế kỉ mười tám là thời kì bắt đầu biến đổi mạnh mẽ. Ở bên Bắc Hải, miền Tây eo biển Anh, giai cấp tư sản vừa lật đổ triều đình Stuart, thành lập nền thống trị ở Anh quốc. Lúc phong trào khoanh đất “cừu ăn thịt người” (1) ở ba đảo nước Anh đang hùng hực khí thế, con thuyền chở nô lệ người da đen cũng qua lại thường xuyên hơn giữa Châu Phi, Châu Mỹ và đại lục. Đế quốc Anh cướp những vùng đất đai màu mỡ của nhân dân nước mình và những quốc gia khác để tích lũy vốn ban đầu, bắt đầu tiến hành cuộc cách mạng công nghiệp lần đầu tiên.

Mà công nguyên năm 1702, Trung Quốc vẫn còn thuộc quyền thống trị của người Nữ Chân Mãn tộc, giống như thời kỳ huy hoàng của triều nhà Thanh, cách biệt với những thay đổi ở thế giới bên ngoài. Giống như cảnh đường phố Bắc Kinh trước mắt, phồn thịnh yên bình. Ai ngờ được hơn một trăm năm sau, tám nước liên quân phá cổng thành Bắc Kinh, sau khi cướp sạch Viên Minh Viên (2) rồi ột mỗi lửa. Cái gọi là tôn nghiêm của “Thiên triều đại quốc” cũng đã tan nát cùng non sông, bị bọn cường đạo Phương Tây giẫm đạp thành bùn đất.

Lịch sử giống như đọc qua một cuốn sách, đã mất đi phần kịch tính, nên đó là lý do từ trước đến nay tôi không hề có hứng thú. Kiến thức lịch sử có hạn của tôi đều đến từ sách giáo khoa thời cao trung. Tôi vốn là người vừa nhìn thấy phim cổ trang trên ti vi sẽ lập tức chuyển kênh, hiện tại chẳng những bị ép buộc xem phim cổ trang từng giờ từng phút, còn phải tự mình tham gia diễn xuất, ông trời thật sự quá “chiều cổ” tôi rồi!

Xe ngựa ma sát trên nền đá lát kêu “ken két” xuyên qua con đường lớn ở kinh thành. Tôi vén rèm im lặng quan sát đường phố ngoài cửa sổ, cửa tiệm, người đi đường và gia súc. Dường như toàn bộ những thứ trước mắt đều cực kì hư ảo. Phẳng phất, dường như những cảnh vật đó biến thành những chiếc xe đồ hàng dài trên đường lớn. Chờ đợi đèn giao thông dài dằng dặc, xuyên thấu qua cửa kính thủy tinh trên xe nhìn ra ngoài, toàn bộ sự vật lọt vào tầm mắt đều bao phủ một tầng màu gỉ sét của xã hội công nghiệp.

“Tiểu thư.”

Tôi phục hồi lại tinh thần, nhìn Hồng Nguyệt Nhi ngồi bên cạnh. Mấy năm nay cô ấy nghiêm nhiên trở thành nha hoàn bên người của tôi, cả lên kinh “cha” cũng cho cô ấy đi theo.

“Làm sao?” Tôi hồ hững hỏi.

“Người bên ngoài đều đang nhìn...” Cô nàng nói có hơi ngượng ngùng.

Tôi nói: “Tùy bọn họ đi, cũng không phải chúng ta thiếu mắt thiếu mũi, còn sợ người khác nhìn sao?”

“Nhưng mà, nhưng mà...”

Nhìn bộ dáng đáng thương không được tự nhiên của cô, tôi đành tốt bụng buông màn xe xuống, chặn đứng ánh mắt tò mò của người đi đường. Bị một nha đầu như cô làm khó, nhưng vẫn còn dè dặt với “tiểu thư” tôi đây! Chỉ có điều từ trước đến nay tôi không hề có quy củ, bọn nha đầu cũng cũng tùy tiện với tôi, đổi là chủ tử khác, Hồng Nguyệt Nhi tuyệt đối không dám nói như vậy.

Xe lại lung lay đi tới một hồi nữa thì dừng lại trước cửa một cửa phủ. Phu xe ở bên ngoài nói: “Tiểu thư, đã đến phủ của cữu lão gia rồi.”

Tôi vừa định vén rèm xuống xe, Hồng Nguyệt Nhi đã vượt lên trước chui ra ngoài, sau khi đứng nghiêm lại vươn tay vén rèm lên, một tay đỡ tôi. Chắc đây là dáng vẻ và phong phạm của một tiểu thư khuê các nên có! Tôi dẫm lên ghế gỗ nhỏ, nhẹ nhàng xuống xe. Chỉ thấy trên cửa treo cao bảng hiệu có hai chữ “Ngụ phủ”, cửa chính mở rộng, vài người có bộ dáng nha hoàn đứng hai bên. Một nha đầu lanh lợi khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi đến chào đón, cười nói: “Cô nương đã tới! Vài ngày trước phu nhân đã nhớ mấy ngày nay người sẽ đến, sớm muộn gì cũng nhớ kỹ, cuối cùng cũng gặp được người!”p>

Miệng nha đầu này thật ngọt! Tôi thoáng nở nụ cười, trả lời: “Khổ ợ rồi!”

“Mời cô nương đi theo nô tỳ, phu nhân đang chờ ở nhà chính!” Cô ta nói xong dẫn tôi vào bên trong.p>

“Nên gọi tỳ tỳ thế nào?” Tôi đi phía sau cô ta, nhẹ giọng hỏi.

“Ồ kìa, cô nương quên mất nô tỳ rồi! Nô tỳ tên Xảo Yến, nếu cô nương thích cứ gọi nô tỳ là Xảo nhi, Yến nhi...” Xảo Yến vừa nghiêng người dẫn đường vừa cười đáp.

Vào cửa chính là một bức bình phong, quẹo trái là một cái sân nhỏ, có vài bụi cây thấp bé, ven con đường đá cuội đặt một dãy bồn hoa đồ quỳ. Xảo Yến cũng không dẫn tôi vào viện mà chậm rãi đi theo một nửa bên hành lang trong viện. Bỗng nhiên, một người nhảy ra ở chỗ rẽ khiến Xảo Yến giật nảy mình, may nhờ tôi đỡ lấy cô mới không bị đập mông xuống đất. Hồng Nguyệt Nhi cũng bị dọa, sợ hãi hét “A” lên một tiếng.

Chỉ thấy người đến là một thiếu niên mười hai mười ba tuổi, ăn vận đẹp đẽ, thân hình đầy đặn, trên mặt mang theo nụ cười đùa cợt xấu xa. Chính là biểu đệ Ngụy Khánh Bồi của Lý Hàm. Cậu ta nhìn tôi, thoáng sửng sốt, ánh mắt quét qua quét lại trên người tôi hai lần. Lý Hàm đã không gặp họ hàng bốn năm năm, có lẽ cậu ta đang nỗ lực gộp tôi và ấn tượng của biểu tỷ trong trí nhớ lại với nhau.

“Biểu đệ?” Tôi hơi không kiên nhẫn, rốt cuộc cậu ta muốn nhìn đến lúc nào!

Bị tôi gọi, cuối cùng cậu ta cũng phục hồi tinh thần, trên mặt lại xuất hiện loại biểu tình sắp giở trò xấu xa, chỉ nghe cậu ta nói: “Đệ nghe nói hôm nay tỷ tỷ đến, đặc biệt chuẩn bị một thứ cho tỷ chơi đùa.” Nói xong vươn tay đến trước mặt tôi.

Tôi nhìn lòng bàn tay đang mở ra của cậu ta, hóa ra là một con ếch nhỏ. Không nhịn được thở dài trong lòng, trẻ con chính là trẻ con, cả thủ đoạn trêu chọc cũng chỉ là các loại côn trùng ếch nhái, không biết nên nói là ngây thơ chất phác hay là ấu trĩ đây.

“A!” Hồng Nguyệt Nhi lui ra phía sau hai bước. “Nhị gia!” Xảo Yến cũng hét ầm lên, không biết là cô ấy đang sợ hãi hay là sợ tên tiểu tử này làm tôi sợ.

Tôi khoanh tay bắt lấy con ếch kia, cười nói: “Làm biểu đệ lo lắng rồi, nhưng mà ta không thích chơi thứ này, đệ cứ giữ đi.” Nói xong thả con ếch lên trên đầu cạo trơn bóng phía trước của cậu ta.

Con ếch được tự do, “ộp” một tiếng nhảy từ đầu xuống bãi vai hấn, rồi nhảy vào trong viện không thấy đâu nữa.

Xảo Yến không dám ở lại, cúi chào cậu ta, kéo tôi bước đi. Tôi cũng chẳng muốn nhìn khuôn mặt của cậu ta nữa, đầu cũng không quay lại đi theo Xảo Yến.

Tôi kéo khăn xuống, lau lòng bàn tay ướt át — cũng có thể là tác dụng của tâm lý. Đưa cái khăn bị vo tròn cho Hồng Nguyệt Nhi, khẽ dặn dò: “Vứt đi cho ta.”

Xuyên qua một cánh cửa thùi hoa (3) liền đi vào nội viện. Vài nha hoàn mặc đồ đỏ viền xanh nhìn thấy chúng tôi, vén rèm vén rèm, bấm báo. Chợt nghe có người dứt khoát thưa lại: “Hàm cô nương đến.”

(1) www.bachkhoatrithuc.vn/encyclopedia/203-497-633341002712616250/The-gioi-Co-Dai/Tai-hoa-cuu-an-thit-nguoi.htm

(2) vi.wikipedia.org/wiki/Vi%C3%AAn_Minh_Vi%C3%AAn

(3) Cửa thùi hoa

3. Chương 03

Chương 3: Chỉ có thức ăn ngon không thể bù đắp nỗi lòng cô gái trong chính phòng, tôi không biết ai là vợ của Lý Hàm, chỉ có thể chậm rãi đi theo Xảo Yến vào bên trong. Một phụ nhân trung niên ngồi trên kháng (*) gần cửa sổ, thấy tôi đi vào liền bước xuống nắm tay tôi, nhìn tôi rất kĩ.

(*): Giường đất, giường lò (của người phương Bắc Trung Quốc).

“Ừ, vài năm không gặp, dáng dấp ngày càng xinh đẹp rồi.” Bà nói xong liền kéo tôi lên kháng.

Tôi ngồi bên mép giường, khẽ cười cúi đầu. Dù sao tôi vốn không rõ tình hình cho lắm, nói nhiều sai nhiều, không bằng cứ im lặng.

“Hàm nhi năm nay mười ba tuổi nhỉ? Càng lớn lại càng trầm tĩnh!” Bà lại hỏi, “Nghe nói lúc di nương con mất, con ngã bệnh nặng. Hiện tại đã khỏe hơn chưa? Có còn uống thuốc gì không?”

Bây giờ tôi dám chắc chính là vị này, liền đáp: “Nhờ phúc của mẹ, con đã khỏe rồi, không còn uống thuốc nữa.”

Mẹ Quách Thị gật đầu, chỉ vào các nữ thân quyến khác giới thiệu với tôi. Thiếp thất của Quang cữu cữu có ba người, nghe nói lúc Lý Hàm còn nhỏ đã gặp qua hai người, còn một người vừa mới nạp một năm trước. Lại có một biểu muội con của vợ cả, nhị di thái thái sinh một biểu muội nữa. Dù sao tôi cũng không biết, giờ nhớ luôn một lần cũng được. Huyền nào một hồi, hạ nhân tới hồi báo, cậu đã về.

Không lâu sau, một nam tử trung niên mặt mày nho nhã đi vào phòng, những người đang ngồi đều đứng lên nghênh đón.

“Ngồi xuống đi.” Ông ấy tùy ý khoát tay áo, đi thẳng về phía tôi.

Tôi tiến lên thi lễ: “Thỉnh an cữu cữu.”

Cậu “ừm” một tiếng, có hơi kinh ngạc nhìn tôi nói: “Người ta nói con gái tới tuổi mười tám đều đổi khác, làm người ta không nhận ra rồi!”

Quách Thị bên cạnh cười nói: “Lúc hai tỷ đệ còn nhỏ đều giống muội muội, giờ lớn lên Hàm nhi lại giống cô gia nhiều hơn rồi.”

“Ừ, nhã nhặn hơn hồi nhỏ rồi.” Cậu gật đầu cười nói, ông lại nói với Quách Thị, “Khó có được dịp Lý Hàm đến đây, sai phòng bếp làm một bàn thức ăn ngon, cả nhà ăn mừng một bữa.”

Quách Thị đáp ứng, phân phó hạ nhân đi chuẩn bị. Cữu cữu ngồi lên giường, tôi vẫn đang do dự nên đứng hay là tìm một cái ghế, mẹ Quách Thị liền ôm tôi vào bên kia kháng. Tiếp đó, cữu cữu và mẹ hỏi tôi một vài việc trong nhà ở Thịnh Kinh, nào là “Thân thể cha con thế nào”, “Đệ đệ con có thể có tiền đồ, việc học hành như thế nào”; còn hỏi tiểu muội muội của di nương Mỹ Nga sinh ra, “Năm nay bao nhiêu tuổi, có xinh không”; qua một hồi tào lao vớ vẩn lại hỏi đến tiểu thiếp cha nạp hai năm trước, “Tính tình có ôn hòa hiền hậu không” vân vân. Tôi không chỉ phải trả lời từng câu một, mà còn phải hợp thời cảm ơn sự quan tâm của bọn họ. Cách nói chuyện của cổ nhân thật là mệt mỏi.

Lúc đang trò chuyện về việc thường ngày, hai đứa con trai Khánh Quân và Khánh Bồi của cữu cữu vén rèm đi vào. Quách Thị cười vẫy bọn chúng tới: “Mau tới gặp muội muội của các con này.”

Thiếp Mạc Thị của cữu cữu cười nói: “Phu nhân đã quên rồi sao, Hàm cô nương vẫn lớn hơn nhị gia nửa năm đấy!”

“Xem ta kìa, lại quên mất!” Quách Thị vỗ trán, lại cười nói với hai đứa con trai, “Cũng đã mấy năm các con không gặp Hàm nhi rồi nhỉ? Nhưng không được bắt nạt người ta như trước kia nghe chưa!”

Năm nay biểu ca Ngụy Khánh Quân của Lý Hàm chắc là mười lăm tuổi, trông rất giống cậu, gương mặt tuấn nhã, nhưng thân hình lại gầy ốm, theo cách nói của người hiện đại chính là thân hình sào tre, gió thổi qua cũng đổ. Cậu ta ngẩng đầu nhìn tôi, cũng nhìn tôi chăm chú cả buổi giống như đệ đệ mình. Tôi thản nhiên cười, mơ hồ mang theo chút hàm ý chế giễu. Hiển nhiên là cậu ta biết, nhất thời trong ánh mắt có cả sự mê muội và kinh ngạc, nhưng vẻ mặt vẫn không hề thay đổi. Chỉ nghe cậu ta dịu dàng thân thiết nói với tôi: “Chào muội. Một đường đi xe ngựa mệt nhọc, muội muội vất vả rồi.”

Tôi nhẹ nhàng xã giao lại một câu, lại quay về phía biểu đệ Khánh Bồi. Ánh mắt lập lòe của tiểu quý này hơi không được tự nhiên, mẹ thúc giục vài lần, cậu ta ấp a ấp úng, hai chữ “Tỷ tỷ” vẫn không ra khỏi miệng. Tôi cười nói: “Ban này ở trong vườn, con tình cờ gặp biểu đệ rồi. Đệ ấy còn có lòng đưa một con ếch cho con chơi, đều do con nhất thời sợ hãi không bắt được, để nó chạy vào vườn mất tầm.”

Cậu nghe tôi nói như vậy, trầm mặt nhìn Khánh Bồi. Dường như cậu ta cảm giác được ánh mắt kia, cơ thể hơi co rúm lại. Trong lúc cậu muốn mở miệng nói lại có nha hoàn tiến vào bẩm báo, nói cơm chiều đã chuẩn bị xong, xin phu nhân quyết định ăn ở đâu.

Quách Thị nói: “Ăn ở phòng khách phía nam đi, nơi đó rộng rãi, cũng thoáng mát. Người thấy thế nào?”

Cứu cứu gạt đầu, sau đó dẫn một đoàn người đi về phòng khách phía nam. Khánh Bồi tránh được một kiếp, thở phào nhẹ nhõm, lại không biết dựa vào may mắn mà tránh họa, dùng ánh mắt thù hằn nhìn chằm chằm tôi, tôi lại cười nhạt với cậu ta.

Sau khi ăn xong, Quách Thị thương tôi ở xa tới mệt nhọc, sai người đưa tôi đi nghỉ ngơi. Bà đã sớm sai người dọn dẹp một tiểu viện tao nhã yên tĩnh, toàn bộ hành lý mang từ Thịnh Kinh tới cũng đã được sắp xếp ổn thỏa.

Tôi vừa lên giường liền ngủ mất. Dù sao thân thể này cũng còn nhỏ, là độ tuổi tham ngủ, hơn nữa thời đại này lại không có điện, thức khuya để làm gì chứ? Ngủ cũng rất tốt, tối thiểu tôi thường xuyên có thể mơ thấy ba mẹ, anh Mẫn Huy, thầy, Lục Đình, Vương Tiểu Đào, ngay cả Triệu Quốc Thuần, có thể thấy bọn họ, cho dù mặt mũi mơ hồ, đối với tôi cũng là hạnh phúc hiếm có!

Tiếng âm ỉ.

Tiếng người ồn ào trong một phòng lớn.

“Hầu trà, thêm nước! Không thấy trong chén gia hết nước sao?”

“Đến đây! Gia đừng nóng vội, tiểu nhân rót cho ngài đây!”

Hầu bàn phục vụ xong bàn đằng trước, đem miệng dài của ấm nước đứng trước mặt tôi: “Vị tiểu gia này, tôi cũng rót cho ngài nhé?”

Tôi khẽ gạt đầu, đổ đầy nước nóng trong cốc trà với đi một nửa của tôi. Mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nói trầm bổng du dương của người kể chuyện dưới lầu, ban này tôi chỉ ngăn người ra đó, cũng không chú ý đến anh ta nói cái gì.

Gắp một cái bánh hoa quế trong mâm, nhắm nháp kĩ càng mới nuốt xuống, ừm, hương vị này cũng được bảy phần. Tiệm trà này không hề nổi danh, tôi tìm được chỉ là vì nghe nói trà bánh nhà này làm là của Giang Nam chính cống.

Cuộc sống của tôi vốn chẳng có gì thú vị, ngoại trừ công tác nghiên cứu bên ngoài, bình thường chỉ có đam mê ăn uống. Anh Mẫn Huy cười nhạo tôi là “Quý chết thêm, kẻ tham ăn”, tôi không thêm để ý đến anh ấy, không phải là thích ăn thôi sao, cũng không phải là ăn không nổi. Nhà tôi từ ông nội đến bố đều rất giàu có, bố tôi rất thông minh tháo vát, có vài công ty trong tay kiếm tiền rất khá. Lúc tôi tốt nghiệp trung học năm mười tám tuổi, bố tôi liền đem một ít cổ phần chuyển sang tên tôi, có thể nói tôi được ngậm thìa vàng mà lớn lên, chưa bao giờ phải buồn phiền vì tiền bạc.

Nhớ lúc tôi điền vào bảng nguyện vọng môn vật lý vào đại học, về mặt bố ấm ức nói thầm: “Tại sao vô duyên vô cớ lại đi thích cái ngành nghề không được chú ý thế chứ.” Mẹ tôi cười lạnh nói: “Cái gì mà ngành nghề không được chú ý! Ông còn muốn Cao Lăng chọn Thị trường marketing, quản trị kinh doanh hay sao? Bản thân mùi tiền đầy người còn chưa đủ, còn muốn kéo thêm con gái!” Bố nhướng mày, nói: “Tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi, làm gì mà bà nói nhiều thế!” Tính tình của mẹ không thể nhịn liên tục giận lên, hai người qua tuổi bốn mươi này lập tức tranh cãi âm ỉ. Tôi vừa phát hiện dấu hiệu này liền nhanh chóng chạy đi, thuận tiện đóng cửa lại giúp bọn họ. Tình trạng hay thích sinh sự là tự do của bọn họ, từ nhỏ tôi nhìn cũng đã quen, nhưng hàng xóm lại không chịu được tiếng ồn này.

“Vị tiểu ca này?”

Hình ảnh bố mẹ cãi nhau nhanh chóng nhạt đi, tiêu cự của ánh mắt tôi trở lại sự vật trong thực tế. Ở phía trước khoảng năm mét lại có một cô nương, ôm một cây đàn tỷ bà, khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi, bộ dáng thanh lệ động lòng người. Tôi nhìn chằm chằm nàng, chẳng trách người ta đổ bưng cả mặt ngồi như bị kim châm. Tôi duy trì tư thế này đã bao lâu? Làm người ta tưởng tôi cố ý nhìn chằm chằm tiểu cô nương kia, một bộ dạng háo sắc. Nhưng người nói ban này không giống cô ấy nha.

Đang khó hiểu, bên tai truyền đến tiếng ho khan rõ ràng: “Vị tiểu ca này, có thể ngồi chung bàn được không?”

Tôi quay đầu lại nhìn người bên cạnh, chỉ thấy người nói với tôi là một thiếu niên tuần tú, chắc là xấp xỉ tuổi của Lý Hạo. Mặc áo gấm màu xanh lơ thêu hoa văn mờ, áo khoác không tay màu xanh, bên hông đeo ngọc bội và hầu bao linh kính, vừa nhìn đã biết là nhà phi phú tức quý. Đứng bên cạnh cậu ta là một thiếu niên lớn hơn khoảng hai tuổi, cũng rất tuần tú, phục sức cũng hào hoa phú quý như thế.

Tôi không muốn có quan hệ gì với những người xa lạ, lạnh lùng nói: “Xin lỗi, ta không có thói quen ngồi cùng bàn với người khác.”

Rất dễ nhận thấy người nói chuyện kia không quen bị người khác cự tuyệt, vừa định tranh luận với tôi, người lớn hơn ở phía sau giữ chặt hắn, nói nhanh mấy câu, người trẻ tuổi kia tựa hồ bị thuyết phục, hai người cùng nhau đi tìm cái bàn khác. Bọn họ dùng ngôn ngữ tôi nghe không hiểu gì cả, dường như là tiếng Mãn. Xem ra hai người này xuất thân từ gia đình quyền quý của Mãn Thanh, không ở chung một chỗ với bọn họ là vô cùng đúng đắn.

Tôi vẫn uống trà của tôi, ăn điểm tâm của tôi. Cô nương xướng khúc kia thấy tôi không nhìn mình nữa cũng khôi phục lại bình thường, chỉnh dây đàn, bắt đầu hát dân ca. Tiếng hát của cô ấy rất ngọt ngào, về phần kĩ thuật hát, tôi chẳng nghe ra tốt xấu, tóm lại vẫn lọt lỗ tai. Một khúc còn chưa hết, có một giọng nói hào sảng trên đỉnh đầu vang lên: “Này, người! Để gia ngồi cùng bàn thì sao hả?”

Cái bàn này thì làm sao chứ? Chẳng lẽ mùi vị của trà khi ngồi uống ở bàn này khác với ngồi ở bàn khác sao? Tôi nhú mày quay lại nhìn, trông thấy bốn kẻ công tử quần lụa điển hình, cầm đầu là một tên mập lùn. Đây không phải là muốn ghép bàn lại, rõ ràng là muốn đuổi tôi đi! Hôm nay không có người giúp đỡ, lấy một địch bốn tôi không thể nắm chắc phần thắng, hơn nữa cũng chẳng còn hứng thú để uống trà nữa, chẳng bằng về nhà. Tôi chẳng muốn nói chuyện với bọn chúng, ném tiền trà lên bàn rồi đứng dậy rời đi.

Phút cuối đi qua một bàn nọ, lại là hai thiếu niên khi nãy muốn ngồi cùng bàn với tôi bị từ chối, chỉ nghe tên nhỏ tuổi kia hừ lạnh: “Còn tự cho là người thanh cao, hóa ra cũng chỉ là loại hèn nhát!”

Tôi làm như không nghe thấy, bước nhanh qua bọn họ. Ra khỏi tiệm trà cũng ném chuyện ban nãy ra sau đầu.

Lúc vừa tới kinh thành là mùa xuân, thoáng cái đã vào thu. Cây hòe đã leo lên ngoài hậu viện của tôi ở Ngụy phủ, lá non từng ngày vàng úa đi, hiện tại đã bắt đầu rơi rụng. Tôi trèo tường vào viện, lại thấy biểu ca Khánh Quân ngồi dưới hành lang. Hắn nhìn thấy tôi cũng kinh ngạc một hồi, nhưng rất nhanh lại cười nói: “Hâm muối muối thật có nhã hứng, không phải thừa dịp khí trời cuối thu ra ngoài dạo chơi đấy chứ?”

Tôi vỗ vỗ áo khoác màu xanh lá, phủi chiếc lá khô dính trên vạt áo xuống, khẽ cười nói: “Biểu ca cần gì phải hâm mộ muối? Qua nửa tháng nữa cũng đến lượt huynh rồi, đến lúc đó muốn đi đâu mà không được?”

Tôi không chút kiêng kỵ chọc vào chỗ đau của cậu ta khiến cậu ta lập tức thay đổi sắc mặt, hừ lạnh nói: “Còn không phải nhờ muối ban tặng sao?”

Nhờ tôi ban tặng? Không phải nha. Nếu không phải do huynh thích Tú Hoa Miên, không cần thận bị người ta nắm thóp thì làm sao có thể bị cậu cấm túc hai tháng? Huynh cũng được coi là may mắn, so với lần trước Khánh Bồi bỏ thuốc xổ trong chén trà của Tây Tịch tiên sinh, bị cậu đánh vào mông, chút trừng phạt ấy thì tính là cái gì.

Tôi cười giễu cợt: “Sao biểu ca lại oán trách muối? Chẳng lẽ muối nhất quyết kéo huynh đi Ý Hồng Lâu sao?”

Khánh Quân cả giận nói: “Muội đừng giả vờ giả vịt! Lần trước rõ ràng Khánh Bồi chỉ bỏ muối, làm sao có thể biến thành thuốc xổ? Chuyện của ta bị cha biết, nhất định là do muối giở trò quỷ!”

Biết lợi hại thì đừng chọc đến tôi, bằng không tôi cũng không ngại mà vui chơi nhiều một chút đâu. Tôi chỉ cười, mặc kệ cậu ta tức đến xanh mặt. Một vẻ mặt muốn lấy dao chém chết bộ dạng của tôi. Sao tôi có thể sợ cậu ta, cho dù là đánh nhau, cậu ta cũng chưa chắc là đối thủ của tôi!

Cuối cùng Ngụy Khánh Quân cũng chẳng dám làm gì tôi, nghiêng răng nghiêng lợi một phen rồi phất áo bỏ đi. Cậu ta vừa đi, nụ cười trên mặt tôi liền không nén được giãn. Mỗi khi ở một mình, cảm giác cô tịch thấu xương sẽ bắt đầu cắn nuốt tâm trí tôi, không cách gì đàn áp được sự hoảng loạn trong lòng. Tôi muốn

tìm ai đó nói chuyện, cho dù là cãi nhau cũng được, nhưng không gặp được ai. Bởi vì sự thật một lần lại một lần đã chứng minh —tôi và thế giới này hoàn toàn khác biệt.

Mơ mơ hồ hồ dạo bước về nơi ở của mình, đã thấy Hồng Nguyệt Nhi mừng rỡ chào đón: “Tiểu thư, thiếu gia đến!”

“Hà?” Tôi nhất thời không phản ứng kịp. Hoàn hồn suy nghĩ, đúng rồi, trước đó vài ngày nhận được thư từ Thịnh Kinh, nói Lý Hạo đã đỗ kì thi, cha cho cậu ta đến kinh thành một thời gian. Tôi “a” lên, đi vào nhà.

“Tỷ!” Lý Hạo lao ra từ buồng trong, thiếu chút nữa đụng vào tôi. Cậu ta thấy tôi dường như rất vui vẻ, chẳng lẽ cậu ta đã quên tôi không phải là Lý Hàm thật sự, chỉ là một linh hồn chiếm đoạt thân thể tỷ tỷ cậu ta.

“Cao Lăng?” Cậu ta chưa quên, làm sao có thể quên chứ?

“À, đệ tới rồi à.” Tôi hồ hững lên tiếng, bước chân cũng không ngừng, trở về phòng ngủ của mình.

Lý Hạo đi theo, hình như cậu ta rất hào hứng, ra sức theo sát tôi nói chuyện: “Năm nay không gặp, tỷ đã cao lên rồi.”

“Có sao? Cũng xấp xỉ đệ thôi.” Tôi xách ấm trà trên bàn, rót cốc nước ỉnh, lại bị Lý Hạo đoạt đi, uống một hơi cạn sạch.

“Một cốc nữa.” Cậu ta nói xong đưa cái cốc cho tôi, sau đó nói tiếp, “Năm nay đệ cao hơn hai tấc nữa đó! Tỷ xấp xỉ đệ, không phải cũng cao hơn sao?”

Tôi lấy cái cốc cậu ta đã uống đặt lên bàn, cầm một cốc khác rót nước chậm rãi uống. Hiện tại Lý Hàm và Lý Hạo đều trong giai đoạn dậy thì, cao hơn cũng không có gì kì lạ. Nhưng cơ thể của Lý Hàm, năm năm qua những đặc trưng của phụ nữ đã bắt đầu hiện ra rõ ràng.

“Gặp cậu rồi à?”

“Đã gặp rồi.” Lý Hạo thấy tôi không tiếp đãi cậu ta, đành phải tự lực cánh sinh, sau khi uống xong ba cốc trà lớn, cậu ta mới thỏa mãn thở dài, “A, khát chết ta rồi!” Cậu ta nhìn nhìn tôi, lại hỏi: “Sao tỷ lại ăn mặc như vậy?”

Lúc này tôi mới phát hiện nam trang trên người mình còn chưa thay ra, liền tháo nón chụp trên đầu xuống để lên bàn, đối phó nói: “Rảnh rồi ra ngoài một chút, dù sao ăn mặc như vậy vẫn thuận tiện hơn.”

Lý Hạo không quan tâm gật gật đầu, lại thần thần bí bí nói: “Tỷ đoán xem đệ đem cái gì cho tỷ?”

Tôi liếc mắt nhìn cậu ta không trả lời, thích nói thì cứ nói.

Trẻ con đầu thế nào im lặng được, giống như khoe vật quý hiếm nói: “Đệ đem Bạo Tuyết đến đó, hôm nào chúng ta đi cưới ngựa đi!”

Bạo Tuyết là một con ngựa cái bảy tuổi, bộ lông màu xám trắng hỗn tạp, tính khí lại kém, bởi vậy tôi liền đặt cho nó cái tên đó. Lúc lên Kinh không thể mang nó theo, tin tức này của Lý Hạo lại làm cho tôi rất phần khởi. “Vẫn như thường lệ, năm trăm đồng một ván. Cậu đừng nghĩ sẽ chối bỏ.” Tôi nói với hắn, “Nói mới nhớ đệ còn nợ tỷ một xâu tiền.”

Mấy lần trước tôi và Lý Hạo cùng nhau cưới ngựa bao giờ cũng muốn thi đấu, nếu đã thi đấu thì đương nhiên không thể không có phần thưởng, tiền tiêu vặt chính là tiền đánh cược của chúng tôi. Kỹ thuật cưới ngựa của tôi vốn chỉ bình thường mà thôi, sau đó đến đây được luyện tập với “cha” nhiều hơn, lại bởi không có trò giải trí gì khác, thời gian rảnh rỗi rất nhiều, nên trình độ tự nhiên được nâng cao không ít.

Lý Hạo đỏ mặt: “Đương nhiên đệ sẽ không chối bỏ, lần sau sẽ tính hết một lượt. Đắc ý gì chứ? Không phải lần trước chỉ thắng một trận thôi sao!”

“Một trận thật sao?” Tôi khẽ cười nói.

“Hừ!” Lý Hạo không muốn bị tôi trêu chọc nữa, đóng sập cửa đi. Quả nhiên tính khí vẫn còn trẻ con!

Tuy rằng Lý Hạo muốn sớm được rửa sạch sỉ nhục trước kia, nhưng cuối cùng bị những việc vụn vặt trì hoãn, mãi đến một ngày hơn nửa tháng sau, rốt cuộc cậu ta cũng nhìn ngó chạy tới tiểu viện.

“Tỷ!” Cậu ta kích động mở cửa phòng tôi, thấy tôi đang đọc sách, liền hỏi: “Xem cái gì vậy?”

Đầu tôi cũng không ngẩng lên đáp: “Kim Bình Mai.”

“Tỷ, tỷ, tỷ!” Cậu ta “tỷ” cả buổi trời cũng không nói được câu kế tiếp, khỏi phải nhìn cũng biết vẻ mặt lúc này của cậu ta.

Tôi sợ cậu ta làm âm ỉ, cau mày nói: “Có chuyện gì nói mau, không thì cút đi!”

Lúc này cậu ta mới nhớ đến mục đích tới tìm tôi, nói: “Rốt cuộc hôm nay đệ cũng trốn học được, chúng ta đi cưỡi ngựa đi!”

Tôi vừa nghe đến cưỡi ngựa đã vô cùng hăng hái, quăng quyển sách trên tay, cười nói: “Có người đưa tiền tới cho ta rồi!”

Cậu ta “hừ” lạnh nói: “Hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu!”

Có Lý Hạo ở đây, tôi không thể trèo tường ra ngoài được. Thay y phục của Lý Hạo, đi nghênh ngang theo cậu ta ra ngoài từ cửa chính, cho dù hạ nhân trong phủ nghi ngờ từ khi nào mà hắn có thêm một tùy tùng cũng không dám lên tiếng truy xét.

Thi đấu với Lý Hạo năm trận lại có thể thua đến bốn trận! Tôi đến kinh thành nửa năm, cả dây cương cũng chưa từng chạm qua, mà chắc chắn Lý Hạo ở nhà đã siêng năng luyện tập, người này yếu thì kẻ khác mạnh, tôi bại dưới tay cậu ta cũng không có gì ngạc nhiên. Nhưng nhìn vẻ mặt đắc ý của cậu ta, tôi thật không có cách nào cúi đầu nhận thua, liền thoái thác rằng chưa hợp tác được với Bạo Tuyết, hai bên vẫn chưa quen nhau, giao hẹn một thời gian nữa sẽ tái chiến.

“Bây giờ tỷ nợ đệ một nghìn đồng, không được chối bỏ!” Lý Hạo chìa tay đến trước mặt tôi, bộ dạng nếu như tôi không đưa sẽ không bỏ qua.

Tôi ngẩng đầu nhìn thấy một tửu lâu mới khai trương ở bên đường, nhân tiện nói: “Hôm nay mời đệ ăn một bữa, số còn lại lát nữa sẽ tính.” Cũng không quản cậu ta có đồng ý hay không, xoay người xuống ngựa, giao Bạo Tuyết cho người trông giữ trong tiệm, tự mình đi lên lầu hai.p>

Tôi tìm một vị trí gần cửa sổ, vừa mới ngồi xuống, Lý Hạo đã đi theo lên.

Tiểu nhị dâng trà lên, khom người cười hỏi: “Nhị vị tiểu gia, muốn ăn chút gì không?” Tôi nói: “Không cần biết là món gì, cứ mang lên hai món nguội, làm thêm hai món nóng, một vài món điểm tâm ngọt, người xem rồi làm đi.”

“Được!” Tiểu nhị cười đáp, lại hỏi, “Nhị vị muốn uống rượu gì?”

Tôi nghĩ nghĩ, mang một thân nồng nặc mùi rượu về e rằng không tốt, lại nói: “Không cần rượu, cho hai cốc trà ngon được rồi.”

Tiểu nhị đáp ứng lui xuống. Lý Hạo bên cạnh rảnh rỗi cực kì nhàm chán, pha trò để tôi nói chuyện với cậu ta. Ban nãy tôi còn bị thua cậu ta, trong lòng không mấy thoải mái, cũng chẳng để ý đến cậu ta, tự mình nhìn cảnh đường phố ngoài cửa sổ.

Tôi ngẩn ngơ nhìn chằm chằm đoàn người lui tới tới lui, cũng không biết trải qua bao lâu, chợt nghe có người nói, “Hai con ngựa sau vườn là của hai vị tiểu gia đây.” Nghe giọng điệu tựa hồ là người làm trong tiệm.

“Thế nào, thế nào?” Lý Hạo rảnh rỗi đến bị khủng, thấy có việc tới cửa, cũng không quản là chuyện tốt hay xấu, cứ tạm thời giải sầu trước.

“A, chuyện là thế này. Chúng tôi ở dưới lầu thấy ngựa của hai vị rất uy vũ thần tuấn, nên mạo muội xin chủ tiệm giới thiệu gặp mặt.” Một giọng nói trong trẻo đáp lại.

Lý Hạo rất trong sáng, không nhìn ra sự khiêu khích, cũng rất niềm nở để chủ tiệm mang thêm trà lên, chỉ chốc lát sau đã nói đến chuyện trên trời dưới đất.

Tôi ngó ra, rất tò mò người tới là ai, liền quay đầu nhìn lại, không ngờ lại nhìn thấy “người quen.”

4. Chương 04

Chương 4: Oan gia ngõ hẹp

“Người?”

“Sao lại là người?”

Nhìn hai thiếu niên có mối thù cũ trước mặt, tôi không khỏi có chút đau đầu. Trước đó vài ngày ở quán trà, vì lười xả giao nên cự tuyệt lời mời ngồi chung bàn với hai vị này. Vậy mà hôm nay không khéo lại gặp phải!

Lý Hạo nhìn bọn chúng rồi lại nhìn tôi, nghi hoặc hỏi: “Các huynh biết...ca ta sao?”

“Hắn là ca huynh?” Thiếu niên từng mắng tôi ‘hèn nhát’ lộ ra vẻ mặt không tin.

Tôi không nhịn được nói bóng gió với Lý Hạo: “Làm thủ túc với đệ nhiều năm như vậy, hôm nay là lần đầu tiên có người hoài nghi đó!”

Lý Hạo mờ mịt nói: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Cao...Ca, huynh đã gặp qua bọn họ sao?”

Ba chữ “Chưa gặp qua” hung bạo bị nuốt lại trong bụng, tôi không cam nguyện thừa nhận: “Gặp qua một lần mà thôi.”

Người thiếu niên lớn tuổi kia thấy bầu không khí có vẻ lúng túng, cười hòa giải: “Chuyện lần trước chỉ là hiểu lầm, tính khí đệ đệ ta còn tùy tiện, vẫn mong Lý huynh đừng chê trách.”

Thiếu niên nhỏ tuổi kia nghe vậy cũng không phản bác lại, chỉ hừ lạnh khinh bỉ.

Tôi khẽ gật đầu tỏ ý đã biết, tôi đã lớn rồi, làm sao có thể so đo với trẻ con chứ?

Lý Hạo cũng đoán được cái gọi là “gặp qua một lần” nhất định chẳng có gì vui vẻ, liền chuyển đề tài nói chuyện về con ngựa, con dê, con gà chọi, giàn nã linh tinh mà các bé trai cảm thấy hứng thú. Tôi ngồi bên cạnh không nói một lời, nhìn ba tiểu tử này, trình độ tối đa cũng chỉ tới cao trung, tôi với bọn chúng có tiếng nói chung mới là lạ!

Nghe bọn hắn nói chuyện, tôi biết hai người này họ Doãn (người Mãn có họ Doãn sao?...Có lẽ là nói bừa thôi), người lớn là Thập Tam, người nhỏ là Thập Tứ (cha của bọn chúng thật mạnh mẽ). Lý Hạo là người thẳng tính, cả tên người ta cũng chẳng nói cho cậu ta biết, cậu ta lại chỉ sợ cả tám đời tổ tông đều bị bọn họ hời tới. Nhưng khi nói đến tôi, tôi đã nhanh tay cướp lời của Lý Hạo, không cho cậu ta nói. Tôi nói với bọn họ tôi là đại ca của Lý Hạo (vậy cũng không sai), năm nay mười sáu tuổi (mặc dù tưởng mạo có hơi non mềm, cử chỉ điệu bộ lại không nhìn ra chút sơ hở nào), bình thường không quan tâm tới chuyện học hành, chỉ chuyên ăn nhậu chơi bời (nói trắng ra là một kẻ mù chữ). Lý Hạo nghe được trợn mắt há hốc mồm, hai kẻ ngu ngốc kia lại có thể tin, hoặc là bọn hắn tình nguyện tin tưởng trình độ của tôi là như vậy. Dù sao sau này bọn chúng cũng không xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi cũng được vui vẻ thoải mái.

Buồn chán đến ngáp ngáp dài, may mà rốt cuộc tiểu nhị cũng mang thức ăn lên. Đồ thức ăn nguội là nước chát đậu phụng trộn thịt gà, hai món nóng một là cá trích la hán, một món hơi giống như sườn chua ngọt, nhưng dường như cũng không phải. Tôi gọi tiểu nhị hỏi: “Đây là món gì?”

“Bẩm gia, món ăn này tên là ‘Phượng Dương nương đậu hũ.’

“Đậu hũ? Còn có món như vậy sao?” Tôi thắc mắc nói.

Tiểu nhị cười đáp: “Thật sự là đậu hũ. Cách làm là đem đậu hũ cắt thành miếng cỡ tiền đồng, kẹp thịt heo giữa hai miếng làm nhân. Lấy lòng trắng trứng đánh cho sệt lại, bao lấy đậu hũ rồi thả vào chảo dầu chiên đến khi có màu cam. Cuối cùng đổ nước đường nấu cho keo lại, hòa với dấm chua, tưới lên đậu hũ đã chiên xong là hoàn thành.”

“Không ngờ nơi này cũng có thể làm món này.” Doãn Thập Tứ cười nói, “Người nói hết cách làm ra vậy không sợ người ngoài học được sao!”

Tiểu nhị cười hì hì nói: “Cách làm đậu hũ cũng không phải là sáng tạo độc đáo của cửa tiệm, mấu chốt là ở gia vị và độ lửa, cũng không sợ người ta nói tiểu nhân khoe khoang, chỉ sợ những tiệm khác làm vẫn thua tiệm này! Các vị cứ từ từ dùng, tiểu nhân không phiền các vị nữa.”

Tôi gấp một khối thịt đậu hũ, nhìn trái nhìn phải. Chợt nghe Doãn Thập Tam nói: “Nói đến ‘Phượng Dương nương đậu hũ’, còn có một điển cố, truyền rằng món ăn này là do một đầu bếp họ Hoàng của Phượng Dương sáng chế, Chu Nguyên Chương lúc còn bé do làm ăn mày mà nếm được mùi vị của đậu hũ nhồi dưa. Sau này lên làm hoàng đế, ông ta liền truyền đầu bếp họ Hoàng vào làm ngự trù (đầu bếp của vua), tiệc rượu trong cung thường không thể thiếu món này.”

Tôi liếc nhìn Doãn Thập Tam, nghĩ thầm, tiểu tử này hiểu biết cũng không ít. Lại lướt qua Doãn Thập Tứ đang khinh thường nhìn tôi, ánh mắt kia tựa như đang nói, “đồ nhà quê”. Tôi coi như không thấy, lại liếc mắt về miếng đậu hũ vàng óng kia, vừa định đưa vào miệng, không ngờ một bàn tay vỗ mạnh lên vai tôi, tay cầm đũa run lên, miếng đậu hũ kia rơi “bộp” xuống bàn.

“Phong cảnh chỗ bàn này không tệ, nhường cho gia đi?” Thật là một giọng nói chói tai, tay này nhất định là của tên chủ nhân hèn hạ đó rồi.

Tôi quay đầu lại, chỉ thấy phía sau có sáu bảy thiếu niên mặc quần áo xa hoa, tên mập lùn kia đúng là kẻ cầm đầu ý thế hiếp người ở quán trà. Ai ôi, rốt cuộc hôm nay là cái ngày oan gia ngõ hẹp gì vậy chứ!

Tôi nhẩn nhẩn bật cười: “Cho ta một lý do đi.”

Doãn Thập Tứ và Lý Hạo rục rịch đứng dậy, Thập Tứ bị huynh trưởng hấn ấn lại chỗ ngồi, mà không có sự đồng ý của tôi nên Lý Hạo cũng không dám làm ầu.

Tên mập lùn thoáng sững sốt, một lát sau cả giận nói: “Gia muốn người nhường chỗ thì người cứ nhường! Còn lý do chó má gì nữa chứ!”

Tôi khẽ cười: “Lý do này không được, ta từ chối.”

Mắt tên mập lùn lộ ra tia giận dữ: “Rượu mười không uống lại thích uống rượu phạt...” Ài, có lời thoại nào mới mẻ hơn hay không hả!

Đám lâu la của hắn lập tức đi lên lật bàn kéo người. Tôi nhún nhường tránh sang bên cạnh, Lý Hạo liền đánh nhau với bọn họ, chỉ chớp lát sau Doãn Thập Tam và Thập Tứ cũng bị kéo vài cuộc chiến. Những vị khách khác đều đứng một bên xem náo nhiệt, người làm và ông chủ tiệm chạy dõn dập lên lầu hai, nhìn thấy tình hình này có can ngăn cũng không được, chỉ biết hô lên: “Đừng đánh, đừng đánh nữa!”

Bọn họ đánh “Bình...bốp...rầm...” Tôi đứng tựa bên cửa sổ nhìn, đám người của tên mập lùn trông khá vậy mà rất kém cỏi, Lý Hạo thì không cần phải nói, thân thủ Thập Tam và Thập Tứ cũng rất tốt, xem ra có thể kết thúc trận hỗn chiến này ngay rồi. Thật đáng tiếc, bữa cơm ngon lại bị một kẻ vô vị quấy nhiễu.

Tên mập lùn vừa bị đồng bọn đụng phải ngã xuống đất. Hắn ngẩng đầu nhìn thấy tôi đứng nhàn nhã, có lẽ cảm thấy tôi khá yếu đuối nên nhào về phía tôi. Tôi nhìn xung quanh, dường như không có ai rảnh rỗi để cứu tôi, xem ra để tự bảo vệ mình thì không thể không sử dụng vũ lực rồi! Tên mập lùn đánh nhau dựa vào sức mạnh, nhưng thật ra thì không khó đối phó. Tôi nhanh chóng nhìn chuẩn xác, tay trái túm chặt cánh tay phải của cậu ta, tay phải bắt lấy vạt áo trước, dùng sức nâng hắn lên ném qua vai. Chỉ nghe “Phịch” một tiếng, tên mập lùn ngã ngửa trên đất.

Người này nặng quá, làm hại đau tay tôi. Tôi buồn bực giẫm lên bụng cậu ta, thấy vẻ mặt sắp khóc của cậu ta cũng rất đáng thương. Mặc dù tên mập lùn này có chút ngang ngược, nhưng nhìn dáng dấp của cậu ta cùng lắm chỉ mười bốn mười lăm tuổi, cũng làm cho tôi xuất hiện một loại cảm giác tội lỗi khi ức hiếp trẻ con, thế nên tôi rút chân đạp trên bụng cậu ta.

Nhìn bọn Lý Hạo bên kia cũng đã giải quyết xong đám người của tên mập lùn. Tôi chỉ vào một người đang lẫn lộn trên mặt đất, ra lệnh: “Người, đừng có giả chết, đi qua đây dìu hắn đứng lên.” Nói xong chỉ chỉ tên mập lùn dưới đất.

Tên tiểu tử đó còn muốn giả bộ, Lý Hạo làm bộ đá vào hông nó, nó liền trở mình đứng lên, vừa xoa ngực vừa đi qua dúi kẻ cầm đầu của bọn hắn. Tuy rằng tên mập lùn bị ném ngã đến thất điên bát đảo, dù sao cũng không nghiêm trọng, dần dần cũng bình thường trở lại.

Doãn Thập Tứ buông cánh tay tên lâu la bị cậu ta vặn ra sau, nói: “Cút đi!”

Đám người đó như được đại xá, vừa lăn vừa bò định đi xuống lầu. Tôi bước một bước lớn ngăn trước mặt tên mập lùn, nói: “Khoan đã.”

Tên tiểu tử sợ đến mức lui về phía sau hai bước, sợ hãi nhìn chằm chằm tôi. Tôi cười nói: “Khoan đi vội, cũng phải trả tiền bàn ghế bị đập nát, còn có chầu tiệc bát đĩa, rượu thức ăn trong tiệm mới xong chứ?”

Tên mập lùn thấy tôi không phải muốn đánh cậu ta, vẻ mặt giống như thở dài nhẹ nhõm, móc một thỏi bạc từ trong hầu bao, vứt cho ông chủ, hỏi: “Đủ chưa?” Lúc cậu ta không nói chuyện với tôi thì khẩu khí lại rất mạnh mẽ.

“Đủ, quá đủ rồi.”

Nhận được câu trả lời của ông chủ, tôi nói “Vâng cảm ơn nhiều” rồi nhường đường. Chờ đám người đó đi rồi, tôi nói với Lý Hạo: “Cũng cản trở về rồi, về muộn chỉ sợ trong nhà lại có người muốn sinh sự.” Lý Hạo gật đầu, lại nói với huynh đệ Doãn Thị: “Hôm nay sợ là không so ngựa được, hẹn lại ba ngày sau được không?” Tôi thầm than một tiếng, tiểu tử Lý Hạo này hoàn toàn không để ý đến ám hiệu của tôi (có lẽ là do bản chất nó chậm chạp không phát hiện ra), hay là muốn kết giao với hai người không rõ lai lịch này. Cũng không biết là họa hay phúc...Thôi, việc đã rồi, suy nghĩ nhiều cũng vô ích.

Doãn Thập Tứ không đợi huynh trưởng nói chuyện, đã đồng ý nói: “Giờ mùi ba khắc ba ngày sau, tại đây không gặp không về.”

Thập Tam hơi nhíu mày, sau đó cũng đồng ý. Mặc dù vẻ khó xử trên mặt cậu ta chỉ xuất hiện trong nháy mắt, nhưng tôi đã chú ý. Nghĩ thầm, huynh đệ nhà này đúng là cổ quái.

Thập Tứ và Lý Hạo còn đang tán dóc cái gì mà “đến lúc đó nhất định phải phân thắng bại...”, tôi mất kiên nhẫn giục vài lần vẫn không có kết quả. Dù sao thì cuối cùng cũng đợi được đến lúc bọn hắn kết thúc, vừa định bước đi, chợt nghe Doãn Thập Tứ nói với tôi: “Lần gặp đầu tiên huynh chẳng có gì đặc sắc, nhưng vừa rồi thấy huynh cũng rất có khí phách nam nhi!” Bởi vì cậu ta chơi thân với Lý Hạo, cho nên ‘yêu ai yêu cả đường đi’ quyết định giảng hòa với tôi. Cũng không ngờ những lời này vừa ra khỏi miệng, Lý Hạo lập tức “Phì” cười.

Tôi thường cho Lý Hạo một cái cốc đầu, cậu ta bị đau kêu lên “Ai ôi”.p>

Huynh đệ Doãn Thị ù ù cạc cạc nhìn chúng tôi. Tôi thuận miệng ứng phó một câu, lôi kéo Lý Hạo bước đi, còn đứng đó không biết lại nghe được chuyện cười gì nữa!

Lý Hạo với tôi ở hai viện sát nhau, về đến nhà thì mỗi người liền trở về phòng mình thay quần áo. Bỗng nhiên tôi chú ý tới giữa lòng mày Lý Hạo có một vết máu rất nhỏ, liền cười hỏi: “Cái này là bị sao vậy? Thật đúng là bị đám người đó làm bị thương sao?” “Chỗ nào?” Tiểu tử này lại vẫn mờ mịt không biết gì.

Tôi chìa tay ấn lên vết thương của cậu ta, đột nhiên cậu ta lui về phía sau. Tôi ngạc nhiên nói: “Đau lắm sao? Phản ứng mạnh như vậy?”

Cậu ta bùm vết thương nói: “Nào có ai đánh đau vậy chứ! Ban này dùng lực mạnh thế, nhất định là vẫn còn sưng to lắm!”

“Ai kêu đệ thiếu kiên nhẫn.” Tôi cười nói.

“Thập Tứ nói mắc cười quá mà...” Lý Hạo lườm bầu, lại hỏi: “Tạo sao tỷ không thích hai người bọn họ?”

“Tỷ không thích bọn họ chỗ nào?”

Cậu ta nói: “Đệ không nói được, chỉ cảm thấy tỷ vẫn luôn tránh nói chuyện với họ, cũng không muốn cho đệ kết giao với họ.”

Chẳng lẽ tôi có thể nói với tiểu tử này là trực giác của tôi với hai người kia không tốt, đành phải nói: “Chỉ là tỷ không quen giao thiệp mà thôi.”

Lý Hạo liếc tôi nói: “Quái gở.”

Thằng quỷ nhỏ, tôi làm bộ đánh cậu ta, cậu ta lủi đi chạy thẳng về viện mình. Tôi nhìn bóng lưng Lý Hạo, cười lắc đầu, cũng quay vào nhà. Vừa mới bước vào sân, chỉ thấy cữu cữu chấp tay sau lưng đứng bên phòng. Trong lòng cả kinh, tại sao ông ta lại đến đây? Còn bị bắt gặp ăn mặc thế này chạy ra ngoài chơi, không thông báo sẽ bị mắng chết. Nhưng nếu đã bị phát hiện, trốn cũng vô dụng, vì thế tôi liền cười tới nghênh tiếp, thản nhiên gọi: “Cữu cữu.”

Trên mặt cữu cữu không có biểu tình gì, chỉ im lặng nhìn tôi.

Tôi vẫn cười, hỏi: “Cữu cữu đã tới sao không vào nhà ngồi?” Lại quay đầu nói với Hồng Nguyệt Nhi tái mét bên cạnh: “Còn không mau đi pha trà.” Hồng Nguyệt Nhi tái mặt vâng dạ lui xuống.

“Không cần vào nhà, ngồi ngoài sân một chút cũng được.” Cữu cữu nói xong ngồi xuống ghế đá dưới cây nhãn, ra hiệu cho tôi ngồi xuống chỗ đối diện.

Tôi vừa ngồi xuống, chợt nghe ông cười hỏi: “Hôm nay mặc thế này đi đâu vậy?”

Tôi thoải mái nói: “Đi cưỡi ngựa với Lý Hạo. Đã lâu không cầm dây cương nên không quen.”

Cữu cữu gật đầu, thản nhiên cười nói: “Vài ngày trước cha con có viết thư đến, bảo cữu cữu quan tâm đến bài vở của đệ đệ con. Ngày thường cữu cữu vẫn sơ ý, nên hôm nay đặc biệt đến thăm các con.”

“Tạ cữu cữu quan tâm. Con sẽ đốc thúc Lý Hạo đọc sách.”

Lúc này Hồng Nguyệt Nhi bưng trà tới, cữu cữu hộp một ngụm, nói: “Nghe nói lúc con ở nhà cũng theo đệ đệ đọc sách?”

Tôi “vâng” một tiếng, không hiểu nhìn ông. Ông ngừng một chút rồi nói: “Vậy sáng mai con với Lý Hạo, Khánh Bồi đến thư phòng đi.”

Ba ngày sau, lại đi gặp hai tiểu quỷ họ Doãn. Tôi vốn không muốn đi, nhưng sau vài ngày đọc “Tứ thư”, “ngũ kinh”, “Tĩnh lý đại toàn”, nếu không ra ngoài tôi sẽ bị chết ngạt mất! Vì thế nên tôi đã nhận thức một cách sâu sắc rằng, cách đào tạo có lẽ khác nhau, nhưng tài liệu giảng dạy dự thi và nội dung thì vẫn nhàm chán như nhau.

Lý Hạo và Doãn Thập Tứ vừa đến vùng ngoại ô liền thúc ngựa băng băng chạy đi, ngay tức khắc đã không còn thấy hình bóng đâu nữa, chỉ còn lại tôi và Doãn Thập Tam chậm rãi tản bộ. Hôm nay Thập Tam huynh mặc một bộ quần áo màu xanh ngọc có viền mũi tên trên tay áo, cười trên con Đại Hắc Mã có màu lông sáng bóng, bộ dáng lại có phần oai hùng.

“Không bằng chúng ta cũng đua một trận đi?” Cậu ta đề nghị.

Tôi nói được rồi phóng ngựa chạy đi. Bạo Tuyết không dễ gì chờ đến lúc tôi bằng lòng để nó tung hoành nên chạy như điên, thậm chí có hơi hăng hái sôi trào chạy càng nhanh hơn nữa. Cái con ngựa khốn kiếp, lúc so tài với Lý Hạo cũng không thấy nó gắng sức như bây giờ!

Thập Tam không nhanh không chậm theo sát phía sau, cho đến khi Bạo Tuyết chạy chậm lại, cậu ta mới chậm rãi đuổi theo lên, để Đại Hắc Mã và Bạo Tuyết chạy sóng đôi với nhau.

“Nón bị lệch rồi.” Bỗng nhiên hắn nói.

Tôi bỗng chốc sững sốt, một hồi lâu mới hiểu được đang nói tôi, nói “À, cảm ơn” rồi đưa tay chỉnh lại nón cho ngay ngắn.

Làm xong xuôi, Thập Tam vẫn mỉm cười chăm chú nhìn tôi, ánh mắt óng ánh trong suốt. Tôi bị cậu ta nhìn đến phát cáu, hỏi: “Trên mặt ta có vẽ hoa sao?”

cười ha ha nói: “Chẳng trách.”

“Chẳng trách cái gì?” Có chuyện gì cứ nói rõ ra được không, vòng vo làm gì chứ?

“Chẳng trách không giống nam nhân.” Cuối cùng hắn cũng nói ra, “Lần đầu tiên nhìn thấy người ta đã có cảm giác như vậy rồi.”

Cũng không cho rằng ta giống nữ nhân không phải sao! Lúc lần đầu gặp mặt, hai huynh đệ bọn họ lại muốn ngồi cùng bàn với một tên bán nam bán nữ, chẳng lẽ cảm thấy hứng thú với người lưỡng tính? Tôi buồn cười nói với hắn: “Có gì mà giống với không giống, ta vốn dĩ không phải thế.”

Thập Tam vừa cười vừa nheo nheo hỏi: “Rốt cuộc người bao nhiêu tuổi rồi hả?”

“Dù sao cũng lớn hơn người.” Lời nói xác thực.

Cậu ta lại lắc đầu nói: “Ta không tin.”

Muốn tin hay không thì tùy, ai quản người chứ!

Phía trước xuất hiện hai con ngựa và hai bóng người mơ hồ, chắc là Lý Hạo và Doãn Thập Tứ, nhìn thế nào cũng thấy không thích hợp. Tôi thúc ngựa chạy tới gần nhìn, chỉ thấy toàn thân hai tiểu tử này ướt đầm như chuột lột. “Ồi, có phải vừa rồi chỗ kia trời mưa không?”

Lý Hạo lại nghe không ra giọng cười châm biếm trong lời nói của tôi, run rẩy trả lời: “Có chỗ nào mưa đâu! Đều do Thập Tứ đi ven sông nhìn thấy cá gì đó, không cẩn thận rơi xuống nước mà lại không biết bơi.”

Doãn Thập Tứ cũng bị lạnh cóng, lại đỏ mặt tía tai tranh cãi: “Đó rõ ràng là cá chép, nếu không phải vì huynh nói nhất định là cá mè, ta sẽ không nhảy xuống xem!”

Tôi và Thập Tam đứng một bên âm thầm buồn cười, tôi nói: “Được rồi, lần sau để Lý Hạo dạy người bơi lội đi, đỡ phải sau này vì một con cá không biết có phải cá chép hay không mà phải chết đuối!”

“Người!” Mặt Thập Tứ lại càng đỏ hơn. Cậu ta vốn lão luyện hơn Lý Hạo nhiều, không ngờ hôm nay vừa ra ngoài lại để tôi xem được chuyện cười, đương nhiên là không loại trừ khuôn mặt.

Tôi không muốn kích động cậu ta, cởi áo khoác ngoài phủ thêm cho Lý Hạo, nói: “Hôm nay đến đây thôi, nếu không thì ngày mai cả hai người sẽ phải nằm liệt giường đó.”

Vì thế, tôi dẫn Lý Hạo, Thập Tam dẫn Thập Tứ chia ra về nhà.p>

Đêm hôm đó Lý Hạo liền bị bệnh, sốt cao không dứt. Mợ mời thầy lang đến chẩn mạch, kê vài đơn thuốc chữa phong hàn. Tôi xui xẻo nhất, trông giữ nó đến hơn nửa đêm.

Ngày hôm sau dĩ nhiên là ngủ đến buổi chiều mới dậy, ăn cơm xong lại định sang thăm tiểu tử Lý Hạo kia.

Tối hôm qua không ngủ đủ giấc, cứ ngáp ngắn ngáp dài, không ngờ vừa mới bước vào cánh cửa tiểu viện của Lý Hạo thì đụng ngay một người. Tôi ngẩng đầu nhìn kẻ đi đường không có mắt kia, a, tại sao lại là người này?

Tôi còn chưa nói gì, vị huynh đài này đã dùng ngón tay chỉ vào cái mũi của tôi kêu lên: “Người, người, người...”p>

Tôi dò xét đôi mắt đang trừng lớn của Doãn Thập Tứ: “Tại sao người lại ở chỗ này?” Hôm qua toàn thân cậu ta cũng bị ướt đầm giống Lý Hạo, Lý Hạo bị cảm hiện giờ còn đang nằm trên giường, nhưng sắc mặt cậu ta lại hồng hào chẳng có việc gì! Tôi nhìn thấy hai thằng nhóc phía sau Thập Tứ, một người tôi nhận ra là tùy tùng của Lý Hạo Quách Toàn, người kia chắc là cậu ta mang đến.

“Người lại có thể là nữ!” Quả thực cậu ta đã hô lên những lời này.

Tôi mặc kệ cậu ta, hỏi thằng Quách Toàn: “Lý Hạo sao rồi?”

Quách Toàn kính cẩn đáp: “Thiếu gia uống thuốc rồi, vừa thiếp đi.”

Tôi gật đầu, nghĩ thầm nếu đã ngủ thì cũng không có chuyện của tôi nữa, quay về ngủ bù thôi.

“Người đợi một chút!” Doãn Thập Tứ chạy theo. Đầu tôi cũng không quay lại, cậu ta lại chạy theo tới viện của tôi.

Rõ là dây dưa không dứt, tôi mệt mỏi hỏi: “Có chuyện gì nói mau, đừng cản trở giấc ngủ của ta” “Làm gì có nữ nhân như ngươi chứ!”

Tôi trợn đôi mắt cá chết đang thèm ngủ, xã giao nói: “Ngươi gặp được bao nhiêu phụ nữ? Tại sao biết chỉ có ta như vậy?”

Cậu ta cũng liều mạng trừng mắt nhìn tôi, nhưng phản bác không được.

“Ca ca ngươi đâu? Sao không đi cùng nhau?” Tôi hỏi, thế nào mà cả thằng nhóc theo sau ban nãy cũng không thấy.

“Huynh ấy không tới.” Tựa hồ vẻ mặt của Thập Tứ rất khó chịu, “Ta lo lắng cho Lý Hạo nên đến xem.” Sau đó lại nghe cậu ta nói, “Nghe nói tối hôm qua ngươi vẫn luôn túc trực bên cạnh Lý Hạo?”

“Ừ” Cái này thì làm sao?

“Tình cảm của các ngươi rất tốt.”

“Ừ.” Tôi thăm dò nói, “Không phải huynh đệ các ngươi cũng vậy sao?”

Dù sao cũng là đứa trẻ, lập tức lắc đầu nói: “Ngươi không biết đâu, nhà chúng ta huynh đệ nhiều, a mã ta...” Mặc dù cậu ta đột nhiên dừng lại, nhưng tôi cũng hiểu ra chút ít, chỉ là bây giờ không có tinh thần để truy cứu kỹ.

Hàn huyền với tiểu tử này câu được câu không xong, đột nhiên, cậu ta nói: “Trên bả vai ngươi có con sâu.”

“Chỗ nào?” Tôi nghiêng đầu nhìn sang vai trái. Cậu ta lại vươn tay lên vai tôi, nói: “Đừng nhúc nhích.”

Trong lúc tôi đang đợi cậu ta bắt con sâu ra, má phải lại có cảm giác ầm ập. Chờ tôi phản ứng kịp, cậu ta đã cách xa tôi vài bước. Cậu ta cười vô cùng sáng lạn, tôi lại giống như bị sét đánh ngơ ngẩn không hề động đậy. Làm sao tôi cũng không ngờ, tuổi của tiểu quỷ này chỉ bằng hơn phân nửa tuổi của tôi, có thể xếp vào hàng cháu trai, nói khoa trương hơn một chút thì có thể làm con tôi (tôi 27 + 4, cậu ta 14), lại có thể, lại có thể vô lễ với tôi (mặc dù chỉ là hôn má mà thôi).

5. Chương 05

Chương 5: Không thể trở về, không thể quên

Từ nhỏ đến lớn, chỉ có bốn người đàn ông đã từng hôn tôi (không tính bố tôi), theo thứ tự là anh Mẫn Huy, bạn trai thời cao trung, Triệu Quốc Thuần, và tiểu quỷ trước mặt này.

Anh Mẫn Huy hôn tôi chỉ là biểu hiện của tình cảm anh em, mà sau mười tuổi cũng không còn hôn tôi nữa.

Bạn trai thời cao trung hôn tôi là vì anh ta yêu tôi.

Triệu Quốc Thuần cưỡng hôn tôi là muốn chứng minh tôi cự tuyệt sự theo đuổi của anh ta chỉ là cố làm ra vẻ thanh cao (Cũng vì thế mà anh ta phải trả một cái giá rất nghiêm trọng —bị tôi đánh mạnh một quyền vào bụng, đau đến mức đứng không vững té xuống cầu thang, kết quả là bị gãy chân phải nằm bệnh viện một tháng).

Mà người cuối cùng cũng chỉ là tiểu quỷ mới mười bốn tuổi, cậu ta hôn tôi chỉ là để báo thù tôi trêu chọc cậu ta mà thôi! Phỏng chừng tính tình cũng giống với Khánh Bồi dùng ếch làm tôi sợ.

Cậu ta mỉm cười nói với tôi: “Vẻ mặt này mới giống một nữ hài tử. Ngươi thô bạo như vậy, sợ là sau này sẽ không gả đi được.” Giọng điệu đúng là không chút che giấu vẻ đắc ý.

Tôi dờ dẫm nhìn cậu ta, trong lòng tính toán, là nên đánh cho cậu ta một trận, hay là cứ coi như một đứa trẻ đang đùa giỡn với mình, bỏ đi là được rồi.

Không đợi tôi cân nhắc xong, tiểu tử này lại có thể vung bím tóc chạy lấy người!

Thôi, tôi hà tất phải quá tích cực với một đứa nhỏ! Hôm nay tình cờ gặp Doãn Thập Tứ chỉ do trùng hợp, nếu bọn họ đã biết tôi là nữ, về sau cũng không thể đi chung nữa rồi. Dù sao cũng không hẹn gặp lại, muốn tính sổ cũng không có cơ hội, tôi cần gì phải suy nghĩ ệt đầu? Không bằng trở về phòng ngủ thì hơn.

Cuộc sống về sau trôi qua rất yên bình, rốt cuộc tôi cũng không hề gặp lại huynh đệ nhà Doãn Thị, Lý Hạo thì ngẫu nhiên vẫn chạm trán bọn họ. Nhưng cậu ta chỉ ở kinh thành được hai tháng, trường học ở phủ vừa mở cửa liền bị cha gọi về Thịnh Kinh. Sau khi Lý Hạo đi, về cơ bản thì tôi không ra cổng chính cũng chẳng tới cổng trong.

Mỗi buổi sáng vẫn đến thư phòng báo danh như thường lệ, rốt cuộc sau này tôi cũng không chịu được sự tàn độc của nền giáo dục thế kỷ thứ mười tám liền để Tây Tịch tiên sinh họ Lưu kia kể chuyện lịch sử vào buổi trưa, buổi chiều sẽ để ông ấy và Khánh Bồi nghiên cứu văn bát cổ(*). Lưu phu tử này bàn luận về cổ nhân thì quả thật là một người trung niên tích cực, có thể tán dóc từ tam hoàng ngũ đế đến trước Minh Sùng Trinh, nước miếng bay tứ tung mà kể ra toàn thể tên các vị quân vương quần thần từ mấy ngàn năm trước đến mấy lần. Bất kể là sáng hay chiều, Khánh Bồi đều ngủ gà ngủ gật, tôi lại nghe vô cùng hứng thú mới mẻ.

(*)Nguyên là chỉ một thể loại văn trong khoa cử thời Minh - Thanh, quy định về phân đoạn rất nghiêm ngặt, nội dung rộng tuếch, hình thức cứng nhắc, gò bó tư tưởng con người. Gồm 4 đoạn, mỗi đoạn hai vế, tất cả có tám vế)

Về sau nữa thì Lưu phu tử lại báo cáo với cửu cửu về chuyện của Khánh Bồi, kết quả là tôi đã bị yêu cầu làm lớp phó học tập và phụ trách tác phong kỷ luật của Khánh Bồi. Không tệ, quản lý biểu đệ này cũng không khó, bây giờ cậu ta thấy tôi như chuột thấy mèo vậy. Tôi cũng không quan tâm cậu ta có viết văn bát cổ tốt hay không (thật ra thì căn bản tôi cũng không hiểu), chỉ gọi cậu ta phải đọc thuộc bài vở mỗi ngày (ngày hôm sau kiểm tra không thuộc thì phạt chép năm mươi lần), cũng tính là hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Cuối tháng mười âm lịch, Bắc Kinh rơi trận tuyết đầu tiên. Trước kia tôi rất thích tuyết phương Bắc, một vùng mênh mông trắng xóa, vô cùng dày. Đi trên đó còn có thể vang lên tiếng “Xịch, xịch”, nhà tôi ở phương Nam không thể thấy được tuyết như thế này. Tuyết ở phương Nam giống như nước đá, rơi xuống đất liền tan chảy, cho dù tuyết rơi nhiều cũng khó có thể tích đến nửa thước.

Tôi không ra ngoài vào ngày lạnh, thời đại này cũng không có áo lông giữ ấm, mặc dù trong phòng cũng không có máy sưởi, nhưng phương Bắc lại đốt lò than để làm nóng giường đất, chung quy cũng được thoải mái. Mỗi ngày ở trong phòng đọc sách, thỉnh thoảng đùa nghịch tuyết trong sân, phần lớn thời gian đều dành để ngủ.

Cuộc sống nhàn chán cứ trôi qua hoang phí như vậy, thoáng cái đã qua một năm. Điều duy nhất tôi thấy hứng thú với năm này chính là có thể ăn uống thả cửa, những cảnh tượng náo nhiệt khác không xem cũng không sao. Năm sau, mợ nhắc nhở tôi kỳ tuyển tú sắp tới, bắt đầu dạy tôi một vài quy củ tiền lùi. Lễ tiết trong cung rất rườm rà, vừa quỳ vừa dập đầu, có phải là báỉ Phật đầu! Tôi cứ coi là luyện tập thể thao, tiến vài bước lui vài bước, quỳ một lần báỉ vài cái...Mặt khác thì nhớ kỹ phải ít nói, cúi đầu (cái này không thành vấn đề, đóng vai người cảm càng dễ dàng).

Nói về quy định tuyển tú này, cần phải bội phục người sáng lập ra nó! Có thể bá đạo đến mức này cũng thật không dễ nha! Tất cả nữ tử của Bát Kỳ phải từng bước từng bước để mặc cho thành viên hoàng thất chọn nặc kén mỗ, đầu tiên là hoàng đế và tôn thất, còn thừa lại mới cho phép tự thành gia thất. Thân phận cao quý thì không cần phải nói, có tư sắc, thoát nhìn hiền lành hòa nhã về cơ bản thì không có phân của nam nhân khác!

Tôi cũng chẳng hề lo lắng cho vận mệnh của mình, chẳng qua là tuyển chọn vợ bé cho kẻ khác (dựa vào xuất thân của Lý Hàm muốn làm phu nhân chính thất của hoàng tộc chỉ sợ là không thể). Khác nhau ở chỗ là ai, không được tuyển là kết quả tốt nhất, vui vẻ tự do. Lúc tôi đến thế giới này toàn bộ đều là một trò chơi, chắc chắn trò chơi sẽ có lúc kết thúc, tựa như mỗi lần chơi đùa của tôi lúc trước.

Cuối tháng hai, sinh nhật của phúc tấn Dụ Thân Vương, ngoại trừ thân quyến của bọn họ (phỏng chừng thân thích của nhà này không phải là hoàng thân thì cũng là quốc thích), còn mời một vài quan viên trong triều và các mệnh phụ đến phủ ăn mừng. Vị Dụ Thân Vương này là thủ túc gần bó với hoàng đế, thuở nhỏ

rất tận tâm với vua, lại lập được công trạng, luôn được hoàng đế tin cậy (nếu không thì làm sao cả sinh nhật của vợ cũng dám làm ẩm ỉ đến vậy).

Dường như cậu cũng có chút quan hệ xa xa với dòng dõi quý tộc Ưu Long của thiên hoàng nên được xếp vào hàng ngũ được mời. Mọi thứ tự nhiên là muốn đi, ngoài ra lại còn mang theo đại biểu muội và tôi. Ban đầu tôi cũng không hiểu, cho dù là con gái, đưa cháu gái theo làm gì chứ? Về sau nghĩ lại, có lẽ là năm nay tôi và đại biểu muội đều sắp dự tuyển, thứ nhất là mang theo ra ngoài tiếp xúc với xã hội, thứ hai là để tạo quan hệ với các phu nhân tôn thất.

Vì việc này, mọi người còn đưa đến một a hoàn có chuyên môn trang điểm cho tôi. Tôi an vị mặc cho các cô ấy hí hoáy làm việc, khoảng chừng một giờ sau, cuối cùng cũng búi tóc xong, lại nửa giờ sau, mặt cũng được trang điểm xong. Thay một chiếc áo khoác lông gấm màu xanh nhạt thêu hoa ngọc lan và đường vân hình bướm bướm, Hồng Nguyệt Nhi đưa gương tới để tôi nhìn diện mạo của chính mình.

“Tiểu thư xem, thật đẹp có phải không?” Cô nàng cười khanh khách nói.

Nói thật, có lẽ mắt thẩm mỹ xưa và nay quá khác nhau, tôi không hề cảm thấy bản thân mình trong gương xinh đẹp. Phần trên mặt quá trắng, môi quá đỏ, dùng quá nhiều dầu dưỡng...Mà màu sắc hoa văn của quần áo trên người mặc dù đẹp, nhưng lại quá rộng rãi, hoàn toàn không thể phô bày được đường cong phụ nữ. Nhìn loại phong cách trang phục này của phụ nữ Mãn Thanh, thật không tưởng tượng được sẽ cải tiến được kiểu sườn xám thanh nhã quyến rũ ở thời đại dân quốc như vậy.

Tôi khẽ cười, nói: “Được rồi, hóa trang cho ta giống con nít quá.”

Hồng Nguyệt Nhi “phì” cười: “Thật chưa thấy chủ nhân nào giống như tiểu thư! Ngày thường ăn mặc trang điểm còn không bằng chúng ta, cả lỗ tai cũng đã bị lấp, người lại sợ đau nên không xuyên nữa, giờ cả một cái khuyên tai cũng không thể đeo rồi.”

Tôi cười cười không đáp. Nghĩ rằng, nếu cứ theo xu hướng ăn mặc của mình, còn không bị người ta nói ăn mặc quái dị sao? Thôi, tôi của trước kia sẽ không có cái hứng thú đó, tùy ý thôi.

Cô nàng lại đi tới sửa sang ống tay áo cho tôi, lải nhải: “Lại nói, bộ dáng của tiểu thư vài năm nay thay đổi rất nhiều, càng ngày càng đẹp ra, trước kia rất giống với thiếu gia! Chẳng trách người ta nói long phượng song sinh cũng không giống nhau!”

“Em vừa nói cái gì!” Lời của cô ấy chạm đến mỗi dây thần kinh của tôi, mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó không đúng.

Hồng Nguyệt Nhi thấy vẻ mặt tôi chợt biến đổi, không biết mình nói gì sai, khẩn trương nhìn chằm chằm tôi: “Long phượng song sinh không giống...”

Tôi ngắt lời, nói: “Không phải câu này, câu trước.”

“Câu trước? A, là nói lúc trưởng thành người không giống thiếu gia...” Sắc mặt cô ấy trắng bệch, sợ những lời này sẽ làm tôi tức giận.

Tôi lại lo lắng một chuyện khác, cau mày nói: “Đem gương lại đây cho ta.” Hồng Nguyệt Nhi nắm lấy lưng kính thủy tinh trắng men có hoa văn hình mây trên bàn đưa cho tôi.

Tôi cầm tấm gương, quan sát tỉ mỉ người trong gương. Cô gái có một đôi mắt hạnh rất to, hai mí rất sâu, lông mày dài đậm thẳng tắp hơi nhếch lên, môi hình thoi, lúc này đang mím môi—loại vẻ mặt này từng bị anh Mãn Huy nói thoát nhìn rất lạnh đậm hà khắc. Diện mạo của Lý Hàm là như vậy sao? Cố gắng nhớ lại năm năm trước, còn nhớ mặt cô bé tròn xoe, mặt mày khá cân đối, lông mày cong như lưỡi liềm, môi nhỏ mà mỏng, chỉ có cái mũi không khác gì lắm so với bây giờ. Hai khuôn mặt khác nhau như vậy, dù thế nào cũng không phải cùng một người!

Thảo nào! Thảo nào Khánh Bồi không dám thừa nhận đã từng gặp biểu tỳ, thảo nào vừa thấy mặt cậu và mọi người đều nói bộ dáng của tôi không giống lúc trước, thảo nào Doãn Thập Tứ nói tôi và Lý Hạo không giống huynh đệ...Chỉ có bản thân tôi, lúc nào cũng nhìn thấy khuôn mặt của người này, vẫn không hề phát hiện ra sự thay đổi chậm chạp mà vĩ đại này. Tôi vẫn cho là cơ thể này của Lý Hàm, chỉ có suy nghĩ là kí ức của Cao Lăng, cho nên bất cứ lúc nào linh hồn cũng có thể rời khỏi nàng, trở lại thế giới ban đầu. Nhưng hiện

tại, cả dung mạo của Cao Lăng cũng đã bắt đầu xâm nhập vào thân thể này, bỗng nhiên tôi chợt phát hiện ra, tôi có thể vĩnh viễn bị ông trời vớt bỏ trong vết nứt không gian này!

Tôi không biết mình bị nhét vào xe ngựa như thế nào, tiến vào Dục Vương phủ ra sao. Chỉ nhớ bị mợ nắm tay, đi qua vài cánh cửa, cuối cùng chen chúc trong đám nữ nhân làm lễ chúc thọ phúc tấn Dục Thân Vương. Rất xa chỉ thấy quý phụ nhân đã không còn trẻ ngồi trên ghế chủ vị, trên mặt mang theo nụ cười ung dung quý phái, tiếp nhận lời chúc mừng của mọi người.

Tiết mục tiếp theo cũng không phải tiệc tối, đợi trong chính phòng không bao lâu liền có hạ nhân dẫn chúng tôi đi đến dãy ghế ngồi dành cho khách nữ ở bên phải sân khấu. Người chúc thọ đến từng đợt, đương nhiên không thể chen chúc cả trong chính phòng. Ba người chúng tôi cùng một vị mệnh phụ và cháu gái cùng vào nhập tiệc, trên bàn đã sớm bày các loại trái cây bánh ngọt. Sau khi ngồi vào chỗ liền có người dâng trà lên. Mợ và vị phu nhân kia hiển nhiên là biết nhau, vừa ngồi xuống đã hàn huyên tâm sự.

Chỗ ngồi của khách nam được bố trí ở bên trái sân khấu, cũng giống như bên khách nữ, đều dựa sát vào bên kia sân khấu, hơi lệch hướng ra ngoài. Sân khấu ở giữa bàn tiệc hai bên tạo thành chữ “ ”. Ngồi ở chỗ chúng tôi, có thể nhìn thấy bóng dáng mờ mờ của các vị khách nam đối diện. Giữa lúc ngơ ngẩn, nghe được mợ tôi hỏi vị phu nhân kia: “Tỷ có biết hai vị đang nói chuyện với Đông đại nhân bên kia là ai không? Hình như đều là hoàng tử?”

Vị phu nhân kia nhẹ giọng trả lời: “À, người lớn tuổi bên trái chính là thế tử của Dục Thân Vương, bên phải là Thập Tứ a ca của vạn tuế gia. Ta cũng chỉ gặp qua một lần, xa như vậy nhìn cũng không rõ, nhìn thân hình tuổi tác đó chắc là phải.”

Tôi ngẩng đầu nhìn sang, quả nhiên hiện ra một khuôn mặt quen thuộc, không phải là Doãn Thập Tứ sao! Hóa ra huynh đệ bọn chúng là hoàng tử. Tôi lại thấy chẳng sao cả (đã sớm đoán được hai người này không đơn giản), nếu nói cho Lý Hạo, không biết cậu ta sẽ giật mình thế nào nữa! Đang nghĩ ngợi, đã thấy Thập Tứ cũng nhìn về phía bên này, nhiều người như vậy, lại cách xa như thế, chắc là cậu ta không nhận ra tôi. Nhận ra thì sao, tại sao phải sợ cậu ta chạy đến chỗ bàn của khách nữ làm loạn chứ?

Sau khi khách và chủ ngồi vào chỗ, tuồng hát bắt đầu. Màn thứ nhất là “Quý phi túy tửu”, tôi xem vai đào này hóa trang rất xinh đẹp, cũng hiền lành ngồi tại chỗ. Màn thứ hai là nhạc “leng keng xùng xèng” diễn cảnh đánh giết nhau, vốn lòng tôi đã phiền nên không xem được nữa, vì thế viện cớ đi tiểu tiện chạy ra ngoài.

Thoát khỏi sự kính cẩn dị thường của hạ nhân vương phủ, một mình lén lút đi dạo trong vườn hít thở không khí, dọc đường ghi nhớ cột mốc cảnh vật, đỡ phải đến lúc đó không tìm thấy đường về bàn tiệc. Phía trước là một mái đình xây trên hồ nước nhỏ, vô cùng đẹp để mới lạ. Tôi từ từ bước thong thả đi tới, đến vị trí chính giữa thì đứng lại, dựa vào cây trụ xanh biếc nhìn rừng đào trước mặt.

“Nhìn gì vậy?” Bỗng nhiên một giọng nói vang lên phía sau, tôi cả kinh run lên.

Thập Tứ đến trước mặt tôi, nói: “Sao thế, không nhận ra ta sao?”

Biết người đứng là tai họa! Tâm tình của tôi hôm nay không tốt, sợ sẽ không khống chế được tính khí nóng nảy của bản thân, vẫn là không nên dây dưa với cậu ta. Dồn lòng lui về phía sau hai bước nói: “Hóa ra là Thập Tứ gia? Tất nhiên là nhận ra.”

“Vậy cô trốn xa vậy làm gì? Lý Hạo thế nào rồi?” Cậu ta nói xong lại đến gần thêm một chút.

Tôi lui một chút kéo dài khoảng cách giữa tôi và cậu ta, ứng phó nói: “Đệ ấy ở nhà rất tốt, phiền ngài quan tâm!” “Thật không giống những lời của cô nói nha!” Cậu ta nhún mày nói, “Mấy tháng không gặp, cô lại có chút bộ dáng nữ nhi rồi.”

Tôi hừ lạnh trong lòng, chỉ lạnh lùng nhìn cậu ta, không nói chuyện.

Hôm nay Thập Tứ mặc quần áo đồ bạc như ý có thêu hoa văn hình mây, bên hông buộc dây lụa vàng sáng. Quái, tại sao lại cảm thấy màu vàng này rất chói mắt. Trước kia cho dù trông thấy cô gái nào ăn mặc giống như quả chanh cũng không cảm thấy làm người ta khó chịu như vậy.

Cậu ta bắt được cây quạt lụa có bức mỹ nhân trên tay tôi, nói: “Không thích hợp với cô.” Cây quạt là lúc xuất môn Hồng Nguyệt Nhi nhét vào tay tôi, dường như là vì nhiều lúc tay tôi có những cử chỉ động tác không giống thực nữ cho lắm.

Tôi dùng sức rút ra, không ngờ lại bị cậu ta tiến thêm một bước nắm cổ tay tôi, tay kia của cậu ta nắm lấy cằm tôi, một giây sau nụ hôn ấm áp liền ấn lên, như chuồn chuồn lướt qua môi tôi.

“Bốp”, là tiếng cán quạt lụa bị tôi bẻ gãy.

Lần đầu tiên, tôi tha thứ cho cậu ta là trẻ con còn xúc động, nhưng không có nghĩa là cậu ta có thể hết một tới hai làm ra loại chuyện này.

Tôi giận quá hóa cười, híp mắt nhìn Thập Tứ. Cậu ta lại không biết nụ cười này có ý nghĩa gì.

Trong lúc cậu ta đang nghi ngờ loại phản ứng này, đang ngăn người nhìn chăm chăm tôi, tôi dùng sức đẩy cậu ta một cái. Con lơ của hành lang trên cầu vốn đã thấp, tôi lại đoán chắc sức lực và phương hướng, ngay lập tức cậu ta liền lật xuống lan can, “bùm” một tiếng rơi vào hồ nước.

Hồ nước rất nông, chỉ là khí trời đầu xuân, nước lạnh như đòi mạng. Thập Tứ đứng trong nước ngang ngực, sắc mặt trắng bệch rất khó coi. Tôi vẫn cười, ghé nửa người lên lan can, hỏi: “Có mắt không?”

“Thập Tứ đệ!” “Thập Tứ đệ!”

Có hai người ở gần đây nghe được động tĩnh chạy lại, dường như là huynh đệ của cậu ta. Tôi thu lại nụ cười đứng dậy rời đi, trước lúc đi ném cây quạt đã gãy thành hai đoạn, nói: “Ngài nói đúng, thật không thích hợp với tôi!”

Vừa mới xuống cầu liền gặp Thập Tam, tôi chỉ khẽ gật đầu lúc lướt qua cậu ta.

Bên kia, vở kịch trên đài vẫn còn đang tiếp tục. Tôi làm như không có việc gì ngồi lại, đầu có hơi đau nhức, nhưng vẻ mặt vẫn như thường, vẫn chống đỡ được đến lúc tàn tiệc.

Rốt cuộc cũng về đến nhà, bọn a hoàn giúp tôi tẩy trang rửa mặt chải đầu. Tôi ngơ ngác nhìn người trong kính, đường nét ngũ quan đã không khác bộ dạng của tôi lúc mười mấy tuổi là mấy, giữa trán lại có chút bóng dáng của Lý Hàm, rốt cuộc nàng là ai? Là tôi? Đúng, đương nhiên là tôi, cũng không còn là Cao Lăng.

Ở thế giới ban đầu, tôi có tất cả, người thân, học thức, tiền tài, lý tưởng, còn có tương lai. Cũng từng cho rằng, trên đời này không có gì tôi muốn mà không được. Ngạo mạn, hai mươi bảy năm tự cho là đúng, chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày sẽ mất đi toàn bộ. Nếu như muốn tôi tiếp cuộc sống của Lý Hàm, tôi thà rằng không cần có kí ức của Cao Lăng, chỉ làm tiểu thư Lý gia đơn thuần cũng là hạnh phúc rồi.

“Tiểu thư, tay cô nóng quá!” Hồng Nguyệt Nhi nắm tay tôi kêu lên.

Tôi muốn đứng lên, lại phát hiện thân thể nặng nề khác thường, đầu choáng váng mờ mịt, toàn bộ cơ thể đều tựa vào Hồng Nguyệt Nhi và tiểu a hoàn Xuyên Vân dìu đỡ mới có thể đứng vững được. Tôi khẽ động khóe miệng nở nụ cười: “Không có gì, ngủ một lát sẽ tốt thôi!”

Họ vội vàng đỡ tôi nằm xuống, đắp chăn giúp tôi. Toàn thân tôi nóng như lửa đốt, lại cảm thấy hơi nóng đều đã tan ra bên ngoài hết, phủ lên hai tầng chăn gấm vẫn thấy lạnh đến phát rịn, càng không ngừng toát mồ hôi lạnh. Chỉ nghe thấy Hồng Nguyệt Nhi vội la lên với Xuyên Vân: “Nhanh đi xin phu nhân mời lang trung đến, nói tiểu thư bệnh nặng, nhanh đi!”

6. Chương 06

Chương 6: Bệnh nặng

Có lẽ tôi đã bị bệnh, tinh thần vẫn cứ lúc mê lúc tỉnh.

Đường như nghe được giọng nói của mẹ: “Cao Lăng, Cao Lăng, nghỉ hè năm nay về nhà đi. Đã rất lâu rồi mẹ và bố không được gặp con.” Lúc đó đang nói chuyện điện thoại, trả lời như thế nào nhỉ? Hình như tôi đang tham dự một hạng mục thí nghiệm rất quan trọng, chờ ra số liệu, bèn nói qua loa: “Con biết rồi, có thời gian con sẽ về.” Sau đó, thí nghiệm xong xuôi, nhưng thầy hướng dẫn phải đi Đức tham gia hội nghiên cứu thảo luận học thuật, vì tôi biết một chút tiếng Đức nên đưa tôi theo, lúc về nước thì kì nghỉ hè đã hết. Cuối cùng, vẫn là mẹ bay từ Thượng Hải đến Bắc Kinh thăm tôi, bà ở Bắc Kinh ba ngày, thậm chí tôi còn không dành được một ngày để ra ngoài chơi cùng bà. Chung quy vẫn cho rằng thời gian còn nhiều, lần này không được thì còn có lần sau. Bây giờ tôi có muốn cũng chẳng còn cơ hội nữa rồi.

Những hình ảnh nhìn thấy trong mộng đều nát vụn.

Có lúc là bố đang ở phòng làm việc vừa xem báo vừa hút thuốc, thấy tôi vào, biết tôi không thích mùi khói thuốc liền dập thuốc. Lại mở rộng cửa sổ để thoáng gió, sau đó cười vỗ đầu tôi nói: “Đại tiểu thư nhà chúng ta đã về rồi.”

Có lúc là ở phòng ngủ chất đầy tài liệu của anh Mẫn Huy, tôi cẩn thận đi sát vào chân tường, nhưng không ngờ lại đá trúng cái kệ, thế là một núi giấy tờ như thác nước trút xuống chân tôi.

Bỗng nhiên những hình ảnh đó chợt lóe lên, biến thành căn nhà ổ chuột chật hẹp hỗn độn của Vương Tiểu Đào, trong thau ngâm vài cái chén bẩn, nhìn những thứ còn thừa lại cũng đủ biết mấy ngày qua cô đều ăn mì gói để sống. Tôi cau mày nói: “Lại ăn cái này? Cậu đã khô quắt như cây tăm rồi, còn muốn thành xác ướp sao?” Vương Tiểu Đào lè lưỡi làm mặt quỷ, cũng không phản bác lại. Vẫn là Lục Dĩnh đi lên khoác vai tôi, nói: “Cậu đó, nói chuyện vẫn luôn khắc nghiệt như vậy!” Tôi nhú mày nói: “Khắc nghiệt? Trước giờ tớ đều rất thực tế, cậu xem cậu ấy đi, trước sau bằng phẳng màu tóc vàng hoe, giống hệt dân chạy nạn!” Hai người liếc nhìn nhau, cúi đầu nhin cười. Có gì buồn cười, tôi nói ai chứ! Tôi nhìn chăm chăm Vương Tiểu Đào nói: “Không được, ngày mai tớ sẽ cho người tìm một cô giúp việc, ít nhất cũng giúp cậu nấu một ngày hai bữa cơm, thuận tiện dọn dẹp phòng cho cậu luôn.”

...

Giữa ánh trăng mờ lung, cảm giác có một bàn tay dịu dàng vỗ về khuôn mặt tôi, khó khăn mở mắt ra, lại trông thấy khuôn mặt đang rơi lệ của mẹ Quách Thị.

“Sao mẹ lại khóc? Con không sao.” Một câu đơn giản vậy thôi, nhưng giống như tôi đã dùng hết hơi sức toàn thân để nói ra, mà do âm thanh nhỏ như vậy nên tôi vẫn hoài nghi trừ bản thân mình, còn có ai nghe được hay không.

Mẹ gật đầu, cổ gồng đờ nén âm thanh nước nỡ, tiện đà nắm tay tôi nói: “Hàm nhi, con sẽ khỏe lại...”

Tôi không còn sức nói chuyện nữa, chỉ có thể nở nụ cười nhàn nhạt với bà, song, ý thức lại bắt đầu dần dần mơ hồ.

Tôi lúc ngủ lúc tỉnh, hình như đã hạ sốt, nhưng cơ thể vẫn cứ nhẹ bồng, cũng không ăn được bất cứ thứ gì.

Tựa hồ nghe được giọng nói của cậu: “Trần đại nhân, thế nào rồi?”

Một giọng nam xa lạ khẽ thở dài: “Ài, ta kê thêm một đơn thuốc, nhưng cũng đã cố hết sức rồi. Phần còn lại phải xem tạo hóa của đứa nhỏ này.”

Bệnh của tôi đã nghiêm trọng vậy rồi sao! Chắc là vậy, tôi cảm thấy dường như phía sau đang mở ra một con đường khác, nhưng hình như không phải đường về nhà tôi!—Đột nhiên tất cả đều biến mất, chỉ còn khoảng hư vô mênh mông.

Tôi hiểu, cho dù Lý Hàm chết đi, tôi cũng sẽ chỉ trở về nơi không hề có thứ gì.

Muốn kết thúc tất cả sao? Không làm Lý Hàm cũng không làm Cao Lăng, dập tắt ngọn lửa sinh mệnh cuối cùng của thân thể này, như vậy sẽ chìm vào giấc ngủ yên bình. Nhưng, tôi không cam lòng! Nếu cứ như vậy đi về nơi tĩnh mịch, vậy Cao Lăng và Lý Hàm khi còn sống thì xem là cái gì? Một người để ông trời đùa giỡn sao? Không, không được! Tôi muốn sống, vì còn sống thì vẫn còn có từ “có thể”.

Tiếng chim “Chít chít chiếp chiếp” kêu vang.

“Ừm...” Tôi tỉnh lại, thấy ánh mặt trời soi sáng khắp phòng. Vật lộn suy nghĩ, nhưng tứ chi vẫn không nghe theo sai khiến.

Hồng Nguyệt Nhi tựa vào bên giường bị tôi làm tỉnh giấc: “Tiểu thư, cô, cô tỉnh rồi!” Giọng nói tràn đầy vui mừng.

Tôi nói: “Đúng vậy, vẫn tỉnh lại được.” Tôi nghe giọng nói của chính mình vẫn còn cảm thấy có hơi mong manh. Nhưng Hồng Nguyệt Nhi lại rất kinh hãi nhìn tôi, có lẽ là đã rất lâu rồi tôi chưa nói chuyện. Tôi nắm cổ tay Hồng Nguyệt Nhi, cảm thấy dưới da thịt ấm áp kia là nhịp đập sinh mệnh chân thật. Hai mắt của cô bé này chịu đựng đổ bùng lên, nhưng chỉ quan tâm nhìn chăm chăm tôi, mà ngày trước tôi chỉ coi cô như mẫu người dễ chơi đùa mà thôi. Cô rất chân thật, cũng giống như cha, Lý Hạo, cậu, mẹ, Khánh Quân, Khánh Bồi, đương nhiên tôi cũng thế.

“Tiểu thư?” Cô hơi nghiêng đầu hỏi.

Tôi khẽ cười, nói: “Ta muốn ăn gì đó.”

Bây giờ đã là tháng tư, cuối cùng vì trận bệnh nặng này mà tôi đã lỡ kì tuyển chọn. Với tôi cũng xem như là chuyện tốt, nhưng cũng có người không nghĩ như vậy. Mẹ Quách Thị từng than thở với tôi: “Nếu bàn về đoàn chính thì Thiên Tuyết nhà chúng ta còn không bằng con...Ài, đây cũng là số phận!” Đại biểu muội Ngụy Thiên Tuyết trong vòng sơ tuyển được giữ lại thể bài, nhưng tuổi nàng còn quá nhỏ, năm nay chỉ mới mười ba, bằng tuổi mẹ của tôi, nên phải giữ lại cho lần tuyển chọn sau.

Tôi cười an ủi bà nói: “Không tuyển cũng được, chuyện này cũng không có gì đáng ngại.”

“Nếu thật sự không được tuyển thì đã tốt, lần này không ngờ lại bỏ lỡ. Ba năm sau, con đã quá tuổi, không biết phải làm sao mới tốt đây!” Quách Thị lo lắng nói. Ý tứ của bà tôi hiểu, giống như bây giờ vì tôi không tham gia tuyển chọn, không thể tự động kết hôn, mà ba năm sau tôi đã mười bảy (quá mười sáu tuổi thì tính là quá tuổi), theo quy định cũng không được tham gia nữa. Hàm ý là, ba năm này tôi không thể gả đi, mà sau ba năm nữa tôi còn có thể tham gia tuyển chọn hay không thì không biết.

Quách Thị thấy vẻ mặt ngưng trọng của tôi, còn tưởng rằng tôi cũng bắt đầu lo lắng mình không gả đi được, vì thế vỗ vỗ mu bàn tay tôi nói: “Con cũng đừng lo lắng, qua vài ngày nữa để cha con trình báo lên Hộ bộ, không chừng có thể được phép miễn tuyển chọn.”

Căn bản là tôi không lo lắng vì việc này, mỉm cười với bà không nói gì.

Cơ thể tôi bắt đầu hồi phục dần dần, nhưng tinh thần vẫn không hề tốt lên, mỗi ngày phần lớn thời gian đều nằm trên giường nghỉ ngơi. Bệnh hơn một tháng, tôi phát hiện bản thân gầy mọp đi trông thấy, hai má hóp xuống, hốc mắt hãm sâu, con ngươi lộ ra, sắc mặt lại có chút tái nhợt vàng vọt. Bộ dáng ma quỷ này quả thật còn kinh khủng hơn cả Vương Tiểu Đào! Mấy hôm nay tôi đã ăn uống được, ngủ ngon, khí sắc cũng dần dần tốt lên.

Hôm nay, sau khi ăn cơm trưa xong, tôi nằm trên giường đọc sách, không tới vài trang liền ngủ thiếp đi. Trong lúc mơ màng, cảm thấy có người đang nhìn tôi, ngủ rất không yên ổn, trằn trọc hai lần lại tỉnh dậy. Vừa mở mắt ra đã thấy người không thể tưởng tượng được—Doãn Thập Tam, không, phải gọi là hoàng tử Thập Tam đang ngồi trên ghế trước giường tôi. Hắn thấy tôi tỉnh dậy, có hơi áy náy cười nói: “Làm ồn cô rồi à? Các nàng nói cô đang đọc sách nên ta mới vào, không ngờ cô lại đang ngủ.”

Người này vào bằng cách nào? Tốt xấu gì đây cũng là khuê phòng của cô nương nhà người ta, cậu ta nói vào thế nào thì vào, người bên ngoài làm cái gì vậy chứ! Nhưng tôi đặc tội hắn cũng không tốt, vì thế cười nói: “Không sao, vừa rồi đọc sách rồi chớp mắt một chút. Sao ngài lại tới đây?”

“Đến thăm cô. Không ngờ cô bệnh nặng như vậy...” Cậu ta dừng một chút, lại nói: “Thập tứ đệ không dám tới, sợ lại làm cô sợ!”

Tôi bật cười nói: “Chẳng liên quan gì tới y, ngài bảo y đừng lo lắng.” Nhất định là tiểu tử kia đã cho rằng tôi ngã bệnh là do cậu ta làm hại.

“Chẳng lẽ không phải vì chuyện ngày đó...”

“Không, không phải. Chỉ là trùng hợp mà thôi.” Tôi cắt ngang lời cậu ta, phủ nhận suy đoán của cậu ta.

Thập Tam nhìn ánh mắt tôi, tựa hồ đang xác nhận tính chân thật trong lời nói của tôi, tôi thần nhiên ngênh đón ánh mắt của cậu ta. Cuối cùng, dường như cậu ta đã tin, rũ mắt xuống thở dài nói: “Cô đó! Hôm đó cũng quá lỗ mãng rồi!”

Điểm ấy tôi thừa nhận, thân phận của Thập Tứ tôn quý, xem ra cậu ta không có việc gì, nếu như có chuyện gì bất trắc, không chỉ là tôi, chỉ sợ những người bên cạnh tôi cũng gặp xui xẻo theo. Ngày đó tôi hoàn toàn không cân nhắc hậu quả, giờ ngẫm lại quả thật là không quá lý trí, nhưng nếu như trở lại một lần nữa, tôi cũng không dám cam đoan mình có thể khắc chế được sự nóng giận xúc động khi đó hay không. Vì thế tôi cũng thở dài nói: “Ài, không có lần sau đâu.” Chỉ cần người khác không đụng đến tôi, tôi sẽ không chủ động chuốc lấy phiền toái vào thân đâu.

Thập Tam vừa cười vừa hỏi: “Năm nay cô tham gia tuyển tú nữ phải không?”

Tú nữ? Tôi tình nguyện làm nữ tu sĩ! Tôi rầu rĩ nói: “Đúng vậy! Nếu không phải có trận bệnh này, biết đâu tôi còn có cơ hội làm ”mẫu phi” của ngài.”

“Khụ khụ,...” Thập Tam như bị nước bọt của mình làm sặc, khuôn mặt tuấn tú cũng đỏ bừng lên, không thể tin trọn mắt nhìn tôi.

Nói vậy giống như đang chiếm tiện nghi của cậu ta, vì thế tôi vội vã nói: “Chỉ đùa chút thôi, đừng để ý.”

Về mặt của cậu ta vẫn giống như nuốt phải ruồi bọ, tôi đành phải bổ sung thêm: “Ngài yên tâm, lời này tôi sẽ không nói trước mặt người khác đâu.” Mới coi như giải quyết được ‘sự cố’ này. Thập Tam là quý nhân bận rộn, ngồi không được bao lâu liền đi (có lẽ là bị tôi dọa chạy).

Sau khi cậu ta đi khỏi, tôi gọi Hồng Nguyệt Nhi vào hỏi vài câu. Hồng Nguyệt Nhi nói, lúc Thập Tam tới là gặp cữu cữu trước, sau đó mới đến chỗ của tôi. Lúc cậu ta vào, Hồng Nguyệt Nhi vừa vào phòng bếp xem thuốc của tôi thế nào, khi cô trở lại, Thập Tam đã vào phòng tôi rồi.

Cữu cữu? Làm gì vậy? Tại sao ông ấy không xả giao vài câu giúp tôi cản lại chứ. Mặc dù sự phòng bị nam nữ của người Bát Kỳ không quá nghiêm, nhưng vẫn không đến mức tùy tiện như vậy! Chẳng lẽ thấy tôi không gả đi được, muốn thúc đẩy với Thập Tam? Thôi, suy đoán tôi lại thấy đau đầu, dù sao cũng không trốn được chuyện này.

Nằm trên giường thời gian dài như vậy, mỡ đã ít đi nhiều, thấy vóc người cao hơn, mặc quần áo trước kia có vẻ rất suông. Nhưng nếu thân thể này trưởng thành theo chiều hướng của Cao Lăng thì ăn nhiều một chút nhất định sẽ bù lại như cũ.

Khí trời cuối xuân, ánh nắng rất chan hòa. Bỗng nhiên tôi hăng hái trở lại, tìm “Kim Bình Mai” vài ngày trước chưa đọc xong vào ngồi dưới cây nhãn già trong sân lật xem.

Trước kia, tiểu thuyết cổ điển duy nhất tôi đã từng đọc cũng chỉ có “Hồng Lâu Mộng”, nhưng giờ ở thời đại này, Tào Tuyết Cần còn chưa ra đời, “Hồng Lâu Mộng” dĩ nhiên là không có rồi. Bộ “Kim Bình Mai” này, phần lớn là miêu tả cuộc sống vụn vặt của nhà Tây Môn Khánh, chuyện ăn mặc vui đùa tán gẫu thường ngày, tôi thích nó về mặt miêu tả tình tiết rất giống “Hồng Lâu Mộng”. Nhưng dựa vào thói quen đọc sách của người hiện đại, có lẽ “Hồng Lâu Mộng” dễ đọc hơn, tài văn chương cũng xuất chúng hơn.

“Kim Bình Ma” nổi danh là ‘sách tình dục’, nhưng theo tôi những cái đó cũng không miêu tả sôi nổi cho lắm. Lấy ví dụ là một đoạn yêu đương vụng trộm của Tây Môn Khánh và Lý Bình Nhi đi, “Ánh đèn mờ ảo, trong màn giao tiêu, một cánh tay ngọc vội lắc lư, một gót chân sen giơ lên cao. Một bên oanh thanh véo von, một bên yền ngữ ngâm dài. Thật giống như Quân Thụy gặp gỡ Oanh Nương, như Tống Ngọc trộm thân nữ. Những lời thì thầm thề non hẹn biển loáng thoáng vang lên bên tai như cánh bướm dập dìu trong gió, cứ bay mãi không ngừng. Sóng triều nhanh chóng ào ạt, đôi bờ ngực tê tái không ngớt, lụa trắng bay phất phơ, lông mi rủ xuống che mắt ngọc.”—Tất cả đều nằm trong bốn chữ lời nói ẩn ý, kiểu diễn tả chuyện trên giường cổ điển này cũng chỉ có thể thôi. Tùy ý mở một quyển tiểu thuyết đại chúng ở thế kỉ hai mươi mốt cũng miêu tả tình dục thực tế rõ ràng hơn nhiều.

Đang đọc hăng say, Xuyến Vân vào bấm báo nói có người tới tìm tôi. Tôi hỏi là ai, cô chỉ trả lời là nam, mười bốn mười lăm tuổi. Tôi không cần đoán cũng biết là ai, cười nói với Xuyến Vân: “Cho y vào đi.”

Xuyến Vân đáp lời lui xuống. Tôi đặt quyển sách xuống bàn đá, châm nước vào cốc trà màu thiên thanh. Kiểu dáng bộ đồ trà này phỏng theo kiểu dáng của Tống Quan Dao, tôi rất thích màu sắc của nó nên xin cữu cữu luôn cả một bộ sứ trắng.

Vừa mới buông cốc trà xuống, chỉ thấy tiểu đệ Thập Tứ hơi do dự đi vào cửa viện.

Tôi mỉm cười cúi người với cậu ta bày tỏ lời chào hỏi, cậu ta lại vẫn dè dặt nhìn tôi, đi cũng rất chậm, cả buổi trời mới từ từ đến bên cạnh. Cậu ta bày ra bộ dạng có thể đào tẩu bất lúc nào khiến tôi cảm thấy hơi buồn cười, nhìn tôi bệnh tật thế này chẳng lẽ còn sợ tôi đánh cậu ta sao? Vì thế cười hỏi: “Hôm nay Thập Tứ Gia làm sao vậy? Chỗ của tôi có sài lang hổ báo ngài cũng không đến mức sợ như vậy chứ?”

Cậu ta có chút lo lắng nhìn tôi, nói: “Ta chỉ sợ nhìn thấy cô cười. Vẻ mặt khó gần ngày thường của cô còn không sao, lúc cười lại chẳng có gì tốt đẹp! Lần trước đã...” Cậu ta chưa nói xong đã liếc mắt nhìn trộm phản ứng của tôi.

Tôi nói: “Lần trước là tôi có lỗi với ngài, không bị lạnh cóng chứ?”

“Không sao, chỉ bị hắt hơi hai ngày thôi.” Thập Tứ lại nghi ngờ hỏi: “Cô thật sự không tức giận sao?”

Tôi cười đáp: “Sao có thể giận suốt hai tháng chứ! Lại đây ngồi đi!”

Dường như tim cậu ta đã buông xuống phân nửa, ngồi xuống ghế đá đối diện tôi, sau đó có chút giận dữ nói: “Bị đẩy xuống ao nước lạnh rõ ràng là ta, tại sao cô cũng bệnh thành cái dạng này rồi!”

Nước đun trên bếp lò bên cạnh đúng lúc sôi lên, tôi hơ hơ cái cốc rót cho hẩn một cốc trà nhỏ.

“Không liên quan gì tới ngài, cái này gọi là khó tránh khỏi kiếp nạn.” Không phải vận xấu nhìn trúng ập xuống đầu thì làm sao có thể bị đúng lúc này chứ? Thập Tứ vội la lên: “Xí, cái gì mà ‘khó tránh khỏi kiếp nạn’! Cô không thể nói những lời êm xuôi một chút được sao?”

Tôi cười cười không nói gì. Cậu ta hợp một ngụm trà, khẽ nói thầm: “Lại gầy giống cây củi như vậy.” Tiểu tử này! Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, thật muốn đập cho cậu ta một trận! Nhưng ngẫm lại, cuối cùng tôi vẫn không dám động tay động chân với Kim Chi Ngọc Diệp, long tử phượng tôn như cậu ta.

Tôi thấy không ai đi theo bên người cậu ta, liền hỏi “Sao chỉ có một mình ngài?” Người trong cung thật sự yên tâm để các hoàng tử tôn quý này một mình đi khắp nơi sao?

Không ngờ Thập Tứ lại khó chịu nói: “Sao cô cứ nhớ đến Thập Tam ca thế? Huynh ấy đâu có rãnh rỗi như vậy, sáng sớm đã bị hoàng a mã gọi đi rồi!”

Ai nhớ ai chứ? Tôi cau mày nói: “Ai hỏi ca ngài đâu nào? Tôi hỏi tại sao bên cạnh ngài không có tùy tùng nào?”

Sắc mặt của Thập Tứ lập tức tốt lên, cười nói: “Sao có thể cho bọn họ vào viện được! Ta để bọn họ ở bên ngoài hóng mát”. Cậu ta lại hỏi tình hình của Lý Hạo. Tôi nói với cậu ta, về cơ bản thì Lý Hạo ở Thịnh Kinh cũng nhàm chán giống cậu ta vậy, hai ngày trước vừa mới viết thư than phiền với tôi bạn bè ở học phủ không tốt. Thập Tứ hỏi tôi có nói thân phận của cậu ta cho Lý Hạo biết hay không, tôi trả lời còn chưa kịp nói, cậu ta bảo tôi ngàn vạn lần đừng nói cho Lý Hạo biết. Tôi đã nói được, đồng ý là đồng ý, có làm hay không thì còn xem sao đã.

Không lâu sau, Hồng Nguyệt Nhi đưa điểm tâm chiều của tôi lên. Tôi cười nói với Thập Tứ: “Không phải ngài nói tôi gầy quá sao? Hiện tại thì tôi ăn một ngày năm bữa, sẽ sớm béo trở lại thôi.”

Thập Tứ nhìn mì phở trong chén hoa xanh, hỏi: “Đây là cái gì?” “Miêu nhĩ đoá (*), làm từ bột mì, trộn với gà xé phay, chân giò hun khói, nấm hương, măng, sò khô, đậu phụ nấu với nhau. Tôi vừa nói vừa mềm một ngụm, nhìn chung cũng hợp khẩu vị, liền nói với Hồng Nguyệt Nhi, “Lần này đã khá hơn rồi. Nói với đầu bếp Lý về sau cứ làm đúng hương vị này là được.”

Thập Tứ nói: “Thơm quá à, ta cũng muốn nếm thử.” Lại định cầm muống canh của tôi. Tiểu tử không có vệ sinh, tôi đánh “bốp” vào tay cậu ta, phân phó Hồng Nguyệt Nhi: “Bưng lên một xuất nữa cho Thập Tứ gia.” Hồng Nguyệt Nhi mỉm cười đáp lời lui xuống.

Thập Tứ vẩy vẩy tay phải bị tôi đánh, lầu bầu: “Keo kiệt.”

Tôi vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Cái gì ”keo kiệt“! Tôi còn uống thuốc đó, nhờ đâu lại lây bệnh cho ngài thì sao.”

Chỉ chốc lát sau Hồng Nguyệt Nhi liền bưng lên một chén nữa. Thập Tứ múc một muỗng, cũng không vội ăn, hỏi: “Tại sao lại gọi là miêu nhĩ đoá?”

Tôi nói: “Ngài ăn sẽ biết.”

“Trắng như tuyết, xanh biếc, màu sắc này thật sự rất đẹp mắt!” Thập Tứ nói xong ném một ngụm, “Ăn lại rất dai.” Đường như cậu ta rất vừa lòng với hương vị này, bắt đầu một muỗng tiếp một muỗng đưa vào miệng. Mặc dù cậu ta ăn nhanh nhưng tương ăn lại rất nhần nhặn, không hổ là ‘đệ nhất gia đình’ có giáo dưỡng! “Rốt cuộc vì sao lại gọi là miêu nhĩ đoá? Cô còn chưa nói đó” Cậu ta vừa ăn vừa hỏi.

Tôi cười đáp: “Còn chưa biết sao? Cách làm món này là chọn mèo con ra đời khoảng mười ngày, cắt lấy tai nhọn rửa sạch, thêm nước chưng lửa nhỏ hai canh giờ...”

“Phốc—” Thập Tứ phun ra một ngụm. Cũng may là tôi đã chuẩn bị trước mới không bị cậu ta phun vào mặt. Tôi nín cười nói với Hồng Nguyệt Nhi: “Mau, lau cho Thập Tứ gia.”

Hồng Nguyệt Nhi đã sớm chuẩn bị khăn, vội vàng lau cho Thập Tứ, cô nàng thấy bộ dạng đáng thương muốn nôn mà không được của cậu ta liền nói: “Gia đừng vội, tai mèo này là làm từ bột mì tạo hình thành lỗ tai mèo, chỉ tương tự thôi, không phải là thật đâu!”

Rốt cuộc tôi cũng không nhịn được bật cười: “Ha ha, ngài, ngài lại...Đã nói trước là làm từ bột mì rồi!”

Thập Tứ bị tôi làm tức không thốt nên lời. Tôi vừa cười vừa nói: “Lỗ tai heo đã ăn rồi, sao tai mèo lại không ăn được? Ở Quảng Đông còn có người ăn chuột con kia!” Hắn vẫn trừng ra khuôn mặt không đếm xỉa đến tôi. Ài—, tôi không hề muốn dỗ con nít, tạm thời nhỏ giọng mềm mại nói xin lỗi thử xem: “Giận rồi à? Cho tôi xin lỗi không được sao? Nam tử hán đại trượng phu mà chút chuyện ấy cũng không độ lượng được sao?”

“Cô thật làm mất khẩu vị!” Cậu ta trừng tôi nói: “Ta đi đây.”

“A, không tiễn.”

Thập Tứ hừ lạnh, phất tay áo bỏ đi.

Cậu ta vừa đi ra ngoài, tôi liền ngã sấp trên bàn đá, không được, cười đến mức sấp bị rút gân rồi. Tiểu tử này thật đáng yêu, thú vị giống hệt Lý Hạo vậy. Bỗng nhiên cảm giác được có người đỡ vai tôi, có lẽ là Hồng Nguyệt Nhi. Vì thế tôi ngẩng đầu nói với cô: “Ta không sao.” Lại thấy khuôn mặt kè sát của Thập Tứ. Tại sao cậu ta đi mà còn quay lại?

Còn đang nghi hoặc, chợt nghe cậu ta nói: “Ở nhà tịnh dưỡng cho khỏe, qua vài ngày nữa cô khỏe hơn chút chúng ta sẽ cùng đi cưới ngựa.”

Tôi thất thần đến quên trả lời, Thập Tứ nói xong cũng rời khỏi, lần này là đi thật rồi? Cái gì mà ‘khỏe’ hơn chút, giống chần heo quá vậy. Không ngờ cậu ta còn có khiếu hài hước thiên phú. Ai ôi, cười đau bụng luôn rồi!

Cha rất nhanh đã trình báo với hộ bộ giải thích về trường hợp của tôi, hộ bộ lại trả lời: để đó sẽ giải quyết. Đúng là cái mà người ta gọi là quan liêu! Cha cũng không còn cách nào, dù sao cũng không thể trình việc nhỏ này lên trên được. Ông chỉ viết thư an ủi tôi, ba năm sau tôi vẫn chưa già, không lo không có người thích, nếu đến lúc đó không thể tham gia tuyển chọn thì càng tốt, ông ấy sẽ tìm một nhà chồng tốt cho tôi (đại khái là như vậy). Được rồi được rồi, tôi vốn đã hai mươi bảy năm chưa lấy chồng, đương nhiên cũng sẽ không vì ế ở tuổi mười bảy mà buồn phiền (hơn nữa người xưa đều tính tuổi mụ, tôi mới mười sáu thôi).

(*) Miêu nhĩ đoá (tai mèo)

7. Chương 07

Chương 7: Thông minh nhất là nói “không”

Sau khi đến thời đại này năm năm, tôi mới bắt đầu suy nghĩ, nếu phải ở lại chỗ này vĩnh viễn thì tôi phải sống tiếp như thế nào.

Trước đây, tôi không rảnh để đi du lịch, không có hứng thú yêu đương, không có sinh lực để trở thành người kinh doanh, không có cơ hội hiếu thuận với bố mẹ, không có thời gian gặp gỡ bạn bè, ngay cả sách giải trí cũng rất ít khi xem, toàn bộ tâm sức đều đặt vào công việc nghiên cứu. Kế hoạch phản ứng hạt nhân quốc tế đã bước vào giai đoạn thực thi, lòng đầy hy vọng cho rằng tôi sắp được có cơ hội tham gia (vì điều này mà tôi đã bắt đầu học tiếng Pháp). Nhưng tình cảnh bây giờ...Cuối cùng con người cũng phải đối mặt với hiện thực.

Hai mươi năm khổ công học tập chỉ là vô nghĩa, con gái thời cổ đại này chỉ có— cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú và nữ công may vá, tôi không phải thế (là một người vô dụng thôi). Cũng may là rơi vào nhà quan lại, nói chung thì cũng không lo đến chuyện ăn mặc. Còn sau này, thiên chức lớn nhất của phụ nữ lúc này là sinh con nối dõi tông đường. Mặc dù tôi chưa từng sinh con nhưng có lẽ cũng miễn cưỡng đối phó được. Cứ vậy mà sống hết đời thôi! Có hơi nhàm chán, nhưng có thể sống bình yên cả đời cũng là hạnh phúc khó có được. Huống hồ, tôi vẫn còn ôm chút hy vọng, cho dù mù mịt cỡ nào, có lẽ cuối cùng cũng sẽ có một chút khả năng.

Thành Bắc Kinh đầu mùa hạ, hàng cây hòe cao lớn đầu hẻm phủ đầy lá xanh, cành cây nhô qua tường viện, trong sân cũng rọi một khoảng bóng râm loang lổ. Gió tháng năm mang theo chút hơi nóng trên đầu cành lá rung rinh xào xạc.

Sau giờ ngọ yên tĩnh, những âm thanh bưng cốc ướp đá và chén bát “loong coong” cũng dần dần đi xa. Trên bàn vẫn còn đặt chén không đựng nước ô mai và bánh ngọt hồ phách ban nãy, đồ uống lạnh đã sớm bị tôi và Hồng Nguyệt Nhi ăn xong, chén bát vẫn còn bốc hơi lạnh, trên miệng vẫn còn đọng lại một tầng hơi nước tinh mịn. Bởi vì sợ hàng ngoài phố không được sạch sẽ nên bình thường trong phủ không cho phép mua thức ăn bên ngoài. Vừa mới nghe được tiếng rao bán món ăn lạnh, thật sự không nhịn được nữa mới sai Hồng Nguyệt Nhi lên lút mua hai loại về, hai người trốn trong phòng ăn vụng.

Nước ô mai nấu từ ô mai và đường phèn, cho thêm hoa hồng, nước đá, còn rắc lên chút hoa quế, thơm ngon mát rượi. Bánh ngọt hồ phách giống như thạch hoa quả, dùng dưa hấu bỏ hạt vắt lấy nước, nấu bằng lửa liu riu, đến khi sền sệt thì đổ vào chén, sau khi ướp đá sẽ đông lại như màu hồ phách. Đồ uống lạnh như vậy không có ở Thịnh Kinh, đây là lần đầu tiên ăn được, Hồng Nguyệt Nhi tất nhiên cũng là lần đầu được nếm thử.

Ăn xong, Hồng Nguyệt Nhi cầm một cái mảnh tre có thêu hoa, một cây kim một sợi chỉ làm túi hương. Tôi chống tay tựa trên mép bàn, lẳng lặng nhìn cô se chỉ luồn kim. Hồng Nguyệt Nhi lớn hơn Lý Hàm một tuổi, đã là thiếu nữ mười lăm xinh đẹp, mắt ngọc mây ngài, dáng vẻ thướt tha, không thể nghĩ ngờ là rất mỹ lệ, càng khiến cho người ta cảm thấy thoải mái là dung mạo kia lại có chút dịu dàng. Lúc cô thêu thùa vẻ mặt rất chú tâm, từ đầu đến cuối trên mặt đều mang theo nụ cười, là đang nghĩ đến người trong lòng sao?

Khi cô nàng phát hiện ra tôi đang nhìn nàng chằm chằm thì lại nhẹ nhàng cười hỏi: “Cô đang nhìn gì vậy?”

“Ta đang suy nghĩ, nếu ta là đàn ông, nhất định sẽ lấy em làm vợ.” Tôi trêu chọc nói.

Cô lập tức đỏ bừng mặt, cuộn chỉ thêu vào giỏ rồi bắt đầu chọc vào chỗ nhột của tôi. Tôi vừa né tránh vừa cười nói: “Đáng tiếc là đời này e rằng ta không có phúc khí này. Nếu không thì để Lý Hạo cưới em đi, không làm “phu nhân” thì làm “đệ muội” cũng được mà!”

Hồng Nguyệt nhi càng nổi cáu, đôi tay càng chọt mạnh vào hông tôi, nói: “Xem cô còn nói nữa không!”

“Ai ôi, Nguyệt Nguyệt tốt, ‘đệ muội’ tốt, tha cho ta đi.” Tôi bị cô nàng chọc đến nhịn không được cười khanh khách, không ngờ mình lại sợ nhột, trước kia chưa từng có ai vui đùa với tôi như vậy.

Cô nàng vừa nghe tôi còn miệng mồm, sao lại chịu ngừng, tôi đã sớm bị cô chọc đến cười lạc cả giọng, vội vàng bắt được tay cô. Cô nàng vùng vẫy thoát tay trái, vẫn nhất quyết không buông tha công kích tôi. Tôi uốn éo thân mình, từ phía sau ôm chặt cổ cô, so về sức mạnh thì cô không phải đối thủ của tôi, vùng vẫy hai lần thì đành buông tha.

Cô nàng vừa then vừa cúi, vừa rồi đùa giỡn như vậy khiến người hai chúng tôi đều đỏ mặt, nói thật, ôm nhau thế này rất nóng. Tôi hôn một cái lên khuôn mặt non mềm đáng yêu đang bỏ bừa của cô, lại định buông cô ra.

“Ôi, thật náo nhiệt nha!” Tiểu đệ Thập Tứ tự nhiên bước vào bậc cửa. Ài, lại là khách không mời mà đến.

Chỗ của tôi cậu ta muốn tới thì tới, xem nơi này là nhà cậu ta sao? Hai lần trước cậu ta tới tìm tôi đều bị tôi sai người kiểm soát đuổi về. Cũng chẳng phải tôi ghét cậu ta, chỉ là theo lập trường của tôi quả thật không muốn có quan hệ với huynh đệ bọn họ. Mặc dù tôi không biết nhiều về lịch sử nhà Thanh, nhưng đại khái cũng biết việc tranh giành ngôi vua lúc này quyết liệt đến thế nào. Bọn Thập Tứ quá gần trung tâm quyền lực, tôi không muốn liên lụy vào tranh đấu chính trị nhếch nhếch đó, cho dù hiện nay xem ra cũng chưa có gì nguy hiểm. Cho nên đừng nói là chính tôi, cả Lý Hạo tôi cũng không muốn để cậu ta kết bạn với bọn Thập Tứ.

Ban đầu tưởng rằng chỉ cần trốn tránh cậu ta vài lần, mà Lý Hạo lại không có ở kinh thành, tự nhiên bọn họ sẽ dần dần quên chúng tôi. Nhưng hiện tại xem ra, có lẽ Thập Tứ còn chưa tìm được bạn mới để chơi đùa!

Tôi nhẹ nhàng buông Hồng Nguyệt Nhi ra, không dấu vết chỉnh lại vạt áo trước, cười nói với cậu ta: “Sao tân lang lại có thời gian đến đây vậy?”

Hai ngày trước vừa nghe cậu nói về hai hỉ sự trong cung, đầu tiên là Thập Tam a ca cưới nữ nhi của A Cáp Chiêm, tiếp theo là Thập Tứ a ca cưới nữ nhi của Viên ngoại Lang Minh Đức. Tuy đều chỉ là trắc phúc tấn, dầu gì cũng là lần đầu kết hôn của hai vị hoàng tử, lo liệu vô cùng náo nhiệt. Có thể cậu cho rằng tôi và bọn họ cũng có quen biết nên mới nói tin này cho tôi. Tôi vừa nghe lại giật mình, vẫn còn là hai đứa trẻ lại sắp trở thành trưởng phu của người ta! Sau đó nghĩ lại, người Mãn đều kết hôn sớm, cha bọn họ lúc bằng bọn họ bây giờ cũng có cả đồng con cháu rồi. Nếu không phải tôi mắc phải bệnh lạ, có lẽ cũng đã gả làm vợ người ta trong năm nay. Loại chuyện này cũng bình thường, tôi cần phải thích ứng.

Thập Tứ nghe tôi nói như vậy có chút ngượng ngùng, nhưng lập tức thờ ơ nói: “Không phải chuyện này.” Ngụ ý là, trước kia thế nào thì bây giờ vẫn vậy.

Chút nữa tôi đã quên sau này cậu ta vẫn còn nhiều cơ hội làm ‘tân lang’, đàn ông thời đại này không có đủ tam thê tứ thiếp thì vẫn còn có thể tự xưng là người đàn ông độc thân. Bèn nói: “Mặc dù là hơi muộn, vẫn chúc ngài và trắc phúc tấn trăm năm hảo hợp, cử án tề mi”. Lại quên nói sớm sinh quý tử.

“Cảm tạ.” Dường như Thập Tứ không muốn tiếp tục đề tài này, chĩa chĩa Hồng Nguyệt Nhi hỏi: “Ban này các người làm cái gì vậy?”

Tôi cười nói: “Không có gì, tôi cười túi hương nàng thêu cho người trong lòng quá xấu, nàng cù ta đấy mà!”

“Tiểu thư.” Hồng Nguyệt Nhi kháng nghị.

“A, cứ coi như ta nói sai đi.” Tôi ôm nàng nói, “Đừng nóng giận, đi rót chén trà cho Tứ gia.”

Thập Tứ cười nói: “Không cần, ta sợ nàng lại trút giận vào nước trà, ta cũng không dám uống.”

Hồng Nguyệt Nhi làm lễ với Thập Tứ rồi lui xuống.

Thập Tứ lại nói với tôi: “Hôm nay đặc biệt tới tìm cô để đi cưới ngựa, đi không?”

Người tìm ta, ta phải đi sao? Trong lòng khó tránh khỏi có chút bức bối, nhưng tiểu tử này rất ngang ngược, đừng nói là không đi với cậu ta, ngay cả động tác chậm một chút cũng sợ bị cậu ta kéo cả người đi. Cưỡi ngựa thì cưới ngựa, dù sao cũng đã một thời gian dài tôi không được ra ngoài rồi, thư giãn gân cốt cũng tốt.

Ánh mặt trời gay gắt như lửa đốt, mặc dù tôi chỉ mặc một bộ y phục mùa hè mỏng manh nhưng vẫn nóng không chịu được. Bạo Tuyết dưới người lại rất phấn khởi, chạy liên tục mười dặm vẫn còn chưa thỏa mãn,

tôi vẫn ghì chặt dây cương để nó chạy chậm lại. Xoay người nhảy xuống ngựa, dắt nó đến dưới một bóng cây. Chúng tôi mỗi người một ngựa đều mồ hôi nhễ nhại, nhưng Bạo Tuyết còn muốn chạy, bắt mãi hừ hừ về phía tôi, tôi kéo bờm lông của nó, nó đau đến mức kêu “hí hí” lên. Muốn phản kháng sao? Đợi kiếp sau mày biến thành người tao biến thành ngựa rồi nói sau!

Thập Tứ vốn chạy trước mặt tôi, thấy tôi không theo sau cũng vòng trở lại. “Sao không chạy nữa?” Cậu ta hỏi.

“Nóng muốn chết.” Tôi buộc Bạo Tuyết vào thân cây, tự mình tìm một chỗ mát mẻ ngồi xuống đón gió. Chỉ chốc lát sau, Thập Tứ cũng buộc ngựa, ngồi xuống cạnh tôi.

Cậu ta thúc vào khuỷu tay tôi nói: “Lúc này ta thấy cô hôn Hồng Nguyệt Nhi!”

“Hả? Vậy thì sao?”

Cậu ta cười tùm tùm chăm chú nhìn tôi một hồi, nói: “Cô cũng hôn ta một cái được không?”

Bệnh thần kinh! Tôi xê dịch cách xa cậu ta một chút. Cậu ta lại bu lại: “Vậy để ta hôn cô một cái cũng được.”

Tôi lạnh lùng trừng mắt nhìn cậu ta, đứng dậy chạy lấy người. “Lý Hàm!” Cậu ta giữ chặt tôi lại. Tôi nhìn cậu ta, nhẹ giọng nói: “Buông ra.” Cậu ta không cam lòng thu tay lại, nhưng vẫn ngăn trước mặt tôi. Cậu ta hỏi: “Lần trước ta không nói với cô chuyện ta nạp trặc phúc tấn nên cô giận sao?”

Rốt cuộc là cậu ta đang nghĩ cái gì vậy? Tôi hoàn toàn bị làm ờ mịt rồi. Chẳng lẽ tôi làm gì để cậu ta hiểu lầm sao? Sớm biết phiền phức như vậy tôi đã không xuất hiện trước mặt cậu ta, cứ tưởng trước kia cậu ta chỉ nói đùa, thật sự xem tôi giống Lý Hạo. Hiện tại suy nghĩ cũng vô dụng, cứ giải quyết chuyện trước mắt đã. Tôi cố gắng để bản thân bình tĩnh, nói: “Thập Tứ gia, không được đi chúc mừng ngày vui của ngài quả thật đáng tiếc. Lần sau ngài cưới phúc tấn cứ gửi thiệp mời cho tôi, tôi nhất định sẽ đến uống rượu mừng.” Tôi dừng một chút, lại nói: “Chờ đến lúc tôi thành thân, tất nhiên cũng sẽ không quên sai người đưa thiệp mời cho ngài.” Nói đến mức này, tôi nghĩ cũng đã quá đủ rồi.

Thập Tứ lẳng lặng nhìn tôi, dịu dàng nói: “Vì sao không phải là hai chúng ta cùng phát thiệp mời cho người khác.”

“Không thể!” Tôi quả quyết nói.

Trong mắt của cậu ta bùng lên lửa giận mãnh liệt: “Vì sao không?”

“Bởi vì tôi không thích.” Tôi không muốn dây dưa với cậu ta thêm nữa, càng sớm tránh xa càng tốt.

Sắc mặt của cậu ta tái mét, ánh mắt đầy nét tàn nhẫn lạ lẫm. Chúng tôi không ai nhường ai trừng mắt nhìn đối phương một hồi lâu, đột nhiên cậu ta xoay người rời đi. Đi về phía trước chừng trăm bước, lại quay trở lại, có lẽ là nhớ con ngựa. Cậu ta lại đến trước mặt tôi, khuôn mặt u ám nói: “Ta đưa cô về.”

Từ lần trước cụt hứng bỏ về đến nay đã nửa tháng, tôi không gặp lại Thập Tứ nữa. Chắc là cậu ta đã buông tay rồi? Giống như lòng tự trọng to lớn của các vị hoàng tử, đã chạm vào giới hạn cuối cùng thì không thể quay lại để tự rước lấy nhục được. Tôi nghĩ lần trước tôi đã làm rất đúng, thay vì né tránh không bằng nói thẳng giải quyết cho xong, để tất cả mọi người hiểu ý của đối phương, không cần phải tiêu phí thời gian đoán già đoán non lại nỗ lực không cần thiết.

Tôi từ chối Thập Tứ ngoài việc muốn rời xa vòng xoáy chính trị còn là vì rất khó chấp nhận cậu ta làm chồng tôi. Xuất giá chỉ là chuyện sớm muộn, tôi cũng chưa từng nghĩ không có tình yêu thì không gả, nhưng Thập Tứ thật sự quá nhỏ, nhìn cậu ta tôi sẽ nghĩ đến Lý Hạo. Gả cho cậu ta cũng không chỉ là ăn cơm tán gẫu cùng cậu ta, nghĩ đến việc quan hệ xác thịt với đứa trẻ chưa trưởng thành thì tôi lại thấy buồn nôn (trâu già gặm cỏ non vẫn xem là nhẹ, quả thật là giống như hủy hoại mầm mống của dân tộc vậy).

Chuyện của Thập Tứ xem như là kết thúc, nhưng dù sao kinh thành vẫn là nơi thị phi, tính cách của tôi hoàn toàn không thích hợp với người ở thời đại này, lại xúc động quá khích, chưa biết chừng sau này lại đắc tội với vương công quý tộc, cách cách phúc tấn nào đó, vẫn nên trở về nhà ở Thịnh Kinh chờ đợi thôi. Tôi liền viết một phong thư cho cha, nói tôi ở Bắc Kinh đã hơn một năm, rất nhớ cha và đệ đệ, dù sao cuộc

tuyển chọn cũng đã kết thúc, xin ông phái người đến đón tôi về nhà. Tuy rằng đến bây giờ vẫn chưa có hồi âm, có lẽ cha cũng sẽ không cự tuyệt nguyện vọng hợp lý này đâu.

Sáng sớm hôm nay, không muốn ngồi đợi trong phòng, tôi liền sai hạ nhân đánh xe ra ngoài đi dạo. Cậu đã hoàn toàn thả lỏng tôi, có lẽ là phần lớn thời gian tôi đều dửng dưng biết lẽ nghĩa, cũng có thể là ông cho rằng tôi đã hết thuốc chữa, đáng thương cho cha còn muốn để ông ấy quản giáo tôi.

Tiểu tử đánh xe hỏi tôi đi đâu, tôi suy nghĩ nói đi dạo quanh khu vực Vương Phủ Tỉnh là được rồi.

Đường phố Vương Phủ Tỉnh mới bắt đầu xây dựng vào thời Nguyên, vào thời nhà Minh, Vĩnh Lạc để muốn lôi kéo chư vương nên đã dựng lên mười tòa vương phủ ở ngoài cửa Đông An, đó là lý do vì sao đường phố này được gọi là ‘phố Thập vương phủ’, về sau không biết vì sao Uyển Vu uống một ngụm nước giếng trên phố lại đổi thành ‘Vương Phủ Tỉnh’. Trước đây đi dạo ở Vương Phủ Tỉnh, đều là các phố chợ lớn ở quảng trường phía Đông, Tân Đông An, các đại lâu bách hóa và cửa hàng khổng lồ của thương nhân, hiện tại nhìn đường phố này, ngoại trừ mặt đường rộng rãi cũng chỉ có tường vây. Còn có miệng giếng nổi tiếng cả nước, cũng chẳng có gì đặc biệt, cũng chỉ là giếng bình thường mà thôi. (vẫn là chính phủ Bắc Kinh thời hiện đại có sáng tạo, dùng đá cẩm thạch màu hồng đỏ vẽ hoa văn lên bề mặt giếng, trên miệng giếng che phủ một bức phù điêu hình tròn đúc bằng đồng, mười con rồng xoay quanh văn tự ghi chép về Vương Phủ Tỉnh).

Không ngờ lần đầu tiên lại thấy Vương Phủ Tỉnh yên tĩnh lạnh lẽo như thế! Trên đường không hề có bất kỳ cửa hàng nào, phụ cận đều là phủ đệ của quý tộc bất kỳ, rất xứng với tên ‘phố vương phủ’.

Xe ngựa chạy chậm rãi, rốt cuộc phía trước cũng xuất hiện một tòa kiến trúc khác biệt với tường vây và cửa chính phủ đệ, nhìn nóc nhà nhọn hoắt và giá chữ thập treo cao liền biết đây là một nhà thờ. Có lẽ là tiền thân của ‘Đông Đường’! Đông Đường ở thế kỷ hai mươi một là dùng ‘tiền bồi thường canh tử’(*) để xây dựng lại, nghe nói tòa giáo đường này đã bị thiêu hủy nhiều lần nên hiện tại và lúc đầu không còn giống nhau nữa.

(*) là tiền bồi thường chiến tranh trong “hiệp ước bất bình đẳng” của chính quyền nhà Thanh ký kết với 11 nước phương Tây ngày 7 tháng 9 năm 1901. Vì liên quân tám nước xuất binh chống lại phong trào Nghĩa Hòa Đoàn ở Trung Quốc năm 1900 (năm Canh Tử), nên được gọi là bồi thường canh tử.

Tôi bảo tiểu tử kia dừng xe trước cổng giáo đường, cậu ta nói thăm gì mà bọn man di bên trong rất cổ quái, tôi chẳng để ý đến cậu ta, cực kỳ hứng thú chạy vào bên trong. Đại sảnh giáo đường trống trải không người, bãi đá đằng trước đặt một pho tượng chúa Jesus bị nạn (chúa Jesus mặc y phục nha, thật mới mẻ), bên cạnh có vài ngọn nến cháy sáng. Tôi quỳ gối trước ông, hai tay hợp thành chữ thập nhắm mắt lại (điển hình cho cách cầu nguyện của người Trung Quốc). Trước kia tôi cũng đến nhà thờ, phần lớn là trong lúc bế tắc, cảm thấy không gian nơi này rất thích hợp để tự suy ngẫm, bình thường cũng chẳng nhớ đến Thượng Đế.

Tôi cũng không cầu xin cụ thể cái gì cả, tinh thần thoáng chốc tươi tỉnh lại đứng lên. Lúc này mới phát hiện bên cạnh còn có một người, anh ta còn rất trẻ, khoảng hai bốn hai lăm tuổi, tóc màu nâu uốn cong, đôi mắt màu xanh nhạt, mặc y phục tu sĩ màu đen, đang dửng dưng nhìn tôi. Tôi giật nảy mình, lui về sau một bước.

“Cô nương, cô rất thành kính, Thượng Đế sẽ ban phúc cho cô.” Mặc dù giọng nói có chút kỳ quái, nhưng người nước ngoài nói được tiếng Hán như vậy đã rất tốt rồi.

Tôi cười cười nói: “Ngài hiểu lầm rồi, tôi không phải giáo đồ.”

Anh ta sững sốt, khó hiểu hỏi: “Thế vì sao cô lại ở trước thánh giống như cầu nguyện vậy?”

“Tôi hy vọng thần linh cứu vớt linh hồn tôi.” Tôi thở dài.

Anh ta liền bắt đầu tuyên dương Thượng Đế toàn năng, cố gắng thuyết phục tôi nhập giáo. Anh ta nói: “Thượng Đế yêu thương tất cả thế nhân, chỉ cần cô có đủ tín ngưỡng, nhất định sẽ được cứu giúp.”

Tôi có tín ngưỡng, nhưng không phải đối với Thiên Chúa và chư thần. “Thượng đế thật bác ái, đáng tiếc là giáo hội lại bị tan rã, bọn họ hận không thể diệt sạch tất cả tín đồ giáo phái.” Tôi bèn cười trả lời.

Anh ta bị tôi chặn lại một câu không nói được gì, vẻ mặt rất cảm phẫn, thất vọng và chán nản. Nhưng truyền đạo ở quốc gia này, anh ta hẳn là đã sớm chịu nhiều thất bại, nếu không thì sắc mặt cũng sẽ không

thể khôi phục lại nhanh như vậy, lập tức lại bắt đầu truyền thụ giáo lý cho tôi. Tôi vô ý thách thức tín ngưỡng của anh ta, nhưng lại không ngừng cắt ngang lời anh ta, tán gẫu với anh ta. Từ cuộc trò chuyện, tôi biết tên tiếng Trung của anh ta là Chung Khả Thủ (ho khan?), người Hà Lan, mười sáu tuổi đã đến Trung Quốc truyền giáo. Anh ta thấy tôi biết Hà Lan cảm thấy hết sức kinh ngạc, tôi nói với anh ta, đây là do một người La Sát Quốc đã nói cho tôi biết từ nhiều năm trước.

Thủy chung anh ta vẫn không quên sứ mệnh của mình, càng không ngừng khuyên tôi đi theo chỉ dẫn của Thượng Đế. Lúc đi kén đáo đưa cho tôi một dây chuyền giá chữ thập và một bản kinh thánh (vẫn là bản tiếng Đức), có trời mới biết tiếng Đức của tôi có bao nhiêu lỗ hổng, lại không tặng kèm từ điển). Anh ta nói, hy vọng tôi có thể đọc mỗi ngày, cho dù xem không hiểu cũng đã tiếp cận với tinh thần của Thượng Đế. Ài, cứ lật lật như tranh minh họa thì tốt rồi.

Tôi cáo biệt Chung Khả Thủ, đáp ứng còn có thể trở lại (tìm anh ta tán gẫu), liền lên xe ngựa về nhà.

Về nhà cậu, thay bộ y phục khác, nghỉ ngơi một lát liền đến chỗ của Khánh Bồi. Hôm nay là sinh nhật cậu ta, dù thế nào tôi cũng muốn bày tỏ một chút.

Vừa vào phòng cậu ta liền thấy hai huynh đệ chen chúc một chỗ, cúi đầu không biết đang nhìn cái gì. Thấy tôi đi vào, Khánh Bồi hô lên trước: “Hàm tỷ tỷ.”

Tôi hỏi: “Các người đang làm gì đó?”

Khánh Quân xách cái giỏ đến trước mặt tôi, chỉ thấy bên trong là một con bạch miêu ốm yếu, còn chưa mở mắt, hơi run rẩy, kêu rên “meo ô meo ô”. Cậu ta cười nói: “Hạ nhân phát hiện nó bên chân tường Đông viện, chắc là bị con mèo cái bỏ rơi. Ta thấy đáng thương nên nhặt về xem biểu muội có muốn nuôi không.”

“Thiên Tuyết đã nuôi một con Bát ca, sợ nuôi mèo sẽ làm hoảng sợ bảo bối của muội ấy, Thiên Lâm sợ chó mèo, chúng ta đành phải đưa về thôi.” Khánh Bồi nói xong nhìn tôi chờ đợi.

Chẳng lẽ muốn tôi nuôi nó, không được, tôi sẽ không bao giờ nuôi thú cưng. Lục Dĩnh từng có một con chó, cô ấy đi công tác nhờ tôi trông giùm hai ngày, khi cô trở lại, con chó kia đã gầy đi một vòng. Vì thế cô ấy vô cùng tức giận quả quyết, tôi muốn nuôi sủng vật chính là tàn sát sinh mạng của chúng.

“Sao các người không tự nuôi đi?”

Bọn chúng lại trầm miệng một lời: “Nam nhân làm sao có thể chăm sóc thứ này chứ!”

Tôi nhìn Khánh Quân lại nhìn Khánh Bồi, hai người đều rất nhiệt tình nhìn chăm chăm tôi. Ài, thôi, ôm về cho Hồng Nguyệt Nhi vậy. Tôi đưa thứ gì đó trong tay cho Khánh Bồi, nói: “Đây là quà sinh nhật.” Lại đón lấy cái giỏ trong tay Khánh Quân.

“Là gì vậy?” Khánh Bồi hưng phấn hỏi. “Con dễ mền sứ mà thôi, không tìm được gì mới mẻ hơn cả.” Thật sự là có thứ mới mẻ hơn — hộp dễ xuân cung đồ, nhưng tôi không dám mua, quá kích thích đối với trẻ vị thành niên.

Khánh Bồi vẫn rất vui, có lẽ là không ngờ tôi sẽ tặng quà cho cậu ta, xem ra tiểu hài tử cũng không khó dỗ cho lắm.

Trước bữa cơm chiều, mợ sai người đến tìm tôi. Tôi theo hạ nhân đến nhà chính đã thấy cậu mợ ngồi song song trên kháng. Cảnh tượng này chắc là có chuyện gì rồi? Tôi cung kính vấn an, đến phía trước bọn họ đợi đoạn sau.

Đầu tiên cậu hỏi han tôi vài câu, sau đó chậm rì rì uống một hớp trà, nói: “Hàm nhi, phúc tấn Bát bối lặc nói với mợ con, lần trước thấy con ở Dụ vương phủ đã rất thích con, muốn con đến ở phủ bối lặc một thời gian, trò chuyện giải sầu. Ý con thế nào?”

Phúc tấn Bát bối lặc là ai? Ngay cả nghe tôi cũng chưa từng nghe! Theo trực giác cự tuyệt nói: “Con không đi!”

Mợ khó xử nhìn cậu, sau đó kéo tay tôi nói: “Hàm nhi, phúc tấn Bát bối lặc coi trọng con là phúc khí của con, đừng ngang ngược như vậy!”

Tôi cúi đầu không nói, mẹ liền bắt đầu liệt kê qua lại với vị phu nhân này có bao nhiêu khó khăn, có bao nhiêu may mắn, đối với tương lai của tôi có lợi bao nhiêu.

Thấy tôi một chút phản ứng cũng không có, mẹ liền nhìn cậu cầu xin giúp đỡ. Cậu hắng giọng, chỉ nói câu đầu tiên đã làm tôi không thể không khuất phục: “Con đi, cũng không thể thấy được có bao nhiêu tiện nghi, nhưng nếu không đi, chỉ sợ sau này...” Ông nói xong dùng ngón tay gõ gõ cái bàn.

Tôi hiểu ý ông, vị phúc tấn Bát bối lạc này là nhân vật không thể đắc tội, nếu từ chối thiện ý của người có địa vị cao như bà, làm bề mặt nhà người ta sợ là hậu họa vô cùng. Tiền đồ của hai biểu muội Thiên Tuyết và Thiên Lâm thì không cần phải nói, chỉ sợ Lý Hạo, Khánh Quân, Khánh Bồi, thậm chí con đường công danh của cha, cậu cũng sẽ gặp trắc trở.

Tôi cười lạnh trong lòng, trên mặt cũng không có biểu tình gì, nói: “Là con không hiểu chuyện làm cậu mẹ khó xử. Con đi cũng được.” Mẹ thấy tôi ưng thuận, không khỏi thở dài nhẹ nhõm, vỗ về lòng bàn tay tôi nói: “Đứa nhỏ này, cũng thật là...” Có lẽ bà không tin, cơ duyên như vậy người khác cầu cũng cầu không được, sao tôi lại giống như lên đoạn đầu đài vậy! Có lẽ tôi trong mắt bà chính là một quái thai.

8. Chương 08

Phần 2

Chương 8: Bát hoàng tử

Vài ngày sau, tôi mang theo Hồng Nguyệt Nhi và sủng vật của tôi vào phủ bối lạc.

Lúc đi, mẹ kéo tay tôi ân cần chỉ bảo, dặn tôi thái độ xử sự phải kính cẩn thận trọng, ngàn vạn lần đừng giở tính khí ngang ngược ra. Cậu không nói gì cả, chỉ vỗ vai tôi nói: “Đi đi, tự mình bảo trọng.” Tôi nghe xong thế nào cũng thấy lạ lùng, giống như “tự cầu phúc” vậy.

Cuối cùng, mẹ giống như đang gả nữ nhi lưu luyến không buông, lau nước mắt tiễn tôi lên xe ngựa. Tôi cười an ủi bà, nói: “Lời của mẹ con đã nhớ kỹ. Mẹ đừng buồn, qua vài ngày con sẽ về.” Đương nhiên phải trở về, chẳng lẽ muốn ăn không ở không nhà người ta cả đời sao?

Cuối cùng tôi cũng biết vị Bát bối lạc này là người ra sao— Anh ta là Bát a ca của hoàng đế, huynh trưởng của Thập Tam và Thập Tứ. Lại là người một nhà! Tôi nói dù thế nào cũng chưa từng gặp phúc tấn của Bát a ca, sao cô ấy có thể ‘yêu thích’ tôi được, tám phần mười là do Thập Tứ giật dây.

Xem ra ngay từ đầu tôi đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng, tôi không nên đẩy Thập Tứ vào hồ nước, cũng không nên lạnh lùng cự tuyệt cậu ta. Con người mà, đều có loại tâm lý bị coi thường, càng không chiếm được thứ gì đó, càng muốn nghĩ cách đem tới tay. Tỷ như ngày trước tôi đi mua laptop, có hơi vừa ý với một nhãn hiệu, nhưng vẫn chưa đem đủ số tiền. Không ngờ lần sau đến, loại đó đã bán hết rồi, tìm hết cả siêu thị điện tử cũng chỉ nhận được câu trả lời là đã hết hàng. Có ông chủ khuyên tôi nên chọn cái khác, nhưng dường như tôi đã mê muội chỉ muốn loại kia, cuối cùng lại kiếm thêm tiền, lại đợi nửa tháng sau mới mua loại laptop đó từ thành phố khác mang về nhà. Chính tôi cũng rất ngạc nhiên, vốn lúc đầu cũng chẳng vừa ý gì lắm, vừa phát hiện lấy không được lại có một sự chấp nhất vô hình. Tư tưởng của Thập Tứ có lẽ cũng như vậy. Lúc trước hẳn là nên liều chết bám sát cậu ta, giở tính tiểu thư với cậu ta, không chừng cậu ta đã kính trọng tôi từ xa rồi. Nhưng bây giờ lại dùng phương pháp đó chỉ sợ là không có tác dụng nữa, có lẽ còn hoàn toàn ngược lại, chỉ có thể kéo dài thôi. Thời gian trôi qua có thể làm yếu đi toàn bộ sức mạnh. Mấy tháng, một năm, hai năm, thích trở thành không thích, thậm chí là chán ghét, đều có khả năng.p>

Vẫn tưởng rằng phúc tấn Bát bối lạc là thiếu phụ cao quý cẩn trọng, mà tôi trông thấy là người khoảng mười tám mười chín tuổi, tính tình tuyệt không thể gọi là thành thực. Mọi người ở đây đều bí mật nói cô nàng bướng bỉnh hống hách, nhưng tôi lại thích cô. Tính cách cô hoạt bát lại thẳng thắn, xem ra là người làm theo ý mình. Đưa cô đến thời hiện đại, cô sẽ là loại phụ nữ sống rất phóng khoáng tự tại.

Lần đầu thấy tôi cô ấy tò mò quan sát rất lâu. Tôi đứng đó mặc cho cô tùy ý đánh giá, sau khi nhìn cả buổi cô mới cúi đầu che miệng cười. Ai biết cười cái gì chứ, tôi nhủ mầy không nói. Cô nàng cười xong liền hỏi tôi, năm nay bao nhiêu tuổi, trong nhà có những ai, bình thường thích cái gì. Cô hỏi gì tôi trả lời nấy, cố gắng đáp ngắn gọn dễ hiểu, không nhiều lời vô nghĩa. Có lẽ cô cũng cảm thấy nhàm chán, không lâu sau liền bảo tôi đi xuống nghỉ ngơi, còn nói ‘sau này thiếu cái gì cứ nói với công công, ma ma’.

Bọn họ an bài cho tôi ở một viện gần với nữ gia quyến, hoàn cảnh không tệ, xem ra mặt mũi của Thập Tứ cũng rất lớn. Tôi bố trí ổn thỏa mọi thứ trong phòng, Bát phúc tấn (tên gọi tắt của phúc tấn Bát a ca, ai kêu tôi không biết tên cô ấy là gì) thỉnh thoảng cũng sẽ tìm tôi. Có lần cô ấy hỏi tôi, dạo này đang làm gì, tôi trả lời, bận ngủ. Sau đó nữ nhân trong phòng đều cười rộ lên, Bát phúc tấn lúc nào cũng là người cười khoa trương nhất. Về sau cô tới tìm tôi thường xuyên hơn, phần lớn tôi đều ngồi nghe không nói, sau đó gật đầu đưa ra lời bình “tính khí cổ quái”.

Mùa hè Bắc Kinh rất nóng! Cả tháng đều nóng, tôi làm gì cũng đều không tỉnh tâm nổi. Tôi vốn sợ nóng, lúc trước đến mùa hè tôi nhất định trốn trong phòng điều hòa không ra. Lúc này tôi nên ở nhà Thịnh Kinh tránh nắng, mùa hè ở đó mát mẻ hơn nơi đây! Kể khởi xướng Thập Tứ kia lại thoải mái hơn tôi, nghe nói đã theo cha hoàng đế của cậu ta tuần du phía Bắc trường thành rồi.

Tôi nói mỗi ngày đều bận ngủ cũng không phải là giả, trời nóng như vậy ban đêm căn bản là không thể ngủ được, ban ngày quá nóng nên cũng uể oải. Động một tý là ra đầy mồ hôi, tắm sạch lại đổ ra cả người, nên hiện tại mỗi ngày tôi nằm trên giường trức cũng hơn mười lăm tiếng rồi.

Hôm nay sau bữa trưa, Bát phúc tấn sai người đưa nước đá cho tôi. Sau khi uống xong, tôi và Hồng Nguyệt Nhi lại bắt đầu ngủ. Lờ mờ nghe tiếng Hồng Nguyệt Nhi gọi tôi, khó khăn mở mắt ra, chỉ nghe bên ngoài có tiếng “xào xào” không dứt. Hóa ra là trời mưa! “Tiểu thư, nên dậy đi. Cô đã ngủ hai canh giờ rồi!” Gần đây Hồng Nguyệt Nhi bị việc ngủ của tôi làm sợ hãi, không có biện pháp, tôi là động vật ngủ hè mà.

Tôi lau mặt cho tỉnh táo một chút. Mưa vẫn rơi, gió mát rượi mang theo mùi của bùn đất và cây cỏ, tôi cảm thấy chức năng sinh lý đã bắt đầu khôi phục.

“Cô đi đâu vậy? Sắp tới bữa tối rồi.” Hồng Nguyệt Nhi kéo tôi lại hỏi.

“Ra ngoài một chút, trở lại ngay.” Đợi đến ngày mai nóng lên tôi lại gục xuống, còn không nhân cơ hội hoạt động tôi sợ cơ bắp sẽ bị suy thoái.

Hồng Nguyệt Nhi cầm ô đưa cho tôi, tôi cầm ra tiểu viện. Tôi không dám đi xa, chỉ đi dạo xung quanh trong hoa viên. Đây là nội viện phủ bối lạc, đều là nơi nữ quyến trong phủ ở, khách lạ không vào được.

Giọt mưa “lộp bộp” đập lên bề mặt lá cây, âm thanh làm người ta dễ chịu biết bao! Tôi nhớ nhiều năm trước đây, lúc chưa lên đại học cũng từng dạo bước trong làn mưa bụi ở Giang Nam, nhìn hơi nước tỏa lên từ những cây sen xanh biếc, phảng phất như chớp mũi còn có thể ngửi thấy mùi hương của hoa sơn chi xa xưa.

“Soạt”, dường như chiếc ô đụng phải cái gì, tôi vội vàng lui lại một bước mới nhìn thấy đằng trước cũng là một người đang bật ô, vừa rồi ô của chúng tôi đụng phải nhau. Tôi thấy một nam tử trẻ tuổi, đang nghĩ xem có thể đi vào nội viện thì là ai, chợt nghe cậu ta nói: “Người là ai? Tại sao chưa thấy qua.”

Tôi thấy anh ta khoảng mười tám mười chín tuổi, nhưng không giống chủ nhà, nghe nói Bát a ca dịu dàng nho nhã, vị này lại có chút khí thế hào sảng. Thấy tôi không đáp lời, cậu ta lại hỏi: “Người tên gì?” Nhìn trang phục của cậu ta, chỉ sợ lại là thiếu gia của nhà vương công quý tộc nào đó, vẫn nên chạy lấy người thôi, đỡ phải gặp phiền phức. Đang chuẩn bị lựa lời đáp, người này cũng có chút sốt ruột nói: “Đang hỏi người đó! Làm sao, cả nói cũng không được ư?” Nói xong lại chìa tay chạm vào mặt tôi, tôi nghiêng đầu tránh khỏi, thâm nghĩ, người thời đại này thật là không biết phép tắc.

Tôi xoay người đi về, cậu ta lại bước nhanh hơn ngăn trước mặt tôi. Tôi qua trái, cậu ta cũng qua trái, tôi sang phải, cậu ta cũng ngăn bên phải.

“Còn muốn chạy? Không dễ vậy đâu!”

Nhìn vẻ mặt tươi cười đắc ý của cậu ta, tôi lại thở dài trong lòng, tại sao đến thế giới này lại luôn bị loại trẻ con lỗ mãng chọc ghẹo thế này. Trước đây, chỉ cần tôi liếc mắt, tuyệt đại bộ phận những phiền toái này

đều tự động biến mất trước mặt tôi, sau sự việc ngoài ý muốn của Triệu Quốc Thuần (tạm thời gọi là ngoài ý muốn), phần lớn đàn ông ở sở nghiên cứu thấy tôi đều đi đường vòng. Xem ra thay đổi một cơ thể nhỏ tuổi thì khí thể cũng yếu đi.

Tiếp theo phải làm sao đây? Dùng vũ lực có thể tạm thời thoát thân, nhưng phiền phức về sau chỉ sợ cũng sẽ lớn. Nếu mặc cậu ta khinh bạt, cậu ta sẽ cho rằng tôi quyến rũ cậu ta, có lẽ còn muốn chiếm chút tiện nghi nữa. Trên thực tế tôi rất muốn túm bím tóc của cậu ta, nhéo lỗ tai cậu ta, đá chân cậu ta, nắm cánh tay, bẻ gãy ngón tay cậu ta...Tôi nuốt nước miếng ép loại kích động này xuống. Ngày trước lúc khó chịu hay bị áp lực, trò chơi thông thường của tôi là—đập nát xương cốt của quân địch hoặc quái vật, chém áu thịt tung tóe thật sự rất thoải mái, hoặc là đến quán quyền anh đấm bao cát một trận cũng thấy dễ chịu. Nhưng hiện tại thì không thể, ham muốn của tôi thì ‘thoải mái’ nhất thời, sau này khẳng định là sẽ vô cùng không ‘thoải mái’.

Mắt thấy cậu ta từng bước lại gần, cánh tay duỗi ra cũng sắp ôm lấy tôi. Không nên ép tôi phạm sai lầm mà! Cậu ta không có đề phòng, làm bị thương cậu ta thật có lỗi với cha mẹ cậu ta!

Đúng lúc này, một giọng nói dịu dàng truyền đến: “Thập đệ, đừng dọa nàng.”

Tốt, trong lúc nguy cấp, cuối cùng cũng kịp cứu cậu ta, cũng cứu tôi. Tôi cảm kích nhìn người đi đến, chỉ thấy anh ta lướt qua cảnh liễu trên đầu chậm rãi đi ra. Người ta hình dung không sai, vị Bát a ca này quả thật là công tử tao nhã, ngọc thụ lâm phong. Người ta nói dáng dấp đẹp bao nhiêu cũng không cần thiết, nhưng tuyệt vời là ở chỗ khí chất cao quý trong sự tao nhã, phong thái ung dung phóng khoáng. Cái gọi là cốt cách cao quý bẩm sinh, cuối cùng hôm nay cũng được mở mang kiến thức, trên thế giới thật sự có thứ gọi là khí chất nha!

“Bát ca!” Lão Thập vừa thấy anh ta liền thu tay lại, nhưng vẫn còn ngăn tôi, nói. “Bát a ca mỉm cười nói: “Nàng là người trong lòng của Thập Tứ đệ. Cần thận đệ ấy trở về sẽ tìm đệ tính sổ đó.”

“Hóa ra chính cô đã đẩy lão Thập Tứ xuống hồ” Lão Thập chỉ tay vào mũi tôi kêu lên.

Tại sao chuyện hư hỏng ấy ai cũng biết hết vậy? Tôi không khỏi buồn nản cau mày. Lại thấy lão Thập nhìn xung quanh, lui lại vài bước, sau khi cách xa cái ao bên đường một chút, cảnh giác nhìn bộ dáng của tôi, tôi lại rất muốn cười.

Bát a ca dịu dàng nhìn tôi cười cười, sau đó nói với lão Thập: “Đừng càn quấy nữa, đi thôi.”

Lão Thập cười xấu xa, nói: “Vốn cũng chỉ đùa thôi. Giờ còn dám chọc nàng sao, đệ cũng không thích uống nước hồ như lão Thập Tứ đâu!”

Tôi không thêm quan tâm bọn họ nói cái gì, thấy có cơ hội thoát thân, lập tức tiến lên cúi người, chờ Bát a ca nâng tay liền cướp đường chạy.

“Này, cô!”

Gọi tôi phải không? Tôi không tình nguyện dừng bước, xoay người lại nhìn bọn họ, chỉ thấy Bát a ca chỉ chỉ trên không trung nói: “Mưa tạnh rồi.”

Oa, thật, hết lúc nào vậy? Tôi gập ô lại, khẽ gật đầu với anh ta lại bước nhanh đi khỏi. Mơ hồ giống như còn nghe lão Thập nói: “Bộ dạng cũng được, chỉ tiếc là người cầm...”

Trở về phòng, Hồng Nguyệt Nhi đang tắm ẻo con. Tiểu gia hỏa này mới lớn thêm một chút, cũng sợ nóng giống tôi, cũng không thích tắm rửa. Tôi thường xuyên chơi đùa với nó, lại không ngờ thân nó thối như vậy, hôm sau liền để Hồng Nguyệt Nhi tắm cho nó. Ban đầu tôi cũng thử tự mình tắm cho nó, cũng không biết tôi làm sai cái gì, không chỉ làm bẩn nước đầy mình tôi, còn cào thêm mấy đường trên tay tôi (chỉ mong không bị bệnh chó dại).

Hồng Nguyệt Nhi lau khô thân thể nó, tôi xách cổ nó lên giường. Tôi đặt tên nó là ‘Mẫn Mẫn’, ban đầu định gọi là Mimi, nhưng gọi ra rất buồn nôn nên bỏ qua. Tôi lấy tuyết cầu đùa nó, nó lại dùng ánh mắt khinh thường lườm tôi rồi ngửa bụng lên trời ngủ mất. Quả cầu dẫn độn, có tự giác làm súng vật hay không hử!

Đang lúc tìm cách dạy dỗ nó một phen, Bát phúc tấn sai a hoàn đến chuyển lời, gọi tôi đến viện dùng bữa. Ài, cùng chơi đùa, cùng tán gẫu, cùng ăn cơm, còn kém cùng ngủ nữa thôi. Tùy đi, chỉ cần có ăn là được, tôi cũng vui lòng.

Đến nơi vừa nhìn thấy, thiếu chút nữa tôi đã thổ không nổi nữa —không chỉ Bát phúc tấn, Bát a ca, Thập a ca, còn có một người không biết đều ngồi trong chính sảnh. Bọn họ thấy tôi đi vào, liền tỏ ra hứng thú nhìn tôi chăm chú, tựa như đang nhìn một món đồ chơi mới mẻ.

Tôi đã không còn khẩu vị gì nữa rồi.

Mang tư tưởng đã tới rồi thì cứ an tâm, tôi thi lễ với từng người trong bọn họ, đầu tiên là Bát a ca, sau đó là Bát phúc tấn, lúc đến trước người xa lạ, Bát phúc Tấn quan tâm nói, “Vị này là Cửu gia”, vì thế cũng thuận lợi vượt qua. Cuối cùng chỉ còn lại Thập a ca, tôi dùng lễ nghi chuẩn mực cúi chào cậu ta, nói: “Thập gia cát tường.”

Người này cả buổi vẫn không có phản ứng gì, tôi cũng không động đậy. Ài, chân đứng mỗi nhừ, làm sao tôi có thể lưu lạc đến bữa tiệc thân mật của đám người này chứ! Rốt cuộc cũng không nhịn được ngẩng đầu lên, nhìn đến vị này, không ngờ cậu ta lại cười nói: “Hóa ra cô có thể nói.” Nói thừa! Tôi mặc kệ cái tên bị nước vào đầu này, cúi đầu nhìn chằm chằm sàn nhà.

Cũng may Bát phúc tấn lập tức sai hạ nhân bày cơm tối, mặc dù tôi ở vị trí thấp nhất, tốt xấu gì cũng có ghế ngồi. Một bàn tròn lớn ngồi năm người, bọn họ bốn người thân thích, lẽ ra phải là bữa tiệc gia đình ấm cúng, vô duyên vô cớ gọi tôi làm cái gì? Sau khi động đũa, huynh đệ, vợ chồng, thúc tẩu bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện, bầu không khí rất thoải mái. Đáng tiếc là bọn họ dùng tiếng Mãn, nói cái gì một câu tôi nghe cũng không hiểu. Dù sao tôi cũng không muốn nghe, liền tập trung tinh thần vào đồ ăn tinh xảo trước mặt. Từ nồi gà rừng đến trứng muối bồ câu, tôm phi thủy, nấm bóp rau cải, thuyền rồng cá mè đều thử qua, ăn xong một lượt, lại tự mình múc một chén canh nấm tuyết đường phèn. Thật thỏa mãn, cuộc sống quý tộc ở điểm này thật tốt!

Đang lúc vui vẻ, Bát a ca ngồi đối diện tôi bỗng nhiên cười nói với tôi một câu, thật tiếc, tôi không biết anh ta đang nói cái gì. Anh ta lặp lại một lần nữa, tôi cũng chỉ có thể mở to hai mắt nhìn anh ta. Lão Thập đẩy đẩy tôi nói: “Bát ca nói với cô đó! Tại sao lại câm nữa rồi!”

Tôi chỉ nói: “À, tôi không hiểu tiếng Mãn.”

Cả đám bọn họ đều kinh ngạc nhìn chằm chằm tôi, giống như nhìn người ngoài trái đất vậy. Có gì kì lạ sao? Nếu như tôi dùng tiếng Pháp kém cỏi của tôi nói với các người thì các người có hiểu không!

Lão Thập kêu lên: “Làm sao vậy được? Nhà cô không phải trong Kỳ sao? A mã cô không tìm người dạy cô hả?”

Tôi đáp: “Dạy thì có người dạy, chủ yếu là cho đệ đệ học, dù sao nữ nhi có được hay không cũng không liên quan gì.”

“Ai nói không liên quan? Nói cũng nghe không hiểu, sau này gả cho nhà người ta thì làm sao!” Lão Thập phản đối nói.

Tôi khó hiểu nhìn cậu ta, nghĩ thầm, chuyện này thì có liên quan gì đến lấy chồng chứ? Sau này tôi sẽ tìm một người biết tiếng Hán (cả Chung Khả Thủ cũng nghe hiểu được tiếng phổ thông của tôi mà).

Cửu a ca cười nói với Bát ca: “Phải, xem ra Thập Tứ đệ gánh nặng đường xa rồi.”

Tại sao lại nói đến vấn đề này! Tôi không kiên nhẫn tiếp tục đề tài này với bọn họ, mấp máy môi ngoác mắt đi chỗ khác.

Chợt nghe lão Thập vừa cười vừa nói: “Các huynh xem nàng như vậy có giống người nào đó không?”

“Ai?” Bát phúc tấn tò mò hỏi.

“Giống Tứ ca!”

Cửu a ca “phốc” phun ra một ngụm rượu.

Lão Thập tiếp tục nói: “Lúc Tứ ca mất hứng cũng chau mày lại, khuôn mặt lạnh lùng không nói lời nào.”

Bát a ca khẽ trách mắng: “Đừng nói bậy.” Bát phúc tấn lại cười “khanh khách” nói: “Có hơi giống.” “Tứ ca”? Bọn họ đang nói tứ hoàng tử sao. Huynh đệ nhà này thật là nhiều, còn có năm người. Đa số đều là người lập dị, ấn tượng với Thập Tam vẫn tốt nhất, mặc dù còn nhỏ, nhưng ba tuổi nhìn như tám mươi, lớn lên nhất định là một người khiêm tốn. Về phần Bát a ca, tôi trực giác thấy anh ta luôn tươi cười thân thiết hiền lành vậy thôi, khẳng định là loại người khó đối phó nhất.

Nghĩ đến đây bỗng nhiên cảm thấy có một vấn đề rất lớn, tóm lại sau này ai mới là Ung Chính? tôi biết Khang Hi tên là Huyền Diệp, Càn Long là Hoàng Lịch, nhưng Ung Chính tên gì?...Không nghĩ ra. Đứng thử mấy? Vẫn không nghĩ ra. Bởi vì trong sách giáo khoa lịch sử cũng không có. Từ đầu đến cuối cuộc chiến tranh nha phiến kia chỉ đoạn giữa thuộc lâu lâu, kể cả Trị đế tôi cũng biết tên ông là Tái Thuần! Giống như “Từ điển tiếng Hán hiện đại”, trong phụ lục cũng có tuổi các vị hoàng đế các triều đại, tên và thời gian trị vì. Sớm biết vậy đã đọc nhiều lần hơn, hối hận đến nỗi ruột trong bụng cũng xanh lè rồi! Không được, tôi nhất định phải nhớ lại, đây chính là mấu chốt quan trọng!

Đúng rồi, nói như vậy, dường như tôi cũng không biết Thập Tam và Thập Tứ tên là gì, ngoài ra còn có mấy vị trong căn nhà này—lão Bát, lão Cửu, lão Thập và Bát phúc tấn, tôi không hề biết tên bọn họ!...Ừm...danh tự chỉ là một biệt hiệu, dù sao cũng không dùng đến, biết hay không cũng không sao cả.

Vẫn là Bát a ca nói với bọn họ: “Tốt, đừng đùa nàng nữa.” Sau đó anh ta lại cười nói với tôi: “Ban nãy ta nói ‘hình như khẩu vị của cô rất tốt’”

Tôi vốn ăn rất được, hiện tại là thời kì trở mã, khẩu vị đương nhiên là tốt. Ngoài miệng lại đáp đối phó: “À, bởi vì trời hôm nay rất mát mẻ.”

Nhìn khuôn mặt mỉm cười của Bát a ca, tôi suy xét trong lòng, có phải là anh ta hay không? Hình như rất có tiềm chất. Mặc dù nói cơ hội của huynh đệ bọn họ đều ngang nhau, nhưng con người lỗ mãng như lão Thập thì ba phát đã có thể bị nốc ao, Thập Tam và Thập Tứ còn chưa có gì nổi trội, sau này may ra có thể tranh hơn thua với lão Bát, hiện tại thì...

Bị tôi nhìn chăm chú, Bát a ca lại rất tự nhiên, lão Thập thì không chịu được hỏi: “Cô nhìn cái gì vậy?”

Nhìn anh ta có giống hoàng đế hay không! Lời này đương nhiên không thể nói ra miệng, tôi nuốt nước miếng, nói: “Tôi muốn hỏi Bát gia...”

Trong mắt Bát a ca dấy lên hứng thú cười, dùng ánh mắt cổ vũ tôi nói tiếp. Tôi có thể nói rồi: “Tôi có thể nếm thử đậu hũ hạnh nhân ướp lạnh trước chỗ của ngài không?” Xem ra cái đó mát nhất, nhưng cũng xa tôi nhất, không có cách nào lấy được.

Đáng tiếc là tôi còn chưa ăn được, buổi cơm tối hôm nay đã bị trận cười dữ dội của Thập a ca chấm dứt.

Thời tiết vẫn nóng bức. Tính ra cũng đã đến giữa tháng bảy, không bao lâu nữa chính là tháng tám âm lịch, có lẽ cũng đã cuối hè rồi. Nhưng cuộc sống giống như bị giam lỏng thể này không biết bao giờ mới kết thúc đây.

Cuộc sống ở phủ bối lạc không phải là nhàm chán bình thường, sách tôi cũng đọc xong, mỗi ngày ngoại trừ đi ngủ lại chơi đùa với Mẫn Mẫn. Tôi đã từng muốn xuất phủ, lại bị nhẹ nhàng mà kiên quyết cự tuyệt. Hoa viên đã bị tôi liệt vào khu cấm địa, tuyệt đối không bước vào một bước, cũng chỉ có thể chịu dày vò trong tiểu viện mình mà thôi. Hai ngày trước Hồng Nguyệt Nhi nói lúc nhỏ thích chơi đu dây, tôi tìm một tấm ván gỗ và dây thừng, muốn làm một cái dưới cây hòe trong sân.

Chạng vạng hôm nay, đang định trèo lên cây, đã thấy tùy tùng của Bát a ca Uông Phùng Niên đi vào viện. Anh ta chỉ thấy Hồng Nguyệt Nhi ôm Mẫn Mẫn đứng dưới tàng cây, hỏi: “Chủ tử của người đâu?”

Tôi vừa mới trèo lên một thước rưỡi, thấy là tới tìm tôi, liền nhảy xuống, phũ phũ áo choàng dính đầy vỏ cây vụn, hỏi: “Có việc gì?”

Uông Phùng Niên giật nảy mình, nhưng rất nhanh đã thu lại kinh ngạc, sau khi thỉnh an trả lời: “Bát gia mời cô nương đến thư phòng.”

“Hả, chuyện gì thế?”

Anh ta cười nói: “Gia chưa nói, cô nương đi sẽ biết.” Tôi cau mày lườm anh ta, anh ta lại cúi đầu nói: “Gia còn chờ nô tài đến phục mệnh, xin cô nương nhanh một chút.”

Tôi tự nhủ với chính mình ‘người ở dưới mái hiên, đầu thế không cúi đầu’, đúng, phải cúi đầu, cúi đầu, cúi đầu...Tôi đến gần Ông Phùng Niên một bước, không ngờ anh ta lại lui về sau một bước, tôi ù ù cạc cạc nhìn anh ta nói: “Làm gì vậy? Dẫn đường đi.”

Bảy quẹo tám rẽ cuối cùng cũng đến nơi, ặc, gian phòng này thật là đáng mặt thư phòng! Còn lớn hơn cả phòng của anh Mẫn Huy, phía trước phía sau xếp đầy sách, tôi không khỏi tò mò đến gần rút ra một quyển lật xem.

“Xem hiểu không?” Giọng nói của lão Bát vang lên.

Tôi tập trung nhìn kỹ, lại là bản “Cửu chương toán thuật”, lật đến một tờ cái gì mà “thượng hòa, trung hòa, hạ hòa” gì đó. Không thú vị đóng sách lại trả lời: “Không hiểu.”

“Biết đọc không?”

“Không biết.”

“Cô sinh năm nào?”

“1978” Đường như đã biết mình nói sai, vội vàng sửa lại “Năm Khang Hi hai mươi tám.”

9. Chương 09

Chương 9: Tứ hoàng tử

“1978?”

“Ban nãy thấy số đó trong sách.” Tôi thuận miệng nói, sau đó lập tức nói lảng sang chuyện khác, “Tìm tôi có chuyện gì?”

Lão Bát cũng không nghi ngờ, chỉ nói: “Cô dùng loại khẩu khí này nói với ta? Lần trước thấy cô vẫn rất kính cẩn tri lễ.”

Tôi lại quên, vì vậy dựa vào đúng lễ nghi nhún người nói: “Bát gia cát tường.” Nhưng đổi lại một câu của anh ta: “Cứ thôi đi, nghe vẫn thấy khó chịu.” Thật khó hầu hạ! Đường như tâm tình anh ta rất tốt, cười nói: “Ngồi đi.”

Tùy tiện tìm cái ghế dựa ngồi xuống, tôi lại muốn xem anh ta giở trò gì. Ông Phùng Niên sau khi đưa tôi vào đã không thấy tăm hơi, trong phòng không có ai hầu hạ. Chúng tôi khách và chủ sau khi ngồi vào chỗ, một a hoàn mặc y phục màu xanh bưng trà lên.

Tôi nâng ly trà nhấp một miếng, chỉ cảm thấy mùi vị đậm đà, hương thơm sâu kín như hoa lan, lại nhìn nước trà xanh biếc mang theo màu vàng óng ánh, nhân tiện nói: “Mây mù mới kết ở Lư Sơn.”

Lão Bát ngạc nhiên nói: “Miệng cô thật giỏi hoạt!”

Tôi nhú mày không đáp, cứ chờ anh ta ra tay, anh ta cũng bắt đầu hỏi tôi những vấn đề ngớ ngẩn như ‘ở trong phủ có quen không, ‘trong nhà có còn huynh đệ tỷ muội gì không’! Tôi vừa trả lời qua quýt vừa chờ mong khi nào anh ta mới có thể đi thẳng vào vấn đề.

Sau khi tôi dần lòng trả lời hết những vấn đề kia, cuối cùng cũng nghe anh ta hỏi: “Về sau cô có tính toán gì không?”

Không thể nào, chẳng lẽ đây chính là cái anh ta muốn nói? Hoàn toàn khiến tôi không hiểu gì cả. Tôi bèn nói: “Tôi không rõ ý của ngài.”

Anh ta tưởng tôi giả ngu, nham hiểm cười nói: “Tầm lòng của Thập Tứ đệ chắc là cô hiểu chứ? Đệ ấy nổi tiếng ngang ngược, đã chầm trúng thứ gì đó thì mười con trâu cũng không kéo ra được. Nếu cô muốn dùng thủ đoạn vừa ngênh vừa cự để chơi đùa thì thôi đi, bằng không cũng chỉ có cạo đầu làm ni cô thôi!”

Hừ, chẳng lẽ tôi lại bị dọa! Tôi cười khinh bỉ nói: “Đa tạ Bối lạc gia chỉ điểm! Thủ đoạn vừa ngênh vừa cự thì tôi có, chỉ là ngại yên tâm, dù thế nào tôi cũng không dám đùa dỡn với người tôn quý như Thập Tứ gia đâu! Còn có, tôi không thích ăn chay, cho nên tôi sợ sẽ không thể làm ni cô được.”

Không ngờ lão Bát nghe vậy giận quá hóa cười: “Ha ha, cô thật đúng là cứng mềm không thua!”

Rất muốn nói tôi là loại người ‘không khuất phục quyền thế, không đam mê giàu sang, nghèo khổ không thay đổi’, nhưng vẫn chưa có ai dùng ‘quyền lực’ với tôi (cả bố mẹ cũng chưa bao giờ đánh tôi), từ nhỏ đến lớn cũng được coi là ‘giàu sang’, còn ‘nghèo khổ’, thật xin lỗi, vẫn chưa thử qua. Vẫn không nên nói khoác thì hơn!

Chỉ nghe lão Bát vừa cười vừa hỏi: “Cô có người trong lòng rồi hả?”

Thế nào tôi cũng không ngờ còn có điều này, vội vàng gạt đầu nói: “Vâng.”

“Phải không? Đối phương tên họ là gì, người ở đâu, trong nhà làm nghề gì?”

Ặc, với cái nhìn chăm chú không nóng không lạnh của anh ta, tôi nhụt chí nói: “Việc này trước khi Thập Tứ tới hỏi tôi, tôi sẽ nghĩ thật kĩ.”

Lão Bát uống một hớp trà, dịu dàng khẽ cười nói: “Ta khuyên cô tốt nhất vẫn là không cần, không lại hại nhà người ta.” Câu này của anh ta dường như bí mật mang theo một luồng khí lạnh, thấm vào lục phủ ngũ tạng, khiến tôi rùng mình.

Anh ta chú ý tới thái độ không được tự nhiên của tôi, cười nói: “Ta cũng không phải tới làm thuyết khách cho Thập Tứ đệ, ban nãy chỉ là nói đùa, cô đừng tưởng thật.”

Ai quản ngại câu nào là thật câu nào là giả. Tôi muốn tin một câu, có lẽ cứ nên ôm ấp suy nghĩ đời này nếu không phải Thập Tứ thì không gả đi! Vì thế tôi cũng cười nói: “Đương nhiên tôi sẽ không tưởng thật.”

Lão Bát không ngờ tôi sẽ trả lời như vậy, thoáng sửng sốt, sau đó thở dài: “Xem ra là ta đã coi thường cô, việc này ta cũng không quản, cô với Thập Tứ cứ từ từ mà gầy vò nhau đi.”

Nói như vậy là tôi được tự do rồi! Vừa định nói có thể cho tôi về nhà hay không, chợt nghe lão Bát từ tốn nói: “Bắt đầu từ sáng mai, giờ này mỗi ngày cô hãy đến thư phòng.”

“Vì sao?” Tôi la lên.p>

“Trò chuyện với ta.” Anh ta nói, “Bởi vì cô rất thú vị.”

Thú vị cái đầu ngài! Chẳng lẽ trên mặt tôi có khắc hai chữ “đồ chơi”? Tôi hí hóp mắt lườm con người vô vị này, thâm nghĩ, ngài nói đến là tôi phải đến sao? Tôi cũng không phải đây tới!

Anh ta lại cười hỏi tôi: “Cô không cảm thấy nơi này rất mát mẻ sao?” Hình như là, chẳng lẽ là vì trước và sau phòng đều trồng đầy cây trúc sao? Nói đến cây trúc làm tôi nhớ đến Tiêu Tương quán, tưởng tượng Lão Bát là Lâm muội muội thật thú vị nha! Lúc tôi suy nghĩ, lão Bát vỗ ‘bốp bốp’ hai cái, một hạ nhân đi vào. Tiểu tử kia đi đến trước bàn sách, tôi cho rằng cậu ta muốn lấy giấy bút, đã thấy cậu ta chú ý tới cái giá bên cạnh bàn. Tôi lại không chú ý đến cái giá kì quái kia làm gì, chỉ thấy cậu ta xóc cái mảnh bên giá lên, lộ ra một cái chậu đồng rất lớn, trong chậu là một khối băng tỏa hơi lạnh, đã tan không ít, kích cỡ khoảng 40*30*20 cm.

Sau khi tiểu tử kia bưng chậu đồng xuống, lão Bát cười nói: “Biết cô sợ nóng nên đã sai người chuẩn bị.” Tôi còn cho rằng mỗi ngày anh ta đều xa xỉ như vậy chứ! Khoan đã, ý của anh ta có phải là, nếu tôi đồng ý đến trò chuyện với anh ta thì mỗi ngày đều có thể hưởng thụ loại đãi ngộ này không?

“Suy nghĩ thế nào rồi?”

“Nếu ngài để tôi tùy ý mượn đọc sách trong phòng này thì thành giao.” Quả nhiên tôi vẫn là người không có lập trường.

“Không phải cô không biết chữ sao?”

“Đúng, ngài cho tôi mượn sách xé chơi.” Tôi nói ngài sẽ tin hử!

Từ khi tôi đến thư phòng của lão Bát giết thời gian, hạ nhân trong phủ liền bắt đầu nhao nhao nghị luận sau lưng. Nhưng Bát phúc tấn thì lại hoàn toàn phớt lờ, không biết có phải lão Bát đã sớm xin phép lão bà đại nhân rồi hay không.

Nói thật, lão Bát là người bằng hữu trò chuyện rất vui, anh ta biết rất nhiều chuyện, ở chung lâu ngày còn phát hiện ra anh ta lại khá hài hước dí dỏm, chỉ là thỉnh thoảng có hơi tào lao. Có một lần anh ta hỏi: “Cô thật sự không thích Thập Tứ đệ sao?”

Tôi trả lời rất thành thật: “Tôi chỉ xem Thập Tứ như đệ đệ. Thử hỏi làm sao tôi lại có thể nảy sinh tình cảm nam nữ với đệ đệ mình chứ?”

Lúc đầu lão Bát hồ nghi nhìn tôi: “Nói càn, hình như Thập Tứ đệ còn lớn hơn cô một năm?”

Không tin thì thôi, cả tiểu tử nhà người cũng chỉ đủ làm ‘đệ đệ’ ta mà thôi!

Anh ta nghĩ nghĩ còn nói: “Chỉ có điều cô thật sự không giống chỉ mới mười bốn tuổi. Ài, nếu cô dám nói lý do này với Thập Tứ đệ, sợ là giết cô đệ ấy cũng làm!”

Tôi không muốn tiếp tục đề tài này nữa, dù sao ‘thuyền tới đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng’. Vì thế cuộc đối thoại về chuyện này cũng chấm dứt tại đây.

Bình thường lão Bát bận bịu nhiều việc, một ngày chúng tôi chỉ có thể nói khoảng mười mấy hai mươi phút mà thôi. Vì vậy thời gian nhàn chán còn lại vẫn là dọn dẹp kệ sách. Tác phẩm nho gia tôi không chạm vào, Phật bản về việc tham tiền tôi không có hứng thú, loại âm nhạc thơ ca tôi không hề có tế bào thưởng thức, phần lớn đều là sách sử. Ài, trước kia nói anh Mẫn Huy bị sách sử đục hỏng đầu, hiện tại bản thân lại sắp bước theo gót anh ấy.

Xem sách sử càng nhiều, tôi càng hối hận không thôi, quyển nên đọc nhất lại không thấy! Sách sử thời trung học cũng lộn xộn, tốt xấu gì cũng biết được năm của các triều đại, trí nhớ của tôi rất tốt, cho dù nội dung không có trong đề cương thi cử cũng có thể nhớ đến tám chín phần.

Tôi quyết định dùng cách hồi tưởng lại, xem có thể nhớ được gì không. Mở một tờ giấy, tôi viết từ cách mạng Tân Hợi, đến lúc tám quốc liên quân xâm lược, cuộc vận động Nghĩa Hòa Đoàn, biến pháp Mậu Tuất, chiến tranh Giáp Ngọ, phong trào Thái Bình Thiên Quốc, chiến tranh nha phiến lần hai, chiến tranh nha phiến lần thứ nhất, trước nữa sẽ là phần lịch sử cổ đại...Trời ạ, ngay cả dòng chữ nhỏ dưới sách giáo khoa tôi cũng nhớ được ‘Thanh Thái Tông bệnh chết, kì tử Phúc Lâm kế vị, lấy hiệu là Thuận Trị. Lúc Thuận Trị để kế vị chỉ mới sáu tuổi, do Đa Nhĩ Cổn phù trợ’, dường như vẫn không có đoạn tranh đoạt trong lịch sử.

Vài năm trước nữa, dường như diễn hí khúc trong Thanh cung rất thịnh hành, mặc dù cũng nghe được một ít, nhưng vẫn chưa xem hết vở—nói chính xác hơn là chưa từng xem quá mười phút.

Thôi quên đi, càng nghĩ càng thấp thỏm nóng nảy, không viết nữa. Vừa mới đặt bút xuống, bỗng nhiên có một bàn tay duỗi tới, rút tờ giấy vẫn chưa khô mực. “Viết gì thế?” Tôi đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy đại gia Thập Tứ đang định đọc thứ tôi vừa viết.

Cái này làm sao có thể để cậu ta đọc được? Tôi lập tức vô đạo lại, chỉ mong cậu ta vẫn chưa thấy gì. “Là gì vậy? Xem cũng không được.” Thấy tôi hung ác trừng mình, cậu ta cũng không để ý cười cười. Tiểu tử này về lúc nào vậy? Hai tháng không gặp, lại thấy trầm ổn hơn chút.

Cậu ta đi vào thậm chí cả người thông báo cũng không có! Nhưng ngẫm lại lúc trước cậu ta vào nhà tôi cũng chỉ như đi vào hậu hoa viên nhà mình, hưởng chi đây lại là địa bàn của bọn họ. Tôi nghĩ đến lại bực bội, vậy mà không thể bộc phát với cậu ta, chỉ lạnh nhạt trả lời: “Viết thư về nhà thôi.”

“Phổ Nghi là ai?” Xem ra cậu ta vẫn liếc được chút ít.

Tôi đoán cậu ta cũng không thấy được bao nhiêu, liền nói: “Hàng xóm nhà tôi.”

Quả nhiên cậu ta cũng không nghĩ nhiều, chỉ lảng lảng quan sát tôi một lúc, nói: “Đã béo lại rồi.”

Tôi không để ý đến cậu ta, gấp tờ giấy kẹp vào một quyển sách trên bàn, chờ cậu ta đi rồi sẽ thiêu hủy.

Chỉ nghe cậu ta lại hỏi: “Nghe nói gần đây nàng với Bát ca rất gần gũi?”

Động tác của tôi cứng lại, nhìn cậu ta nói: “Thế thì sao?”

Đột nhiên Thập Tứ tiến tới gần tôi, vươn tay muốn bắt cánh tay tôi, làm sao tôi có thể để cậu ta làm thế, lui về sau tránh được. Tôi lạnh lùng liếc cậu ta nói: “Đừng đến gần tôi.” Cậu ta oán hận nhìn tôi chằm chằm, sau đó xoay người chạy đi.

Tôi thầm kêu hay, không ngờ lão Bát còn có thể dùng làm lá chắn, ha ha, hẳn thông minh như vậy chắc là biết đối phó với Thập Tứ.

Nhưng tôi cũng không đắc ý được lâu lắm, vừa mới xử lý xong bản ghi chép ‘lịch sử trăm năm khuất nhục’ kia, Thập Tứ lại quay về. Khuôn mặt cậu ta đã không còn vẻ căm phẫn lúc này, dường như rất vui vẻ nói với tôi: “Lý Hàm, xin lỗi nàng, ta không nên nghi ngờ nàng với Bát ca.”

Bực mình! Rốt cuộc là lão Bát đã nói gì với cậu ta chứ? Bình thường trông anh ta rất khôn khéo, tại sao cả việc nhỏ này cũng không làm được.

Sau đó Thập Tứ nói gì với tôi, tôi cũng đều phớt lờ. Cuối cùng cậu ta chỉ nói: “Hôm nay tâm tình nàng không tốt, hôm khác ta sẽ trở lại thăm nàng.”

Sau khi cậu ta đi, tôi liền dùng dùng nỗi giận đến chỗ lão Bát khởi binh vấn tội. Không ngờ vị nhân huynh này lại có thể khoát tay nói: “Ta chống đỡ không được với Thập Tứ đệ. Nợ phong lưu của cô thì tự mình trả đi, đừng kéo ta vào!”

“Ngài không giúp còn chưa tính, còn nói châm chọc thế hả!” Tôi hận không thể đâm một quyền vào mặt anh ta, để mắt anh ta thành mắt gấu mèo.

Lão Bát cười nói: “Việc này ta không giúp được, cô có việc khác thì cứ nói.”

Cả buổi trời tôi mới bình ổn được cơn giận trong lòng, nói với anh ta: “Tôi muốn mượn xe ngựa của quý phủ.”

“Cô muốn đi ra ngoài? Đi đâu?”

“Tôi tin chúa Jesus, muốn đi nghe giảng đạo ở nhà thờ.”

Anh ta nghi ngờ nhìn tôi, tôi đưa dây chuyền thánh giá cho anh ta xem, anh ta vẫn bán tín bán nghi.

Tôi hậm hực nói: “Tóm lại ngài có Ợn hay không hả?” Cuối cùng lão Bát cũng nói: “Cho thì cho! Cô thật khó hiểu, tại sao cả tôn giáo của nước ngoài cũng tin chứ?”

Có sự cho phép của lão Bát, cuối cùng tôi cũng có thể đằng hoàng xuất phủ.

Buổi sáng mát mẻ, ra ngoài ô cưỡi ngựa một vòng, mệt thì nằm ngửa ngây người trên thảm cỏ. Ngón nhìn bầu trời xanh nhàn nhạt, bỗng nhiên chợt nghĩ đến “quê hương của những đám mây” của Phí Tường, liền nhẹ giọng hát, “mây nơi chân trời thổi qua cổ hương, nó không ngừng vẫy gọi tôi, gió đến bên người nhẹ nhàng, có giọng nói gọi tên tôi, quay về đi, quay về đi, kẻ lãng tử phiêu bạt chân trời...” hát đến đoạn ‘đi qua vạn trượng hào hùng, lúc trở về, lại trắng tay’, vậy mà khóe mắt lại có cảm giác ươn ướt. Tôi vội vã che mắt lại, không để nước mắt chảy xuống. Hay khóc không có tác dụng gì cả, tôi chưa bao giờ phóng túng loại cảm xúc yếu đuối này.

Được gió buổi sớm mang theo hương cỏ xanh tươi thổi tới một lúc, hơi nước trong mắt dần dần tiêu tán, sau đó lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Gần giữa trưa mới bị hơi nóng làm bừng tỉnh, chỉnh trang qua loa y phục lựa mông bi đề nhàu rồi đứng dậy trở về (cũng may không có ai trộm mất ngựa lúc tôi đang ngủ, tính cảnh giác quá thấp, phải kiểm điểm lại).

Lúc đến nhà thờ là khoảng giữa trưa mười hai giờ hơn, vừa khát vừa đói, dù thế nào cũng chờ Chung Khả Thủ cùng dùng cơm trưa. Chung cha cố gặp lại tôi rất cao hứng, tưởng là tôi lầm đường lạc lối biết quay đầu lại, vội vàng bắt đầu truyền bá giáo lý Phúc Âm của Thượng Đế cho tôi. Khi anh ta phát hiện tôi hoàn

toàn ngu dân thì đã quá trễ —anh ta đã bị tôi chụp lên cái mũ bằng hữu, không thể không chịu đựng sự ‘bóc lột’ của tôi.

Sau khi tôi cơn no rượu say liền hỏi anh ta có sách viết bằng chữ tiếng Anh hay không. Anh ta nghi hoặc hỏi tôi muốn loại sách đó làm gì, chẳng lẽ tôi hiểu tiếng Anh sao? Tôi trả lời trước kia có gặp một vị tu sĩ Anh Quốc, ông ta dạy tôi một chút tiếng Anh (lý do vô cùng kém cỏi, may mà anh ta lại tin, bởi vậy có thể thấy được vị sứ giả của Thượng Đế này ngây thơ biết bao). Anh ta lại ra ám hiệu với tôi, giáo hội Anh quốc rất bất mãn với tòa thánh La Mã, tôi khúm núm đáp lời, nhưng cuối cùng vẫn nhất quyết không tha yêu cầu của bản thân. Ban đầu anh ta nói mình không có sách tôi muốn, nhưng bị tôi quẩn lầy không còn cách nào đành phải lấy ‘bảo bối’ dưới đáy hòm ra. Ha ha, anh ta lại có “Romeo và Juliet” nha, xem ra Tiểu Chung cũng không phải cứng nhắc như bên ngoài! Tôi đặc ý vênh vao nói với anh ta, chờ tiếng Anh của tôi tiến bộ lại đến nghiên cứu lý thuyết cơ học Newton với hần. Anh ta vừa vẽ nên chữ thập trước ngực vừa nói: “Thượng Đế! Rốt cuộc là người Anh Quốc kia đã dạy những thứ gì cho cô chứ!” Tiếp đó bắt đầu dùng tiếng mẹ đẻ của anh ta cần nhằn gì đó.

Lúc tiền tôi, vẻ mặt anh ta rất phức tạp, không biết có phải đang hy vọng tôi đừng làm phiền anh ta nữa không. Nhưng làm sao tôi có thể quên ‘bằng hữu’ tốt như Tiểu Chung chứ? Đương nhiên sẽ thường xuyên vào cánh cửa này rồi. Lúc trở về, tôi cố tình kêu tiểu tử đánh xe qua nhiều con đường, dạo quanh kinh thành ngắm phong cảnh, đến sập tối mới trở lại phủ bối lạc. Những cánh cửa bên hông đều có bậc cửa, xe ngựa chỉ có thể đi vào cửa hẻm phía sau. Lúc tôi ra ngoài thì không có người đi theo, vào phủ lại có mấy ma ma đến dìu đỡ. Tôi cười cười nói, “Mọi người cứ làm việc của mình đi, tôi biết đường trở về rồi.” Bọn họ nhìn nhau không dám kiên trì, chỉ có thể tùy tôi ôm một đồng sách nghênh ngang rời đi.

Phủ bối lạc nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng có rất nhiều hoa viên, sảnh đường, hàng lang, cũng may cảm giác về phương hướng của tôi rất tốt, bởi vậy cũng không lo bị lạc đường. Tôi chọn con đường vắng vẻ, nhẹ nhàng đi tới. Đá cuội hai bên đường mòn rả rác dưới cây muồng, mùa hè đã qua nhưng những bông hoa màu hồng phấn vẫn còn nở, hoa Quan long mềm như nhung, rất giống với những đoá Hồng Anh Tử làm trang sức trên hàm thiếc và dây cương của ngựa, đó là lý do vì sao lại gọi là “Dạ Hợp”. Lão Bắc Kinh trông nom loại cây này gọi là “Cây hoa nhung”, ngày trước ở sở nghiên cứu cũng trồng một ít.

Vừa đi vừa nhìn cũng không chú ý đến tình hình phía trước, cho đến khi chạm phải mới phát hiện đằng trước có một người. Thì ra anh ta đứng nghiêng người, có thể là đang ngắm hoa, cũng không phát hiện ra tôi, lúc này mới chú ý tới, chậm rãi xoay người lại. Anh ta dùng ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc tôi, tôi cũng liếc anh ta. Chẳng biết sao, tình hình này làm tôi nhớ đến một câu nói, “Gặp lại nơi ngõ hẹp, kẻ đứng cảm thán.”

Chỉ có điều loại trạng thái này cũng không duy trì được bao lâu, có lẽ khoảng hai ba giây sau, một thái giám chẳng biết từ đâu xuất hiện (hình như gọi là Quế Lương bên người lão Bát), hành lễ với anh ta nói: “Nô tài thỉnh an Tứ gia.”

Hóa ra đây là Tứ a ca.

Anh ta nhàn nhạt liếc mắt nhìn Quế Lương nói: “Đứng lên đi.”

Quế Lương đứng dậy đáp lời: “Cửu gia, Thập Tam gia, Thập Tứ gia đều đã đến, Bát gia sai nô tài đến mời ngài đến tiền sảnh.”

Anh ta “Ừ” một tiếng tỏ ý đã biết.

Dường như Quế Lương mới nhìn thấy tôi, nói: “Đây không phải là Hàm cô nương sao? Ban nãy phúc tấn còn phái người đến tìm người đấy.”

Không đợi tôi trả lời, chợt nghe Tứ a ca mang chút châm biếm nói: “Hóa ra cô chính là Lý Hàm.”

Tôi không quan trọng cười cười nói: “Đúng, tôi là Lý Hàm.” Lại cảm thấy có hơi không cung kính, liền rũ mắt xuống, nhìn áo choàng màu trần tro của hần cúi người thỉnh an. Thấy anh ta cũng chẳng có phản ứng, chắc là có thể, tôi liền cúi người đi về.

Đến dưới hành lang thấy một a hoàn, tôi liền giao đồng sách để nàng mang về giúp, bản thân thì cần phải đến chỗ Bát phúc tấn báo một tiếng.

Bát phúc tấn thấy tôi, bật cười nói: “Cả ngày nay muội đi đâu vậy? Nhìn khuôn mặt phơi nắng đã đỏ bừng rồi kìa!” Tôi cười đáp: “Đi đến nhà thờ thôi.” Cô nhặt những cọng cỏ nhỏ trên người tôi, nói: “Trên người đầy bụi đất cỏ vụn, không biết lại còn tưởng muội tìm người đánh nhau đó!” Tôi chỉ thành thật khai báo buổi sáng ra khỏi thành cười ngượng.

Cô vừa nghe đến cười ngượng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nói cho tôi biết, hai ngày trước Tứ a ca, Thập Tam a ca và Thập Tứ a ca vừa mới hồi kinh, hôm nay trong phủ thiết yến tẩy trần cho họ. Tôi còn chưa nghe xong đã thấy đau đầu, ngực buồn bực, khó thở, toàn thân khó chịu. Cô ấy buồn cười nhìn tôi hỏi: “Nào có nhiều bệnh tật như vậy?” Về mặt tôi cố nén đau yếu, trả lời: “Trước đó vài ngày lâm bệnh nặng, có lẽ vẫn chưa khỏi hẳn, hôm nay lại trúng gió, người có chút mệt mỏi.” Cô hỏi có muốn mời đại phu xem một chút hay không, tôi nói trở về nghỉ ngơi một lát sẽ không sao, nếu ngày mai vẫn không khỏe thì mời đại phu cũng không muộn.

Bát phúc tấn không có cách nào ép tôi, đành phải để tôi đi xuống nghỉ ngơi.

Ha, tránh được một kiếp! Cũng may là không cần hầu hạ đám đại gia kia, bằng không tôi sợ tôi sẽ bệnh lại mất!

10. Chương 10

Chương 10: Sa chân vào vũng bùn

Rốt cuộc cũng đã cuối hè, gió hoàng hôn thổi làm người ta cảm thấy mát mẻ. Tôi gội đầu tắm rửa, thay xiêm y, ngồi trước cửa sổ bên hồ thuận tay lật xem quyển “Hình học cơ bản”. Quyển sách này là do người Hy Lạp viết hơn hai nghìn năm trước, đến thế kỷ hai mươi một vẫn là môn hình học phẳng kinh điển, xem công thức và minh họa bên trong lại có cảm giác trở lại thời trung học.

Đêm dần buông xuống, Hồng Nguyệt Nhi liền thấp đèn lên, sau đó đứng chải tóc cho tôi. Động tác cô nhẹ nhàng, nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn bị kéo đau. Tóc dài thật đáng ghét! Đã vướng víu lại phiền phức. Có thể cắt tóc ngắn như trước kia thì tốt rồi, gội đầu sẽ rất nhanh, buổi sáng ngủ dậy cũng không cần chải, lúc vội vàng có thể dùng tay vuốt vuốt vài cái cũng không thành vấn đề.

“Cộp Cộp”, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. Tôi còn không kịp ngăn cản, Hồng Nguyệt Nhi khẽ lên tiếng “Ai vậy?” Cửa đã “kéo kẹt” được mở ra.

“Là ta.” Thập Tứ bước vào phòng, cười nói với tôi, “Nghe Bát tẩu nói nàng khó chịu nên đến xem sao.” Tôi quét mắt nhìn cậu ta lại cúi đầu đọc sách. Hồng Nguyệt Nhi thỉnh an cậu ta rồi nói: “Mời Thập Tứ gia ngồi, nô tỳ đi châm trà cho ngài.” Nói xong liền ra khỏi phòng.

Cậu ta ngồi xuống ghế tựa bên cạnh tôi, nói: “Sao vẫn còn ngồi gần cửa sổ? Cẩn thận gió, sẽ bị ốm đó.” Tôi nghiêng người, không để ý đến cậu ta.

Đột nhiên bên ngoài nổi lên một trận gió, cuốn những sợi tóc của tôi ra phía sau. Cậu ta vươn tay bắt được một nhánh tóc đặt lên môi khẽ hôn. Tôi đóng sách lại, tức giận gạt tay cậu ta ra. Cậu ta chỉ có thể thuận thế buông tay, nhưng vẫn không biết sống chết cười nói: “Thơm quá!”

Tôi nheo mắt nhìn cậu ta, khóe miệng cậu ta lại cười cười lảng lảng nghênh đón tôi, trong lúc trầm mặc bắt đầu xuất hiện một loại khuynh hướng được gọi là ái muội.

Từng trận gió đêm mát rượi phất qua mặt tôi, cũng dần dần thổi tan cơn tức giận tích tụ trong lồng ngực tôi. Tôi thả lỏng các ngón tay đang nắm chặt quyển sách, khuôn mặt cũng giãn ra, ánh mắt sắt nhọn ném lên mặt cậu ta cũng trở nên bình tĩnh. Cảm giác được tâm tình của tôi đã bình phục, nụ cười trên mặt cậu ta lại dần dần biến mất. Tôi tiện tay đặt quyển sách lên bàn, lạnh nhạt đứng dậy đi ra cửa. Ở trong căn nhà này thật ngọt ngào.

Thập Tứ nhảy dựng lên, hai ba nước liền chắn trước mặt tôi. Tôi vô cảm nhìn cậu ta, vòng qua bên người cậu ta. Thập Tứ lại bắt được cổ tay tôi, vội la lên: “Nàng đi đâu?”

Tiểu quỷ khôn kiếp! Dùng lực mạnh như vậy muốn giết người hả! Trong lòng tôi mắng cậu ta là tên tặc tử, ở ngoài mặt lại bắt động thanh sắc. Thấy tôi không hề có phản ứng gì, cậu ta lại tăng thêm chút lực, tôi đau đến nhú máu, đang nghĩ xem làm thế nào để tách cậu ta ra, chợt nghe cậu ta nói: “Vì sao không nói gì? Không phải là về sau nàng sẽ không để ý đến ta nữa chứ?”

Tôi dùng sức lắc tay hai lần nhưng không thoát ra được, không khỏi có chút ảo não, thiếu chút nữa đã muốn vứt bỏ chính sách ‘không bạo lực không hợp tác’ này rồi. Thế nhưng cậu ta lại nói với giọng điệu cầu xin thương xót: “Lý Hàm, nếu nàng không đồng ý, ta sẽ không ép nàng. Đừng lạnh nhạt với ta có được không?”

Chao ôi? Không ngờ đúng là có tác dụng rồi. Có phải nên thu hồi không nhỉ? Ép cậu ta quá thật sự sợ tiểu tử này lại làm chuyện gì đó quá giới hạn. Vì thế tôi nói với cậu ta: “Phiền ngài buông tay ra trước.”

Cậu ta không phát hiện ra thay đổi của tôi, lực đạo trên tay chẳng những không nói lỏng ra mà còn chặt hơn nữa. Tôi trừng mắt nhìn cậu ta nói: “Còn không buông tay có tin tôi đánh ngài không?”

Cậu ta bị tôi trừng mắt, giống như điện giật buông tay ra, lui về sau một bước đáng thương nhìn tôi. Đúng là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Cậu ta còn mang cái khuôn mặt đáng thương đó, người bị hại là tôi có được không vậy? Tôi xoay xoay cổ tay trái bị cậu ta nắm chặt, nói: “Nhớ kĩ lời ngài đã nói.”

Từ lúc đạt được thỏa thuận với Thập Tứ, tôi lại có thể chuyển về nhà cậu. Nhưng nguyện vọng trở về nhà ở Thịnh Kinh lại tan vỡ, vì cha đã viết thư nói, học phủ cho rằng biểu hiện của Lý Hạo hơn hẳn mọi người, đặc biệt tuyển chọn làm công sinh, mùa xuân tới bắt đầu vào học ở Quốc Tử Giám, ông bảo tôi ở lại Kinh chiếu cố đệ đệ. Tôi nghe được tin tức như thế, ngoại trừ kinh ngạc vẫn là kinh ngạc. Quốc Tử Giám đó! Còn vinh dự hơn cả được đi học ở Thanh Hoa Bắc Đại ở thời hiện đại! Sau khi trở thành giám sinh, cho dù không được tiến sĩ, sau khi tốt nghiệp phần lớn cũng có thể được phân công đến các tỉnh khác làm cán bộ cấp huyện, vận khí tốt thì có thể ở lại làm trong cơ quan trực thuộc trung ương. Cho nên vào giám ra công chính là đại danh từ tiền đồ vô lượng! Tôi còn không biết tên tiểu tử Lý Hạo này lại có tư chất nổi bật như thế, không phải là xem thường cậu ta, tôi thật sự hoài nghi cha đã mở con đường ngầm.

Cho dù thế nào, tôi vẫn phải ở trong kinh chờ định đoạt. Lý Hạo đến đây cũng tốt, đã lâu không quấy rối cùng cậu ta rồi, có hơi trống trải! (Trước kia ở nhà, nếu hai người chúng tôi gặp rắc rối, người bị phạt luôn là cậu ta. Ai kêu cậu ta là con trai, bao giờ cũng bị cha yêu cầu rất nghiêm khắc, ha ha).

Thập Tứ cứ năm ngày ba bữa lại chạy đến chỗ tôi, tôi vẫn lãnh đạm với cậu ta như trước, cũng không thấy cậu ta có ý định bỏ cuộc. Đối với loại ân tình này, cậu xem như có như không, cũng không lên tiếng, lại mang theo thâm ý nói với tôi: “Thập Tứ gia rất để tâm tới con.”

Danh dự của tôi, hoàn toàn bị tiểu tử này làm hỏng rồi! Có chút buồn bực, nhưng không có cách nào cả, ai kêu tôi xui xẻo. Chỉ hy vọng cậu ta sớm nhàm chán loại trò chơi này—cậu ta không chán tôi thì chán ngày rồi!

Bình thường tôi rất ít khi hiền lành ngồi trong nhà, đa phần đều đến nhà thờ tìm Tiểu Chung, hơn nữa thường ở lại cả ngày. Rảnh rỗi lại bắt anh ta dạy tiếng La Tinh cho tôi. Học tập là phương pháp giết thời gian tốt nhất. Tôi đã từng trải qua lứa tuổi dậy thì một lần, lúc đó chẳng phải thế này, bận bịu làm bao nhiêu bài tập đại số, học thuộc lòng thơ ca cổ văn, anh văn, đáp án lịch sử địa lý, lại nghiên cứu cấu tạo cơ thể người, giải phẫu ếch, nhái, thỏ...Nhưng những trò giải trí lúc đó cũng nhiều hơn bây giờ, ti vi, phim ảnh, tiểu thuyết, truyện tranh, trò chơi điện tử...Sau khi lên đại học lại rất ít khi được rảnh rỗi.

Sáng hôm nay tôi không ngồi xe, cưỡi Bạo Tuyết đến Vương Phủ Tĩnh. Đến trước cửa nhà thờ đã thấy Tiểu Chung và một vị cha cố chưa từng thấy qua nói chuyện trên bậc thềm. Tiểu Chung thấy tôi thoáng sửng sốt, sau đó hỏi: “Sao cô lại ăn mặc thế này?”

Tôi xoay người xuống ngựa, cười đáp: “Nếu không mặc nam trang, không biết có bao nhiêu người trên đường chỉ trỏ nói xấu tôi.”

Tiểu Chung lắc đầu cười nói: “Dù sao chuyện ngạc nhiên về cô cũng không ít.” Anh ta lại nói với vị cha cố xa lạ kia, “Cô ấy chính là tiểu thư tôi đã nhắc đến với ngài.” Sau đó giới thiệu với tôi: “Vị này là cha Mục

Cảnh Viên.”

Cha cố Mục Cảnh Viên cúi thân trên hỏi thăm tôi, nói: “Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ.”

Vị cha cố họ Mục này nói tiếng Hán không tốt như Tiểu Chung, lại dùng loại chào đón rất Trung Quốc này với tôi khiến tôi cảm thấy hơi buồn cười. Vì thế tôi cũng dứt khoát chấp tay nói: “Hạnh ngộ, hạnh ngộ.”

Đường như Mục cha cố có việc, hàn huyên với tôi vài câu liền cáo biệt tôi và Tiểu Chung, lên xe đi.

Tôi nói với Tiểu Chung: “Hôm nay có phải tiếp tục giảng ‘đạo cách’ không, ‘cùng cách’ lần trước tôi còn vài thắc mắc.” Tiểu Chung lại nói: “Hôm nay tôi phải thăm hỏi giáo hữu, không rảnh dạy cô.”

“Giáo hữu? Tôi cũng đi.”

“Cô đi làm gì?”

“Xem não nhiệt.”

Tôi nằng nặc đòi theo, Tiểu Chung cũng không có biện pháp, chỉ dặn tôi yên phận một chút, đừng nói lung tung làm giáo hữu sợ. Đương nhiên tôi hoàn toàn đáp ứng rồi. Chuyện cười, tôi cũng không phải Hắc Bạch Vô Thường đầu trâu mặt ngựa, diện mạo cũng bình thường, có thể làm ai sợ chứ!

Nhà giáo hữu Tiểu Chung đến viếng thăm tổng cộng có ba phòng, bốn nhân khẩu—cha mẹ và đôi trai gái. Nghe nói trước kia cũng là thế gia, bây giờ đã suy tàn rồi. Năm nay lão phu phụ đã gần năm mươi, nhi tử yếu ớt nhiều bệnh, hơn một năm vẫn chưa có con cháu, ngoại trừ nữ nhi, không khí đều rất trầm lắng. Lão nhân đã già cũng không có nghề nghiệp gì; lão phụ ở trong phòng Nam Cung Thánh Mẫu, Bắc Cung Quan Âm, mỗi ngày ngoại trừ ăn chay niệm phật khẩn vái thì không còn để ý đến việc gì khác; người con lớn vốn yếu ớt không thể xuống giường; kẻ sinh nhai của cả nhà phải dựa vào việc thể chấp sản nghiệp của tổ tiên và nữ nhi Phương Trúc khéo tay may áo thêu hoa cho người ta gắng gượng sống qua ngày.

Phương lão thái cũng thật kì cục, đã tin Thượng Đế lại tin Phật Tổ (đây chính là tín ngưỡng tôn giáo của người Trung Quốc), thật khó khăn cho Tiểu Chung còn có thể nói chuyện gì mà sám hối, cực khổ, cứu sinh gì đó với bà. Tôi nghe được mà ngáp ngáp ngáp dài, vừa lúc Phương Ngọc Trúc muốn đi lấy tiền bức tranh thêu vừa mới làm xong cho cửa hàng đưa hôm qua, tôi liền chủ động xin đi bảo vệ.

Phương Ngọc Trúc mười sáu tuổi, làn da trắng nõn, có một đôi mắt phượng dài quyến rũ, lúc cười lộ lên lại lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu. Tôi sóng vai cô bước đi, trên đường nói nói cười cười, đương nhiên là thú vị hơn phải ngồi ngồi trong viện chờ Tiểu Chung và lão nương nằng.

“Nhà Lý công tử ở trong kinh à?” Cô ấy cười hỏi.

Tôi suy nghĩ trả lời: “Quê quán là ở Hàng Châu, ở nhà cậu trong kinh.” Mặc dù cha Lý Hàm đang nhậm chức ở Thịnh Kinh, nhưng quê quán thật sự là ở Giang Nam, nhưng chẳng biết vì cái gì cha và tổ phụ lại trở mặt, tổ phụ tức giận đuổi ông ra khỏi nhà, chỉ còn kém điều thông cáo cho tất cả mọi người biết hai cha con đoạn tuyệt quan hệ. Cho nên cha rất ít khi nhắc đến tổ phụ và họ hàng bên thúc thúc (loại chuyện mất mặt chẳng ra gì làm sao có thể treo bên miệng được).

Phương Ngọc Trúc nói: “Huynh là người Giang Nam sao, thảo nào rất lịch sự nhã nhặn.”

Nghe cô nàng tán thưởng, tôi không khỏi có chút đắc ý, người ta nói ‘bụng có thì thư ắt tỏa sáng’, nói thế nào tôi cũng đã từng học hành mười mấy hai mươi năm rồi (mặc dù những thứ học được trước đây đều coi như bỏ đi), đương nhiên sẽ có phong thái của giới tri thức. Tôi cười nói: “Đâu có đâu có, Phương cô nương khách khí rồi. Tôi chỉ uống công đọc sách vài năm thôi.”

Cô nhẹ nhàng cười nói: “Đọc sách thật tốt! Lúc còn nhỏ, tôi rất hâm mộ ca ca có thể được đọc sách biết chữ. Không giống như tôi, đến bây giờ vẫn như mù.”

Tôi nói: “Nếu Phương cô nương có lòng, tôi có thể dạy cô biết chữ.”

“Thật sao?” Trong mắt Phương Ngọc Trúc xuất hiện ánh sáng rực rỡ động lòng người.

Cô ấy còn muốn nói cái gì đó, tôi lại thấy một chiếc xe ngựa chạy nhanh đến, người đi đường nhao nhao tránh né, cô đứng đưa lưng giữa đường, lại chuyên tâm nói chuyện với tôi, mắt thấy sắp đụng phải cô mà

cô vẫn chưa biết. Tôi vội vàng kêu lên “cẩn thận” kéo cô qua bên cạnh, cô nàng kinh hô một tiếng bị tôi ôm lại.

Người thì không sao, nhưng lại xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, thân thể mềm mại run rẩy. Tôi thầm kêu tội lỗi, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Phượng cô nương đừng sợ, tôi cũng là nữ nhân.”

Tôi nhẹ nhàng buông cô ấy ra, chỉ thấy vẻ choáng váng trên mặt cô vẫn chưa tiêu tan, biểu tình quái lạ buồn vui không rõ, xem ra là bị dọa. Thấy màu áo xanh nhạt của cô bị vậy bùn, tôi không khỏi nhũn mày.

Chiếc xe ngựa gây sự kia dừng lại, tiểu tử đánh xe vẫn còn hùng hổ mắng chửi, cơn giận của tôi thoáng chốc trào lên. Người trong xe nhô đầu ra, mắng: “Không có mắt hả, muốn chết à!”

Nghe giọng nói quen thuộc, tôi cười lạnh nói: “Khí thế của Ông gia thật lớn! Chẳng lẽ thức ăn ở phủ bồi lặc quá ngon, ăn quá no rồi hả!”

Ông Phùng Niên vừa nhìn thấy tôi liền bò xuống xe, cười nói: “Hóa ra là Hàm cô nương. Xem mắt của tôi này, sao lại không sớm nhìn thấy người chứ!” Nói xong cho tiểu tử đánh xe một bạt tai, mắng: “Không có mắt, nếu đụng phải Hàm cô nương, lột da người cũng là nhẹ!”

Tôi lạnh lùng nói: “A, thiên hạ không có mắt thật nhiều! Ông gia vừa mới mắng chúng tôi, giờ lại mắng hân!”

Ông Phùng Niên vội vàng vả miệng mình nói: “Cái miệng này, nên đánh! Trời sinh tôi không có mắt, cô nương người tạm tha cho nô tài đi.” Phượng Ngọc Trúc ở phía sau không nhịn được “phì” bật cười. Tôi lại không bỏ lỡ việc tốt như vậy, vẫn trầm mặc nói: “Mau thu lại bộ dáng này đi! Ông đánh sưng mặt thì giúp ích được gì cho chúng tôi chứ?”

“Người nói vậy...” Ông Phùng Niên biết tôi không chịu tha, lại mơ hồ không biết rốt cuộc là tôi muốn xử lý mình thế nào.

Tôi chỉ vào vết bầm trên người Phượng Ngọc Trúc, nói: “Những cái khác thì không tính, xiêm y của Phượng tiểu thư bị bẩn thì phải làm sao đây?”

“Vậy thì dễ giải quyết rồi, tiểu nhân đền một bộ mới là được.”

Tôi hừ lạnh khinh bỉ, nói: “Nói nghe thật dễ dàng! Áo choàng của Phượng cô nương đây làm bằng chất liệu Lạc Hưng Uy, do đệ nhất thợ thủ công của Phượng Tương các may, tiền nhân công ít nhất cũng mấy chục lượng bạc, đừng nói đến thời gian chọn vải đến may rồi mặc thử, còn mặc lâu ngày sinh cảm tình. Huynh đền thế nào? Tôi cũng không làm khó huynh, cứ để lại mười lượng bạc để giặt y phục, cũng không tính tiền an ủi Phượng cô nương.”

“Vậy...” Trán Ông Phùng Niên túa mồ hôi. Mười lượng có thể đủ ột hộ gia đình ăn nửa năm, mặc dù không muốn mạng của anh ta, nhưng lại tính rút máu của anh ta. Anh ta ở nhà quyền thế đã lâu, sao có thể nhìn không ra tính chất thủ công của áo cũ đó làm sao trị giá mười lượng, nhưng tôi nói vậy, anh ta cũng không dám phản bác.

Phượng Ngọc Trúc kéo tay áo tôi nói: “Lý công...cô nương, y phục này không quan trọng...”

Tôi cười trấn an cô, kề tai cô nói nhỏ: “Cô đừng nhẹ dạ, tôi có cách.” Sau đó lại nói với Ông Phùng Niên: “Thế nào? Không muốn đưa? Nghĩ đến huynh xuất môn cũng vì chuyện của chủ tử sai bảo, nếu không thì hôm khác tôi tìm Bát gia tính sổ luôn.”

Ông Phùng Niên vội vàng cười nói: “Không không, nô tài tự nguyện đưa. Nhưng tiền tiêu vật hàng tháng của nô tài không nhiều lắm, cũng không có dự trữ, có thể cầm trước một ít, sau đó đưa từ từ.”

Tôi cười nói: “Vậy cũng được. Huynh giao trước ba lượng, còn lại thanh toán trong nửa năm, mỗi tháng thu huynh một lượng tiền lời, cộng cả vốn lẫn lời là mười bốn lượng hai. Trừ cho ba lượng, tháng sau đến tháng năm năm sau, mỗi tháng đưa một lượng tám đến quý phủ của Phượng cô nương, số lẻ cũng không cần đưa, miễn cho nói chúng ta cay nghiệt huynh.” Người không có tiền? Chuyện cười, Minh không có, Âm còn thiếu được không?

“Không, không cần! Sáng mai tiểu nhân sẽ đưa mười lượng đến chỗ của Phương tiểu thư!” Ông Phùng Niên hoàn toàn cam chịu.

Tôi gật đầu, nói chỗ ở của Phương Ngọc Trúc cho anh ta, đỡ phải đến lúc đó anh ta chống chế nói không biết mang tiền đến chỗ nào.

Anh ta loạng choạng bước lên xe, sau một lúc lâu lại lui về, nói với tôi: “Ba ngày sau gia sẽ thiết yến thưởng tuyết, Quế Lương vừa đem thiệp mời đến quý phủ của cô nương. Người ở bên ngoài, chắc còn chưa biết?”

Cái gì mà nhiều trò bát nháo vậy, người trong phủ của lão Bát cũng nhàm chán quá rồi! Tôi nhú mày nói: “Thưởng tuyết cái gì? Thời tiết tốt thế này, chủ huynh nói tuyết rơi là nó rơi sao?” Vừa mới tháng mười một âm lịch, hai ngày nay trời vẫn nắng đẹp.

Ông Phùng Niên cười “hì hì” nói: “Mùa đông đến lâu như vậy mà vẫn chưa có tuyết. Nhiều ngày nay trời lại nắng ấm, chính là điềm báo. Mạc tiên sinh trong phủ vẫn luôn tính đúng, không sai được. Đến lúc đó rất hân hạnh được đón tiếp cô nương. Nô tài không phiền nhả hứng của người nữa, cáo lui trước.”

Nhìn bóng xe ngựa đi xa, tôi thở dài một hơi. Ài, làm sao cũng trốn không thoát loại chuyện này!

Quả nhiên, buổi chiều hai ngày sau trời bỗng u ám, ban đầu tuyết rơi kèm với gió lạnh, sau đó tuyết lại như một bức họa màu trắng rơi “phốc phốc phách phách” xuống đất cả đêm. Sáng hôm sau ngủ dậy, tuyết đã ngừng rơi, ngoài phòng hiện ra một màu trắng xóa. Qua giữa trưa, phủ bỗng lác liến phái người đến đón tôi (đãi ngộ đối với khách quý? đối xử với trọng phạm?). Vì thế, ngày lạnh như vậy, tôi chẳng những không được rúc trên kháng ấm áp ăn thịt dê nhúng với Khảm Quân Khảm Bồi mà còn phải đi tiệc tùng với những người tôi không muốn xã giao.

Vào phủ, trước tiên đến chỗ nữ chủ nhân báo danh, sau đó lại đến thư phòng quen thuộc của lão Bát. Lão Bát không có ở đây, đang lúc khó hiểu tại sao nơi rộng lớn như vậy mà cả một a hoàn cũng không thấy, chợt nghe bên ngoài có vài tiếng giày soàn soạt đi vào. Tôi đứng sau giá sách trùng điệp, không nhìn thấy người bên ngoài, đương nhiên bọn họ cũng không nhìn thấy tôi. Người tới “Két...” một tiếng đóng cửa, tim tôi lập tức rơi lộp bộp, có dự cảm không tốt. “Hoàng thượng trở về cũng gần một tháng, tại sao còn chưa có động tĩnh gì?” Một giọng nói xa lạ vang lên.

“Khải Công, việc này không thể gấp.” Lão Bát nói chuyện vẫn bình tĩnh như vậy.

Một giọng nam khác chưa từng nghe qua nói: “Lão già Sách Ngạch Đồ cũng cạn kiệt rồi. Có muốn cho thêm chút xúc tác nữa...”

Lão Bát ôn hòa cắt ngang lời anh ta: “Không cần cho thêm nữa, trong lòng hoàng a mã đều rõ ràng rồi.”

Người nói chuyện thứ nhất nói: “Đúng vậy, có ong độc của Cao Sĩ Kỳ, lúc này chỉ sợ là hấn chạy trời không khỏi nắng.”

Tiếp đó bọn họ lại dùng tiếng Mãn nói liên miên một lát, sau đó liền mở cửa ra ngoài.

Tôi thở ra một hơi, vội vàng di chuyển đôi chân run lẩy bẩy đi ra ngoài. Nào có thể đoán được, đến ngưỡng cửa lại bị lão Bát đứng chặn lại. Anh ta dịu dàng cười nói: “Cuối cùng cũng chịu ra rồi à?”

Tôi bị anh ta dọa sợ đến mức lui về phía sau vài bước, tái mặt nhìn anh ta.

“Hóa ra cô cũng biết sợ.”

Vô nghĩa! Chưa bao giờ sợ hãi không phải là người chết thì cũng là đần độn. Là người đương nhiên sẽ sợ, sợ cao, sợ đau, sợ tai bay vạ gió, sợ bệnh chết...Tôi sợ ngài sẽ giết người diệt khẩu.

Lão Bát vừa cười hỏi: “Có muốn biết hai người ban nãy là ai không?”

Tôi liều chết lắc đầu, anh ta lại nói: “Một người là Trưởng viện học sĩ Hàn Lâm Việc kiêm Lễ Bộ Thị Lang Quý Tự, một người là thống lĩnh thị vệ đại nội A Linh A.” Sau đó, anh ta lại vỗ vai tôi nhẹ giọng trêu đùa nói: “Từ nay về sau, cô chính là ‘đồng phạm’ rồi.”

Có quỷ mới là ‘đồng phạm’ với ngài! Tôi ‘bốp’ gạt tay anh ta ra, đột nhiên đẩy anh ta xông ra ngoài, lại nghe thấy lão Bát cười ha ha trong phòng. Khốn kiếp! Đùa tôi vui lắm sao!

Hốt hoảng chạy thật lâu, ở một chỗ rẽ hành lang uốn khúc lại bị trượt chân, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, vì thế liền dừng lại ôm cây cột thở dốc.

“Cô làm gì ở đây?”

Tôi ngẩng đầu liền thấy lão Tứ khoác áo viền xanh đen đứng xa không đến hai thước. Chẳng lẽ bị tôi cản đường? Tôi thỉnh an anh ta, sau đó tránh sang một bên. Nhìn thấy trang phục ầm áp của anh ta tôi liền cảm thấy lạnh run. Còn đội nón nữa chứ, tôi ngay cả cái găng tay cũng không có.

Anh ta từ bên cạnh tôi đi qua, dường như nhớ đến cái gì đó lại dừng lại, nói với tôi một câu: “Thập Tứ đệ ở tiền thính, đang tìm cô đấy.”

Tin tức này khiến tôi kinh hãi, tôi không có tinh thần đối phó với con người phiền phức đó, phải tìm chỗ trốn! Tôi cúi chào anh ta rồi tranh thủ rút lui.

Tôi tìm gian phòng trống ngày thường không có ai ra vào, lấy sách không khỏi mà lấy từ chỗ lão bát giết thời gian. Đến giờ cơm chiều mới trở về chỗ Bát phúc tấn.

Sau đó, tôi lại phát hiện bị người ta đùa giỡn! Căn bản Thập Tứ không có tới. Đáng thương cho tôi ở chỗ kia không có lò sưởi, không có kháng nhiệt, không có nước trà điểm tâm, bị đông lạnh trong phòng hết ba giờ!

Tứ đại gia, tôi có đắc tội với ngài chỗ nào sao? Sau nhiều lần nghĩ đi nghĩ lại vẫn là—không có. Các người rảnh rỗi cũng đừng lấy tôi ra chơi đùa chứ!

11. Chương 11

Chương 11: Yến tiệc không vui

Tiệc rượu mở tại Tinh Tuyết Đường, bên trong bên ngoài mỗi nơi bày hai bàn tròn lớn, ở giữa bày một tòa đá vân mẫu khảm đồ trang trí ngăn cách. Lúc tôi đến, khách nữ đều đã tề tụ ở nội đường. Bát phúc tấn là nữ chủ nhà, gánh lấy nhiệm vụ giới thiệu.

Tôi làm lễ chào hỏi với một đám người, sau đó càng ngày càng cảm thấy lúng túng, bởi ở đây phần lớn đều là các bà vợ lớn bé của các hoàng tử, chỉ có hai ba người chưa xuất giá, nhưng cũng đều là cách cách tiểu thư họ hàng thân thuộc. Tôi cố gắng không để ý đến ánh mắt tò mò nghiên cứu của các vị phúc tấn, chỉ cúi đầu cười chết lặng. Cả vị trắc phúc tấn của Thập Tam cũng đến rồi, duy chỉ không thấy vị kia của Thập Tứ. Mấy cô nàng hai ba người một tụm đàm tiếu, tôi lại yên tĩnh đợi trong góc khuất.

Ước chừng uống xong hai chung trà vẫn không thấy khách nam đi vào. Bát phúc tấn liền phái người đi xem tình hình, a hoàn đi một lát, trở về nói, họ vẫn còn làm thơ thưởng tuyết, tiệc rượu bên kia đã mở rồi. Bát phúc tấn cười nói: “Mỗi năm tuyết rơi hơn cả năm sáu lần, cũng không biết có gì đẹp! Không bằng chúng ta cứ khai tiệc trước đi!”

Tiếp đó liền phân thứ tự chỗ ngồi, Bát phúc tấn kéo tôi lại gần một thiếu phụ xinh đẹp, cười nói: “Có lẽ kiếp trước hai người là người một nhà, vậy thì ngồi gần đi.” Vị này họ Lý, là Trắc phúc tấn của Tứ a ca, khoảng mười lăm mười sáu tuổi, vì tuổi còn nhỏ nên gương mặt còn hơi đầy đặn, ngũ quan xinh xắn. Tôi nghĩ thầm, diễm phúc của Tứ a ca cũng không ít, phúc tấn đoan trang xinh đẹp, trắc phúc tấn Lý thị nhu mì ngọt ngào, giữa nhiều phúc tấn của các hoàng tử vậy cũng xem là nổi trội rồi. Lý Thị dịu dàng cười với tôi, kéo tôi ngồi bên cạnh cô. Trong bữa tiệc, cô nhẹ giọng hỏi tôi: “Muội muội bao nhiêu tuổi rồi?”

Nghe cô nàng nhỏ tuổi như vậy mà còn gọi tôi là muội muội, trong lòng cảm thấy khó chịu, nhưng vẫn mỉm cười đáp: “Sang năm là mười lăm rồi.”

“À, vậy năm nay vẫn mới mười bốn, nhỏ hơn ta hai năm. Chăm tinh con rồng phải không?” Cô hỏi.

Tôi gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Cô lại hỏi: “Khuê danh của muội muội là gì?”

“Tên một chữ ‘Hàm’.”

“Thật dễ nghe nha, cứ như là bé trai. Như những bé gái nhà chúng ta đều là đào rồi hoa, nhã, mai, cúc”. Cô nàng dừng một chút cười nói, “Ta cũng coi như may mắn hơn, sinh vào đầu mùa hạ lúc hoa tường vi nở rộ, vì thế cha liền lấy tên là Ánh Vi. Cũng may không phải là mùa xuân, nếu không cũng không thoát khỏi Nghênh Xuân, Đỗ Quyên, thậm chí cả hoa đào hoa liễu cũng có!” Không ngờ cô nàng lại thú vị như vậy, xem ra cũng là người khéo léo.

Trong lúc nói đùa, bọn hạ nhân bê thức ăn và rượu nóng lên. Liền có người đề nghị chơi oản tù tì phạt rượu, cuối cùng quyết định chơi trò tương tự là đánh trống truyền hoa. Bát phúc tấn quay lưng đi, dùng vải gấm che đôi mắt xinh đẹp mông muội cầm đũa đánh đĩa, quy định lúc dừng lại, lệnh ở trên tay ai, người đó sẽ phải hát một khúc. Tôi âm thầm cảnh giác, nghĩ thầm chắc sẽ không xui xẻo đến mức trúng tôi. Tiếc là ông trời trước giờ rất thích chống lại tôi, tiếng đánh “cốp cốp” vòng thứ nhất dừng lại vừa đúng lúc tôi nhận được lệnh. Lệnh không phải là hoa lụa cũng không phải quân bài, mà là một thanh Bạch Ngọc Như Ý trong suốt, cũng không thể vứt đi, đành phải cầm hận nắm trong tay, tính làm sao qua được cửa ải này.

“Lý Hàm, khéo quá rồi. Muội tự chịu phạt đi.” Bát phúc tấn tháo dây buộc che mắt, cười nói với tôi.

Tôi nuốt nước miếng, nói: “Muội không biết hát.”

“Đừng lừa người ta nữa! Hát đại một bài đi, hát không hay chúng ta không cười muội là được rồi.” Cô nói.

“Muội, muội thật sự không biết hát.” Tôi không được tự nhiên đứng lên, sau đó nói, “đổi lại để muội bị phạt một ly rượu có được không?” Tôi không biết hát mấy ca khúc ở đây.

Bát phúc tấn vừa muốn nói gì, chợt nghe một giọng nói dịu dàng bên ngoài hỏi: “Tiết mục gì mà lại náo nhiệt vậy?” Tiếp đó là tiếng bước chân lộn xộn, y phục sột soạt, chắc là nhóm khách nam đến. Lão Bát bên ngoài còn nói: “Người trong nhà che làm cái gì? Quế Lương, sai người lấy bình phong đi.” Thế là có vài tiểu thái giám nâng bình phong đi.

Bát phúc tấn cười nói với trượng phu: “Còn không phải nha đầu kia không chịu phạt sao, bảo hát một khúc cũng nói không, thật tức chết người.”

Hơn mười ánh mắt nhìn chòng chọc lên người tôi, tôi quay mặt đi, rảnh rang ngồi xuống, dù sao lợn chết không sợ phồng nước sôi. Lão Bát cười liếc nhìn tôi, tôi liền nổi lên từng trận khiếp sợ, chuyện hôm nay là tôi phát hiện bí mật của anh ta mới đúng, tại sao cứ như tôi bị anh ta nắm thóp vậy. Anh ta cười nói: “Chuyện này cũng không có gì khó hiểu, sách âm luật chỗ ta nàng cũng chưa bao giờ chạm vào.”

Hả, giải vây cho tôi sao. Vừa mới thở phào nhẹ nhõm, lại nghe anh ta nói: “Nếu nàng đã không chịu phạt, ta sẽ nói một chuyện cười của nàng, coi như là phạt nàng rồi. Trước đó vài ngày, nàng đang xem sách ‘Triều nhà Tùy’, ta hỏi nàng coi trọng người anh hùng nào nhất, nàng trả lời ‘Dương Đế’, ta vội hỏi vì sao, nàng lại dùng vẻ mặt mê mẩn sùng bái nói, ‘phá sản suy bại như vậy chưa từng có, Dương Quảng huynh thật phi phàm!’”

Những người khác còn chưa nghe xong đều cười gục xuống, vài vị lớn tuổi hơn lại cố giữ dáng vẻ, lão Thập vỗ bàn đấm ngực đều có cả.

Lúc này nếu có gương, mặt tôi nhất định là lúc trắng lúc xanh. Tên Bát a ca miệng rộng! Lời này tôi từng nói, nhưng anh ta vẫn còn thiếu hai câu. Lúc đó anh ta cũng cười đến rơi nước mắt, tôi lờm anh ta nói: “Cười cái gì, không phục hả? Cho ngài già sẵn giống hần nhưng bị lụi bại thử xem! Không chừng tiến trình còn chưa bằng một nửa của hần đã bị huynh đệ, thúc bá, trung thần tướng lĩnh giết rồi. Ngài cho là phá sản dễ lắm à!” Anh ta lại vừa cười vừa thở hổn hển nói: “Đúng, đúng, ta bái phục.” Nhưng đoạn đối thoại này quá mức nhạy cảm, đương nhiên lão Bát sẽ không nói ra trước mặt huynh đệ của anh ta.

Cuối cùng mọi người cũng ngừng, lão Bát lại nói: “Truyện cười hơn đi. Ông Phùng Niên, người kể chuyện đèn bạc ba ngày trước ọi người nghe đi.”

“Vâng.” Ông Phùng Niên bước ra khỏi hàng, sau khi khom người hành lễ liền thêm mắm thêm muối kể lại chuyện hôm đó. Tôi phục chủ tớ nhà này rồi!

Cười, cười, các người cười chết đi, cô nãi nãi không hầu hạ nữa! Tôi “rầm” đứng lên, trừng mắt với lão Bát rồi chạy ra khỏi Tinh Tuyết Đường.

Không biết chạy đến chỗ nào trong viện, bỗng nhiên bước chân loạng choạng ngã lăn trong tuyết. Nhất thời tôi không muốn đứng lên, cứ nằm ngửa mặt lên bầu trời đêm trong vắt. Lúc đã muốn tê cóng, một người đập tuyết đi đến bên cạnh tôi.

“Cô lại đang làm gì vậy?” Thập Tam cười kéo tôi đứng dậy, lại nói: “Bọn họ đều nói cô đi tìm một chỗ để khóc, ta không tin.”

“Vừa nãy tôi đã khóc, ngài không biết thôi.” Tôi nói.

“Đây không phải vẻ mặt vừa rơi nước mắt!” Thập Tam lắc đầu cười nói, cậu ta lại nắm tay tôi nói, “Lạnh quá! Nằm chỗ này không sợ bị đông lạnh hay sao!”

Tay cậu ta thật ấm áp, tôi duỗi tay kia qua để cậu ta ôm. Qua một lúc lâu, tôi rút tay về cười nói: “Tay của tôi không có nhiệt, làm ngài lạnh theo rồi.”

Chúng tôi ra khỏi viện, đứng dưới hành lang nói chuyện. Tôi nhớ tới trắc phúc tấn Qua Nhĩ Giai thị của cậu ta đã có thai, nói: “Chúc mừng ngài sắp làm cha.”

Thập Tam lạnh nhạt cười nói: “Đa tạ.”

Tôi rất tầm thường nói: “Cho dù là sinh con trai hay con gái, đều có thể mời tôi đến uống rượu đầy tháng!”

Cậu ta ranh mãnh cười nói: “Đến lúc đó chỉ sợ nâng kiệu tám người khiêng đến mời cô cũng không đi.”

Tôi nhất thời nghĩ đến thân thích của cậu ta, trong lòng bắt đầu co rút, bắt đầu dĩ cười nói: “Ừ, tôi vẫn nên tránh thì tốt hơn.” Lập tức chuyển đề tài hỏi cậu ta chuyện đi tuần ở phương Nam. Cậu ta miêu tả tỉ mỉ cho tôi nghe, tôi cũng xác minh một chút đặc sắc về nơi đó, cậu ta kì lạ hỏi: “Cô đã từng đến phương Nam sao?”

Tôi nhìn nơi xa xa cười đáp: “Trong mơ đã đi qua.” Một giấc mộng đã rất lâu rồi.

“Đầu xuân đi cười ngựa đi. Còn có thể săn bắt nữa. Cô biết dùng cung không?” Cậu ta nói.

“Không. Đến lúc đó học cũng không muộn.”

Đang nói chuyện, phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Thập Tam nhìn lại, gọi một tiếng: “Thập Tứ Đệ.”

Khuôn mặt Thập Tứ cố kiềm chế, nhìn chằm chằm chúng tôi hỏi: “Nói chuyện gì vậy?”

“Cũng không có gì, ôn lại chuyện xưa thôi.” Thập Tam cười vỗ vỗ bờ vai cậu ta, sau đó nói, “Hai người cứ nói chuyện đi, ta đi vào trước.”

Lại chuồn mất rồi! Tôi cũng không thể lôi kéo không cho cậu ta đi được, đành phải mắt to trừng mắt nhỏ với Thập Tứ. Sau khi Thập Tam đi, sắc mặt Thập Tứ cũng giãn ra. Cậu ta nói: “Nhìn nàng lạnh cóng kìa, theo ta đi vào thôi.”

“Tôi sợ bọn họ lại nghĩ cách cười tôi, không vào thì hơn.” Tôi lắc đầu nói. Trên người bỗng nhiên ấm áp, cúi đầu lại thấy cậu ta đã khoác áo da có viền nhũ kim loại lên người tôi.

Tôi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn cậu ta nói: “Cảm ơn.”

Cậu ta quay mặt đi, bên tai dường như đổ lên, nói: “Nàng đứng một lát thì vào. Ta sai người để lại cho nàng một ít thức ăn.” Nói xong liền vội vã rời đi. Tôi nhìn bóng lưng cậu ta, đứng ngây ngốc. Thiếu niên đáng yêu! Đáng tiếc tôi không yêu trẻ con.

Ahhh, lạnh quá! Tôi kéo áo choàng, đi lằng đằng trong vườn. Tôi rất hưởng thụ cảm giác cô đơn, cho dù không nghĩ được gì, một người ngốc cũng thật thoải mái.

Bằng qua một con đường ngăn bởi cổng tròn, không biết giẫm phải cái gì, lão đảo lao về phía trước. Không ngờ phía trước lại có người, bị tôi đụng phải trở tay không kịp, trượt trơn trượt, người đó cũng không đứng vững, ngã ngửa mặt lên trời.

Tôi tưởng là ai, hóa ra là Tứ a ca. Ha ha, tôi không sao, anh ta lại làm đệm cho tôi, cú ngã này chỉ sợ cũng không nhẹ. Ai kêu anh ta dám đùa bốn tôi, cái này gọi là trả thù phải nhanh! Tôi dùng khuỷu tay chống lên ngực anh ta, nhìn anh ta đau đến nhũm mày lại nói “Thật xin lỗi”, sau đó nhanh chóng đứng dậy, trong lúc lộn xộn lại không quên giẫm một cước lên mu bàn chân anh ta.

Sau khi anh ta đứng thẳng dậy, hừ lạnh nói: “Cô đúng là oán hận tất báo!”

Tôi vỗ tuyết trên người nói: “Ngài có thể thông cảm vì tôi đã ngã vào lòng ôm ấp là đã may lắm rồi.” Tôi ngẩng đầu thỏa mãn nhìn vẻ mặt kinh ngạc của anh ta, cười nói: “Nói đùa thôi. Tứ gia biết tôi thích nói đùa mà.”

Ánh mắt anh ta uy nghiêm đáng sợ nhìn tôi, tôi bình tĩnh cười nói với anh ta: “Nếu Tứ gia không còn chuyện gì, cho phép tôi cáo lui trước.” Nói xong khom người với anh ta, tìm đường quay về.

Đối quá! Ban nãy chưa ăn gì cả, Thập Tứ có để dành thức ăn cho tôi không nhỉ.

Yên bình nghênh đón tháng giêng năm Khang Hi bốn mươi hai. Tôi chỉ ở nhà một ngày, mừng hai bắt đầu đến thăm cha Tiểu Chung như thường lệ. Tiếng La Tinh của tôi tiến bộ rất nhanh, đã có thể nói ăn cơm, đi toilet, hỏi đường...(hóa ra Tiểu Chung muốn dùng kinh thánh làm tài liệu dạy tôi, bị vẻ mặt giống như rút gân của tôi dọa lùi). Mừng năm lần lộn ở chỗ anh ta một buổi sáng, đến bữa trưa lại về nhà. Vừa lúc Hồng Nguyệt Nhi trách móc tôi bỏ rơi cô nàng ở nhà, tôi liền dẫn cô ra ngoài đi dạo.

Đi vòng quanh lại đến nhà của Phương Ngọc Trúc. Lúc vào viện, cô đang múc nước tưới hoa, nhìn thấy tôi, một bầu nước đã đổ ướt giày thêu.

“Lý công...Lý cô nương!”

Tôi cầm lấy cái muôi trong tay cô, cười nói: “Gọi Lý Hàm là được rồi. Mau thay giày đi, trời lạnh đừng để bị bệnh.”

Phương Ngọc Trúc đỏ mặt, vội vàng chạy vào nhà, tôi và Hồng Nguyệt Nhi đứng chờ trong sân. Không bao lâu cô xuất hiện, nhưng khuôn mặt lại càng đỏ hơn, vội vàng mời chúng tôi vào phòng.

Cô rót trà cho chúng tôi, lại đem bánh ngọt hạt dưa cho chúng tôi ăn. Nhìn bên ngoài bánh ngọt xốp giòn màu vàng óng ánh, tầng tầng nhô ra như cánh hoa sen, rất hấp dẫn. Bên trong bọc bánh đậu, đưa vào miệng thơm ngọt xốp giòn, tôi ăn liền mấy cái.

“Rất ngon. Em cũng nếm thử đi.” Tôi bón một miếng cho Hồng Nguyệt Nhi một mực chỉ nhìn tôi ăn, hỏi Phương Ngọc Trúc: “Bánh này là bánh gì thế? Mua ở cửa hàng nào?”

Cô hé miệng cười, nói: “Gọi là hà hoa tô” (bánh xốp hoa sen). Là tôi tự làm, nếu cô nương thích ăn, đợi lát nữa lấy một ít cho cô mang về.”

“Được.” Tôi gật đầu nói. Hồng Nguyệt Nhi trợn mắt thán phục da mặt dày của tôi.

Tôi và cô nói chuyện phiếm một lát, biết Ông Phùng Niên đã đưa bạc đến đây. Cô thật thà nói: “Cũng may có số tiền này, bằng không năm nay chẳng biết lấy gì mà sống!”

Nhìn vẻ mặt băn khoăn của cô, tôi cười nói: “Cô không cần phải lo nghĩ về tên đền bạc kia, hần không thiếu tiền xài đâu! Cô chịu dùng tiền của hần chính là phúc khí của hần!”

Phương Ngọc Trúc “phì” cười, khép hờ mắt phượng sóng nước mênh mông nhìn tôi. Tôi khó hiểu hỏi: “Sao vậy?” Cô cười nói với tôi: “Bím tóc của cô bị tuột rồi.” Tôi cúi đầu nhìn bím tóc buông trước ngực, quả nhiên đã rối lên rồi. Cô cũng không chờ tôi trả lời, liền đẩy tôi đến trước bàn trang điểm, tháo tóc chải cho tôi: “Tôi búi tóc cho cô nhé”. Cô vuốt hai ba cái đã tách tóc ra, hai bên búi hai vòng tròn.

Hồng Nguyệt Nhi bên cạnh nhìn cô loay hoay với tóc tôi, cười nói: “Thật đẹp, Phương cô nương thật khéo tay!”

Tôi cầm gương lên soi, thật sự có chút đỏ khốc đỏ cười, tạo hình này cũng quá...non nớt dễ thương rồi! Tôi cũng không phải là thiếu nữ dậy thì thật sự mà!

Hai người kia dường như rất hài lòng thảo luận, Hồng Nguyệt Nhi nói: “Hai bó tóc buông xuống này cũng buộc lên mới đẹp.” Phương Ngọc Trúc trần ngâm một lát, rút từ trong giỏ hai sợi dây kết nơ, buộc vài vòng trên tóc tôi. Làm xong xuôi lại ngắm nghía một lúc nữa mới cười nói: “Cô mặc đồ đỏ, cũng phải phối với màu hồng mới vui vẻ đẹp mắt.”

Tôi vẫn đang suy nghĩ, có thể bỏ kiểu tóc này trở về tóc bím được không, mùi vị làm em bé này rất khó chịu. Nhưng đề nghị nêu ra không được hai vị kia đồng ý, tôi chỉ có thể mang cái đầu a hoàn trả con về nhà.

Hồng Nguyệt Nhi hoàn toàn sùng bái Phương Ngọc Trúc, dọc đường càng không ngừng nói với tôi, Ngọc Trúc cô nương thêu các kiểu hoa văn rất sống động, so với tơ tằm Lưu Tô thì mới lạ xinh đẹp hơn chút. Tôi cười xoa mặt cô nàng nói: “Em thích nàng ấy như vậy thì theo nàng đi.” Cô phồng má nói: “Nô tỳ cũng muốn đi theo nàng ấy lắm, tiểu thư chịu bỏ nô tỳ là tốt rồi!” Tôi cười ha hả ôm cô nói: “Đúng, ta không nỡ nha.”

Trở lại nhà cậu, vừa mới vào cửa viện đã bị một đại gia bắt được. Thập Tứ không vui trừng mắt nhìn tôi: “Nàng đi đâu vậy? Ta đợi cả buổi chiều rồi.”

Tôi liếc mắt nhìn cậu ta, nói: “Tôi đi đâu cũng cần xin phép ngài sao?”

Khuôn mặt cậu ta dần thối theo tôi vào phòng, Hồng Nguyệt Nhi lại không đi theo. Nha đầu kia, sao lại thế?

“Nói đi, tìm tôi làm gì?” Tôi quyết định tốc chiến tốc thắng.

Cậu ta ngồi xuống bên cạnh tôi, hỏi một đằng trả lời một nẻo nói: “Cả hôm nay nàng đi đâu vậy?”

Tôi tức giận nói: “Đại gia à, nếu có người muốn ngài báo cáo chi tiết mỗi ngày cho hần, ngài sẽ bằng lòng sao?”

Không ngờ cậu ta lại nói: “Giờ Dần hai khắc ta dậy, đến thư phòng đọc sách, sau khi dùng cơm thì vào học, giờ Mùi tan học. Sau bữa trưa làm bài tập toán học...”

“Ngừng, ngừng lại!” Tôi sợ ngài rồi, đành phải nói: “Buổi sáng tôi đến nhà thờ, xế chiều đi thăm một người bằng hữu. Đừng hỏi tôi là ai, tôi sẽ không nói đâu. Ngài nói vào chuyện chính đi.”p>

Dường như cậu ta không cam lòng, nhưng không dám hỏi nữa, đành phải nói: “Mùng chín là sinh nhật ta, đến lúc đó mượn chỗ Bát ca tổ chức, nàng đến được không?”

“Không!” Tôi vội nói, “Tôi chúc ngài sống thiên thu trước là được rồi.” Lần trước còn chưa quây đủ sao? Tôi cũng không muốn chịu tra tấn thêm nữa.

Cậu ta suy nghĩ một lát lại nói: “Cũng được, chờ bên kia giải tán, ta lại đến tìm nàng.”

Tôi khoát tay nói: “Không cần, khi đó chắc tôi đã ngủ rồi, hôm khác đi.” Hôm khác, tốt nhất là vĩnh viễn cũng không có ngày gặp lại.

“Ừ, dù sao cũng còn cơ hội.” Cậu ta vừa cười vừa hỏi: “Hình như nàng cũng sinh trong tháng một, ngày nào vậy?”

“Mùng sáu.”

“Không phải ngày mai sao?” Đường như cậu ta nghĩ đến điều gì đó, nói, “Mười lăm cập kê rồi.”

Tôi biết cậu ta nói gì, liền cười nói: “Người Mãn không quan trọng việc này. Hơn nữa, hình như ngài đã nói không ai thềm lấy tôi.”

Cậu ta đỏ mặt, thấp giọng nói: “Ai dám lấy nàng chứ.”

Tôi coi như không nghe thấy, nói với cậu ta: “Ngài ra ngoài đã lâu, cũng nên trở về đi.”

Cậu ta gật đầu nói: “Quên nói với nàng, Thập Tam ca nhờ ta nói với nàng, qua hai ngày nữa tuyết tan sẽ tìm nàng đi săn.”

“Được, biết rồi.” Tôi thúc cậu ta tới cửa, lại nhớ đến áo choàng lần trước, lấy ra trả cho cậu ta.

Cậu ta bắt đầu không chịu lấy: “Tặng cho nàng, sao lại đưa ta.”

Tôi cười nói: “Bình thường tôi không mặc được, không phải lãng phí quá sao. Buổi tối gió lớn, ngài khoác về đi.”

Cậu ta nghe lời phủ thêm, nhưng đúng là cái tên cơm tối há mồm, đại thiếu gia áo tối vươn tay cả buổi cũng không buộc được dây lưng. Tôi thấy không xong, nói: “Được rồi, tôi giúp ngài.” Liền buộc lại cho cậu ta.

Cậu ta sững sờ nhìn chằm chằm tay tôi, tôi bực mình nói: “Nhìn cái gì? Không mau về đi, nếu không trong cung lại lo lắng.”

Cậu ta lập tức thay đổi vẻ mặt khó chịu, nói: “Nàng coi ta là trẻ con sao?”

“Xin lỗi, nói với Lý Hạo vậy nên quen.”

Nào biết cậu ta vừa nghe vậy lại càng không vui: “Nàng cố ý chọc tức chết ta phải không?”

Trong lòng tôi kêu hô cứu mạng, thật không biết cậu ta giận cái gì, tôi chọc ngài cái gì chứ? Nói hết lời rồi cuộc cũng đuổi được cậu ta, lúc đi còn nói: “Nàng trang điểm vậy rất đẹp.” Đồ ngốc mới cảm thấy đẹp!

Lúc này Hồng Nguyệt Nhi mới vào nhà, tôi cau mày hỏi cô: “Em trốn đi đâu vậy? Còn biết đường về hả?”

Cô nàng lại ủy khuất nói: “Thập Tứ gia luôn trừng mắt nhìn, nô tỳ đâu dám đi theo!”

Tôi vừa nghe thì càng bực: “Em sợ y làm gì? Rốt cuộc muội là người của y hay là người của ta?”

Cô nàng nức nở lau nước mắt, tôi nghĩ đúng là tự tìm tự chịu, không biết phải dỗ dành thế nào đây. Ài, đúng là mệnh khổ mà! Sao tôi lại chọc tới một đồng khắc tinh thế này chứ?

12. Chương 12

Chương 12: Thứ gọi là tình yêu

Náo loạn đêm đầu tiên trong năm coi như kết thúc, ngoại trừ cùng bọn Thập Tam ra ngoài chơi một chuyến cũng không xảy ra chuyện gì đặc biệt.

Nhắc lại ngày đó thật là mất thể diện, sáng sớm nằm trên giường chơi đùa với Mẫn Mẫn một lát, trên mặt lại nổi lên ba vết cào đỏ, mặc dù không nặng lắm nhưng ai nhìn thấy cũng sẽ hỏi: “Mặt cô bị sao vậy?” Thập Tam cũng không ngoại lệ.

Tôi xua tay nói: “Tối hôm qua đánh nhau với quý ấy mà.”

Thập Tam cúi đầu cười, coi như là giữ chút mặt mũi cho tôi. Thập Tứ lại tới gần, khấn trương hỏi: “Sao lại thế này?” Nói xong còn ôm mặt tôi lại gần, tôi cảm thấy hô hấp của cậu ta thổi bên má, lập tức nổi da gà.

Tôi dùng sức đẩy cậu ta ra, cả giận nói: “Ngài lại gần tôi chút nữa thử xem!” Vậy mà tiểu tử này lại đi cùng.

“Thập Tam thúc, cô ấy là ai?” Một tiểu cô nương tám tuổi kéo vạt áo Thập Tam, hỏi “Cô ấy hung dữ với Thập Tứ thúc quá.”

Thập Tam ôm lấy đứa nhỏ tựa thiên sứ, cười nói: “Lại đây, Dung Dung, gọi Lý tỷ tỷ.” Tiểu cô nương nhìn nhìn tôi, lại hỏi: “Hình như Thập Tứ thúc giận rồi, bọn họ sẽ đánh nhau sao?” Thập Tam phì cười nói: “Dung Dung yên tâm, bọn họ sẽ không đánh nhau.” Cô bé lại nói: “Nhưng, tính tình Thập Tứ thúc rất xấu, nếu đánh nhau Lý tỷ tỷ sẽ bị thiệt thòi.” Rốt cuộc Thập Tam cũng không nhịn được cười sằng sặc: “Ha ha ha...Dung Dung đừng lo, ta cam đoan Thập Tứ thúc con nhất định không đánh lại Lý tỷ tỷ. Nàng rất lợi hại.”

Thập Tứ trừng mắt tiểu cô nương, nói: “Không biết lớn nhỏ, không được gọi tỷ tỷ, phải gọi là dì.” Người này hung dữ với tiểu bối như vậy, chẳng trách người ta không thích cậu ta. Tiểu cô nương kia cũng không sợ

cậu ta, khuôn mặt khờ dại cười nói với Thập Tam: “Thập Tam thúc, con biết rồi. Thập Tứ thúc muốn Lý tỷ tỷ làm oa khắc.” Oa khắc là cái gì? Nhưng nhìn vẻ mặt nhin cười và khuôn mặt xấu hổ của Thập Tứ thì biết chẳng phải lời gì hay ho.

Lúc này lại có hai thiếu niên trên dưới mười tuổi thúc ngựa đến, Thập Tam giới thiệu một người là Thập Ngũ hoàng tử, một người là cháu trai Minh Hải của Cung Thân Vương. Mà tiểu cô nương kia là muội muội Dung Huệ của Minh Hải.

Người đến đông đủ liền bắt đầu cái gọi là săn thú. Vì đưa tôi và những đứa trẻ này đến đây chơi đùa, bọn Thập Tam đã mượn một thôn trang của người thân, sai người thả vài con thỏ rừng để đệ đệ và cháu trai thử bắn lĩnh. Lần đầu tiên tôi sờ đến cung tên, thử vài lần cũng kéo dây cung không nổi, đành phải bị đưa đến trường bắn để luyện tập. Cuối cùng cung cũng bị kéo ra, nhưng luyện hơn một giờ, ngoài hai mươi bước gần bia ngắm cũng không đến được, (khoảng cách gần như thế, ngay cả Dung Huệ bảy tuổi cũng có thể bắn một mũi tên trúng hồng tâm).

Thập Tứ xem cả buổi, cuối cùng nói: “Thôi đi, dù sao cũng là nữ nhi, không biết cái này cũng không sao.”

Tôi đang phiền muộn, nghe cậu ta nói vậy thì thờ ơ đảo mắt qua. Thập Tứ chẳng hiểu sao lại bị tôi lườm, oan ức nhìn tôi. Thập Tam vỗ vỗ vai cậu ta, nói: “Đệ không biết tính khí của nàng hay sao, cũng giống đệ, rất hiếu thắng!”

Hiếu thắng? Tôi chỉ mạnh mẽ một chút mà thôi, từ nhỏ đã vậy, rất ghét việc tôi không kiểm soát được thứ gì đó. Trong lòng nóng nảy quýnh lên lại bị dây cung cắt ngón tay, máu đỏ thẫm bỗng chốc trào ra. Tôi nhú mồm, tháo khăn lụa che miệng vết thương.

“Không sao chứ? Nàng xem nàng đi, lúc nào cũng không cẩn thận, lại tự làm mình bị thương rồi.” Thập Tứ đi đến nắm lấy tay tôi, nói, “Đưa đây ta nhìn xem.”

“Không sao cả.” Tôi lắc tay gạt cậu ta ra, nói với Thập Tam, “Tôi mượn cung này nhé.”

Thập Tam cười gật đầu nói: “Tặng cô.”

“Cảm ơn.” Lần sau tôi sẽ không mất mặt thế nữa!

Thập Ngũ a ca và Minh Hải dẫn Dung Huệ đến, ba đứa đều mang theo nụ cười, dường như muốn nói chuyện gì thú vị thế. Dung Huệ lập tức bỏ nhào vào lòng Thập Tam nói: “Thập Tam thúc, Thập Ngũ thúc và đại ca nói muốn thi nhảy bao, ai thắng con sẽ hôn người đó một cái!”

Thập Tam ôm cô bé, vuốt vuốt mũi cô nói: “Lần sau Thập Tam thúc muốn so thắng thua với người khác, Dung Huệ cũng hôn ta sao?”

“Được ạ.” Dung Huệ nghiêng đầu suy nghĩ, còn nói: “Con muốn xem Thập Tam thúc so với Thập Tứ thúc, ai thắng sẽ để Lý tỷ tỷ hôn người đó một cái.”

Tiểu quỷ này!

Thập Ngũ a ca và Minh Hải nghe xong, nhin không được quay lưng cười, Thập Tam và Thập Tứ lại giật mình đứng tại chỗ.

Tôi tha thứ cho cô bé là trẻ nhỏ nói lời không kiêng kị, ôm cô từ trong tay Thập Tam, hôn trên khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng của cô bé, cười nói: “Lý tỷ tỷ không thích hôn bọn họ, chỉ thích hôn tiểu cô nương xinh xắn như muội thôi.”

Lý Hạo đến Kinh là ngày mười bảy tháng giêng, tôi nhận được thư cha biết ngày đó đệ ấy sẽ tới nên không ra ngoài nữa. Đọc sách thấy mệt mỗi lại đi dạo trong viện, ở thời đại này mà bị cận thị thì rất phiền toái, vì thế tôi rất chú ý bảo vệ thị lực. Đi thông thả trong tiểu viện của mình, thấy bên ngoài cũng không có gì hay ho để xem, lá đỏ trên cây hòe đã rụng hết, những cành cây khô khốc chia cách bầu trời ra từng khối nhỏ, hoa lựu, cá vàng lớn nhỏ trong những bồn cảnh đều núp vào bên trong tránh rét.

Ban nãy đọc “Romeo và Juliet”, vì không có từ điển, phương thức biểu đạt của tiếng Anh cổ đại lại không giống sau này nên đọc hơi khó khăn. Chuyện xưa đúng là chuyện xưa, chẳng qua là tôi có chút hoài nghi tình cảm của một thiếu niên mười sáu và thiếu nữ mười bốn có thật sự mạnh mẽ quyết tuyệt đến vậy không.

Tôi đoán, có lẽ chỉ có dưới ngòi bút lãng mạn của văn nhân mới có được tình yêu thuần túy như vậy. Tư tưởng của Shakespears cũng giống như một danh nhân đã biên soạn truyền thuyết “Lương Chúc” vậy.

Trước kia tôi cũng từng quen bạn trai, khi đó chưa tới hai mươi tuổi, ở tuổi đó tôi đang trong giai đoạn hành động theo cảm tính. Dù như vậy, tôi cũng không nghiệm được tình yêu mãnh liệt miêu tả trong sách, nhưng mơ hồ cũng cảm thấy người kia làm tôi rất thoải mái lúc ở cạnh nhau. Sau đó chia tay, cũng dần dần quên đi. Về sau nữa, thậm chí giao du với người khác phái tôi cũng không có hứng thú.

Anh Mẫn Huy từng nói với tôi về chuyện này, anh nói người có thể nhìn thấu được sự đẹp đẽ của tình yêu mới được coi là tao nhã. Tôi chỉ có thể thừa nhận bản thân mình vĩnh viễn không dính dáng gì đến hai chữ “tao nhã”. Tôi nói, lúc Vương Tiểu Đào học khoa chính quy đã từng viết một bài luận văn có liên quan đến tình yêu, nhưng lại làm tôi cảm thấy rất có ích. Anh Mẫn Huy hỏi: “Hả? Tên gì, luận đề là gì?” Tôi nói: “Tên là “Tình yêu và sự sinh sản của nhân loại”. Anh Mẫn Huy vừa ho khan vừa nói: “Bạn bè em chơi đùa như vậy sao? Muốn anh nghe thứ đó, anh thà nghe em nói ‘phản ứng hạt nhân’ với Toka Mark còn hơn.” Vương Tiểu Đào muốn làm di truyền học, còn những bài thơ trữ tình cô ấy viết ra cả tôi cũng không có kiên nhẫn để đọc nữa là... Nếu không vừa ý, chúng tôi cũng không đàm luận thêm nữa.

Về phần luận văn của Vương Tiểu Đào, tôi đã từng thảo luận cùng cô ấy và Lục Dĩnh. Cô ấy dùng chủ đề nói mấy câu tổng kết cho bài văn của mình: “Chính khoái cảm đã thúc đẩy dục vọng sinh sản của nhân loại, mà sự tồn tại của tình yêu còn giúp cho con người lựa chọn được những gen ưu tú.”

Lục Dĩnh hỏi: “Vậy thì, tớ thích một người con trai là vì trong tiềm thức tớ cho rằng anh ta có thể cung cấp được tình trùng ưu tú, tớ mang thai thì đời sau có thể xuất sắc hơn sao?”

“Đúng, hoàn toàn chính xác.” Cô ấy trả lời, sau đó còn nói, “Hành vi ** của con người là do bị hoóc-môn kích thích. Tinh hoàn trong cơ thể và a-đrê-na-lin làm cho sự vận hành của các bộ phận nhanh hơn, làm cho người ta nảy sinh ra những ‘tính chất’ thú vị. Lúc này, con người sẽ đi vào trạng thái yêu đương.”

Tôi hỏi: “Nếu chỉ là vì sinh sản cho đời sau, vì sao con người lại có sự độc chiếm đối với người khác phái?”

“Cái này thì thật ra là bản năng của giống đực, vì muốn gen của mình được phát tán rộng rãi, giống đực sẽ nỗ lực chiếm đoạt càng nhiều giống cái, cũng áp dụng đủ loại cách phòng bị sự tranh giành của những giống đực khác. Cậu cũng có thể gọi hành vi này là đồ kị. Thời gian mang thai của phụ nữ loài người không chắc chắn, hơn nữa họ có thể tự do lựa chọn đối tượng giao phối, điều này khiến người đàn ông sinh ra một nỗi sợ hãi, họ không thể xác định đứa con của vợ sinh ra có thật sự là cốt nhục của mình hay không.” Vương Tiểu Đào vừa gặm đùi gà vừa nói.

Lục Dĩnh cười nói: “Nói vậy thì đàn ông thiếu cảm giác an toàn hơn phụ nữ?”

“Tương hồ đi, phụ nữ không thể ngăn cản đàn ông phát tán gen của mình cho nhiều phụ nữ khác, mà đàn ông cũng không thể quản phụ nữ làm tình với những người khác để thu được gen tốt hơn.”

Tôi gật đầu nói: “Xem ra sản phẩm chế độ một vợ một chồng là một hình thái xã hội văn minh, mà không phải lấy từ bản năng của nhân loại.”

Lúc này Lục Dĩnh đứng lên nói: “Tớ đi trước, các cậu cứ từ từ ăn.”

Vương Tiểu Đào và tôi trăm miệng một lời: “Cậu đi đâu?”

“Tớ hẹn hò.” Cô ấy lắc lắc mái tóc dài gọn sóng, nói: “Các cậu không ngửi được mùi hoóc-môn trên người tớ sao?”

Vì thế cuộc thảo luận đến đây là kết thúc. Nếu dùng lý luận này chứng minh cho kiệt tác bi kịch tình yêu của Shakespears, chỉ có thể rút ra được một kết luận, Romeo và Juliet muốn gen của đối phương đến điên rồi. Đụng phải Xảo Yến tôi mới phát hiện mình đã bất tri bất giác đến chỗ mợ từ lúc nào, liền cười hỏi cô: “Mợ nghĩ trưa rồi sao?”

Xảo Yến cười đáp: “Không, đang chơi bài với Khâu phu nhân và Mạc di nương.” Nói xong liền vén rèm cho tôi vào phòng.

Bước tới bậc cửa, vừa mới đi qua bình phong, Mạc di nương đã nhìn thấy tôi: “Ôi, Hàm cô nương.”

Mợ vẫy tôi vào nói: “Lại đây, đến ngồi gần ta.” Tôi đến ngồi cạnh bà. Bà cười nói với tôi: “Còn chưa ra giêng, mặc ít vậy sao? Cũng không mang găng tay, cẩn thận bị lạnh.” Tôi cười nói: “Con quen rồi, không thấy lạnh. Mợ thắng rồi sao?”

“Hôm nay không có vận may, thẻ trúc ba trăm đồng thua chỉ còn lại hai cây.” Bà lắc đầu cười nói.

Phu nhân trung niên ngồi phía đối diện hỏi mợ: “Đây là khuê nữ tỳ?” Mợ cười đáp: “Hai nha đầu nhà chúng ta sao so được với nó! Đây là cháu gái ta.”

Một phu nhân chưa từng gặp cũng cười nói: “Nhà các vị nhất định là phong thủy tốt, đều là mỹ nhân. Thiên Tuyệt Thiên Lâm tôi đã gặp qua, đều trắng trẻo dễ thương khiến người ta yêu thích.”

Mạc di nương vội cười nói: “Khỏi phải nói đến nha đầu Thiên Lâm của ta! Nhìn bộ dạng rụt rè của nó đã làm ta giận lên rồi!”

Trong lúc cười đùa, có một tiểu nha hoàn tiến vào bẩm báo: “Biểu thiếu gia đến.”

“Mau gọi thiếu gia vào đây.” Mợ phân phó, vừa cười với mọi người, “Đây là đệ đệ của con bé.”

Chỉ chốc lát sau, Lý Hạo liền tiến vào phòng, cậu ta nhanh nhẹn cúi chào mợ, nói: “Thỉnh an mợ.”

Mợ cười vội đỡ cậu ta dậy: “Hạo Nhi mau đứng lên, để ta nhìn nào. Ừ, cao lên không ít.” Lại hỏi cậu ta một chút chuyện trong nhà, nhân tiện nói: “Mệt không? Mau đi với tỳ tỳ xuống thu xếp đi, cậu con qua giờ Dậu mới về, buổi tối tới gặp cũng được.”

Tôi với Lý Hạo liền đi ra ngoài, lúc đi còn nghe bạn của mợ nói: “Chắc chắc, xem hai tỳ đệ kia, đúng là một đôi xinh đẹp.” Mợ nói: “Nhà cô gia chúng ta sẽ nuôi đứa nhỏ, trong nhà còn có một tiểu nha đầu, nghe nói cũng không tầm thường...”

Đến tiểu viện của Lý Hạo, trong phòng đã sớm dọn dẹp xong, hạ nhân thu dọn hành lý của cậu ta một lát. A hoàn Thị Cúc của Lý Hạo lấy khăn lau mặt cho cậu ta. Tôi hỏi: “Đệ có muốn ngủ một lát không? Cơm tối còn lâu lắm.”

Cậu ta gật đầu, Thị Cúc lại trải giường chiếu cho cậu ta. Kháng vừa ẩm liền rót nước sôi vào ấm đồng phủ đệm chăn lên.

“Tỷ đi đây, tới bữa tối lại đến tìm đệ.” Tôi nói liền rời đi, lại bị cậu ta giữ chặt. “Tỷ, nói chuyện với đệ một lát.” Tôi ngồi bên mép giường: “Được rồi, muốn nói gì?” Cả người cậu ta dựa vào tôi, tôi cười đẩy cậu ta ra một chút: “Đừng dính vào như thế, đệ lớn rồi đấy!”

Cậu ta gối lên đùi tôi, khẽ gọi: “Cao Lăng.”

“Ừ.”

“Không có tỷ, trong nhà rất vắng vẻ.”

“Vậy sao? Tỷ đã sớm nói muốn trở về. Cha có khỏe không?”

“Khỏe. Cha vẫn thường nhắc đến tỷ...”

Nói câu được câu không, tôi lại cảm thấy buồn ngủ. Cũng không biết chớp mắt đã bao lâu, tôi nghiêng sang bên cạnh liền tỉnh lại. Lý Hạo vẫn còn ngủ, tôi dịch chăn cho cậu ta rồi đi ra.

Tốt, tỉnh táo, tiếp tục nghiên cứu bí kịch tình yêu.

Lúc ăn cơm tối rất vui vẻ, cũng không cần nhiều lời. Lý Hạo với Khánh Quân Khánh Bồi cũng xem là hòa thuận, mười lăm tuổi, chưa đầy hai năm nữa sẽ lấy vợ, cũng nên có dáng dấp người lớn rồi.

Ngày mười chín tháng giêng Quốc Tử Giám khai giảng, Lý Hạo trở về theo sát tôi thao thao bất tuyệt về cảm xúc khi bước vào Tập Hiền Môn. Tôi chỉ nhân nhợt nói “Vậy sao” khiến cậu ta rất bất mãn, theo tôi thì thâm mai. Tôi liền cú đầu cậu ta một cái, bảo cậu ta đợi đi.

Cuộc sống trôi qua yên bình, thoáng chốc đã đến tháng tư. Vị đại gia Thập Tứ gần đây cũng không thấy xuất hiện, thật sự là cảm tạ trời đất.

Hôm nay tôi và Lý Hạo hẹn cậu ta học xong sẽ cùng nhau đi xem đá gà. Thấy thời gian cũng sắp đến nên bảo gã sai vặt đánh xe đi đón cậu ta. Sắp đến nơi bầu trời lại đột ngột đổ mưa như trút nước. Xui xẻo hơn là bánh xe bị mắc kẹt trong ổ đất không lên được. Mưa rơi càng lớn, mui xe cũng bắt đầu thấm nước, tôi đành phải nhảy xuống xe tìm chỗ trú mưa.

Chạy vội đến chỗ có mái hiên gần nhất, lại thấy có người rồi. Vừa ngẩng đầu đã thấy, thật tốt nha, lại là Tứ a ca. Chỉ đành phải cung kính thỉnh an. Tùy tùng của anh ta đều đứng sát bên chân tường, hai người chúng tôi đứng trừng mắt nhìn nhau, bầu không khí lúng túng. Tôi thấy nơi này gần nhà của lão Bát, liền nói: “Tứ gia đến chỗ Bát gia sao?”

Cả buổi anh ta cũng không lên tiếng, ngay lúc tôi cho rằng anh ta lười trả lời thì giọng điệu của anh ta vô cùng bình thản nói: “Phủ đệ của ta ngay ở phía trước.”

Hóa ra anh ta với lão Bát là hàng xóm! Nói xong câu này, tôi cũng không tìm ra đề tài nào khác, liền đứng xoay mặt sang bên kia. Ban nãy dính không ít mưa, nước theo tóc nhỏ giọt xuống, tôi vội vàng tìm khăn lau, lúc này mới phát hiện căn bản là không mang theo! A a, thật nhớ thời đại mọi nơi đều có bán khăn giấy!

Người bên cạnh đưa tới một chiếc khăn lụa, tôi sửng sốt một giây liền vươn tay nhận lấy nói: “Đa tạ.” Anh ta làm như không nghe thấy, cũng không đáp, chỉ đứng xuất thần nhìn bên ngoài.

Tôi vừa lau nước trên mặt vừa tò mò đánh giá anh ta. Sắc mặt ngưng trọng như vậy, chắc không phải là đang nghĩ về ái ân ở nhà đấy chứ. Thỉnh thoảng lão Bát cũng xuất hiện vẻ mặt nghiêm túc như vậy, nhưng nói chuyện với người khác liền tỏ ra rất ôn hòa, không giống như vị này, suốt ngày làm mặt lạnh, giống như cả nhà người ta đều thiếu nợ anh ta không bằng. Bộ dạng anh ta cũng coi là được (mặc dù thua Thập Tam và Thập Tứ, đường nét quai hàm kiên nghị, đôi môi, không mang theo biểu tình châm chọc đã thấy qua...)

“Cô nhìn chằm chằm ta làm gì?”

Ài, bị bắt rồi. Tôi vờ về khăn lụa màu trắng trong tay cười nói: “Khăn này bẩn rồi, có lẽ ngài cũng không cần. Tặng tôi cũng được chứ?”

Anh ta nhíu mày nói: “Ta còn tưởng cô lại đang nghĩ đến chuyện ‘ngã vào lòng ôm ấp’ chứ!”

Tôi không hiểu hỏi: “Cái gì ‘ngã vào lòng ôm ấp’?”

Anh ta kinh ngạc nhìn chòng chọc tôi cả buổi, sau đó dùng giọng nói chế giễu nói: “Không ngờ cô không chỉ thích nói đùa, mà còn có bệnh hay quên.”

Tôi nhớ rồi! Không phải đêm đó đã kết thù với anh ta sao? Vậy mà lại quên, thật mất mặt!

Anh ta nhìn tôi, gần từng chữ: “Cô là nữ nhân càn rỡ nhất, tùy tiện nhất, không biết xấu hổ nhất mà ta từng gặp.”

Người này thật quá nham hiểm! Xem ra thù lần trước quá lớn rồi. Nhưng không sao cả, dù sao cũng không phải lần đầu tiên tôi bị người ta ghét, còn từng bị người ta nói là vênh váo hung hăng tự cao tự đại...Sau này tránh xa anh ta một chút là được, không thể chọc vào thì trốn không được sao? Vì thế liền cười sáng lạn nói với anh ta: “Đa tạ khích lệ.”

Lúc này anh ta lại ngó ra, bình tĩnh nhìn tôi không thốt nên lời. Tôi mỉm cười ngênh đón ánh mắt anh ta, nhìn về mặt đỏ khốc đỏ cười của anh ta cũng rất thú vị. Cuối cùng anh ta lại nở nụ cười, lắc đầu thở dài: “Còn tưởng cô sẽ khóc! Xem ra ta đánh giá sai độ dày của da mặt cô rồi.”

Nếu ngài sống qua ba mươi tuổi, có lẽ cũng sẽ biết làm thế nào để tự động ngăn cản những lời không muốn nghe. Tôi cười lạnh hỏi: “Tứ gia muốn thấy tôi khóc sao?”

“Phải, thật sự ta muốn xem bộ dạng cô khóc lóc gạt lệ sẽ thế nào.” Anh ta đứng là thành thật không khách khí.

Tôi cười nói: “Dù sao cũng không phải là hoa lê đá vũ, đến lúc đó lại sợ ngài phiền lòng. Tứ gia vẫn không nên xem thì tốt hơn.”

“Miệng lưỡi bén nhọn!” Anh ta hừ lạnh nói. Khuôn mặt lạnh lẽo nhanh như vậy sao? Nổi nóng cũng thật là nhanh.

Nhìn trời, mưa đã tạnh. Tôi vẫn nên nhanh rời đi, tiếp tục nói với anh ta khó tránh khỏi lại gây ra chuyện gì nữa, nên cười nói với anh ta: “Công việc của Tứ gia bận bịu, sẽ không làm phiền ngài nữa.” Tôi cúi người với anh ta liền đi dọc theo chân tường rời khỏi đó.

Lúc đi ngang qua anh ta, không ngờ lại nghe anh ta nói: “Về chuyện cười Dương Quảng....”

Cái gì? Nhất thời tôi bị phân tâm, giẫm lên phiến đá cũ rêu xanh. Đáng lẽ cũng không cần vội, chỉ cần lấy thăng bằng một chút, vịn vào tường là có thể đứng vững. Không ngờ lại bị anh ta dùng lực kéo lại ngã vào lòng. Tôi dán lên người anh ta, gần đến mức có thể thấy hình dáng của tôi từ viên ngọc cài trên vạt áo của anh ta.

“Thế nào, cứu cô mà cả tạ ơn cũng không nói được một câu à?” Anh ta cười lạnh lùng.

Ai mượn ngài cứu? Nếu ngài không kéo tôi, tôi đã đứng vững lắm rồi, ngài cố ý muốn thấy tôi bẽ mặt thì đúng hơn. Tôi phun từ kẽ răng được mấy chữ: “Đại ân đại đức không lời nào cảm tạ hết được!”

Anh ta không để ý đến thái độ châm biếm của tôi, nhìn tôi nói: “Bị người ta ôm thế này, cả mặt mũi cũng không đỏ chút nào.”

Tôi nhẹ nhàng đẩy anh ta ra, cười lạnh nói: “Tôi quen rồi.” Không khí mặt đỏ tím đập đều bị ngài phá hư rồi, ngài còn trông mong tôi xấu hổ cái gì!

Dường như anh ta cũng đã quen cách tôi nói chuyện, vẫn cười như không cười hỏi: “Cô nói cô thích Dương Quảng, thật hay giả?”

“Ngài còn nhớ chuyện này?” Tôi không nhịn được bật cười nói.

“Ta không có mau quên như cô.”

Tôi liền thuận miệng nói: “Giả, tôi thích Tào Tháo tài hoa phong lưu hơn!”

Anh ta có hơi ngoài ý muốn hỏi: “Cô học những thứ này? Đọc ‘Tam Quốc Chí’?”

“Tôi không đọc Tam Quốc Chí, nghe trong hí văn (kịch).”

“Hí văn cũng không có những lời tốt đẹp về hần.”

Dây dưa cái này làm gì? Tôi cười nói: “Bị ngài phát hiện rồi, đó cũng là giả. Không phải ngài cũng nói là chuyện cười sao? Cười xong quên là đúng rồi.” Nói xong cũng không nhìn về mặt của anh ta, quay đầu bước đi. Người này không dễ đối phó như bọn Thập Tứ, đối đáp với anh ta thật hao tổn tinh thần.

Đúng là hôm nay không thích hợp ra ngoài, bị ướm cả người không nói, bộ dạng thảm hại như vậy chỉ sợ cũng không đi xem đá gà được rồi.

13. Chương 13

Chương 13: Cả đời khó có được một lần điên cuồng

“Đốc—” Đầu mũi tên cắm lên rìa tấm bia màu trắng, lông đuôi vẫn còn rung rung. Thành tích hôm nay đã là tốt nhất rồi.

Cuối cùng cũng chạm tới bia, cách bách phát bách trúng gần hơn một bước rồi. “Ài—”, tôi thở ra một hơi thật dài. Môn xạ kích này cũng chỉ là phiên bản cổ đại, chủ yếu vẫn là tâm lý vững vàng, tôi chỉ cần siêng năng luyện tập để gia tăng sự tự tin thôi.

Vài giọt mồ hôi trượt từ bên má xuống cổ, có hơi ngứa ngáy, tôi lấy tay áo xoa xoa, sau đó lại kéo cung.

“Cánh tay đừng dùng sức quá, bả vai sẽ không chịu nổi.” Phía sau truyền đến giọng nói của một người đã lâu không thấy. Tôi cả kinh, cố gắng không chế mới không để mũi tên ra khỏi cung. Thập Tứ nói tiếp: “Hai chân tách ra một chút nữa, cố gắng dùng lực trên eo thử xem.” Tôi nhắm mắt lại, một lần nữa đáp tên, kéo dây, nhắm thẳng, bắn tên. Lần này có thể vào tới vòng ba, không tệ, mặc dù khoảng cách chỉ có hai mươi thước. Tôi bỏ cung xuống, uống xong chén trà Hồng Nguyệt Nhi mang tới mới nói với cậu ta: “Những ngày yên ổn đã kết thúc rồi sao?”

“Có phải một ngày không gặp như cách ba thu hay không?” Cậu ta nhìn tôi cười nói.

Tôi buồn cười hỏi lại: “Ngài cứ nói đi?”

Cậu ta cũng không thất vọng, vẫn cười: “Hai ngày nữa ta sẽ theo hoàng a mã tuần du phía Bắc Trường Thành. Sẽ không gặp nàng một thời gian.”

“À” Đi đi, đi chơi vui vẻ nhé!

“Vậy thôi sao?” Cậu ta có chút bất mãn trước phản ứng của tôi.

Vì thế tôi bổ sung thêm một câu: “Thuận buồn xuôi gió.”

Cậu ta đến gần tôi, nhẹ giọng hỏi: “Ta có thể hôn nàng không?”

Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta, nói: “Tôi có thể đánh ngài không?”

Cậu ta hơi chán nản rũ mắt xuống nói: “Thôi. Nhớ giữ gìn sức khỏe, ta đi đây.” Ông trời ơi, cậu ta bao nhiêu tuổi rồi? Vậy mà lại nói cái này với tôi! Cậu ta tháo chiếc nhẫn trên tay mình nhét vào tay tôi: “Sau này lúc luyện tập hãy đeo cái này. Thương tích đây tay, bản thân cũng không biết đau lòng.”

Tôi lập tức trả lại cho cậu ta, nói: “Tôi không cần.”

Cậu ta không nhận, xoay người ba bước gập lại hai bước đi ra ngoài, chỉ ném lại một câu: “Không cần thì đập đi, tụi nàng”

Vào tháng năm, cảm thấy trong không khí đang lưu chuyển một chút bí hiểm. Có lẽ là vì nghe được tin Sách Ngạc Đồ bị bắt giam. Nói tới, ông ta là một trong số nhân vật đời Thanh tôi không biết gì nhiều—may mà còn có tiểu thuyết của Kim Dung. Quyền lực một thời trong triều Thanh đều nghiêng về quý tộc Mãn Châu, vậy mà lại rơi vào kết cục như thế, nguyên nhân phía sau chỉ đơn giản là cuộc chiến giành quyền lực. Trong lòng mỗi người đều biết rõ nhưng đều câm như hến. Điều này mặc dù là đối với các hoàng tử hay các bá quan văn võ trong triều thì cũng đều là đề tài cấm kỵ. Mà lão Bát, rốt cuộc là người sắm vai gì trong đó? Còn những người tôi chưa biết, thái tử, Tam a ca, lão Tứ, lão Ngũ...Thậm chí cả Thập Tam và Thập Tứ, phải chăng bọn họ cũng vì kết quả này mà làm ra những chuyện như thế?

Những người này, nếu chỉ là những cái tên trong sách sử thì tốt rồi, nhưng bọn họ hết lần này đến lần khác là người sống xuất hiện sờ sờ cứ trước mặt tôi. Tôi chỉ có thể kiềm chế bản thân không thêm nghĩ đến chuyện đó nữa.

Cậu chỉ nói sơ qua về Sách Ngạc Đồ, sau đó lại nói đến Dự Thân Vương lâm bệnh. Nghe nói hoàng đế lệnh cho Bát a ca đi phụng dưỡng, nhưng thật ra là cho người này một cơ hội để lộ mặt, có lẽ sẽ biết nắm bắt.

Tết Đoan Ngọ cũng sắp đến, nhà nhà đều treo cây xương bồ, cây ngải trước cửa để trừ tà xua tan bệnh dịch. Ngày mừng năm, rất nhiều người đến Thiên Đàn (*) để tham gia “lễ hội xua tà ma”, Lý Hạo liền lôi kéo tôi đi giúp vui. Sau khi dựa vào sức mạnh của thánh thần để “tránh chướng khí” thì đến ao cá vui chơi. Mỗi lần đến tết Đoan Ngọ đều lấy nơi này làm trung tâm, từ nam ra bắc khu vực Thiên Đàn đều có những gánh hàng rong, buôn bán thức ăn và đồ chơi.

(*) Thiên Đàn: còn gọi là đền thờ trời, xây dựng từ năm 1420. Là một nơi thiêng liêng để các hoàng đế Minh - Thanh thực hiện các nghi lễ tế trời, cầu nguyện.

Tôi cùng Lý Hạo xem họ đua ngựa, thèm ăn nên mua một đĩa quả anh đào, lúc trở lại đã không còn thấy bóng dáng cậu ta đâu nữa. Cậu ta đã lớn như vậy nên tôi cũng không sợ cậu ta bị lạc đường nữa, thôi, chơi từng cái vậy. Vừa ăn anh đào và dâu, vừa đi dạo, thấy phía trước tập trung một đám đông, không biết

đang vây xem cái gì. Tật xấu của người Trung Quốc chính là thích xem náo nhiệt, tôi chen vào bắt được một người hỏi: “Vị đại thúc này, bên trong có gì thế?”

“Có mấy đại lão gia ức hiếp một tiểu hài tử và một đại cô nương.” Ông ta nói xong còn rất hưng phấn, hoàn toàn không nhìn ra chút phần nộ nào.

Tôi đang muốn chui vào trong đám người, lại bị một người vỗ lên vai, quay đầu lại thấy là lão Thập, cách đó không xa còn có lão Cửu và tùy tùng. Đúng là đến chỗ nào cũng đều có thể chạm mặt người nhà này! Khuôn mặt lão Thập không vui nói: “Cô là một tiểu thư quan lại, không ngoan ngoãn ở nhà lại một mình chạy đến nơi lộn xộn này, còn ra thể thống gì nữa! Thập Tứ đệ đi vắng cô lại vô pháp vô thiên thế này rồi à?”

Cái gì với cái gì chứ! Tôi cười hỏi lại cậu ta: “Nhị vị là hoàng tử lại trà trộn vào nơi phố chợ cấp bốn thế này, không biết là không hợp với quy tắc của tổ tiên hay sao?”

“Cô!” Lão Thập đỏ mặt tía tai nhưng cãi lại được. Lão Cửu ở xa lại không có biểu cảm gì.

Bỗng nhiên tâm tình chơi đùa của tôi nổi lên, vẩy tay với lão Cửu, anh ta tò mò đến gần tôi. Tôi liền kéo hai người này chen vào đám người. “Cho các người cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân.”

“Cái gì?” Lão Thập vội hỏi. Lão Cửu lại phản ứng kịp: “Sao cô không đi?”

“Vô nghĩa! Sao tôi lại có thể làm loại chuyện thô bạo này được?” Tôi dùng gối thúc vào chân lão Cửu, anh ta liền lao đảo ngã vào vòng người phía trong. Bằng cách đó lão Thập cũng bị đẩy vào, nhân tiện rống to lên: “Giữa ban ngày ban mặt lại dám trêu ghẹo dân nữ! Cửu gia, đánh hần!” Hô xong mới chú ý nhìn tình huống bên trong, chỉ thấy vài nam nhân vô lại đang lôi kéo một cô nương, người bên ngoài vây xem lại chẳng có ai giúp đỡ! Lại tập trung nhìn kĩ, cô nương nước mắt lưng tròng kia chính là Phương Ngọc Trúc, đứa nhỏ được nàng bảo vệ sau người thì không nhìn thấy mặt.

Hai huynh đệ bị tôi ném vào còn chưa phản ứng kịp, mấy tên lưu manh đã dùng nắm đấm tiếp đón bọn họ. Đương nhiên, đàn độn mới ngồi chờ chết, chắc là hai vị này chưa đến nỗi bị đàn áp đâu. Khi thấy bọn họ như lang như hổ tách xa mọi người tiến về phía trước giúp đỡ, tôi thấy tôi cũng chẳng cần phải lo lắng nữa. Hiện trường hoàn toàn trở thành nơi hỗn chiến, tôi vội vàng lôi kéo Phương Ngọc Trúc và đứa nhỏ kia chạy đi.

“Lý cô nương, tôi chạy hết nỗi rồi.” Phương Ngọc Trúc thở hổn hển nói. Sau lưng cô vẫn dắt theo một đứa con nít, tất nhiên là phải mệt hơn tôi.

Tôi chỉ có thể dừng lại để cô hồi sức. Lúc này cuối cùng cũng nhìn thấy tiểu cô nương kia, chính là Dung Huệ. Trời ạ, hai người này tám sào cũng với không tới tại sao có thể ở một chỗ?

“Cách cách, tại sao muội lại tự chạy đến đây vậy?” Tôi ôm lấy Dung Huệ đang khóc lóc hỏi. Cô bé thút thít nói, nàng theo Minh Hải ca ca lên ra ngoài chơi, ban đầu cũng có vài người đi theo, không biết sao lại đi lạc mất rồi.

Lại hỏi Phương Ngọc Trúc, cô nói thấy mấy người lưu manh đang lôi kéo Dung Huệ, cô thấy những người đó rõ ràng không phải là người tốt liền đi tới lý luận với bọn họ, không ngờ mình cũng bị kéo vào. Tôi đoán, có thể những người đó thấy Dung Huệ ăn mặc sang trọng, định đến nhà con bé tống tiền, cũng có thể định bán để kiếm chút bạc.

Lúc đang nói, lão Cửu và lão Thập cũng xử xong đám người bên kia, hùng hổ đi về phía này. Bọn họ bị lôi kéo, bộ dạng có hơi nhếch nhác. Xem ra đã bị chọc tức rồi, cả lão Cửu vẫn luôn im lặng cũng chia tay vào mũi tôi nói: “Cái cô này...”

Tôi cười ngắt lời anh ta, nói: “Ngài khoan tức giận đã! Đến đây Ngọc Trúc, cảm ơn Cửu gia đi.”

Phương Ngọc Trúc thốt tha nhún người: “Tạ ơn hai vị đã cứu giúp!”

Lão Cửu nghe giọng nói mềm mại của cô cũng không bộc phát được, chỉ có thể kiềm hãm lại, trả lời: “Không cần khách khí.”

Nhưng lão Thập thấy Dung Huệ lại kêu lên: “Đây không phải là Dung nha đầu sao? Sao muội lại ở đây?”

Tôi thấy vừa đúng lúc để thân thích bọn họ dẫn tiểu phiến toái này đi, liền nói với lão Cửu: “Cửu gia, đưa cách cách về đi. Hôm nay con bé cũng bị dọa rồi.”

Lão Cửu gật đầu, vươn tay ôm lấy Dung Huệ: “Lại đây, Dung Dung, Cửu Thúc đưa con về nhà.” Nhưng tiểu nha đầu kia sống chết cũng nhào vào lòng tôi không chịu đi cùng anh ta, còn kêu khóc: “Không cần Cửu thúc, con muốn Lý tỷ tỷ.”

Lão Cửu và lão Thập vốn không kiên nhẫn với tiểu tổ tông này nên nói với tôi: “Vậy thì phiến bà cô lớn đưa bà cô nhỏ về.” Vì để an toàn còn phải hai tùy tùng hộ tống.

Phương Ngọc Trúc cáo biệt, tôi lo lắng cô đơn độc trở về, lại hỏi mượn lão Cửu một người đưa cô về. Đến đầu chỗ buôn bán đông đúc vừa lúc gặp được Lý Hạo, tôi liền để cậu ta ôm Dung Huệ, không ngờ tiểu quỷ này lại nặng như vậy, chỉ mới bế một chút đã mệt chết tôi rồi. Cũng may Lý Hạo cũng rất biết dỗ dành con nít, dọc đường đi đùa giỡn một lát đã làm nha đầu kia nín khóc mỉm cười.

Đội đưa Dung Huệ về Cung vương phủ, bên đó đã gấp đến độ không chịu được. Về phần bọn họ có trừng phạt Minh Hải và Dung Huệ nghịch ngợm, cùng với hạ nhân chăm sóc không chu đáo hay không thì tôi không biết.

Bệnh của Dự Thân Vương dường như đã quá nặng, hoàng đế lệnh cho tùy tùng của hoàng tử giục ngựa hồi kinh để thăm hỏi. Nhưng không ngờ được, Cung Thân Vương lại chết vào ngày mùng bảy tháng sáu trước đó. Ngay sau đó, cuối tháng sáu Dự Thân Vương cũng chết. Hoàng đế tức tốc chạy về kinh, đích thân làm lễ truy điệu, nghe nói ngày đưa tang còn khóc lóc rất thảm thiết. Tiếp đó lại sai người xây một bia mộ cho Dự Thân Vương, ban hiệu Thụy Hào.

Bởi vì có hai vị vương gia mất đi, suốt tháng sáu tháng bảy, dường như toàn thành Bắc kinh đều xoay quanh việc lo liệu tang lễ. Căn bản tôi không hề biết hai người kia, dĩ nhiên là coi chuyện đó chẳng liên quan gì đến mình. Cho đến một ngày, Thập Tam đưa Dung Huệ đến thăm tôi. Dung Huệ ít có vẻ nuông chiều hơn hai lần gặp trước, hơn vài phần u sầu bi thương không hợp với tuổi tác.

Tôi để Lý Hạo dẫn con bé vào nhà chơi với Mẫn Mẫn, bản thân lại cùng Thập Tam ngồi nói chuyện dưới cây nhãn trong sân.

“Gầy đúng là gầy, tôi thấy dường như muối ấy đã trưởng thành không ít.” Tôi nói. Con người luôn đang không ngừng mất đi và suy sụp khi lớn lên, có lẽ đó là nhân sinh quan của . Có thể con bé đã hiểu được, mình không thể vĩnh viễn là tiểu bảo bối được tổ phụ yêu thương che chở. Thấy bộ dạng nhú mày khó hiểu của Thập Tam, tôi lại muốn đưa đề tài này theo hướng nhẹ nhàng hơn: “Đúng rồi, nghe nói gần đây ngài đúng là song hỉ lâm môn. Đã có tiểu cách cách, trước đó vài ngày lại được cấp phủ đệ.”

Lúc này Thập Tam mới mỉm cười: “Vốn đã nên mời cô đi chơi, nhưng mấy ngày nay...Không nói nữa, nha đầu của ta ngày mai nữa là đầy tháng, không phải cô đòi uống rượu mừng sao? Có muốn tham gia náo nhiệt hay không?”

Tôi hỏi: “Ngài còn mời những ai?”

Cậu ta nói: “Không có ai cả, mấy huynh đệ mượn cơ hội tụ họp thôi.”

Tôi vội nói: “Thôi khỏi, tôi không đi đâu. Lần sau ngài chịu mời một mình tôi thì nói sau.”

Thập Tam lắc đầu cười nói: “Biết ngay cô sẽ phản ứng như vậy. Chờ đến Trung thu sẽ mời cô nhé?”

“Không có những người khác.” Tôi nhìn cậu ta nói. Cậu ta gật đầu cười. Tôi lại bổ sung thêm một câu: “Đặc biệt là Thập Tứ.” Cậu ta lại rất thoải mái cười ha hả.

Thập Tam phái người đến mời tôi dự tiệc đầy tháng là mười bảy tháng tám. Trăng đêm đó dường như tròn mà không tròn, cậu ta mở một bàn tiệc nhỏ trong vườn của phủ mới. Bà vú ôm bé gái chỉ hơn một tháng cho tôi nhìn, tôi lú lút nói: “Nhỏ vậy sao!” Thập Tam bật cười nói: “Cứ như chưa thấy qua em bé vậy.” Cậu ta gọi bà vú đưa đứa bé cho tôi bế, tôi vội xua tay nói: “Không không, tôi không dám! Tôi sợ làm bị thương bé.” Bà vú cười đặt bé gái vào lòng tôi nói: “Cô nương đừng sợ, ôm nhẹ nhàng là được rồi.”

Tôi cứng ngắc bế đứa bé, nhìn khuôn mặt non nớt của nó hơi nhú lại, nghĩ thầm: Con người đều nhỏ như vậy, dường như yếu ớt đến mức vừa chạm vào sẽ hỏng mất, khó có thể tưởng tượng được làm sao lại ăn vô

số thì thể động thực vật để nuôi máu xương và trưởng thành được như vậy. Tôi bế vài phút liền cảm thấy cánh tay đã tê cứng, vội trả lại cho bà vú, chỉ đứng một bên nhìn đứa bé nói: “Không biết là giống ngài hay giống mẹ, sau này trưởng thành sẽ trở thành tiểu mỹ nhân thể nào đây?”

Thập Tam cười nói: “Có đẹp hay không không quan trọng, nữ nhi chỉ cần hạnh phúc là được rồi.”

Tôi ngẩn ngơ, nói: “Nói cũng đúng. Đứa nhỏ này trán cao cao, chắc chắn là người có phúc khí.” Tôi móc ra quả đầy tháng—một cái móc kết bướm bướm bằng ngọc, mặt trên đặc biệt mời người tỉ mỉ khắc bốn chữ: “Phúc thọ lâu dài”, đưa cho Thập Tam: “Tặng bé, tâm ý nho nhỏ. Đợi lớn chút nữa thì cho bé chơi.”

Thập Tam nhận lấy, nhìn một lát nói: “Trên này còn cho thêm hai hạt châu lưu ly, rất thú vị.”

Tôi nói: “Đó là đặc biệt tìm đó, cũng không phải vì để đẹp mắt, là lấy ý nghĩa của châu tròn ngọc sáng.”

Cậu ta cười cất đi, nói: “Làm khó cô phải suy nghĩ như vậy.” Trẻ sơ sinh không thể hứng gió nhiều, bà vú bế bé gái đi xuống. Tôi thở dài: “Sinh mạng bé nhỏ sắp bắt đầu hành trình của cuộc sống rồi. Chỉ mong nó vô bệnh vô họa đến già, thuận buồn xuôi gió cả đời.”

“Nói ra lời này giống như cô đã bảy tám chục tuổi vậy.” Thập Tam nhìn tôi cười nói.

Tôi bưng chung rượu, nhấp một ngụm, hương vị ngọt ngào mà nồng đậm, có một mùi hương hoa quế thấm vào ruột gan, hỏi: “Đây là rượu gì?”

“Là rượu hoa quế. Dùng nho rừng và hoa quế ủ trong tám tháng. Rất thơm ngon, thích hợp cho nữ tử làm ẩm dạ dày.”

Tôi vừa nghe cậu ta thông thả giới thiệu, vừa tự rót ừng vài chung: “Chua ngọt vừa phải, rất hợp với khẩu vị của tôi.”

Thập Tam cười nói: “Uống vừa thôi, đó cũng không phải trà đầu.” Tôi nói: “Không sao, tôi không dễ say vậy đâu.”

Cậu ta bắt đầu đi lắc đầu, chỉ có thể tùy ý tôi. Tôi nói với cậu ta: “Thập Tam, ngài nói thật đi, có phải ngài muốn có con trai hay không?”

“Có lẽ là vậy.” Cậu ta thở dài đáp: “Con trai không những có thể kế thừa hương khói, còn có thể trông mong nó tạo dựng sự nghiệp.”

“Đúng, trái ngược với nữ nhi, cuộc đời nam nhân có rất nhiều thứ xuất sắc.” Tôi cười nói, “Cứ ví dụ như ngài, chính là lúc bắt đầu hoài bão.”

Ánh mắt cậu ta lóe sáng, hỏi: “Vậy còn cô? Sau này cô muốn làm gì?”

“Tôi?” Tôi kinh ngạc cười: “Tất nhiên là tôi sẽ giúp chồng dạy con rồi.”

Đã từng có dã tâm bưng bưng, theo định mệnh đều đã thay đổi biến mất hầu như không còn.

Cậu ta lắc đầu nói: “Người đặt

“Đó chỉ là xem cho vui thôi.” Tôi cười nói.

“Cô đó, có lẽ nên sinh ra là nam nhi.” Cậu ta thở dài.

Giới tính không có gì quan trọng, nhưng mà thời đại thì nhầm rồi. Tôi cười hỏi cậu ta: “Ngài cho rằng tôi nên là nam nhân sao?”

Cậu ta nhìn tôi suy nghĩ, sau đó nói: “Ta không biết.”

Đang trò chuyện, một thái giám đến bẩm báo: “Gia, Tứ gia đến.”

“Tứ ca? Huynh ấy đang ở đâu?”

“Hồi gia, nô tài đã dâng trà cho Tứ gia ở phòng khách.”

Thập Tam quay đầu nhìn tôi, tôi vội cười nói: “Ngài đi đi. Tôi ở đây một lát rồi đi.”

Cậu ta nói: “Cũng không còn sớm nữa, ta gọi người thu dọn phòng, cô ngủ lại đây một đêm đi. Đỡ phải lần sau nói ta đêm hôm khuya khoắc lại đuổi khách!”

Tôi gật đầu nói cũng được. Cậu ta lại vội vàng đi mất. Tôi lại uống thêm mấy chung rượu hoa quế, cảm thấy khuôn mặt có hơi nóng, liền đứng dậy đi dạo trong vườn của cậu ta. Có a hoàn muốn đi theo cùng, tôi cười xua tay với cô, ý bảo tôi muốn đi một mình, cô nàng liền lui xuống. Điểm ấy ở chỗ Thập Tam thật tốt, người trong phủ đều rất thức thời.

Gió khẽ thổi qua, dường như mùi rượu lại bốc lên đầu, tôi vừa đi vừa xoa huyệt thái dương, biết vậy nên nghe lời Thập Tam không uống nhiều như thế. “Hiện nay tệ nạn ở các nha môn vô cùng kinh khủng. Toàn bộ công việc Đường Quan đều giao cho Ty quan, Ty quan lại đẩy đi, không hề chú ý làm việc!” Là giọng nói của lão Tứ. Tôi đi đến đâu rồi? Bất thành linh lại đến một gian phòng, tôi đứng trên hành lang phía sau, từ cửa sổ rộng mở nhìn vào liền thấy lão Tứ và Thập Tam ngồi đối diện nhau. “Tứ ca đừng tức giận, các nha môn làm việc lè mề, không nhanh chóng kết thúc công việc hoàng a mã đã biết rồi, cũng đã nhiều lần nói rõ lệnh cho các bộ phận, các thủ tục phải xác lập kì hạn nghiêm ngặt, người vi phạm sẽ bị khiển trách.” Thập Tam nói.

“Thập Tam đệ thường theo hoàng a mã ra ngoài, đệ không phải không biết, phần lớn các quan viên nha môn đều ham thích nhàn hạ, làm việc cầu thả qua loa, là hạng người không thể tiến bộ được. Làm việc không tận tâm tận lực cũng thôi đi, đáng giận hơn là thường xuyên tụ tập, kết bè kết đảng, còn kết thù, âm thầm hãm hại nhau, đã nói cái con người Lạc Đức Hồng đó...Thôi quên đi, nhắc tới những người này lại phiền lòng. Vẫn là nói chuyện khác đi.”

Thập Tam cười nói: “Tứ ca chờ đệ lấy mấy vò rượu ngon đến, hai huynh đệ ta vừa uống vừa trò chuyện. Hôm trước hoàng a mã đem giầu ở quốc khố như bảo bối—khi vụ Vương Hữu Quân gian lận được xử lý xong thì thưởng cho đệ mang về hai ngày rồi, đệ lấy ra cho huynh xem.” Nói xong liền ra sảnh.

Tôi đang nhức đầu, lúc cậu ta đi tôi cũng đi. Bước chân xuống hành lang lại bị một người cản lại. Tôi ngẩng đầu nhìn người trước mặt, nói: “Thật xin lỗi, tôi đau đầu, đi nhầm đường.”

Lão Tứ lạnh lùng nói: “Phải không? Ta thấy cô đứng đó nhìn một lúc lâu rồi.”

Tôi nhú mày, xoa xoa hai bên đầu, không để ý đến anh ta. Anh ta lại hỏi: “Lúc này chúng ta nói chuyện cô đã nghe hết rồi sao?”

“Nghe.” Nghe thì sao nào?

“Chuyện đó mà cô cũng nghe được sao?” Anh ta lạnh lùng hỏi.

Lòng tôi bốc lửa, chuyện xấu xa gì mà không nghe được? Khuôn mặt lại giãn ra, cười nói với anh ta: “Nghe không được cũng đã nghe, ngài muốn thế nào?” Chẳng lẽ chỉ vì vài câu nói không phải bí mật kia mà ngài giết tôi diệt khẩu sao?

Bỗng nhiên anh ta nắm cánh tay tôi, tôi cả kinh, chẳng lẽ anh ta muốn giết tôi? Không đến mức như vậy chứ! Một giây sau anh ta lại ôm tôi vào lòng, cúi đầu khẽ ấn lên môi tôi. “Là cô dụ dỗ ta đó.” Khóe môi anh ta mang theo nụ cười như có như không, nhìn tôi nói.

Ác nhân cáo trạng trước! Tôi tức giận trợn mắt nhìn anh ta, anh ta lại dùng ngón tay khẽ vuốt gương mặt tôi, cười hỏi: “Đang nghĩ làm sao để ném ta vào hồ nước sao?” Tôi cười lạnh nói: “Không phải ngài nói tôi dụ dỗ ngài sao? Tôi sẽ làm cho ngài xem.” Nói xong liền ôm lấy cổ anh ta, hôn lên. Nhưng dường như quá dùng sức nên đụng phải hàm răng, đau quá! Thôi, có lẽ tôi phải luyện tập thêm mới có thể làm loại chuyện này. Vừa định buông ra lại bị anh ta mạnh mẽ chiếm trọn đôi môi, lần này anh ta không chỉ chạm vào rồi tách ra, mà cứ gặm mút cánh môi của tôi. Toàn thân tôi cảm thấy tê dại, rất thoải mái, mẹ kiếp suýt nữa thì ngủ. Sau khi kết thúc, anh ta hỏi: “Cô uống rượu à?”

“Uống một chút, có nghe mùi không?” Tôi hơi mơ màng nói.

Anh ta cười nói: “Ta sẽ nếm thử” lại hôn tiếp. Không biết là do uống rượu hay bị anh ta hôn, tôi cảm thấy choáng váng mơ hồ, mí mắt cũng không mở lên nổi. Dường như anh ta phát hiện, đẩy tôi ra, lắc lắc bả vai tôi, nói: “Ta mặc kệ cô say thật hay giả, những gì cô đã làm ban này thì nhớ kĩ cho ta!”

Âm ỉ chết được, cả đi ngủ cũng không cho người ta ngủ. Tôi vung tay gạt anh ta ra, ngồi xuống bậc thềm dựa vào lan can nhắm mắt lại, để đề phòng anh ta lại làm âm ỉ, tôi nói: “Tôi sẽ không chối bỏ. Tôi rất buồn ngủ, để cho tôi ngủ một lát...”

“Cô không thể ngủ ở đây được.” Dường như anh ta đã nói như vậy.

Lúc mơ hồ hình như nghe được tiếng Thập Tam hỏi: “Nàng sao vậy?” Sau đó là giọng nói trầm thấp của anh ta: “Có lẽ là say.”

14. Chương 14

Chương 14: Tên

Sáng hôm sau tỉnh lại, cũng không có di chứng gì của say rượu. Thập Tam không ở trong phủ, tôi sáng khoái tinh thần đi gặp Trắc phúc tấn của cậu ta, cảm tạ việc tiếp đãi, sau đó cáo từ.

Trường Quốc Tử Giám ít khi cho nghỉ một ngày, tôi đáp ứng Lý Hạo cùng ra ngoại thành chơi, kết quả sáng sớm mới trở về tiểu tử này đã bắt đầu khởi binh vấn tội. Tôi nói với cậu ta: cho cậu ta hai lựa chọn, một là im lặng, bây giờ đi; hai là, tôi tìm tiết mục khác, mời cậu ta cứ tự nhiên. Vì thế cậu ta liền trưng ra khuôn mặt dần thối im lặng. Nhưng cậu ta luôn là người mau quên, còn chưa tới nơi đã cười cười nói nói với tôi, tôi cảm thấy cậu ta rất đáng yêu.

Đích đến của chúng tôi hôm nay là Đào Nhiên Đình, ở bên ngoài nội thành Tuyên Vũ, trong ngoại thành Vĩnh Định. Nghe nói là vùng thôn dã vắng vẻ mà đẹp đẽ, là nơi của những văn nhân mặc khách (những người có học, biết văn thơ), sĩ tử các nơi vào kinh đều ở đây. Theo suy nghĩ của tôi thì cùng lắm chỉ có mấy cây liễu già, một vùng cỏ lau và vài hồ nước. Được người ta xem trọng như vậy chủ yếu là bởi vì tất cả những cung điện nguy nga tráng lệ và phong cảnh nước non hùng vĩ đều là khu cấm địa, luôn bị phong tỏa. Bằng không loại địa phương này sao có thể xếp ở trên?

Hóa ra Đào Nhiên Đình là một tòa miếu, gọi là am từ bi, được trùng tu lại năm Khang Hi ba mươi lăm. Bên cạnh am có một đình nghỉ mát, ban đầu gọi là Giang Đình, sau đó mới sửa thành Đào Nhiên. Sau khi vào miếu, chúng tôi được tiếp đãi ở phòng trà, Lý Hạo thấy phong cảnh gần lan can là đẹp nhất, mà bàn chỗ đó chỉ có một người ngồi nên đến tỏ ý được ngồi cùng, người nọ sáng khoái đồng ý.

“Tại hạ Trần Thời Hạ, tên thường gọi là Kiến Trường, xin hỏi đại danh quý tánh của hai vị tiểu huynh đệ là gì?” Sau khi ngồi vào chỗ, người nọ hỏi.

Anh ta khoảng hai lăm hai sáu tuổi, mặc y phục vải màu xanh hơi cũ, cử chỉ phóng khoáng nhanh nhẹn, phong độ nho nhã. Lý Hạo nghe cách nói chuyện của anh ta không tầm thường nên rất có thiện cảm, cười đáp: “Ta là Lý Hạo, đây là ca ca của ta Lý Hàm. Hôm nay Trần huynh tới đây cũng là để du ngoạn?”

Trần Thời Hạ đáp: “Ta chờ người ở đây. Không ngờ lại gặp hai vị.”

“À, vậy sẽ không quấy rầy Trần huynh chứ?” Lý Hạo nói.

“Không đâu. Cùng nhị vị uống trà nói chuyện phiếm, chẳng phải thú vị hơn ngồi một mình khổ đợi hay sao!” Anh ta cười nói, tiếp đó dường như đã thấy người đang đợi, lớn tiếng gọi: “Thanh Trạc hiền đệ, để vì huynh chờ lâu quá đó!”

Tôi ngoảnh lại nhìn người, ặc, đây đúng là một mỹ nam tử ngọc thụ lâm phong nha! Chỉ thấy anh ta vái chào Trần Thời Hạ, nói: “Đệ đến chậm, xin Kiến huynh thứ lỗi.” Về mặt anh ta xấu hổ, nhưng lại khiến Trần Thời Hạ áy náy, vội vàng an ủi nói chỉ là đùa một chút thôi, thật ra cũng không đợi bao lâu cả. Cho đến khi ngồi xuống nói chuyện, chúng tôi mới biết được vị này vô cùng nghiêm túc, mỹ nam tử một sách này lại là người Chính Bạch Kỳ Mãn Châu, gọi là Đạt Lan, Thanh Trạc là tên tự của anh ta.

Anh ta cảm thấy chúng tôi cũng là Bát Kỳ, liền hỏi: “Hai vị là kỳ nào? Họ lão là gì?”

Lý Hạo đáp: “Nhà chúng tôi là hán quân Chính Lam Kỳ.”

Tôi chú ý Đạt Lan chỉ gật đầu tỏ ý đã hiểu, Trần Thời Hạ đã có vẻ mặt xem thường. Ở triều đại địa vị người Bát Kỳ cao hơn người Hán này, cuối cùng tôi cũng cảm thấy cấp bậc của người Hán thấp bé, vào Kỳ, người Hán không tính là người Hán, vẫn coi là người Mãn, người ta tách một người ra, trong tên còn kèm theo một chữ “Hán”, địa vị thấp hơn cả Mãn Mông. Tôi cười nói với Trần Thời Hạ: “Trần huynh không dùng tuổi tác sỏi đời để phân biệt đối xử, sao lại vì xuất thân mà coi thường người ta vậy?”

Trần Thời Hạ ngẩn ngơ, sau đó hỏ thẹn cười nói: “Đúng đúng, Lý huynh đệ nói rất đúng. Loại cổ hủ này chúng ta không nên có! Đừng nói chi, ta làm gì có tư cách xem thường người khác.”

Người này rất có hiểu biết, tôi lại có thêm vài phần thiện cảm đối với anh ta. Lý Hạo và Đạt Lan rất tri độn, còn chưa hiểu hai chúng tôi đang nói cái gì.

Sau đó bốn người chúng tôi lại nói chuyện trên trời dưới đất. Trần Thời Hạ tinh thâm nho học, kiến thức uyên thâm, rất có thể mang lại không khí sôi nổi. Đừng nhìn Đạt Lan là người Bát Kỳ, người này rất thích thú với thiên văn, phong thủy, nói chuyện có chút tác phong của người nghiên cứu kinh thư, nhưng được cái cũng coi là thực tế. Hai người này cũng không đáng ghét. Đặc biệt là Đạt Lan, anh ta cho tôi cảm giác giống anh Mẫn Huy và bạn trai Trung Hòa Thể thời trung học, bộ dạng cũng vui tai vui mắt, tôi nhìn không được cứ nhìn anh ta mãi.

“Ài, kỳ thi mùa xuân này lại trượt, thật có chút chán nản rồi!” Khi Trần Thời Hạ nói về thất bại trong kì thi mới lộ ra vẻ mặt chán chường thất vọng.

Đạt Lan vừa định an ủi đôi câu, không ngờ có người bàn bên lớn tiếng nói: “Mới vừa nghe cách ăn nói kiến thức của vị huynh đài này, đều rất bất phàm, hà tất chỉ vì hai lần thất bại đã nhớ mãi chẳng quên? Không bằng cứ cố gắng lần nữa, ba năm sau nhất định có thể đề tên bằng vàng.”

Chúng tôi nhìn sang bàn bên cạnh, thấy chỉ có hai người ngồi chơi. Người nói chuyện khoảng chừng ba mươi bốn ba mươi lăm tuổi, còn có một chòm râu dê, ăn mặc kiểu nhà văn, phong thái lồi lạc. Mà một vị khác, y phục màu xanh nhạt, áo choàng lụa hoa màu xanh da trời cộc tay, còn là người tối hôm qua tôi vừa gặp... Tứ a ca. Kiểu trùng hợp này khiến tôi không thích. Ánh mắt anh ta nhàn nhạt lướt qua tôi, sau đó liền dời đến người Trần Thời Hạ.

Trần Thời Hạ chấp tay làm lễ nói: “Văn sinh nhất định sẽ cố gắng học ba năm sau tái chiến trường thi, chỉ mong khi đó có thể được như lời tiên sinh đây.”

“Tốt, có chí khí!” Vị văn sĩ kia khen. Tiếp đó đám người này lại chính thức ngồi cùng nhau. Văn sĩ nói mình tên là Chu Tông Thiện, tự là Tĩnh Trai. Mà lão Tứ lại giới thiệu mình họ Ứng, xếp thứ tư. Mặc dù lão Tứ cũng không nhiều lời, nhưng từ dáng vẻ cung kính của Chu Tông Thiện đối với anh ta, mọi người cũng đoán được ai là chủ ai là tớ!

Bọn họ trò chuyện từ cuộc thi khoa cử đến phong cảnh Giang Nam, tôi rất hứng thú với việc gian lận ở trường thi nên liên tục hỏi mấy vấn đề. Trần Thời Hạ trêu chọc: “Chẳng lẽ Lý huynh đệ muốn tự mình làm thử? Thấy người trình độ tài giỏi, nhạy bén hơn người, dường như cũng không cần những thứ đó.”

Tôi cười đáp: “Nhưng trích dẫn kinh điển thật sự không phải là điểm mạnh của ta, nếu có thể đi được đường tắt thì tốt.”

Trần Thời Hạ cười ha hả: “Lý tiểu huynh thật là dí dỏm!” Tôi nói thật mà, bọn họ cười cái gì chứ?

Lão Tứ cũng cười, chỉ là nhếch khóe môi một chút. Ánh mắt hướng về phía tôi truyền thông tin nào đó, nhưng tôi quay đầu đi, giả vờ như không thấy.

Chủ đề câu chuyện lại từ phong cảnh vùng lân cận mở rộng ra. Tôi không hiểu điển cố của hai chữ Đào Nhiên, Lý Hạo nói nhỏ với tôi: “Xuất phát từ câu ‘canh đai cúc hoàng gia nhượng thực, dữ quân nhất túy nhất đào nhiên’ của Bạch Cư Dị. Tiểu tử này quả nhiên là có tiền bối, tôi vỗ vỗ bờ vai cậu ta bày tỏ khích lệ.”

Sau đó, chẳng biết thế nào lại nói đến vấn đề trị thủy. Về phương diện này dường như Đạt Lan rất có ý tưởng, nói rất rõ ràng mạch lạc. Lão Tứ hiển nhiên là rất hứng thú với điều này, cũng tham gia thảo luận.

Đạt Lan nói về sở trường, thao thao bất tuyệt, thần thái phấn khởi, có chút phong độ của anh Mẫn Huy.

Đến khi mọi người bắt đầu ngâm thơ làm phú, tôi chẳng còn hứng thú gì nữa, đến bên cạnh nhìn ra tường thành và lầu quan sát phía xa xa. “Đến bên cây liễu phía sau chờ ta. Đừng làm bộ không nghe thấy.” Không biết lão Tứ đi qua từ lúc nào, thuận tay chỉ một cái rồi bỏ đi.

Được rồi được rồi, tôi thừa nhận, ai kêu tôi sai lầm một lúc để hận nghìn đời chứ. Tùy tiện viện một cớ chuồn đi, vừa rồi cũng không chú ý anh ta chỉ nơi nào, cứ đi một lúc vậy.

Phía sau am đều là đầm lầy lau sậy, những lá cỏ lau vàng sậm vươn lên thân cây, phía trên còn có bông lau, bị gió thu khê thổi qua cứ bay loạn đầy trời như lông vịt. Dần dần đi ra xa, trong đám cỏ lau lặng lẽ không một tiếng người, tôi rất hưởng thụ loại yên tĩnh này. Bỗng nhiên có âm thanh sột soạt, lão Tứ tách đám lau sậy đi tới, vẻ mặt rất không vui: “Chỉ chỗ cho nàng, nàng đi đâu vậy?”

“Ngài chỉ chỗ nào đâu?” Tôi thật sự không thấy.

Anh ta cau mày không tiếng động trách mắng tôi, tôi lại vô tội nhìn anh ta. Đột nhiên anh ta lấy nón của tôi, tôi theo bản năng vươn tay đoạt lại, anh ta lại bắt được cổ tay tôi, kéo tôi vào lòng. Tôi định đứng dậy lại bị anh ta ôm chặt eo, chỉ có thể kê sát lên người anh ta không thể động dậy. Tôi ngẩng đầu kháng nghị, anh ta nấn nhè cầm tôi, hỏi: “Nàng cứ nhìn chăm chăm người ta làm gì?”

“Ngài nói ai?”

“Đạt Lan kia.”

Tôi tự nhiên trả lời: “À, chỉ là nhớ tới một cổ nhân mà thôi.”

Anh ta nhẹ hôn tóc mai của tôi, nói: “Sau này không được nhìn kẻ khác như vậy nữa.”

“Ừ.”

“Cũng không được uống rượu.”

“Được.”

Tôi đáp ứng nhanh như vậy anh ta lại hoài nghi, hỏi: “Khi nào thì nàng lại nghe lời như vậy?”

Tôi nói: “Vậy thì không.” Đúng là bị coi thường!

Anh ta dở khóc dở cười nhìn tôi, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi: “Thiếu niên đi cùng với nàng là ai?”

“Đệ đệ tôi.”

Anh ta hài lòng cười nói: “Nàng có mấy huynh đệ tỷ muội?”

“Ngoại trừ đệ ấy còn có một muội muội.” Tôi cười nói, “Nếu ngài thích, sau này sẽ đưa nàng cho ngài, được không?”

Anh ta cười hỏi: “Bao nhiêu tuổi? Bộ dạng giống nàng không?”

Tôi suy nghĩ nói: “Đẹp hơn tôi. Hình như là...chín tuổi.”

Anh ta thoải mái cười to: “Bây giờ thì thôi, nếu nàng dám chạy trốn ta sẽ lấy con bé để bồi thường.”

“Lần đầu tiên tôi thấy ngài cười như vậy đấy.” Tôi tò mò nhìn anh ta, thật sự là rất mới mẻ.

Anh ta chậm rãi thu lại nụ cười, cúi đầu, ngày càng tới gần. Mắt thấy sắp đụng tới môi tôi, anh ta lại tách ra: “Nhắm mắt lại.”

Yêu cầu đúng là nhiều. Tôi nhắm mắt lại, cảm thấy hô hấp nóng rực của anh ta phất qua khóe môi tôi, lại dời đến gò má, cuối cùng lại nghe được tiếng thở dài của anh ta bên tai: “Nàng phải lớn nhanh một chút.”

Còn lớn hơn nữa? Tôi đã thành lão yêu quái rồi!

Sau này Lý Hạo lại hỏi: “Không biết vị Tứ gia kia là loại người nào? Nhìn phong thái cách ăn nói dường như không tầm thường.” Tôi nói: “À, đó là Tứ a ca.” Cậu ta lại hỏi: “Tứ a ca của phủ nào?” Tôi cười trả lời: “Trong tử cấm thành.” Lý Hạo liền trợn mắt hỏi: “Tỷ biết y?” “Không biết”. Cậu ta còn muốn hỏi tiếp

thì đã bị tôi cắt ngang: “Tò mò chuyện này làm gì? Dù sao cũng chẳng liên quan gì.” Cậu ta biết tiếp tục hỏi cũng không có kết quả, đành phải im lặng.

Mùa thu ở phương Bắc là mùa thoải mái nhất trong năm, nhưng khoảng thời gian tươi đẹp bao giờ cũng ngắn ngủi, vừa qua tháng mười đã bắt đầu có gió lạnh thấu xương.

Bóng dáng của người không liên quan như lão Tứ cũng vậy, không hề xuất hiện nữa. Tôi cũng không tham gia vào vòng lẩn quẩn trong cuộc sống của anh ta nữa, nếu sau này không còn gặp lại cũng chẳng có gì kỳ lạ. Tôi vẫn dựa theo nhịp bước nhất quán trong cuộc sống lúc trước.

Vì tiểu tử Lý Hạo nên cũng có chút việc để làm. Có một lần tôi thấy cậu ta làm đề bài hình học, nhin không được nói: “Đệ tính sai rồi.” Tôi viết đáp án lên giấy, sau đó nói: “Tính không ra kết quả này thì làm lại từ đầu.” Cậu ta bắt đầu phản đối, ngày hôm sau học về liền không thể không khiêm tốn nhờ tôi dạy. Lúc cậu ta đưa tài liệu ra thì đến phiên tôi há hốc mồm, tôi nhìn chằm chằm cuốn sách tựa như tiếng Mãn đó, hỏi: “Có tiếng Hán hay không?” Cậu ta lắc đầu, nhưng lại phiên dịch một cách ừ ừ cạc cạc, hoàn toàn không rõ ý tứ gì. Tôi đành tự mình động thủ, bắt tay phiên dịch cuốn bằng tiếng Anh sang tiếng Trung. Cũng may ngày thường tôi rất rảnh rỗi, ngoại trừ tìm Tiểu Chung học tiếng La Tinh thì cũng chẳng có việc gì để làm, đây cũng được coi là cách giết thời gian rất tốt. Sau đó tôi lại dịch sách đến phát nguyền, cả mùa đông chỉ làm việc này.

Hôm nay Thập Tứ đến đây, thấy tôi chép lại, liền hỏi: “Đây là chữ gì?”

Tôi vẫn cúi đầu, đáp: “Tiếng Anh.”

“Tại sao nàng lại biết cái này?” Cậu ta kinh ngạc hỏi.

“Rảnh rỗi không có việc gì, học ở chỗ cha Dương Di.”

Cậu ta cũng không sinh nghi, chỉ lẳng lặng ngồi xem tôi làm việc. Người này hôm nay lại yên tĩnh như vậy, đúng là kỳ quái. Sau nửa giờ, tôi ngẩng đầu hỏi cậu ta: “Có chuyện gì thế?”

Ánh mắt cậu ta lấp lóe: “Không có gì.” Dù sao cũng quá trẻ tuổi.

Tôi cười nói với cậu ta: “Ngài đó, cần phải học Bát gia nhiều một chút.”

“Học cái gì?” Cậu ta ngạc nhiên hỏi.

Tôi cười đáp: “Lúc ngài ấy nói dối, tôi chưa bao giờ tìm được manh mối trên mặt ngài ấy.”

Cậu ta trở nên lúng túng, không ngồi được bao lâu liền chạy trốn chết. Tôi lười đi sâu nghiên cứu nội tình, có lẽ cũng chẳng quan hệ gì tới tôi.

Ngày nào đó của Tháng Chạp, tôi ngủ gà ngủ gật bên cạnh lò than. Tiểu nha đầu Khởi Vân bên ngoài rón rén đi vào, Hồng Nguyệt Nhi kéo cô nàng khế nói: “Tiểu thư đang ngủ đó. Có chuyện gì thế?” Hai người lại thì thào thì thầm. Tôi xoa xoa mắt, ngáp một cái, hỏi: “Chuyện gì?”

Hồng Nguyệt Nhi thấy tôi tỉnh dậy, liền trả lời: “Có người muốn gặp tiểu thư, đang đợi ở trước cổng.”

“Ai vậy?” Tôi uể oải đứng lên, dùng nước trà súc miệng.

Khởi Vân nói: “Không biết. Người đó nói gặp cô nương, cô nương sẽ biết.”

Điều này cũng khơi mào lòng hiếu kỳ của tôi rồi, nói: “Cho hắn vào đi.”

Khởi Vân đáp trả lui xuống. Chỉ chốc lát sau liền có một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, làn da ngăm đen đi vào sân, trong lòng còn ôm thứ gì đó cao cỡ nửa người. Dựa vào quy củ thì người này không thể vào phòng, nhưng từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ chú trọng điều đó, nói với Hồng Nguyệt Nhi: “Chẳng lẽ muốn ta ra sân nói chuyện với hắn vào mùa đông lạnh lẽo này hay sao? Gọi hắn vào nhà nói chuyện.”

Khởi Vân liền vén rèm lên cho người nọ vào phòng. Cậu ta hỏi Hồng Nguyệt Nhi: “Vị này là Lý tiểu thư.” Hồng Nguyệt Nhi hé miệng cười, chỉ chỉ tôi ngồi trên ghế thái sư đùa với Mẫn Mẫn.

Mặt cậu ta có hơi đỏ, nhưng khôi phục rất nhanh, cung kính nói: “Nô tài thay gia đến tặng lễ vật.”p>

Tôi nhẹ nhàng vuốt ve lỗ tai Mẫn Mẫn, bỏ rơi cậu ta một lát, sau đó nói: “Ba vấn đề. Người tên gì? Gia các người là ai? Đưa đến lễ vật gì?”

Cậu ta cười trả lời: “Nô tài là Chung Bình. Gia sai tiểu nhân đem theo một bức thư, cô nương đọc xong sẽ hiểu.” Nói xong lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy gấp đôi. Hồng Nguyệt Nhi nhận lấy đưa cho tôi, tôi mở ra chẳng nhìn thấy tên ai cả, chỉ có chữ bông lau.

Chung Bình vạch tấm vải mỏng trên thứ đồ ôm trong ngực, hóa ra là một nhành hồng mai cắm trong bình sứ trắng, màu trắng hòa quyện với màu đỏ, cực kì tươi đẹp.

Cậu ta giao bình hoa cho Hồng Nguyệt Nhi, nói: “Gia tiểu nhân nói, hoa mai trong phủ đã nở, mời cô nương sáng mai đến thưởng thức.”

Tôi gật gật đầu nhìn Hồng Nguyệt Nhi, cô liền bê bình hoa tới đặt trên án thư bên cửa sổ. Tôi cất kỹ tờ giấy, nói với Chung Bình: “Người cứ trở về đi. Giúp ta cảm ơn nhã ý của chủ tử nhà người.”

“Vậy sáng mai...” Cậu ta thăm dò hỏi.

Tôi xen vào: “Người trở về nói ta đã biết.”

Có thể cậu ta mới vui vẻ hành lễ lui ra ngoài.

Hồng Nguyệt Nhi cười nói: “Hoa này thật là đẹp mắt. Không biết là vị kia có ý gì?”

Tôi cười không đáp. Ài, buông xuống lâu như vậy, còn tưởng anh ta đã quên, tôi lại quên nhanh như vậy.

Buổi chiều ngày hôm sau, vẫn là tiểu tử Chung Bình lanh lợi đến đón. Ngồi xe ngựa vào phủ, sau đó cậu ta dẫn đến sân nhỏ phía trong. Chung Bình xốc vải rèm thật dày ở nhà chính, đợi tôi bước vào cửa lại buông rèm lui xuống.

Tôi vòng qua bức bình phong vẽ tuyết rơi trên khóm trúc bằng mực tàu, trông thấy lão Tứ cúi người đứng trước bàn sách, trong tay còn cầm bút. Anh ta nhìn thấy tôi liền đặt bút xuống, vẫy tay gọi tôi đi qua. Tôi đến trước bàn, cúi đầu nhìn chữ anh ta viết, khẽ đọc thành tiếng: “Ta bĩ quan lại giả, kì chức xưng trường dân, y thực bất tầm canh, sở học nghĩa dữ nhân. Nhân đương dưỡng nhân nghĩa thích nghi, ngôn khả văn đạt lực khả thi. Thượng bất năng khoan quốc gia chi lợi, hạ bất năng bảo nhĩ chi cơ. Ngã ẩm tửu, nhĩ thực tao, nghĩ tuy bất ngã trách, ngã trách hà do đào.” (đại khái là ý nói về thực trạng quan lại mực rửa thời đó). Chữ rất đẹp, nhưng lấy trình độ của tôi thì vẫn không nhìn ra đẹp chỗ nào. Còn về bài thơ thì thôi, mặc dù có cảm xúc, nhưng không giống như là anh ta làm, vì thế tôi hỏi: “Thơ ai vậy?”

Anh ta điểm lên trán tôi, cười nói: “Kém cỏi. ‘Thực tao dân’ của Âu Dương Tu cũng không biết.”

Tôi nói: “Đúng vậy, tôi không biết một chữ nào cả.”

“Nói hươu nói vượn!” Anh ta cười khiêu trách, sau đó lại hỏi, “Ở nhà trước kia không tập viết theo mẫu chữ sao?”

“Không.” Tôi chẳng bao giờ tĩnh tâm được.

Anh ta liền nhét bút vào tay tôi: “Lại đây, viết vài chữ thử xem?”

“Hay là thôi đi, tôi không viết tốt được như ngài.” Tôi phản đối loại chuyện mất thể diện này.

Anh ta không cho phép tôi cự tuyệt, một tay ôm lấy tôi, một tay nắm lấy tay cầm bút của tôi, hỏi: “Nàng thích câu của ai?”

Tôi thở dài, đáp: “Bạch Cư Dị đi.” Dễ biết.

Anh ta suy nghĩ một lát liền cầm tay tôi viết hai hàng chữ: “Xuân phong đào lí hoa khai dạ, thu vũ ngô đồng điệp lạc thời.” Rốt cuộc là tính tôi viết hay là anh ta viết đây?

Tôi tránh khỏi anh ta nói: “Tự tôi viết là được rồi.” Anh ta liền buông tay ra.

Tôi lấy bút chấm chấm mực trên nghiên, viết hai câu ở chỗ trống: “Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành.” Anh ta mỉm cười ngưng mắt nhìn tôi, tôi cười với anh ta, tiếp tục bổ sung hai câu sau: “Thiên trường địa cửu có lúc tận, thử hận miên miên vô tuyệt kì.”

“Nàng!” Anh ta nhìn thấy liền trừng mắt nhìn tôi.

“Là ngài tự chọn bài này mà.” Bạch Cư Dị nhiều thơ như vậy, người nào đó lại khiến anh ta cố tình chọn bài bi thảm đến vậy? Tôi nói: “Mặc kệ ý nghĩa thế nào, không phải chỉ nhìn chữ thôi sao? Cứ bàn về chữ là được rồi.”

Giọng điệu anh ta cứng đờ, nói: “Vậy thì nói về chữ, vô cùng thâm thúy, cực kì gay go.”

Tôi bất mãn nói: “Dùng từ khắc nghiệt vậy sao? Tốt xấu gì ngài cũng phải nhẫn nhịn một chút, đưa ra lời bình an ủi một chút, tỷ như ‘nét chữ cứng cáp’ cũng được.”

Anh ta nhúu mày nói: “Tay ngài phá nét chữ, còn muốn ta nói gì nữa chứ? Trở về phải nghiêm chỉnh bắt chước bản mẫu của các danh gia mới tốt.”

Tôi vội xua tay nói: “Tứ gia ngài tha cho tôi đi!”

Anh ta vừa nghe lại không nhịn được bật cười, nhìn tôi nói: “Đừng gọi Tứ gia Tứ gia nữa, nghe khó chịu lắm.”

Không phải người ta đều gọi thế sao? Tôi cau mày hỏi: “Vậy gọi là gì?”

“Gọi tên.”

Tôi ngó người một lát, sau đó ngẩng đầu hỏi: “Ngài tên gì?”

Anh ta không nói một lời nhìn chòng chọc tôi cả buổi, cuối cùng lấy một tờ giấy mới, viết lên hai chữ “Dận Chân”, đưa cho tôi.

Tôi hỏi: “Đọc thế nào?” Anh ta liền đọc một lần cho tôi nghe.

Nếu đã hỏi một người, không bằng hỏi luôn tất cả, vì thế lại hỏi anh ta, lão Bát, lão Cửu, lão Thập, Thập Tam, Thập tứ tên là gì.

Anh ta viết từng tên một. Tôi cười nói: “Tôi thích nhất tên của Thập Tam.”

Anh ta hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì hai chữ này tôi biết.” Tất cả những người khác đều là chữ ít gặp. Tôi chỉ vào tên của Thập Tứ, nói: “Hóa ra Thập Tứ tên là Dận Trinh.”

Anh ta kéo tờ giấy ném vào chậu than.

Tôi cười nói: “Nói đến Thập Tứ, tôi cảm thấy gần đây ngài ấy có điểm kì lạ.”

“Mấy ngày nay Thập Tứ đề liên tục có việc vui, đương nhiên là không giống với mọi ngày.”

“Hả? Việc vui gì?” Tôi tò mò hỏi.

Anh ta bình thản đáp: “Ba tháng trước đệ ấy vừa mới lấy được Lâm nhi, hai ngày trước hoàng a mã lại chỉ hôn cho đệ ấy lấy nữ nhi của Hình Bộ Thị Lang La Sát làm phúc tấn, mùa xuân sang năm thành thân.”

“Vậy thật đúng là việc vui rồi.” Tôi cười nói. Không ngờ động tác của tiểu tử Thập Tứ này cũng nhanh quá, hơn nữa một lần đã có con trai, không để cho Thập Tam có trước. Nếu ngày đầy tháng nữ nhi của Thập Tam đã tặng quà rồi, có phải cũng nên tỏ ý với cậu ta một chút không?

Lão Tứ vỗ mặt tôi, hỏi: “Nghĩ gì thế?”

“Tôi đang suy nghĩ, hiện tại ngài có mấy đứa nào rồi?” Tôi ngửa đầu hỏi.

Động tác của anh ta ngừng lại một lát, sau đó trả lời: “Hai.”

Tôi lại hỏi: “Có mấy phụ nhân?”

“Nàng thật muốn biết?”

“Rất tò mò.” Tôi cười nhìn anh ta nói.

“Hai người nàng đã gặp qua.” Tôi nghĩ nghĩ rồi cười nói: “Vậy cũng không tính là nhiều.” Anh ta ôm chặt tôi, nói khẽ: “Ta có thể lý giải là nàng đang ghen hay không?”

Tôi tựa vào lòng anh ta, nói: “Tùy ngài.”

15. Chương 15

Chương 15: Ngày cuối cùng của thời niên thiếu

Tháp Lạt Ma trên đỉnh núi của đảo Quỳnh Hoa không khác gì nhiều so với ba trăm năm sau, dưới ánh nắng mặt trời vào đông rất chói mắt. Tôi đứng trên đài cao, nhìn đám người mờ ảo trên bề mặt Thái Dịch Trì đóng băng rộng lớn. Trên mặt băng, hơn một nghìn binh sĩ bất kỳ đang thi đấu, có lều ném bóng, có diễn tập bắn cung trên băng, còn giả thành động tác của ‘đại hạt tử’, ‘kim kê độc lập’, ‘Na tra nháo hải’, ‘song phi yến’, ‘thiên cân trụ’...—tôi thấy giống như biểu diễn trượt băng nghệ thuật. Người Mãn Châu quyền quý, hoàng thân quốc thích ngồi đây trên khán đài được lập nên ở bên hồ. Xa xa vẫn còn thấp thoáng thấy được trang sức màu vàng của hoàng đế ngồi vào bàn.

Tôi bị Bát phúc tấn bằng một câu “mang muối xem băng” không cho cự tuyệt lừa gạt đưa đến đây, thưởng thức biểu diễn đồ sộ trên băng, không thể nói là không hưởng thụ. Nhưng tôi vẫn muốn cùng Lý Hạo đến đầm nước băng đầy xe hơn, bởi vui chơi quan trọng nhất vẫn là thoải mái.

“Bốp bốp bốp” Hồng Nguyệt Nhi bên cạnh ra sức vỗ tay, khuôn mặt không biết bởi vì hưng phấn hay rét lạnh mà đỏ rực lên. Cô nàng cũng giống tôi, bị nhân tiện đưa theo làm người đứng xem, nhưng xem ra cô nàng dễ thích ứng hơn tôi.

“Lý Hadm.” Lão Bát mang theo tùy tùng và các huynh đệ đi tới, tôi vội vã đứng dậy hành lễ.

Anh ta cười nói: “Đã lâu không gặp. Dường như đã đổi tính rồi nhỉ.”

Tôi dè dặt cười, cúi đầu.

“Nàng đang giả vờ giả vẹt đấy.” Bỗng nhiên lão Thập thốt lên một câu.

Tôi ngẩng đầu nhìn lão Thập, ánh mắt cậu ta rạng rỡ, cảnh giác nhìn chằm chằm tôi. Tiểu tử này cũng thật là! Giống như tôi là người ngang tàng bạo ngược, bất cứ lúc nào cũng có thể nhào đến cắn cậu ta không bằng. Tôi chỉ nhìn cậu ta cười cười, lại gật đầu chào lão Cửu bên cạnh.

Nhìn sang bên trái nữa, Thập Tứ đứng im lặng. Chỉ có cậu ta, trong mắt không hề có ý cười.

Tôi mỉm cười với cậu ta, muốn hỏi tình hình con của cậu ta, nhưng cậu ta lại dời tầm mắt đi hướng khác. Lão Bát hỏi: “Sao không đến chỗ ta chơi?”

“Bát gia ngài bận bịu nhiều việc, không tiện quấy rầy.” Bài học lần trước còn chưa đủ sao? Tôi còn dám đi mới là lạ.

Anh ta cười nói: “Cô đừng nói như vậy, ta rất chua xót.” Sau đó anh ta lại dè dặt âm thanh nói: “Đã là ‘đồng phạm’, còn trốn tránh được sao?”

Anh ta còn dám nói! Tôi tức giận lườm anh ta, anh ta lại làm như không có việc gì cười: “Tiết mục hôm nay thế nào? Ở Thịnh Kinh có xem bao giờ chưa?”

Lão Cửu, lão Thập và Thập Tứ dường như đang nói chuyện gì đó, cũng không nghe thấy chúng tôi nói cái gì. Tôi thở ra một hơi, cười nói với anh ta: “Tôi có gì mà trốn chứ?” Sau đó xoay người hướng về phía hồ băng: “Trước kia đã xem rồi, sao có thể so bì với khí thế hoàng gia được.”

Anh ta khẽ thở dài: “Khí thế thì thế nào...” Có lẽ vì cho rằng tôi không nghe thấy, anh ta lập tức thay đổi loại giọng điệu nhẹ nhàng, chỉ vài bóng người phía nam nói: “Đệ đệ cô ở bên kia.”

“Lý Hạo?” Tôi ngạc nhiên nói, “Nó ở bên đó làm gì?” Nếu như Lý Hạo tới, nhất định là Thập Tứ kéo nó tới, vậy tại sao lại không đi cùng với bọn họ.

“Ban này gặp Dung Huệ, con bé làm âm ỉ muốn chơi đùa cùng đệ đệ cô.” Anh ta đáp.

Tôi dôi mắt nhìn lại, vẫn không thể phân biệt được mấy bóng người màu đen đó. Lúc này lại nghe được giọng nói của lão Thập được cho là đã ép đến mức thấp nhất: “Thập Tứ, diễm phúc của đệ cũng không ít nha! Nha đầu bên cạnh nàng cũng không tệ, sau này cưới nàng vào cửa, hai chủ tử nô tài này cũng đủ cho đệ hưởng thụ rồi!” Vừa nói vừa bốn cọt ngấm Hồng Nguyệt Nhi.

“Thập Ca!” Thập Tứ vội la lên, lại có chút lúng túng và hoảng hốt nhìn tôi.

Hồng Nguyệt Nhi nắm lấy tay áo tôi hơi run rẩy, không biết là tức giận hay e lệ. Lão Thập ơi! Lời nói của ngài quá thực tế, quá trắng trợn rồi! Tôi thảm than, an ủi vỗ vỗ tay Hồng Nguyệt Nhi.

“Chuyện gì vậy?” Giọng nói Bát phúc tán dịu dàng lại cởi mở đúng lúc chen vào.

Lão Bát cười nói với phu nhân: “Nàng vừa đi đâu vậy? Còn chưa hết cảm đã chạy lung tung rồi.” Bát phúc tán cũng cười: “Thiếp đi thỉnh an các tẩu tử. Không người ta lại nói mình chẳng biết cấp bậc lễ nghĩa.”

Lão Bát cười lắc đầu. Bát phúc tán còn nói: “Vậy mà không thấy Tứ tẩu, nghe nói không được khỏe. Trắc phúc tán Lý Thị cũng không tới, hơn hai tháng nữa tỷ ấy cũng sinh rồi, mang một bụng to đi cũng khó khăn.” Cô ấy xoay về phía tôi bĩu môi nói: “À, chính là người ngồi gần chỗ với Lý Hàm lần trước đấy.”

“Ta nhớ rồi.” Lão Bát nói.

Cuộc biểu diễn lúc này cũng kết thúc. Những binh sĩ đều tuần tự rời khỏi mặt hồ.

“A, bọn họ đi rồi. Chúng ta vào chơi thôi.” Bát phúc tán hô lên, lôi léo trượng phu đi. Trước khi đi hỏi tôi: “Lý Hàm, muội không đi sao?”

Tôi khoát tay: “Không, muội không đi đâu, sợ ngã lắm. Tỷ không cần phải để ý đến muội.”

Bọn họ đi rồi, mấy người khác đương nhiên cũng rời đi. Tôi kêu lên: “Thập Tứ gia, xin đợi một chút.”

Thập Tứ không ngờ tôi sẽ gọi cậu ta lại, đứng ngây ngốc bất động. Lão Cửu lão Thập cười đẩy hẳn một cái, sau đó đuổi theo đám người của lão Bát. Hồng Nguyệt Nhi cũng lui xa ra, tôi cũng để tùy cô nàng.

Rất lâu sau rốt cuộc cậu ta cũng nói: “Nàng thật sự sẽ không đi trượt băng sao? Ta thấy Lý Hạo chơi rất vui.”

Tôi cười lắc đầu: “Không đâu.” Phàm những trò thể thao, không mấy thứ có thể làm khó được tôi. Trước kia bởi vì thấy tư thế trượt băng nghệ thuật tuyệt đẹp, lại rất vui nên tập một chút. Mùa đông ở Thịnh Kinh dài hơn trong kinh, băng tuyết cũng dày hơn, tôi với Lý Hạo vẫn thường chơi đủ trò. Nhưng ở đây, tôi thật sự không có hứng thú biểu diễn trước mặt bọn họ. Tay vịn lan can đã tê rần, tôi liền há miệng thổi khí xoa tay vài cái.

Thập Tứ nhú mày nhìn tay tôi nói: “Cả bao tay cũng không cần sao? Tay nàng đông cứng rồi kìa!”

“Tôi đâu có yếu đuối như vậy.” Tôi cười nói, “Nói về tiểu a ca của ngài một chút đi! Có được con trai cũng không mời tôi uống rượu!”

Cậu ta nghe xong cũng không nói gì, chỉ nhìn vài bóng người thư thót đang chuyển động trên mặt băng.

Tôi lấy ra cái khóa trường thọ cho cậu ta: “Tặng cho con trai ngài. Chúc bé thông minh khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi.”

Cậu ta nhận lấy, sau đó vẫn đứng ngẩn người. Tôi nói: “Chuyện này cho qua, nhưng rượu mừng sang năm cũng không thể không mời nha.”

Thân hình cậu ta cứng đờ, cắn răng nói: “Nàng thật sự muốn uống ly rượu mừng này?”

Tôi định nói tiếp, đã thấy trên mặt băng phía xa xa dường như có điều gì khác thường, mấy bóng người lùn đi một chút, toàn bộ đều bất động. Dường như có một bóng dáng màu vàng đứng ở đó.

Về mặt Thập Tứ trình trọng, nói: “Nàng đợi ở đây, ta đi nhìn xem.”

Cậu ta vội vàng rời đi, tôi liền ngồi xuống uống trà nóng yên lặng chờ đợi. Xem tình hình này cũng không giống như xảy ra đại sự gì, nếu không xung quanh cũng sẽ không yên lặng như thế. Ước chừng nửa giờ sau, đám người lão Bát về mặt quý dị quay trở lại, duy chỉ không thấy Thập Tứ nữa.

“Thập Tứ đâu?” Tôi hỏi lão Bát.

“Bị hoàng a mã triệu đến Duyệt Tâm điện rồi.” Anh ta bình thản đáp.

Tôi nghĩ ra mùi vì bất thường trong lời nói của anh ta: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vẫn là lão Thập đoạt lời trước: “Hoàng a mã chỉ hôn cho Dung Huệ rồi.”

“Thật sao? Đối phương là ai?” Một cô nhóc tám tuổi, chờ đến lúc cô xuất giá còn ít nhất năm sáu năm nữa, hiện tại đã chỉ hôn thì thật là quá sớm. Nhưng chỉ vì điều này thì bọn họ cũng không đến mức như vậy chứ!

Về mặt lão Bát quái dị nói: “Là đệ đệ cô, Lý Hạo.”

Tôi nháy cũng không nháy mắt nhìn chòng chọc anh ta cả buổi, cuối cùng cũng có phản ứng: “Tin này là thật sao? Tôi không nghe lầm chứ?”

Lão Thập nói: “Ý chỉ một lát nữa sẽ đến nhà cô, còn có thể giả sao?”

Nhanh vậy sao? Năng suất thật cao nha! Nhưng ai có thể nói cho tôi biết chuyện kỳ lạ này rốt cuộc là xảy ra thế nào không?

Bát phúc tán cười nói với tôi: “Ha ha, lần này thành thân thích rồi.”

Lão Thập cười cổ quái: “Bát tẩu, nàng sớm muộn gì cũng là người nhà chúng ta, lần này thì tốt rồi, thân càng thêm thân.” Nghe xong lời này, lão Cửu cười trộm, lão Bát và vợ nhìn nhau, cũng cười lên.

Tôi không để tâm đến lời của lão Thập, chỉ nghĩ đến tổ hợp kỳ dị của Lý Hạo và Dung Huệ. Một người mười lăm một người tám tuổi, tiểu hài tử sắm vai vào cùng một nhà. Nhưng mà năm sáu năm sau có lẽ cũng thế, lúc Lý Hạo tròn hai mươi tuổi sẽ thành thân, đối với nó cũng có chỗ tốt. Không cần phải lo lắng gia thế bối cảnh của Dung nha đầu, tôi cũng coi như là hài lòng với đứa em dâu này.

“A, tứ ca.” Chợt nghe lão Cửu kêu lên.

Tôi mới từ trong thế giới của bản thân trở lại hiện thực, ngẩng đầu nhìn thấy anh ta liền mỉm cười. Dù sao cũng đã có quan hệ mơ hồ với nhà bọn họ, nhiều hơn cũng không sao cả.

Về mặt của anh ta vẫn yên tĩnh, ánh mắt dịu dàng hơn nhiều.

Đám huynh đệ bọn họ kêu hô ca ca đệ đệ một hồi, rốt cuộc cũng chào hỏi xong xuôi. Lão Tứ hỏi: “Các đệ vừa nói gì mà hứng thú vậy?”

Lão Bát cười nói: “Không có gì. Chỉ là hôn sự của Dung nha đầu thôi.”

Lão Thập nói: “Tứ ca huynh cũng thấy rồi, Dung nha đầu kia đâu có biết xấu hổ là gì! Hoàng a mã chỉ nói đùa với nó vài câu, nó lại chỉ vào người ta nói, trưởng thành sẽ gả cho hần! Chắc chắn, rõ là...” Cậu ta lại chỉ chỉ tôi nói: “Tiểu tử gặp phải nó, chính là đệ đệ nàng.”

Lão Tứ lại nhìn về phía tôi, trong mắt tràn đầy ý cười, trong nháy mắt tôi liếc mắt ra hiệu với anh ta, cũng không quần anh ta có hiểu hay không, liền cúi đầu. Anh ta nói: “Dung Huệ thẳng thắn đáng yêu, hoàng a mã thích con bé ở điểm ấy.”

“Thẳng thắn như nó vậy, không phải không biết xấu hổ thì là cái gì!”

“Thập đệ...” Lão Bát vừa bực vừa buồn cười.

Tôi thật sự nhịn không được, cũng cười nói: “Đúng, muốn thẳng cũng phải giống như Thập gia ngài mới gọi là thỏa đáng.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lão Thập vừa lòng cười với tôi. Lời của tôi xác thực là không phải chậm chọc cậu ta, cũng cười với cậu ta.

Nhưng những người khác thì không cho là như vậy, đều đang nhìn cậu ta như nhìn trò cười. Ài, con người luôn luôn suy nghĩ lời nói đến mức cao thâm.

Tôi thấy có cơ hội, kiếm cớ rời khỏi đám người này. Lúc đến đầu bậc thang, anh ta từ phía sau vươn tay ra, ôm lấy tôi, hôn vành tai tôi, nói: “Sau này bớt đi cùng với đám người của Bát đệ đi...” Tôi xoay người, nói khẽ bên tai anh ta: “Tối ngày mai nhớ đến.”

“Nàng muốn làm gì?” Anh ta hỏi.

“Có đồng ý hay không tùy chàng, trễ hẹn không đợi.” Nói xong đẩy anh ta ra, đi xuống khán đài.

Trăng đêm nay thật sáng, ánh sáng trong suốt rơi trên vạn vật. Băng tuyết phản chiếu vào ban đêm lại càng giống như mộng ảo.

Tôi và lão Tứ mặc áo khoác dày cộm đứng trên mặt băng. Anh ta cười hỏi: “Nàng kéo ta tới nơi này để ngắm trăng sao?”

Tôi đáp: “Không. Ta muốn trượt băng.”

“Không phải nàng không biết sao?” Anh ta ngạc nhiên hỏi, “Hôm qua cũng không thấy nàng trượt băng.”

Tôi cười cười, liền thay giày trượt băng. Giày trượt băng ở thời đại này làm bằng cọc gỗ và thiết, đáy giày rất cứng, tôi thay đổi một chút, ít nhất có thể làm động tác hơi khó khăn. “Cầm giúp tôi.” Tôi cởi áo khoác đưa cho anh ta. Vì để dễ dàng vận động, tôi chỉ mặc áo ngắn đến thắt lưng, phía dưới là quần dài, có hơi giống như quần váy.

Anh ta cả kinh nói: “Nàng mặc ít vậy sao!”

Chân tôi khẽ đạp, nhẹ nhàng trượt ra, cười với anh ta: “Chàng hãy chờ xem” Tôi thay đổi chút động tác trước đây, gia tăng vũ đạo, trượt và xoay tròn. Giảm bớt động tác nhảy là vì trang bị không cho phép, mà trình độ của tôi cũng không phải là giỏi, cho nên chỉ nhảy hai lần. Cả một lần biểu diễn cũng không quá ba phút, cuối cùng xoay tròn tại chỗ để kết thúc.

Tôi thở hổn hển về bên cạnh anh ta, nói: “Áo khoác của ta. Mới một lát đã lạnh thế này rồi.”

Bỗng nhiên anh ta lại vứt áo khoác lông của tôi đi, “Chàng làm gì vậy!” Không đợi tôi kêu xong, anh ta đã kéo tôi vào lòng, dùng áo khoác của anh ta vây lấy tôi. Đường viền lông chồn bao lấy cổ tôi, tôi ngứa đến khó chịu, muốn tránh ra. Nhưng cánh tay anh ta lại bóp chặt lấy thắt lưng tôi, tôi chỉ có thể ngửa nửa thân trên ra sau.

“Nhất định là ông trời phái nàng tới cám dỗ ta!” Anh ta nói xong liền hôn xuống.

Tôi cười tránh đi: “Vậy chàng thích không?”

Anh ta thâm sâu nhìn tôi nói: “Thích.”

“Chàng thích ta ở điểm nào?” Tôi rất nhàm chán hỏi.

Anh ta không cần suy nghĩ đáp: “Nàng rất đẹp.”

Tôi sờ sờ mặt mình, cười nói: “Phải không? Ta cũng không hài lòng với khuôn mặt này cho lắm.”

Anh ta nở nụ cười: “Quên nói ta còn thích vẻ trơ tráo của nàng nữa!”

“À, vậy ta nhìn trúng chàng ở điểm nào đây?” Tôi trầm ngâm nói.

Anh ta rất thích thú nói: “Nói thử xem, ta cũng muốn biết.”

Tôi ôm eo anh ta, kể từng cái một: “Ừm, gia thế chàng rất được, có quyền thế, có tài sản, chắc là chàng có tiền chứ?”

Anh ta gật đầu nói: “Cứ coi như là bất tận.”

Vì vậy tôi gật đầu nói tiếp: “Bộ dạng cũng không tệ, chỉ là không bằng Thập Tam.”

“Muốn làm ta tức chết sao.” Anh ta nâng cằm tôi lên.

Tôi suy nghĩ lại nói: “Ta còn thích cách nói chuyện cay độc của chàng.”

“Như nhau.” Anh ta in lên môi tôi, nhẹ mút hôn.

Tôi dựa vào lòng anh ta, thừa nhận đáp trả. Sau đó tôi biết được, hôn môi đúng là việc rất dễ chịu.

Chìa tay thử nước ấm, được rồi. Tôi bước vào bồn tắm, điều chỉnh tư thế cho thoải mái, nói với Hồng Nguyệt Nhi: “Ta muốn ngâm nước một lát, em ra ngoài đi.” Cô liền dọn dẹp y phục tôi đã thay ra bên ngoài.

Được ngâm trong nước ấm, lỗ chân lông toàn thân đều giãn ra, thật thư thái! Người ta mùa đông chỉ lau mình, tôi lại làm một cái bồn tắm gỗ lạ thường, giống như ngồi trong phòng tắm hơi, một lần dùng là phải đến hơn mười thùng nước nóng.

Ài, xem ra vẫn là Lục Dĩnh nói đúng, tôi chính là một Quý tộc cả người đều là tật xấu của giai cấp tư sản mục nát, xa xỉ đến tận xương tủy, nhưng lại cho rằng bản thân mình thích ứng được trong mọi hoàn cảnh. Không biết lúc tôi nghèo vất vả chạy ra nước thì sẽ sống qua ngày thế nào đây.

Lặn cả người xuống nước, ngăn cách toàn bộ âm thanh bên ngoài, từ từ thở khí còn trong phổi, cho đến lúc lồng ngực thiếu hơi khó chịu mới nổi lên. Cũng không ngờ tôi mới ngoi lên liền nhìn thấy cảnh thế này.

“Thiếu gia, người không thể vào!”

Sau đó, cửa phòng liền bị mở ra. Một luồng hơi lạnh lướt qua bờ vai trần trụi, làm tôi không nhịn được rùng mình một cái. Lý Hạo giống như trâu điên xông tới, lúc này lại giống như con tò te đứng không hề nhúc nhích, chỉ trợn mắt nhìn tôi.

Tôi lau những giọt nước không ngừng nhỏ xuống trên mặt, híp mắt hỏi: “Đệ muốn tắm chung với ta sao?”

“Không, không...” Cậu ta ghen đỏ mặt nói.

“Vậy còn không mau cút ra ngoài!” Tôi lạnh lùng trừng mắt nhìn cậu ta.

Cậu ta lập tức tông cửa xông ra ngoài, đến gian ngoài dường như lại đá cái ghế tựa.

Tiểu tử này bị làm sao vậy? Hai ngày qua cũng không thấy cậu ta, chẳng biết lại nổi điên cái gì? Bị cậu ta làm ầm ĩ như vậy, tôi cũng không còn tâm tình ngâm nước nữa. Lau người qua loa rồi mặc áo ngủ, lúc ra ngoài sảnh thuận tiện khoác thêm áo vải bên ngoài.

Lý Hạo vẫn còn đỏ mặt, ngồi bên cạnh bàn trà, thấy tôi ra liền đứng lên. Hồng Nguyệt Nhi bưng tới cho tôi một chén nấm tuyết, cho cậu ta một cốc trà.

Tôi gõ gõ bàn nói “Buổi tối đừng uống trà đặc, hình như có sữa bò, lấy cho đệ ấy một cốc.” Tuổi này phải uống nhiều sữa mới cao lớn được.

Sau khi Hồng Nguyệt Nhi rời khỏi, Lý Hạo cúi đầu gọi: “Cao Lăng.”

“Sao?”

“Cao Lăng..” “Nói đi, ta nghe đây.” Tôi Dừng thìa khuấy canh nấm tuyết.

Cuối cùng cậu ta cũng ngẩng đầu, nhưng chỉ lặng lẽ nhìn tôi.

“Sao vậy?” Tôi không nhịn được cười nói, “Chuyện của đệ và Dung Huệ đã định rồi, có lẽ sau này để tránh nghi ngờ, không thể chơi đùa cùng nàng nữa rồi.”

Cậu ta xoay mặt đi nói: “Đệ không cần nàng.”

Tôi vỗ xuống đầu của cậu ta, nói: “Loại tâm tư này đệ nghĩ cũng đừng nghĩ! Tỷ thấy hai người rất xứng.” Đối với tiền đồ của đệ cũng rất có lợi. Câu toan tính phía sau tôi không nói ra miệng.

Cậu ta “Ai ôi” một tiếng, sau đó lại ngẩng ngốc nhìn tôi, một lát sau mới nói: “Tỷ, đệ...”

Tôi đợi cậu ta nói tiếp, nhưng cậu ta lại từ từ đứng dậy, đi tới ngưỡng cửa: “Đệ về phòng, tỷ ngủ sớm một chút.”

Rốt cuộc là cậu ta đã xảy ra chuyện gì? Chẳng kể phản nghịch đến?

Thôi, nghĩ cũng chẳng nghĩ được gì. Tôi gấp một cái, nghe lời cậu ta đi ngủ.

Mùa đông buồn chán ở Bắc Kinh cuối cùng cũng qua đi, tôi lại bắt đầu phi ngựa ra vùng ngoại ô. Vì trình độ bắn tên đã nâng cao rất nhiều, nhân tiện mang theo cả cung tên, nếu vận khí tốt còn có thể bắt được thỏ rừng hay gì đó. Thỉnh thoảng Lý Hạo sẽ đi cùng tôi, may mà cậu ta vẫn giống lúc trước, đêm kỳ quái đó kết thúc đưa đến mùa xuân năm Khang Hi bốn mươi ba.

Hôm nay vừa định ra ngoài, lại ngoài ý muốn đụng phải Thập Tứ tới chơi. Tôi chỉ có thể tạm gác lại kế hoạch ra ngoài, mời cậu ta vào nhà mời trà.

Tôi hỏi: “Ngày mai là ngày trọng đại của ngài, sao lúc này lại đến đây?”

Năm nay cậu ta đã mười bảy tuổi, cũng nên đặt dấu chấm hết cho thời niên thiếu lông bông trước kia rồi. “Ta muốn gặp nàng nên tới đây.” Cậu ta bình tĩnh nói.

Tôi nói: “Hôm nay ngài không đến, ngày mai cũng có thể gặp mặt. Tôi sẽ đi dự lễ.” Hôn lễ của cậu ta được cử hành ở phủ đệ mới, nếu là ở trong cung, tôi có muốn uống rượu mừng cũng không thể.

Cậu ta nhìn tôi, muốn nói lại thôi.

Tôi không chịu được loại ánh mắt này của cậu ta, đành phải nói: “Được rồi, nếu như ngài không muốn tôi đi, tôi không đi là được.”

Cậu ta lập tức nói: “Ta không muốn nàng đi.”

“Tôi hiểu.” Tôi thầm than một tiếng, nghĩ thầm, rốt cuộc cũng không cách nào thực hiện lời hứa trước kia! Hai buổi hôn lễ của cậu ta, một lần tôi cũng không thể tham dự, mà hôn lễ của tôi sau này, nhất định là hẳn cũng sẽ không đến. Nếu tôi không muốn làm nữ nhân của cậu ta, mà cậu ta lại tuyệt đối không bằng lòng làm bằng hữu của tôi, như vậy thì quan hệ của chúng tôi chỉ có thể dừng ở đây thôi.

Cậu ta lôi một con hồ ly trắng lông mềm như nhung trong túi vải đưa cho tôi, nói: “Hồ ly săn được lúc đi săn đông, ta sai người nhốt vào lồng, quên đưa cho nàng.”

Đây đã là mùa xuân, vậy mà cậu ta mới đưa cho tôi? Thôi, dù sao mùa đông năm nay cũng có thể dùng đến, cậu ta cũng có lòng, không nên kích động cậu ta. Vì thế tôi cười nhận lấy, nói: “Cảm ơn.” Vuốt vuốt cảm giác cũng không tệ, chẳng trách người ta đều nói nữ nhi đều thích món đồ chơi lông mềm.

Tôi đã lấy rồi, cậu ta vẫn không buông tay, tôi liền dùng sức giật lấy. Cậu ta lại đột nhiên buông tay, hai cánh tay ôm chặt lấy tôi.

Tôi giãy giụa hai lần, chẳng những không có hiệu quả mà còn bị cậu ta ôm chặt hơn. Cằm của cậu ta đè nặng lên vai tôi, hơi thở hỗn loạn thổi bên gáy làm tôi ngứa ngáy vô cùng.

Tiểu tử này quả thật là đáng đánh đòn! Trực giác tôi định thâm độc giẫm lên mu bàn chân cậu ta, lại nghe giọng nói hơi khàn của cậu ta: “Dừng nhúc nhích....chỉ một lát thôi, xin nàng!”

Được rồi, dù sao cũng chỉ một lát, cũng chỉ là một cái ôm mà thôi.

Cậu ta biết điều cũng không làm gì khác nữa, ôm tôi một lát liền buông ra. Cuối cùng cậu ta hỏi tôi: “Nàng còn muốn nói gì với ta hay không?”

Tôi thả lỏng gân cốt bị sức lực thô bạo của cậu ta làm đau nhức, nói: “Dịu dàng với tân nương tử một chút.”

Cậu ta nhắm mắt lại, cầm tay tôi, khẽ hôn xuống mu bàn tay, nói: “Như nàng mong muốn.”

16. Chương 16

Phần 3

Chương 16: Tuần trăng mật

Đưa tiễn người rời khỏi kinh thường thường đều ở trên cầu ngoài cửa Chương Nghi. Ở đầu cầu có một đoạn đường cho ngựa, quán rượu quán trà hai bên san sát, hành lang phía trên bên ngoài cửa tiệm buộc gia súc, hành lang phía dưới đầy xe ngựa xe kéo. Trong không khí mơ hồ có mùi hôi thối của phân nước tiểu của súc vật, cùng với bụi đất vàng do xe cộ qua lại, vô cùng hỗn độn.

Tôi và Lý Hạo giao ngựa cho người làm trong tiệm, đi lên lầu hai. Ở căn phòng đầu phía đông gặp được Trần Thời Hạ và Đạt Lan đang ngồi đối diện. Lý Hạo ôm quyền cười nói: “Kiến Trường huynh, Thanh Trạc huynh, chúng ta đến chậm.”

Trần Thời Hạ nhìn nhìn tôi, chần chờ một lát liền đứng dậy nắm tay Lý Hạo, cười nói: “Đâu có, là chúng ta tới sớm! Lý, ặc, Lý cô nương, mời ngồi.”

Đạt Lan không bình tĩnh được như anh ta, sững sờ nhìn tôi thật lâu. Tôi cười với anh ta, anh ta lại đỏ mặt dời tầm mắt.

Lý Hạo nâng chén nói: “Kiến Trường huynh lần này đi, không biết ngày nào gặp lại. Chúng ta lấy trà thay rượu, chúc huynh thuận buồm xuôi gió. Đợi lúc huynh trở về nhất định sẽ chuẩn bị rượu ngon tẩy trần cho huynh.”

Trần Thời Hạ cũng nâng chén lên, nói: “Được, chúng ta cùng uống chén này.”

Bốn người chúng tôi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch nước trà chua chát trong ly của mình. Sau khi ngồi xuống, Trần Thời Hạ thở dài: “Từ năm ngoái vào kinh, cũng đã hơn một năm. Vốn xấu hổ khi phải gặp phụ lão, không muốn cứ về nhà như vậy. Tiếc rằng lão mẫu đột nhiên mắc bệnh, mặc dù ta bất tài, nhưng tất nhiên vẫn muốn hầu hạ trước giường, tròn đạo làm con.” Nói đến đây, hốc mắt của anh ta có hơi phồng hồng, chắc là do đã lo lắng cho bệnh tình của mẹ, lại vì biệt ly với bằng hữu mà đau buồn, có lẽ còn không cam lòng khi không thể tái chiến rửa sạch sỉ nhục trước kia ở trường thi. Nhưng anh ta trời sinh bản tính lạc quan độ lượng, bị thương không bao lâu liền bình phục, bắt đầu đàm luận về phong thổ nhân tình của quê hương Vân Nam, bầu không khí lập tức trở nên thoải mái dễ chịu hơn.

Côn Minh Vân Nam, Đại Lý, Lệ Giang đều là nơi tôi muốn đi nhưng vẫn không có thời gian không có cơ hội đến đó. Trong trí tưởng tượng của tôi, nơi đó có hồ Côn Minh, Nhĩ Hải, thiếu nữ ngoại tộc niềm nở xinh đẹp, hoa sơn trà đầy sườn núi, đương nhiên còn có chân giò hun khói Tuyên Uy, qua cầu bún gạo và nồi gà hầm.

Nói đến phong thủy sông núi, Đạt Lan liền thao thao bất tuyệt thảo luận và giải thích. Tôi và Lý Hạo chỉ nghe và nghe. Trần Thời Hạ trêu chọc nói: “Thanh Trạc nếu chịu đặt một nửa tâm tư nghiên cứu của những thứ này vào học vấn, sợ rằng sớm đã có công danh trên người rồi!”

Đạt Lan đỏ mặt, nói: “Ăn chơi giống như đệ, ngồi không ăn thịt thành thói quen, sống vô công rồi nghề, chỉ sợ không ứng phó được với sự vụ rối loạn và việc người xu nịnh.”

Ha ha, người này đúng là một loại khác của kiểu người không làm việc đàng hoàng của con cháu Bát Kỳ!

Trần Thời Hạ cười nói: “Thanh Trạc đúng là ”lòng không ham muốn vất vả, thân không muốn làm đầy tớ phục dịch, trốn tránh tục danh, thuận thời sống an ổn“, chẳng như chúng ta suốt ngày nôn nóng mưu cầu với phục dịch!” Lời này nếu là người khác nói thì còn có loại ý tứ châm chọc chua chát, nhưng nói ra từ miệng của Trần Thời Hạ, lại là nói Đạt Lan thì không hề ảnh hưởng đến sự vui vẻ giữa bằng hữu với nhau.

Sau đó, Trần Thời Hạ và Lý Hạo lại nói đến đề tài “kinh doanh giúp nước”, tôi và Đạt Lan hai người rảnh rỗi dành phần tán gẫu về thiên văn vật lý, núi sông linh tinh. Đạt Lan nói thu thập rất nhiều thiên thạch, làm tôi rất thích thú.

Nói chuyện khoảng chừng hơn một giờ, thấy cũng không còn sớm, chúng tôi liền vén màn, muốn đưa tiễn Trần Thời Hạ qua cầu. Mới ra khỏi quán trà liền gặp Lão Tứ và Chu Tông Thiện lần trước. Chúng tôi ngồi xe la chậm rãi đi, Chu Tông Thiện khẩn thiết lôi kéo Trần Thời Hạ dặn dò, bảo anh ta nhất định đừng để lỡ kì thi mùa xuân năm sau.

Con đường đá bằng phẳng không dài, rất nhanh đã đi tới đầu cầu, Trần Thời Hạ rưng rưng phát phát tay với chúng tôi, trèo lên xe đi. Chúng tôi nhìn theo chiếc xe la của anh ta hòa vào dòng xe ngựa rời Kinh, dần dần đi xa, biến mất.

Lúc cáo biệt Chu Tòng Thiện, lại trông thấy Chung Bình đánh xe cho ông ta. Cậu ta thấy tôi, gọi một tiếng “Lý cô nương”, sau đó cúi chào thỉnh an. Chu Tòng Thiện nghi hoặc nhìn cậu ta, lại nhìn tôi. Tôi “ừm” một tiếng, không quan tâm đến ánh mắt sắc nhọn của Chu Tòng Thiện, đánh ngựa rời đi.

Chạy một vòng quanh vùng ngoại ô với Lý Hạo, qua giữa trưa mới đi về, dù sao ban nãy ăn những thứ ở quán trà cũng đói rồi. Thấy sắp đến cửa nhà, cho dù từ xa đã thoáng nhìn thấy ở góc đường, Chung Bình khoanh tay đứng trước xe ngựa. Điều này hiển nhiên không phải là chiếc xe ngựa của Chu Tòng Thiện đi ban nãy.

Tôi xoay người xuống ngựa, nói với Lý Hạo: “Đệ về trước đi, tỷ còn có chút việc.” Nói xong đưa dây chương Bạo Tuyết cho cậu ta.

Nhưng cậu ta cũng nhảy xuống ngựa, kéo tôi lại nói: “Tỷ, tỷ đi đâu vậy?”

Tôi rút tay về, nói: “Tỷ có hẹn với một người, đệ cũng đừng quan tâm nữa. Trở về làm bài tập hình học đi, buổi tối tỷ sẽ kiểm tra.” Nói xong liền đi tới xe ngựa.

Quay đầu trông thấy Lý Hạo còn đứng ở đó, tôi liền thủ thế đánh cậu ta, cậu ta liền bước từng bước quay đầu lại rồi đi.

Chung Bình đặt ghế nhỏ xuống cho tôi, tôi xua tay tỏ ý không cần, nhẹ nhàng nhảy lên xe. Vừa mới vén rèm đã bị người ta dùng lực, ngã vào lòng ngực quen thuộc.

Tôi ngẩng đầu cười hỏi: “Chàng đang đợi ta?”

Anh ta vân về tóc mai của tôi, đỡ tôi ngồi xuống, cười nói: “Hôm nay ngồi với ta.”

“Chàng gọi ta đến là để ta ngồi yên chỗ này sao?” Tôi ngồi ở mép giường, tay trái giữ cầm chống trên bàn gỗ liềm sơn đen.

Cuối cùng anh ta cũng ngẩng đầu lên từ trong đồng công văn, dùng giọng điệu dễ dàng tiểu hài tử nói: “Lúc này ta không rảnh, nàng ngoan ngoãn ngồi đó đi.”

Phỏng chừng không đầy một chốc, tôi đã nói: “Chàng bận việc thì ta về trước.”

Anh ta vỗ về nói: “Nếu thấy buồn chán thì mang ghế đến ngồi bên cạnh ta.”

Ài, anh ta kiên quyết kéo tôi làm vật trang trí mà. Dù sao tôi cũng phải tìm chút việc để làm vậy! Vì thế tôi nói: “Ta muốn ăn cái gì đó.”

Anh ta vỗ tay “bốp bốp” hai cái, gọi Chung Bình tiến vào, hỏi tôi: “Nàng muốn ăn cái gì?”

Tôi nói, làm cho tôi vài món điểm tâm là được, chỉ đích danh muốn như loại măng tuyết nem rán. Sau đó lại nghĩ nghĩ, nói với Chung Bình: “Làm thêm cho ta một chén trà hồ đào, thêm một chút sữa bò, ít đường, không cần bỏ bột sừng. Như vậy sẽ ngon miệng hơn.”

Chung Bình nghe xong yêu cầu của tôi, ánh mắt chớp cũng không chớp đáp ứng lui ra.

“Lại có nhiều suy nghĩ cổ quái như vậy.” Lão Tứ lắc đầu cười nói, “Ta thấy nàng thật là khó nuôi!”

Tôi không trả lời anh ta, hỏi: “Có sách gì cho ta đọc không?”

Anh ta chỉ chỉ một vài quyển đặt trên bàn, nói: “Ồ đó không phải là có sao?”

“Ta không xem kinh Phật.” Chủ nghĩa duy tâm, thần lực kì quái tôi cũng không xem.

“Còn có hai cuốn ”Tổng Thư” để bên dưới, nàng tìm xem.”

“Khỏi, ta xem rồi.”

Anh ta vừa bực vừa buồn cười: “Sách sử xem qua một lần thì không xem lại nữa sao?”

Tôi thuận miệng đáp: “Ta đã thuộc hết rồi.” Ai có kiên nhẫn đọc đến lần thứ hai chứ.

“VẬY NÀNG MUỐN XEM CÁI GÌ?”

“Tiểu thuyết chẳng hạn.”

Anh ta dứt khoát đáp: “Trong nhà này không có sách đó.”

Tôi cau mày trông anh ta, cuối cùng anh ta nói: “Trên kệ bên kia có một vài quyển ghi chú của ta. Cũng không phải là truyện truyền kì gì, nếu như nàng không xem thì chẳng còn cái khác đâu.”

Tôi liền rút cuốn bút ký trên ô sách gỗ tử đàn khảm ngà voi kia, có hai cuốn vốn là tiếng Mãn, tôi lật hai trang lại trả về, chỉ đem một vài quyển tiếng Hán đến giường xem. Mặt trên chỉ chút chữ viết tay nhỏ xíu, đều là bút tích của anh ta, ngẫu nhiên có sửa chữa chú thích bên cạnh. Nội dung rất hỗn tạp, có chuyện bịa về đời sống, bài học tâm đắc, kiến thức khi đi xa, đương nhiên nhiều nhất vẫn là nhận xét về chính trị. Mặc dù không hề thú vị như tình tiết của tiểu thuyết, nhưng dù sao cũng coi như trò chuyện được chút ít, vừa lật từng trang mà đọc cũng được.

Lúc Chung Bình đi vào đưa đồ ăn, sau khi đặt xuống lại nhanh chân lẹ tay lui ra ngoài.

Tôi vừa ăn điểm tâm vừa đọc, thấy trong đó có một đoạn nói, có một người tên là Thang Bân, lúc đó tuần phủ Nhậm Giang Tô ở Tô Châu muốn làm một cuộc vận động “Cấm dân tử”. Đại khái là nơi đó đánh bài, kĩ nữ lạc tú, lễ phật, hội chùa rất thịnh hành, để chỉnh đốn lại nếp sống xã hội, ông ta nghiêm khắc ngăn chặn những sinh hoạt này, nghe nói cảnh tượng ‘nhiều chùa chiền không có dấu vết của phụ nữ, dưới sông không có ca khúc của sáo đàn, hội dâng hương thần linh cũng bãi bỏ, nhạc khúc tươi đẹp chấm dứt’ đã xảy ra. Nhưng dường như tác dụng chỉ là tạm thời, không qua bao lâu lại khôi phục như cũ.

Đọc đến đây, tôi không khỏi bật cười. Loại “chấn chỉnh tác phong sinh hoạt” này hoàn toàn trái ngược với quy luật của cuộc sống, có hiệu quả lâu dài mới là lạ!

Lão Tứ nghe tiếng, vẫy tay với tôi, nói: “Cười gì vậy? Chẳng lẽ ta viết có gì đáng cười à?”

Tôi liền chỉ đoạn này cho anh ta, anh ta khó hiểu hỏi: “Cái này thì có gì buồn cười đâu?”

Tôi nói: “Người này, nhất định là chưa nghe qua cái gì gọi là ”phồn vinh xương thịnh.”

Anh ta không hiểu nhìn tôi, tôi tìm một tờ giấy trắng, viết ra bốn chữ đưa cho anh ta xem. Đúng lúc anh ta đang uống trà, nhìn thấy cái này, một miệng trà đều phun ra trên giấy, sau đó cười to không ngừng. Cuối cùng chờ anh ta bình thường trở lại, mới nói với tôi: “Hóa ra ‘xương’ này không phải ‘xương’ kia, nàng lại có thể nghĩ ra!”

Tôi vò tờ giấy thành một đồng, ném sang bên cạnh bàn, nói: “Chàng không cho rằng hấn uống công vô ích sao?” Mặc dù viết không rõ, trong câu chữ vẫn để lộ ra ý tứ không tán đồng.

Anh ta thở dài, cười nói: “Thang Bân này chính là đệ nhất liêm thần, nhưng làm việc này cũng hơi quá. Tô hàng với Giang Nam là nơi giàu có đông đúc, có nhiều thuyền rượu đào kép công nhân, những người vô sản không nghề nghiệp sẽ kiếm ăn bằng các bữa tiệc múa ca. Hấn cấm đàn ca, hành hương thờ thần linh và diễn kịch, chẳng khác gì chặn con đường sống của nhà người ta. Có thể không làm bọn họ sinh lòng oán hận sao? Đạo trị quốc, thứ nhất là phải ổn định dân chúng, những thứ đó cũng không phải phạm pháp, cấm có ích lợi gì!”

Tôi cười nghe anh ta nói, trong lòng thêm bội phục anh ta vài phần. Xã hội phong kiến Trung Quốc vẫn tuân theo tinh thần “lấy nông làm gốc”, kinh thương cũng không được coi là chính đạo, hưởng hồ là vui chơi giải trí, phục vụ cho sản nghiệp thứ ba. Chủ nghĩa thực tế của ông ta quả thật là quá hiếm!

“Nghe mệt rồi à?” Anh ta thấy tôi vẫn còn đang sững sờ, liền vuốt ve mặt tôi hỏi.

Tôi tựa vào lòng anh ta, khẽ đáp: “Không có.”

Anh ta ôm tôi, cúi đầu hỏi: “Nàng ăn cái gì vậy? Mùi rất thơm ngọt”

“Trà đầu hòa lan và hồ đào. Chàng có muốn ném thử không?” Tôi chỉ chỉ hoa sơn chi trên bàn sơn đỏ.

Anh ta tìm được môi tôi, thì thầm nói: “Không cần. Ta ném nàng cũng giống nhau thôi...”

Anh ta in lên môi tôi, lướt qua rồi thôi, sau đó lại ngồi đọc công văn. Chỉ là lúc này bắt tôi phải ngồi bên cạnh anh ta. Vì vậy anh ta làm chính sự của anh ta, tôi đọc bút ký của tôi.

Không biết trải qua bao lâu, anh ta nắm bả vai đứng lên. Tôi hỏi: “Vậy là xong sao?”

“Không, phải xong hết mớ hỗn độn này mới là xong.” Anh ta rút một quyển sách mỏng, quăng lên bàn, cười khổ nói. Tôi tò mò nhìn quyển sách anh ta mở ra, chỉ thấy bên trong đầy những con số thu chi nhỏ xíu. Nào là thuế ruộng, thuế muối, chữ vừa nhỏ lại dày, con số biểu đạt bằng tiếng Hán không nói, lại xếp thẳng ngay hàng đầu, nhìn đến hoa mắt. Làm khó anh ta còn lấy ra một bàn tính, đối chiếu kiểm tra từng cái. Tôi xem qua cũng chỉ là tăng tăng giảm giảm, rất dễ dàng, nhưng rất hao tâm tốn sức.

Tôi rất nhanh chóng còn hứng thú với cái kia, dựa vào ghế nhìn anh ta ghi chép lại tình hình xây dựng phong cảnh Nhiệt Hà và sơn trang nghỉ mát Thừa Đức. Nhìn nhìn lại có thể chớp mắt, ngủ cũng không sâu, cảm giác thấy hơi thở của anh ta tới gần liền tỉnh lại. Anh ta vỗ nhẹ khuôn mặt tôi, hô hấp dịu dàng thổi vào tóc mai: “Nếu mệt thì lên giường đi. Đừng ngủ ở đây, cẩn thận cảm lạnh.”

Tôi lại chẳng thấy mệt nhọc, nhưng nhìn trong mắt anh ta có ẩn chứa tư máu, vẻ mặt hơi mệt mỏi. Tôi đuổi thất lưng, ngồi thẳng, hỏi: “Hôm nay chàng dậy sớm sao?”

“Qua giờ Dần.” Anh ta trả lời.

Vậy không phải là rạng sáng ba bốn giờ sao! Hiện nay tôi cũng tập thành thói quen ngủ sớm dậy sớm, nhưng ít nhất cũng phải ngủ từ chín giờ đêm đến bảy giờ sáng hôm sau. So với lúc một ngày ngủ mười tiếng đồng hồ của tôi mà nói, anh ta thật quá đáng thương! Tôi hỏi: “Hôm nay có ngủ trưa không?”

Anh ta xoa huyệt thái dương, nhìn tôi không nói. Được, không cần phải nói, tôi hiểu rồi. Tôi lại nhìn trên bàn hỏi: “Tính toán xong chưa?”

“Chỉ mới hơn một nửa.” Anh ta nhìn sổ sách kia thở dài.

Do dự một hồi lâu, rốt cuộc vẫn không nhin được, nói: “Ta giúp chàng tính toán.”

Anh ta kinh ngạc nhìn tôi, sau đó cười nói: “Nàng? Nàng sẽ tính cái này sao?”

Tôi trả lời: “Cái này thì có gì khó? Nếu chàng không tin, đợi lát nữa tự mình kiểm tra là được rồi.”

Anh ta nhìn chằm chằm tôi một hồi lâu, cuối cùng cười nói: “Vậy nàng cứ thử xem.”

“Chàng lên giường ngủ một lát đi. Ta làm xong sẽ gọi chàng.” Tôi đẩy anh ta nói.

“Không cần, nghe tiếng gáy bàn tính ta không ngủ được.” Ánh mắt kia của anh ta hiện rõ là không tin tôi.

Ài, không phải là chỉ có bốn phép tính toán cũng bị người ta coi thường chứ? Tôi than thở trong lòng, đành phải cười nói với anh ta: “Ta không cần bàn tính, chàng ngủ đi. Đợi lát nữa xem rồi cười ta cũng không muộn.”

Anh ta cũng không nỡ quấy rầy tôi nữa, cười lắc đầu, cầm một cái đệm êm, nghiêng người dựa vào kháng thiếp đi.

Tôi nắm chắc thời gian nghiên cứu thứ đồ trên tay, xem ra là dự toán của hộ bộ, vừa rồi tôi đã phát hiện ra mức hàng bán của sổ sách này, nếu như có chút phức tạp, tôi chỉ sợ cũng không ứng phó nổi. Cũng may nội dung cũng không quá kỹ càn, nếu không làm sao chỉ có mấy chục trang giấy.

“Mười chín vạn tám ngàn bốn trăm hai mươi...” Nhìn thấy cái này tôi bắt đầu nhúc nhích. Lấy mấy tờ giấy trắng, dùng chữ số Ả rập so sánh, sau đó tính nhẩm trong lòng, khoảng chừng một tiếng sau thì cơ bản đã hoàn thành. Đây thật sự không tính là cái gì cả, tôi vẫn luôn nhạy cảm với con số, lại nhờ sự dạy dỗ môn toán học của bậc tiểu học Trung Quốc (nếu đổi thành người Mĩ như vậy, không có mấy tính thì coi như không thể trừ thêm ba con số, cũng chỉ sợ là hữu tâm vô lực, nói đến mấy tính, nếu có thứ này thì thật là tốt). Lại qua mười lăm phút nữa để kiểm tra xem bản thân có tính sai hay không. Tôi hiếm khi nào thận trọng như vậy, có phải là quá cẩn thận rồi không?

“Làm đến đâu rồi?” Anh ta ngủ rất say, lúc này mới tỉnh. Nghe giọng điệu rõ là muốn chê cười.

Tôi vừa chép lại số liệu, vừa trả lời: “Xong rồi.”

Anh ta lại gần choàng vai tôi, cười nói: “Nhanh vậy sao?”

“Ta chép lại một phần. Chữ số đối chiếu cuối cùng xếp thẳng hàng, chàng xem rồi cái nào thuận mắt rõ ràng thì xem cái đó.” Tôi đưa một quyển sổ và một xấp giấy cho anh ta nói. Chữ viết xếp dựng thẳng thật đáng ghét, thế nào mà làm không được vừa xem đã hiểu ngay rồi.

Anh ta nhận lấy lật đi lật lại, nói: “Như vậy sao, thật sự là rất dễ nhìn.”

Lúc đến lúc đốt đèn, tôi thấy sắc thời u ám ngoài cửa sổ, nói với anh ta: “Ta phải về.”

Không ngờ anh ta cười nói: “Ta tiễn nàng.” Tôi còn chưa nói phản đối, anh ta liền ôm lấy tôi nói: “Coi như đi với ta một lát.”

Trăng non hình lưỡi liềm treo chênh vênh trên màn đêm màu chàm, thỉnh thoảng vài đám mây trắng trong được thổi tới, bất chợt che khuất ánh sáng của nó. Ánh trăng chiếu rọi lên những bông hoa hòe ven đường, giống như bông tuyết, buông xuống chớp tường dưới mái hiên.

Một tay anh ta cầm đèn lồng giấy, một tay nắm tay tôi, đi giữa phố nhỏ tĩnh mịch. Trong không khí tràn ngập mùi hương của hoa hòe, gió thổi không tan.

Tôi hít vào một hơi, khẽ nói: “Thơm quá.”

Anh ta dừng lại, nhìn tôi hỏi: “Không thích mùi hương này sao?”

Tôi thật sự không thích mùi hương nồng đậm. Anh ta luôn luôn rất chu đáo, tôi chỉ lơ đãng nói về quần áo của tôi chưa bao giờ xông hương, về sau không còn nghĩ thấy bất kì mùi hương gì trên người anh ta nữa. Nhưng tối nay, mùi hoa này dường như cũng không hề đáng ghét.

Tôi lắc đầu, đáp: “Không có, rất dễ chịu. Đi thêm một đoạn nữa đi.”

Anh ta mỉm cười nắm chặt tay tôi, tôi nhẹ nhàng nắm lại, hai người không nói gì chậm rãi bước đi trong ngõ hẻm. Dọc đường chỉ có tiếng xào xạc của lá cây đu đưa trong gió.

Sáng sớm trước khi ra ngoài, nhận được thiệp mời của Thập Tam phái người đưa tới, mời tôi xế chiều đến phủ của anh ta. Nói là gần đây có được một cây đàn rất tốt, âm sắc tuyệt vời, muốn tôi đến thưởng thức. Tôi nghĩ thầm, không phải anh ta uống nhầm thuốc rồi chứ? Phải là phủ anh ta mới thỉnh được một đầu bếp cao siêu, mời tôi đi “thưởng thức” thì mới đúng. Còn nói về đàn, vẫn là tha cho tôi đi! Lúc nhỏ cũng từng bị mẹ bắt đi học đàn, thầy dạy đàn mỗi lần nhìn tôi kéo đàn đều là vẻ mặt đau lòng—đau lòng khi nhìn thấy chiếc đàn violon quý giá bị tôi chà đạp. Có lẽ do lần trước gặp nhau, lúc anh ta nói gì mà “âm hữu ý, ý động âm tùy”, tôi thuận miệng phụ họa theo hai câu, anh ta thật là đơn giản. Nhưng thiệp mời đã nhận, đương nhiên là phải đi, chỉ là đến lúc đó đổi “thưởng nhạc” thành “thưởng rượu thưởng món ăn” cũng không sao.

Buổi sáng tôi còn quyết định đi thăm Phương Ngọc Trúc, đã một tháng không đến chỗ cô ấy rồi. Trước đây có mang cho cô một vài quyển sách vỡ lòng, không biết cô có xem chưa? Cô ấy đã biết rất nhiều chữ rồi, mỗi khi có thể đọc được bảng hiệu cửa tiệm trên đường phố hoặc đọc được bài thơ tứ tuyệt dễ nhất cũng làm bọn tôi hưng phấn không dứt. Cũng không biết lòng hăng hái đọc sách biết đọc biết viết mới mẻ này có qua đi hay không.

Đến cửa Tứ Hợp Viện nhà cô, tôi liền cảm thấy không bình thường, chạy vào bên trong lại có thể nhìn thấy cảnh tượng người đi nhà trống. Nhất định là đã xảy ra chuyện gì rồi! Tôi đến chỗ gần đó hỏi một người. Người nọ nói: “À, Phương gia hả. Phương lão đầu thua bạc, người ông ta mượn bạc đến nhà bắt trả nợ, người con trai bị dọa, sáng hôm sau đã qua đời. Bà lão cũng không khóc không âm ỉ, cứ như không có việc gì. Tối hôm con trai mất lại nhảy giếng tự sát.”

Tôi bắt tay anh ta vội hỏi: “Người con gái đâu? Con gái nhà bọn họ sao rồi?”

Người nọ gạt tay tôi ra nói: “Còn có thể ra sao nữa? Không phải bán thân cũng là theo người ta rồi. Căn nhà này cũng đã bị bồi thường rồi.”

Tôi thấy anh ta không biết, liền đến các nhà hàng xóm hỏi thăm, hỏi liên tiếp vài hộ, đều không biết Phương Ngọc Trúc đi đâu. Tôi chỉ có thể về nhà trước, dựa vào manh mối chỗ đánh bạc và căn nhà bị thế chấp để

thăm dò xem chủ nợ là ai, may đâu có thể tìm được cô ấy. Tuy nói là như thế, lòng tôi vẫn cảm thấy rất vô lực. Lúc cô ấy cần giúp đỡ nhất tôi lại không thể giúp, mà sau này...Ai biết tôi còn có thể tìm được cô ấy hay không? Cho dù tìm được, có thể làm gì đây? Tôi cực kỳ chán ghét loại cảm giác không chắc chắn này, trạng thái không có chút đầu mối nào!

Về nhà vẫn thấp thỏm không yên. Ngồi trước bàn uống trà Phổ Nhĩ, lỡ tay đánh đổ, trong lòng giống như bị thứ gì đó đâm phải, đến khi phục hồi tinh thần thì đã làm chén trà rơi vỡ nát. Hồng Nguyệt Nhi kinh ngạc nhìn tôi, vừa thu dọn vừa hỏi: “Cô bị làm sao vậy?”

Tôi không muốn nói với cô nàng về cảnh ngộ của Phương Ngọc Trúc, cũng chỉ thêm một người than thở rơi lệ mà thôi, không giúp đỡ gì được cả. Nhắm mắt lại, bình phục lại cảm xúc, quyết định đi đến chỗ hẹn của Thập Tam.

Ôm một cái tráp trong lòng, là nghiêng mực đuôi rồng bằng lưu ly lúc tôi và Lý Hạo thấy được khi đi dạo đến chợ đồ cũ ở Vụ Nguyên. Lúc đầu ông chủ dốc sức khoe khoang với tôi nào là “không tiêu hao nước, lạnh không đóng băng, hà hơi cũng có nghiên”, tôi thấy chàm trố rất tinh tế tao nhã nên liền mua. Giữ lại inh là phụng phí của trời, vốn định tặng người ta, vừa lúc gặp Thập Tam. Còn chuyện của Phương gia cũng có thể nhờ Thập Tam giúp hỏi thăm.

Xe ngựa đứng ở góc tây cửa lớn, tôi xuống xe, vừa mới nhấc chân vào cửa liền gặp phải một người đi ra. Lão Tứ ngẩng đầu thấy tôi cũng cả kinh. Sắc mặt anh ta có chút tái nhợt, khóe miệng nhếch lên, mặc dù ăn mặc vẫn cẩn thận tỉ mỉ như mọi ngày, nhưng tôi vẫn thấy được vẻ tiêu tụy hốc hác. Chúng tôi nhìn nhau một lát, bỗng nhiên anh ta giữ chặt tôi ném ra nơi mọi người đang lui tới. Anh ta bị sao vậy? Lần đầu tiên có hành động không khống chế được như vậy.

Anh ta kéo tôi ra khỏi con đường, vào một tiền viện đầy hoa cỏ, đến một gốc cây liễu già rồi dừng lại. Anh ta vẫn không nói lời nào, nhưng khác với vẻ lạnh lùng vừa rồi, trong ánh mắt tràn đầy bi thương. Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao? Tôi không nhận được xoa nhẹ mặt anh ta, anh ta nhắm mắt lại, đưa tay chặn bàn tay tôi lại, môi vuốt ve lòng bàn tay tôi. Cho dù là anh ta, cũng có lúc đau lòng như vậy. Chúng tôi đều là con người, có một số việc không thể đoán trước được, cũng không thể ngăn cản được.

Tôi vươn tay kia ôm lấy anh ta, anh ta run lên, sau đó ôm chặt lấy tôi. Đợi đến lúc tâm tình từ từ lắng đọng lại, rốt cuộc anh ta cũng buông ra. Lúc này, ánh mắt anh ta đã khôi phục sự bình tĩnh sáng trong lúc trước, nhưng lúc nhìn tôi vẫn có chút dụi dàng. Anh ta lặng lẽ nhìn tôi, tôi muốn hỏi anh ta đã xảy ra chuyện gì, anh ta lại cúi đầu hôn tôi. Nụ hôn này rất nồng nhiệt, khác hẳn những nụ hôn dụi dàng hồ hững trước kia, giống như anh ta đang gắng sức nuốt chửng tôi vậy. Lúc chưa trải qua chuyện này, tôi không hề biết loại chuyện uống nước miếng này sẽ làm đầu óc con người ta trống rỗng như vậy, ngoại trừ đáp trả thì cũng không biết làm gì cả.

Cuối cùng sau khi chấm dứt, hô hấp của tôi còn hơi loạn nhịp. Anh ta lại vừa ôm tôi vừa nhẹ giọng nói: “Ta đi trước.”

“Ừ.” Tôi đáp trả, sau đó nhìn anh ta rời đi.

Tôi thu hồi ánh mắt, vừa xoay người định vào phòng khách liền trông thấy Thập Tam đứng cách đó không xa. Cậu ta chậm rãi đến gần, dường như rất khốn khổ hỏi: “Cô vào Tứ ca, các người..”

Tôi khẽ gật đầu, đáp lại: “Đúng như ngài chứng kiến.” Không ngoài ý muốn nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Thập Tam.

Cậu ta dùng một hồi lâu để tiếp thu chuyện bất ngờ này, sau đó giống như lẩm bẩm: “Làm sao có thể? Bắt đầu từ lúc nào...”

Cậu ta không cần tôi trả lời, tôi cũng không trả lời. Vì thế tôi lại hỏi cậu ta: “Chàng ấy bị sao vậy?”

Thập Tam giống như không thể lý giải ý tứ của tôi tựa như nhìn tôi, tôi chỉ nặng nề lặp lại một lần nữa: “Tứ ca ngài xảy ra chuyện gì vậy?”

Cậu ta thở dài, đáp: “Hoảng Huy, trưởng tử của Tứ ca, hôm qua đã chết rồi.”

17. Chương 17

Chương 17: Mùa hạ ngắn ngủi

“Tỷ, lên đây đi.” Lý Hạo ở trên bờ vừa dùng quần áo thay ra lau chùi cơ thể ướt sũng vừa gọi tôi.

Trong nước đáp lại một câu: “Tỷ muốn bơi một lát nữa.”

Tháng sáu là lúc tốt nhất để nghịch nước, đáng tiếc là hiếm được khi đến được nơi thanh tịnh không người thế này. Mặt trời cay độc nướng cháy mọi thứ, mặt đất cũng đã sớm bị cháy sém đi, nước sông cũng rất ấm, sâu dưới ba thước nước mới có cảm giác mát lạnh. Tôi dốc toàn lực bơi lại một vòng, cuối cùng cũng có cảm giác đuối sức. Dầm lên hòn đá trơn ẩm lên bờ, nhặt cái bọc trên mặt đất, đi vào rừng cây nhỏ bên bờ sông.

“Tỷ.” Bên ngoài truyền đến giọng nói của Lý Hạo.

“Sao?” Mùa hạ có rất nhiều con trùng, tôi lau khô thân thể, thay quần áo thật nhanh.

“Hai ngày trước đệ có gặp Thập Tứ gia.”

“VẬY Ờ?” Tôi thả bím tóc ra, dùng khăn lông (làm bằng vải bông trắng) vừa lau vừa ra khỏi cánh rừng.

“Ngài ấy hỏi thăm tỷ.” Lý Hạo đứng đưa lưng về phía tôi, nhặt cục đá chơi tát nước.

“Ngài ấy nói gì?” Cuối cùng tôi lấy cái lược trong bọc quần áo, chải lại mái tóc vừa dài vừa rối. Thập Tứ phải cùng vua cha ra ngoài thành nghỉ mát chứ nhỉ? Nhắc đến cậu ta lại nhớ đến Thập Tam, ngày đó bởi vì biến cố của Tứ gia, quên nói chuyện Phương Ngọc Trúc với cậu ta. Không ngờ chỉ vài ngày sau cậu ta đã theo hộ tống đi tái ngoại. Mà kết quả của tôi dò la được cũng chẳng có gì.

Bỗng nhiên Lý Hạo xoay người lại nhìn tôi, hỏi: “Tỷ, tỷ thật sự không thích Thập Tứ sao?”

Nghĩ gì mà lại hỏi chuyện này chứ? Tôi nhú mày hỏi vặn lại: “Đệ nói thử xem?”

Cậu ta rũ mắt xuống, đá những viên sỏi dưới chân.

Tôi hỏi: “Rốt cuộc là đệ muốn nói cái gì?” Cậu ta ngẩng đầu, bộ dạng muốn nói lại thôi. Tôi đá cậu ta một cái, nói: “Muốn nói gì thì cứ nói, học ở đâu ra thói áp a áp úng thế hả!”

Rốt cuộc cậu ta cũng không nhịn được, thốt lên: “Có phải tỷ có ý trung nhân rồi không?”

Tôi kinh ngạc nhìn cậu ta: “Đúng thì sao?” Yêu đương thì có gì hiếm lạ đâu? Đã sớm nói đến từ tám trăm năm trước rồi còn gì.

“Là ai?” Cậu ta nhìn chằm chằm tôi hỏi.

“Nhóc con, quan tâm chuyện này làm gì?” Tôi đẩy nhẹ cậu ta ra, nhét đồ vào tay cậu ta.

Cậu ta bày một vẻ mặt chịu sỉ nhục, tôi lại quên thiếu niên ở tuổi này rất dễ bị kích động. Cậu ta oán hận nói: “Tỷ lớn hơn đệ chỗ nào chứ? Cẩn thận bị người ta lừa đó!”

Bị lừa? Tôi có gì để người ta lừa chứ? Tôi không khỏi cảm thấy buồn cười. Nếu anh ta muốn tôi thì đã tốt, nếu không thích tôi, tôi miễn cưỡng thì có ý nghĩa gì? Tôi lắc đầu cười thở dài: “Đệ không hiểu đâu.”

Bỗng nhiên cậu ta nắm vai tôi lắc mạnh: “Tỷ, tỷ đừng cả tin vào người khác, bọn họ chỉ đùa bỡn tỷ mà thôi...”

Càng nói càng quá trớn rồi! Tôi dùng sức đẩy cậu ta ra, gõ mạnh lên đầu cậu ta, trầm giọng nói: “Đệ để cho tỷ yên tĩnh đi!”

Cậu ta nghiêng răng tròng mắt nhìn tôi, tôi không muốn tranh luận vấn đề này với một đứa nhóc nữa, xoay người rời đi. Tiểu tử này thật là! Xem ra là tôi quá cưng chiều cậu ta rồi!

“Tỷ, tỷ đi đâu?”

Tôi không quay lại, quăng cho cậu ta một câu: “Đi gặp tình lang.”

Tôi cẩn thận vén màn trúc lên, chỉ thấy vẻ mặt anh ta ngưng trọng ngồi lên kháng gỗ dưới mái hiên, hai hàng lông mày gần như nhú chặt lại, tay trái đặt trên chiếc bàn chạm khắc hình rồng, bất giác nắm chặt góc bàn.

Anh ta nghe được tiếng vén màn, vốn là rất không kiên nhẫn lườm về phía này, trông thấy tôi lông mày mới giãn được đôi chút.

Tôi khẽ cười nói: “Vì sao Tứ gia lại phiền lòng như vậy?”

Anh ta cũng không hề cười lấy một cái, vẫy tay kêu tôi đi qua: “Bảo nàng đừng gọi ‘Tứ gia Tứ gia’, vẫn cứ không nghe.”

Lúc này tôi mới buông màn xuống, chỉ nghe “sột soạt” một tiếng, ngăn cách hơi nóng của mùa hè bên ngoài. Trong căn phòng này không thả bằng, lại có cách khác làm nhiệt độ giảm xuống, rất mát mẻ.

Anh ta duỗi tay tới, hỏi: “Đi đâu thế? Mặt phơi nắng đỏ bừng rồi.”

“Đi bơi một lát.” Tôi phớt lờ vấn đề này, đưa tay phải cho anh ta nắm, cười nói: “Hãy để cho ta đoán xem chàng vì cái gì lại phiền lòng đến vậy.”

Anh ta ôm chặt tôi, mỉm cười nói: “Nói thử xem.”

Tôi nói: “Nam nhân có vẻ mặt này thường thường chỉ vì một chữ.”

“Chữ gì?” Anh ta tò mò hỏi.

“Chính là một chữ ”tiền“.”

Anh ta cười ha ha: “Đoán rất đúng. Là lão già Trương Bằng Cách kia lại đòi lấy bạc!”

“Trương Bằng Cách là ai?” Tôi khó hiểu hỏi. Anh ta kéo tôi ngồi lên chân, giải thích nói: “Là quan tổng đốc đường thủy.”

Tôi nghiêng đầu hỏi: “Quan tổng đốc đường thủy là cái gì?”

“Quản lý công trình trị thủy và tất cả công việc vận chuyển đường thủy.” Anh ta ôm eo tôi đáp.

À, thủy lợi còn chiếm một nửa bộ phận giao thông cả nước! Tôi khoát hai tay lên vai anh ta nói: “Nghe qua thật là một công việc béo bở.”

Anh ta dí dỏm cười nói: “Vị trí này béo bở dĩ nhiên là béo bở, chỉ tiếc liên tục ba người đảm nhiệm đều không thay đổi bản thân vệt của cải. Nhưng cho dù là Cận Phụ, Vu Thành Long cũng được, hay Trương Bằng Cách hiện tại cũng tốt, việc quản lý công trình trị thủy dường như đã trở thành nơi tiêu tán tiền của, bạc thì chảy ào ào qua tay bọn họ, nhưng vẫn cứ ra sức đòi tiền, vừa mở miệng đã là mấy trăm vạn lượng.”

Tôi bị anh chọc cười: “Muốn làm công trình lớn vậy dĩ nhiên là phải đưa tiền cho người ta. Đau lòng cái gì!”

Anh ta cười thở dài: “Ta có đau lòng gì đâu? Chỉ là trong khó của hộ bộ chẳng ép được chút dầu mỡ nào nữa rồi! Lần trước nàng cũng thấy sổ sách rồi, chỉ còn dư lại một ít, đủ dùng cái gì chứ?”

Tôi xoa bóp vai cho anh ta, nói: “Xào lại mỡ sống đi, dù sao cũng có thể ép ra được một chút nữa. Việc này người ngoài không giúp được gì, các quân sự từ từ nghĩ biện pháp giải quyết đi thôi.” Sau đó cười nói sang chuyện khác: “Chàng giúp ta làm một chuyện được không?”

“Chuyện gì?” Anh ta hứng thú nhìn tôi hỏi.

Tôi đưa một chiếc quạt xếp, nói: “Giúp ta vẽ mặt quạt. Mua vài ngày trước vốn định đưa Thập Tam vẽ, nhưng lại quên nói với ngài ấy, vậy không bằng chàng vẽ giúp ta một cái.”

Anh ta nghe xong nhú mày không nói, tôi liền nịnh nọt cười nói: “Ta thì không biết vẽ tranh, viết chữ thì rất mất mặt, dù sao cũng không thể đong đưa một cây quạt trắng rêu rao khắp nơi được có phải không?”

Anh ta nhú mày hỏi: “Nàng muốn vẽ cái gì?”

“Một mặt vẽ một đầm lau sậy vào đêm, không cần có màu, chỉ dùng mực vẽ đơn giản là được; một mặt thì tùy ý viết một câu là được.” Tôi nghĩ nghĩ rồi nói.

Anh ta ‘soạt’ mở quạt ra, nhìn kĩ nói: “Giấy cũng bình thường thôi, nước sơn trên nan quạt lại đen thui, khó coi quá.”

Tôi nói: “Ta lại rất thích nó, trắng đen rõ ràng, màu khác ta cũng chẳng thèm.”

Anh ta lắc đầu cười, nói: “Sở thích của nữ hài tử như vậy, có lẽ cũng chỉ có một mình nàng.” Sau đó lại hỏi: “Vẽ lạc khoản thì sao?” Hả, anh ta còn muốn viết lạc khoản sao? Thật là! Tôi bĩu môi nói: “Cứ viết một chữ ‘Ân’ là được rồi.”

Anh ta không nói một lời nhìn chăm chăm tôi làm tôi thấy hoảng sợ, đành phải nói: “Vẽ cứ ký một chữ kí đi.”

“Trước giờ ta không dùng chữ kí.” Anh ta nói.

Tôi cúi đầu suy nghĩ một lát, kéo anh ta đến bàn dài bên cạnh, viết hai chữ “Tư Vô”, nói: “Dùng cái này được không?”

Anh ta đọc thầm một lần, híp mắt cười với tôi: “Ý nghĩa này lại rất rõ ràng.”

“Rõ ràng cái gì?” Tôi hỏi.

“Nàng đã trực tiếp thế này, không nghĩ ra cũng khó.” Tâm tình anh ta cực tốt, ôm lấy vai tôi cười nói “Nhìn hai chữ này, cây quạt này ta không thể vẽ vô ích, chỉ là...” Còn có ‘chỉ là’?...“Nhuận bút nàng tính trả thế nào đây?” Anh ta dán sát vào tôi, hô hấp thổi vào tai tôi rất ngứa.

Đột nhiên có một ý nghĩ rất kì quái, vì thế tôi né tránh nói: “Không bằng ta xoa bóp vai cho chàng, thư giãn gân cốt được không?”

Anh ta dường như rất có hứng thú, định ngồi vào ghế tựa, tôi đẩy đẩy anh ta nói: “Nằm xuống kháng đi.” Anh ta nghi hoặc nhìn tôi, cuối cùng vẫn nằm xuống.

“Nằm sắp đi.” Tôi vừa cười nói vừa chấp hai tay lại, khớp xương rất hăng hái phát ra hai tiếng giòn vang.

Anh ta nói: “Không phải ta lên nhầm thuyền giặc rồi đấy chứ?”

Tôi kê tai anh ta nói nhỏ: “Xin lĩnh giáo chiêu Phân Cân Thác Cốt Thủ này.”

Anh ta cười khỏ nói: “Chỉ cần không phải tổn thương đứt gân cốt, ta sẽ liều mình bồi quân tử.” Nói là nói như vậy, nhưng da anh ta cũng thật quá dày, tôi cảm thấy tôi đã dùng lực rất lớn, nhưng anh ta ngoại trừ lúc đầu còn kêu lên vài tiếng đau nhức, thì bộ dạng lại rất hưởng thụ. Không có cảm giác thành tựu, tôi cũng chẳng thích làm cô nàng mát xa nữa, dừng động tác nói: “Xong rồi.” Anh ta còn nằm bất động, không phải là quá thoải mái đã ngủ thiếp đi rồi chứ? Tôi vỗ vỗ anh ta, nâng cao giọng kêu lên: “Xong rồi, dậy đi, đại gia!”

Rốt cuộc anh ta cũng mở mắt, chậm rãi ngồi dậy. “Cảm thấy thế nào?” Tôi hỏi, nhìn anh ta có hơi buồn ngủ nên đẩy đẩy một cái. Không ngờ anh ta lại duỗi tay ôm tôi lại, nói khẽ: “Ta đang nghĩ, lần tới đến lượt ta xoa bóp cho nàng.”

“Không cần” Tôi cự tuyệt.

“Vì sao?”

“Vì ta sợ nhột.” Tôi thấy ánh mắt anh ta lập tức nói: “Đừng dùng cách đó!”

Anh ta cười hôn sau tai tôi: “Như vậy có nhột không?” Nói thừa! Tôi giãy giụa muốn đứng lên, lại bị anh ta liều chết ôm vào lòng. Anh ta vừa cắn lại vừa liếm vành tai tôi, tôi rụt cổ né tránh, anh ta liền hôn đến cần cổ, cười hỏi: “Thế này thì sao?” Tôi mà nói nhột chỉ sợ anh ta còn có thể táo tợn hơn nữa, đành phải chịu đựng. Dường như anh ta chơi đùa rất thú vị, môi lưu luyến bên gáy tôi, sau đó, ngoại trừ nhột tôi còn cảm thấy có loại kích thích rất kì lạ.

Cánh tay anh ta ôm tôi ngày càng chặt, lòng bàn tay nóng rực di chuyển trên lưng tôi, loại cảm xúc này khiến toàn thân tôi nóng lên, dường như có thể thấy adrenalin được bài tiết rất dồi dào, huyết dịch kích động dồn lên não. Tôi không nhận được khe “ưm” một tiếng, anh ta liền xoay mặt tôi lại, mạnh mẽ chiếm lấy môi tôi, lưỡi của anh ta trong miệng tôi dạo quanh làm tôi tê dại, thảo nào có nghiên cứu nói khoang miệng là bộ phận vô cùng mẫn cảm. Ánh mắt anh ta mê ly, có lẽ tôi cũng vậy, không hề nghe nói trong thời điểm này còn có thể tỉnh táo. Nụ hôn của anh ta lại dời xuống, từ dưới cằm, yết hầu, cho đến xương quai xanh.

Đột nhiên, chỉ nghe “xoảng” một tiếng, chúng tôi chấn động buông nhau ra. Tôi nhìn xuống đất, chỉ thấy một đồng mảnh vụn ngọc bích màu xanh, có lẽ là đựng phải bàn trên kháng.

“Đây là cái gì?” Nhìn màu sứ ôn hòa như ngọc dường như không phải vật bình thường.

Anh ta trả lời: “Bình cổ trong thời kỳ Đường Nguyên Hòa.”

Vậy không phải đã nghìn năm rồi sao, quả nhiên là dễ vỡ nha! Nghe danh này dường như rất đắt tiền, liền hỏi: “Bao nhiêu bạc?”

Anh ta nói: “Có bạc cũng chưa chắc mua được, lúc trước tìm cả kinh thành cũng chỉ có một bộ này.”

Ặc, tội lỗi quá, đừng bắt tôi đền tiền là được. Vì thế tôi nói: “Âm sắc cũng không tệ, coi như nghe được một tiếng động.”

Anh ta “phì” cười, xoa mặt tôi nói: “Đúng, nghe một tiếng động cũng đáng rồi.” Nói xong, anh ta vuốt vuốt tóc mai cho tôi, cài lại nút áo bị bung ra. Xem ra sẽ không tiếp tục nữa.

Tôi cười: “Nếu chàng rảnh, chúng ta ra ngoài dạo nhé?”

Anh ta hỏi: “Nàng muốn đi đâu?”

“Không cần đi quá xa, đến vùng Thập Sát Hải đi, nghe nói nước ướp đá rất ngon.” Tôi còn chưa đi đến đó. Anh ta cười nói: “Nghe lời nàng.”

Lời còn chưa dứt, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa “đốc đốc”.

Anh ta lên tiếng hỏi: “Chuyện gì?”

Chung Bình ở ngoài phòng bấm báo: “Gia, Chu tiên sinh Đái tiên sinh cầu kiến.”

Anh ta cúi đầu nhìn tôi, tôi cười nói: “Chàng cứ làm việc của chàng đi, lần sau đi cũng được. Anh ta lại hôn trán tôi, nói: ”Sẽ xong nhanh thôi. Chờ ta một lát.” Mãi đến khi tôi gật đầu đáp ứng mới hài lòng rời đi.

Anh ta nói sẽ xong nhanh thôi, tôi lật quyển “Bút ký Mộng Khê” chờ rồi chờ, bầu trời đã tối đen, anh ta vẫn chưa trở về. Đồng hồ báo thức vang lên ‘rột rột rột rột’, tôi ngáp một cái, lại đói bụng đến ngủ thiếp đi. Ngây ngốc chờ đợi quả nhiên là không được.

Bên trong Tứ Hợp Viện yên tĩnh vắng vẻ, dường như là người, ngay cả quỉ cũng không thấy. Tôi cảm thấy mình lại giống rất giống quỉ, đi lại trong màn đêm đen đậm thế này. Lúc này tiến vào sân cả đèn dóm của cũng không nhiều, đúng là kỳ quái. A ha, bình thường tôi rất thích yên tĩnh một mình, lúc này mới nhớ, neus có thể gặp được một lần thì tốt rồi, chuyển lời đến anh ta tôi đi trước, nhân tiện dẫn tôi ra ngoài. Tôi đi theo đường ra ngoài, kết quả là đi vài bước nữa liền phát hiện một cánh cửa bị khóa, nếu trèo tường bị bắt được thì chỉ sợ sẽ bị coi là đầu trộm đuôi cướp, vậy thì mất mặt lắm, đành phải quay trở lại.

Đi bộ dọc theo tường viện, thấy gian phòng phía trước có ánh nến liền đi lại gần, định bụng xem tình hình thế nào sẽ tính sau. Nếu có thể gặp Chung Bình thì tốt rồi. Đến bên dưới bệ cửa sổ thì nghe thấy trong phòng có tiếng người trò chuyện.

Một giọng nam xa lạ nói: “Ta thấy kế hoạch lần này của Thái tử nắm chắc bảy phần rồi.”

“Tứ gia không cần phải chọn rộn, chỉ cần im lặng theo dõi là được.” Đây là giọng nói của Chu Tông Thiện.

Giọng nam xa lạ nói: “Nhưng nếu thành công, đối với Tứ gia cũng có lợi, thời khắc mấu chốt, cũng nên...” Ông ta nói đến đây chợt im bặt.

Yên lặng một hồi lâu, rốt cuộc cũng nghe được ông ta nói: “Ài—chỉ có thể như vậy thôi.”

Kế hoạch gì chứ? Vừa nghe thấy đã thấy cơ thể khó chịu rồi. Vốn không định ở lại, lại nghe Chu Tòng Thiện giả ho một tiếng, nói: “Tứ gia, vị tiểu thư Lý gia kia...”

Nói đến tôi, nghe giọng điệu dường như cũng chẳng vừa lòng với tôi, tôi lại muốn nghe xem anh ta trả lời thế nào.

Lão Tứ trầm ngâm một lát, hỏi ngược lại: “Chu tiên sinh cảm thấy nàng thế nào?”

Chu Tòng Thiện đương nhiên không ngốc, lập tức cười trả lời: “Ánh mắt Tứ gia dĩ nhiên là không sai! Lý cô nương thanh tú thông minh, hòa nhã dịu dàng...”

Không đợi Chu Tòng Thiện nói xong, anh ta đã “phì” cười.

Chu Tòng Thiện khó hiểu hỏi: “Tứ gia?”

Anh ta vừa cười vừa nói: “Không có gì, không có gì, Chu tiên sinh nói rất hay.”

Cười cái gì chứ! Không phải là nói tôi “hòa nhã dịu dàng” sao? Đến mức như vậy sao nhỉ?

“Vậy, Tứ gia định thế nào?” Lần này Chu Tòng Thiện hỏi rất cẩn thận.

Anh ta dịu dàng nói: “Nàng ấy à, qua năm sau sẽ quyết định thôi.”

Nghe lén không phải thói quen tốt, thế này cũng như vậy, tôi lặng lẽ trượt xuống bậc thang, trở về theo đường mòn trong viện. Ra đến sân, đi không bao xa, đột nhiên nghe thấy có người thấp giọng quát: “Ai đó?”

Tôi bị hoảng sợ, tập trung nhìn kỹ, lại là Chung Bình. Anh ta thấy là tôi, lập tức nhận lỗi: “À, là Lý cô nương. Xin thứ cho nô tài lỗ mãng. Người đây là...?”

Tôi cười nói: “Bị đói, ra ngoài tìm thức ăn.”

Chung Bình lập tức hoảng sợ lúng túng: “Vừa rồi nô tài đến chỗ đó không thấy Lý cô nương... Là nô tài hầu hạ không chu toàn!”

Tôi ngăn anh ta tiếp tục, nói: “Ta muốn đi về, trở lại báo với gia các người một tiếng.”

“Vậy...” Anh ta do dự nói.

Tôi mặc kệ anh ta vậy này vậy nọ, thoáng cái đã nâng giọng nói: “Phiền dẫn đường.”

Chung Bình đành cúi đầu đáp ứng, mở cổng phụ cho tôi, còn sai người đánh xe đưa tôi về.

Tại cửa ngõ xuống xe, tiểu tử đánh xe nói Chung Bình phân phó nhất định phải đưa tôi vào cửa. Tôi nói với cậu ta: “Ta trèo tường vào, người cũng muốn giẫm lên mái ngói nhà ta sao?”

Vì sắc trời quá mờ, không nhìn thấy biểu cảm trên mặt tiểu tử kia, nhưng cậu ta bị tôi đuổi về thì đúng là sự thật.

Bằng qua ngõ hẻm chật hẹp vắng vẻ, chỉ thấy một cửa nhỏ màu xanh, nó nổi thẳng với mặt sau của nhà kiếng trồng hoa, cách tiểu viện của tôi không xa. Bình thường ban đêm tôi đều ra ngoài từ chỗ này, vì mặc kệ là đi cổng chính hay cổng phụ đều sẽ làm cho cả nhà biết. Mặc dù cậu không nói gì, suy cho cùng mợ cũng nói một phen. Đều là người lớn như vậy rồi, còn phải chịu đựng làm gác cổng, ài—

Tôi mượn ánh sáng đèn lồng, vừa định theo cách cũ chuẩn bị mở then cửa, bỗng nhiên, một giọng nói khàn khàn khó nghe chui vào tai: “Rốt cuộc cô nương cũng trở về, làm tiểu nhân chờ rất lâu.”

Giọng nói này giống như dùng giấy nhám mài bình thủy tinh vậy, đâm vào màng nhĩ đến đau rát. Tôi theo trực giác vươn tay bắt lấy, từ trong bóng tối túm ra được một người, vốc người anh ta thấp bé, gầy trơ xương, quay lưng về phía trước khom khom giống như con tôm khô. Anh ta không ngờ tôi sẽ ra tay, không né tránh kịp, bị tôi bóp cần cổ. Anh ta quơ hai tay muốn mở tay tôi ra, tất nhiên là tôi không để bàn tay bẩn thỉu như móng gà kia đụng tới, dùng sức ném anh ta văng ra ngoài. Anh ta đứng vững vàng dán người vào tường, ôm cổ ho khan.

Tôi không hề có ấn tượng với giọng nói hay thân hình này. Lấy đèn lồng tiến đến nhìn một bên mặt của người nọ, chỉ thấy khuôn mặt anh ta đầy nếp nhăn uốn éo, mắt nhỏ như hạt đậu. Tôi cũng đã xác định chưa từng gặp người này.

Tôi nhíu mày hỏi: “Người là ai?”

Anh ta chậm rãi lấy lại sức, đẩy đèn lồng gần sát mặt anh ta ra, nhếch miệng cười nói: “Cô nương không cần biết tiểu nhân là ai, chỉ cần biết là người nắm tin tức ở đây là được.”

A, cuối cùng cũng có đầu mối rồi. Trong phủ đúng là có nghe bọn hạ nhân nói về một người săn tin rất có tiếng tăm, tôi nghĩ chuyện của Phương Ngọc Trúc trông cậy vào quan địa phương cũng chỉ sợ làm trò đùa, liền mò tới cửa ‘tổ chức dân gian’ này. lần đầu tiên nhìn thấy mặt tiền tôi đã nghĩ, quả nhiên là giai cấp gian khổ mộc mạc. Chỉ tiếc giá cả bọn họ thu vào một chút cũng không mộc mạc. Nhưng nếu nhanh như vậy đã có tin tức cũng coi như là đáng giá.

Cũng không có kiên nhẫn nhìn cái mặt khỉ khô quắt của anh ta, thu đèn lồng về hỏi: “Người ta muốn tìm ở đâu?”

Anh ta cười hì hì nói: “Việc này à, còn chưa có tin chính xác. Tiểu nhân tới là muốn báo với cô nương một tiếng, tìm được chủ nợ của Phương gia rồi.”

Tôi lạnh lùng nói: “Không tìm được người người tới làm gì? Ta không có hứng thú với những tin tức khác.”

“Chúng ta cũng chỉ là muốn cô nương yên tâm, đã lấy tiền của ngài dĩ nhiên là có bản lĩnh làm việc.” Anh ta nghiêng thân nói.

“Nói vậy, người tới là để khoe chính sự của các người không hoàn thành, lại có bản lĩnh biết rõ hành tung của cổ chủ?” Tôi cười lạnh nói.

Anh ta nghe vậy thu lại nụ cười, nói: “Cô nương hà tất phải tức giận như vậy? Chuyện ngài hỏi mấy hôm nữa sẽ có câu trả lời.”

Tôi cười nói: “Vậy thì cho các người mười ngày. Cũng đừng để ta đập bảng hiệu của các người.”

“Cô nương cứ chờ tin tốt đi!” Trước khi anh ta hòa vào bóng tối còn nói thêm một câu, “Chờ làm xong việc này, ngài liền biết cũng có thể đem chuyện phiền lòng nhờ chúng ta giải quyết rồi...”

Có ý gì? Không phải là tôi dính vào phiền toái gì mà bản thân chưa nhận ra đó chứ?

“Lý tỷ tỷ, Lý tỷ tỷ!” Tôi vừa mới ôm lấy Dung Huệ niềm nở nhào vào lòng mình, liền nghe thấy Bát phúc tấn cười ha hả nói: “Trông cô bé này thật thân thiết! Ta xem họ cũng miễn đi, gọi thẳng là ‘tỷ tỷ’ cũng là danh xứng với thực rồi.”

Dung Huệ vẫn hiểu được xấu hổ, khuôn mặt ru rú trong lòng ta đỏ tới mang tai. Tôi vỗ về em dâu tương lai chín tuổi này, kéo cô bé ngồi vào ghế tựa bên cạnh.

Trong nhà này ngoại trừ Bát phúc tấn còn có hai vị thiếu phụ, tuổi tác cũng tương đương tôi, có lẽ cũng là phúc tấn nhà ai kia. Dựa vào cấp bậc lễ nghi tôi phải đi diện kiến các cô ấy trước, nhưng bị Dung Huệ quăn lầy, các cô ấy cũng chỉ cố dùng khăn che miệng cười, tôi vừa vặn không cần phải xã giao. Nhưng nói với Dung Huệ được hai câu, Bát phúc tấn liền kéo tôi giới thiệu: “Vị này là phúc tấn của Thập Tứ gia.” Lại chỉ vào người mặc đồ màu quả hạnh nói: “Đây là trắc phúc tấn.”

A, ngưỡng mộ đã lâu! Tôi thỉnh an xong mới cẩn thận đánh giá hai vị này, dòng phúc tấn cao quý lộ ra ngạo khí, có một đôi mắt to xinh đẹp, Trắc phúc tấn xem là một cô nàng hiền thực.

Bát phúc tấn cười nói: “Đừng khách sáo, đều là người một nhà, nên gần gũi một chút.”

Tôi chỉ có thể tính là bà con xa thôi, vẫn còn chưa xong các nghi thức. Dường như Trắc phúc tấn rất tò mò, nhìn chăm chăm tôi, mà dòng chính phúc tấn lại nâng cằm nói: “Đã sớm nghe nói đến cô, hôm nay cuối cùng cũng gặp được rồi.” Dù sao tuổi tác cũng quá nhỏ, lời nói vẫn không giấu được tâm tư.

Sớm biết vậy sẽ không chọn lúc này để đến nơi này của lão Bát đổi sách, bản tôn không gặp, lại bị kéo tới tham gia cuộc gặp gỡ chị em của các cô nàng. Tôi hận! Thật muốn nói với các cô ấy, cốc trà Thập Tứ này, thật sự tôi chưa từng uống một ngụm nào, hơn nữa sau này có chết khát cũng sẽ không chạm vào!

Lúc này, có nha đầu bấm báo, Trắc phúc tấn của Tứ gia đến. Lại một lần nữa chứng minh, hôm nay tới đây là một quyết định sai lầm trong các sai lầm.

18. Chương 18

Chương 18: Mạch nước ngầm

Lý thị càng đẩy đà hơn so với một năm rưỡi trước, thướt tha gặp gỡ các chị em dâu, thấy tôi và Dung Huệ, dịu dàng cười nói: “Xem ra hôm nay ta đến rất đúng dịp, thật náo nhiệt!”

Cô vừa đến đã chấm dứt tình trạng lúng túng ban nãy, Bát phúc tấn lập tức cười tiếp lời: “Không phải vậy sao! Nếu tỷ đến sớm, nhà lão Cửu cũng ở đây rồi. À đúng rồi, tiểu a ca của tỷ chắc cũng tròn ba tháng rồi nhỉ?”

Lý thị nói: “Ba tháng rưỡi rồi.”

Trắc phúc tấn của Thập Tứ (không biết tên là gì) nói: “Mới sinh được ba tháng mà trông khí sắc của tỷ thật tốt! Lúc ấy muội không được như thế, thân thể yếu ớt, sắc mặt cũng rất khó coi.”

Phúc tấn của Thập Tứ (vẫn không biết tên là gì) hỏi: “Có phải lúc mang thai phải chăm sóc cơ thể hợp lý không?”

Bát phúc tấn cười nói: “Muội cũng quan tâm đến việc này sao?”

Trắc phúc tấn Thập Tứ hé miệng cười đáp: “Phúc tấn cũng có rồi, Thái y viện vừa mới chẩn mạch, được hơn một tháng.” Phúc tấn hơi ngượng ngùng nhưng lại có chút đắc ý nở nụ cười, có lẽ là do tôi bị ảo giác, dường như cô nàng còn nhìn tôi, vẻ mặt rất khinh thường.

Dung Huệ kéo kéo góc áo của tôi, tò mò hỏi: “Lý tỷ tỷ, các cô ấy đang nói gì thế?”

“Đang nói chuyện mang thai.” Các cô nàng tùm lại một chỗ thảo luận kinh nghiệm sinh con, tôi không có hứng thú nghe, lại không thể chuẩn đi, đành phải nói chuyện với Dung Huệ.

Dung Huệ hỏi: “Trong bụng Thập Tứ thăm có em bé rồi sao?” Con bé nhìn chằm chằm cái bụng bằng phẳng của Phúc tấn Thập Tứ, lại hỏi: “Không bị phình bụng sao?”

“Không nhanh như vậy đâu. Em bé còn nhỏ.” Tôi nói.

“À, có bàn tay lớn như vậy không?” Con bé chìa một tay ra hỏi.

Tôi nghĩ nghĩ rồi đáp: “Cũng còn sớm lắm, giờ chỉ mới một hai tháng, lúc năm tháng vẫn còn nhỏ hơn bàn tay này nhiều lắm.”

Dung Huệ nửa hiểu nửa không gật đầu, sau đó lại hỏi tới vấn đề những đứa bé muốn biết nhất: “Lý tỷ tỷ, em bé từ đâu tới?” Tôi nhún mày nói: “Đương nhiên là do nữ nhân sinh ra.” “Muội cũng có thể sinh sao?” Con bé ngửa đầu hỏi.

“Đương nhiên có thể.” Đại nhân trong nhà có giáo dục giới tính thời kì đầu cho con bé không vậy? Xem ra là chưa.

Con bé cắn cắn môi, hơi đỏ mặt hỏi: “Nghe người ta nói, một người thì không sinh được, phải, phải...”

Ài, tiểu tử Lý Hạo kia cũng thật may mắn, mới mười sáu tuổi đã có người muốn sinh con cho cậu ta rồi! Tôi không nhịn được cười vỗ đầu con bé, nói: “Đúng, hai người mới được. Sau này muội với Lý Hạo có thể cố gắng.”

“Nhưng mà, nhưng mà...Phải thế nào mới có em bé?” Giọng nói của con bé ngày càng nhỏ, nhưng lại vô cùng chờ mong nhìn chăm chăm tôi.

Tôi do dự một lát, nói nhỏ với cô nàng: “Chỉ cần ngủ chung là có thể. Đến lúc đó muội sẽ biết.”

“Ngủ? Ngủ thế nào vậy?” Con bé truy hỏi.

“Ừm—” Việc này liên quan tới thời kỳ rụng trứng, tần suất, một loạt vấn đề về xác suất, nhất thời không thể giải thích rõ ràng được, vì thế bèn nói qua loa: “Tóm lại là không được mặc y phục ngủ. Muội đủ mười bốn tuổi tỳ sẽ nói uội biết.”

Con bé còn muốn hỏi tiếp, lại nghe Bát phúc tấn ở bên kia hỏi: “Các muội đang nói gì đấy? Nói cho chúng ta cùng nghe đi”

Dung Huệ mau miệng, lập tức đáp: “Muội đang hỏi Lý tỳ tỳ chuyện sinh con.”

Những người khác chỉ cười, Phúc tấn Thập Tứ lại hừ lạnh, nói: “Muội hỏi nàng không phải là vô ích sao? Đã bao nhiêu tuổi rồi còn không gả ra ngoài được?”

Lúc này cả Bát phúc tấn cũng sững sốt, không biết phải hòa giải thế nào. Lý Thị lại cười nói: “Đây chỉ là nói đùa thôi, làm cô nương nhà người ta xấu hổ rồi!”

Phúc tấn Thập tứ hé miệng cười khẩy, đi tới kéo tay Dung Huệ: “Tối đây, Dung Dung, đi ăn chè ướp đá với tổ khế.”

Cô ta đi rất nhanh, không biết bị cái gì lại trượt chân, mất thăng bằng. Tôi vội vàng xông về phía trước đỡ cô ta, phụ nữ có thai luôn làm cho thần kinh tôi căng thẳng, ngộ nhỡ bị ngã sắp xuống, sẽ có trường hợp bị chảy máu, thật là may!

Tôi nói với cô ta: “Ba tháng đầu tương đối nguy hiểm, phúc tấn phải cẩn thận một chút.” Tôi định nói mười tuần đầu hệ số sinh non rất cao, nhưng dường như không may mắn cho lắm, liền đổi lại cách nói khéo léo hơn. Nhưng vì sao cô ta vẫn giống như muốn giết chết tôi vậy, tôi có làm gì cô ta đâu?

Bỗng nhiên Lý thị đi đến giữ chặt tay tôi, cười nói: “Hàm muội muội hôm nay rảnh không, đến chỗ ta chơi một lát.” Cũng không quan tâm tôi có bằng lòng hay không, kéo tôi đi ra ngoài, tôi thấy Bát phúc tấn cũng đến gần nói chuyện với Phúc tấn Thập Tứ liền hiểu được, hóa ra là khuyên ngăn. Thật là, tôi và cô ta có gì đâu chứ?

Giống như lúc này, bị Lý thị kéo vào nhà càng lúng túng hơn nữa.

Lý thị cực kì nhiệt tình, còn gọi bà vú bế con trai đến. Đứa bé trắng trẻo mập mạp, rất đáng yêu, tôi không khỏi cảm thán, đây là con anh ta! Bà vú bế đứa nhỏ qua, tôi bất giác ôm lấy, đứa bé mang theo mùi sữa đang ngủ say này là huyết mạch của anh ta, là sinh mạng của anh ta...Bỗng nhiên, có một luồng bủn rủn chui vào trong tim. Tôi hỏi Lý thị: “Tam a ca có tên chưa?”

Cô vươn ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt con trai, dịu dàng nói: “Vẫn chưa có đại danh, gia đặt như danh là Nguyên Trường...” Nói được một nửa, cô ấy chợt quay đầu lại gọi: “Gia.”

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy anh ta đang chấp tay sau lưng đứng đó, trên mặt chẳng nhìn ra bất cứ cảm xúc gì. Tôi đứng lên, bà vú bế lại đứa bé từ trong tay tôi, Lý thị cười với anh ta: “Gia đã về.”

Anh ta tùy ý “ừm” một tiếng, đi về phía chúng tôi. Lý thị cúi người, sau đó nói: “Gia, nếu không có việc gì, thiếp lui xuống trước.”

Anh ta nhìn cô, nói: “Đi đi.”

Lý thị dẫn bà vú và nha hoàn lui ra ngoài.

Tôi đứng đó, toàn thân cứng ngắt.

“Sao vậy?” Anh ta ôm lấy tôi, hỏi.

Anh ta thấy tôi không trả lời lại hôn xuống. Tôi nghiêng đầu né tránh, lúc này tôi thật sự không có tâm tư thân thiết với anh ta. Anh ta hôn vào khoảng không, cũng chẳng để ý, cười nói: “Lúc này mới xấu hổ, không sợ là trễ rồi sao?” Sau đó lại hỏi: “Ban nãy nói chuyện gì thế?”

Tôi đẩy anh ta ra một chút, đáp: “Nói đến tiểu a ca của chàng.”

Anh ta lại cười rạng rỡ nói với tôi: “Thật ra ta thích tiểu cách cách hơn.”

Tôi chuyển tầm nhìn từ khuôn mặt vui vẻ chướng mắt của anh ta, cúi đầu nhìn hầu bao thêu Cát Tường Phú Quý treo bên hông anh ta, không tập trung nhìn chăm chăm túi lưới bốn mùa như ý và tua màu xanh tím phía dưới.

Anh ta lại tới gần, kề sát vào lỗ tai tôi nói: “Lần trước không phải nàng nói muốn đi Thập Sát Hải sao? Đêm nay chúng ta đi được không?”

Tôi vẫn không đáp. Anh ta nâng cằm tôi lên hỏi: “Mất hứng rồi sao?”

“Không.” Tôi hất tay anh ta ra trả lời, “Bây giờ đồ ướp đá đã hết rồi, cũng không có gì hay để xem nữa.”

Anh ta xoay chính khuôn mặt tôi lại, cười hỏi: “Vẻ mặt này của nàng là vì sao?”

Tôi và anh nhìn nhau vài giây, không tìm được nói: “Ta đang nghĩ, người trong phủ này, bất luận vinh nhục thế nào cũng đều liên quan chặt chẽ với chàng. Cho nên dù lấy lòng bằng mọi cách cũng không quá đáng.”

Đầu tiên là anh ta sững sốt, tiếp đó hôn giữa đôi lông mày tôi cười nói: “Người khác không quan tâm làm gì, nhưng ta lại rất cần có niềm vui của nàng...”

“Chàng? Bọn họ đều cần nương nhờ vào thân thích mới đứng.” Lời này chỉ là buột miệng nói ra, tôi cũng không biết mình làm sao có thể nói ra điều này.

Anh ta nói lỏng tay ra, nụ cười nhanh chóng thu lại. Tiếp đó là sự im lặng khó nhin, ngay lúc tôi cho rằng anh ta sẽ phẩy tay áo bỏ đi, anh ta lại nhíu mày nói: “Cũng không sai, bọn họ nhìn sắc mặt của ta, ta nhìn sắc mặt của hoàng a mã, nói trắng ra là chuyện trên đời này đúng là như vậy.” Anh ta thực tế mà thẳng thắn như vậy làm tôi càng mất tự nhiên. Anh ta ôm lấy tôi thở dài: “Cho dù là được tôn sùng trên vạn người, cũng không thể hành sự tùy ý được.”

Tôi biết anh ta đã kiên nhẫn với tôi đến cực hạn rồi, nhưng vẫn không khống chế được khiêu khích giới hạn của anh ta, vô cùng châm chọc nói: “Hoàng đế, à! Đã là con cưng của vua, được vạn dân yêu mến, đương nhiên là phải nhìn sắc mặt khắp thiên hạ rồi.”

Không ngờ anh ta vẫn không để ý đến giọng điệu của tôi, có vẻ đắm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, cười lạnh nói: “Nói rất hay! Ta lại muốn xem cái dạng gì mới có thể được vạn dân yên mến!”

Tim run lên bần bật, tôi nghĩ, tôi không liệu tới nhất, không nguyện ý nghe được câu trả lời nhất cùng lắm cũng chỉ thế này thôi! Hôm nay làm sao vậy? Cái gì cũng không thoải mái! Xem ra tôi cần phải tĩnh tâm một chút. Vậy nên tránh cái ôm của anh ta nói: “Trong nhà còn có việc, ta về trước.”

Anh ta ôm vai tôi từ phía sau thì thầm: “Chuyện khác tạm thời để đó cũng không vội...” Nói xong liền hôn lên sau gáy tôi, bên mặt, cằm, tiếp theo là môi.

Không thể phủ nhận, bản năng của tôi rất quyến luyến cái ôm của anh ta, hưởng thụ cái vuốt ve an ủi như vậy. Nhưng tôi cũng biết rõ còn phóng túng như vậy, sớm hay muộn gì cũng sẽ làm tôi hoàn toàn mất đi lý trí, cho dù là đối với anh ta hay với tôi, cũng đều không phải là chuyện tốt. Vì thế liền xoay mặt đi chỗ khác né tránh, anh ta nhất quyết không tha quân tới, tôi lấy tay đẩy anh ta ra nói: “Không.” Rốt cuộc anh ta cũng dừng lại, cười nói: “Ta sẽ không làm quá đâu. Chỉ là...Ài, thôi.” Anh ta dùng môi chạm nhẹ vào miệng tôi, nói: “Ta cho người đưa nàng trở về.”

Nghe nói có đèn thờ Mã Cáp Cát Lạt ở phía Đông Nam hoàng thành, quy mô to lớn cũng khá vang danh. Gần đây tôi có hơi phiền chán, ở nhà không yên, học ở chỗ Tiểu Chung cũng không tĩnh tâm nổi, thế nên cứ lêu lổng ở bên ngoài cả ngày. Hôm nay vừa may đi ngang qua, liền muốn vào xem. Không ngờ, bốn thủ vệ trước cửa miếu giống như thật, xem ra cũng không phải chỗ mặc cho người tùy ý dạo chơi. Nhưng nếu đã đến đây, cho dù là đình cũng muốn đụng một cái.

Vừa định mở miệng tự tìm lấy xúi quẩy, chợt nghe phía sau có người gọi: “Lý Hàm.”

Tôi xoay người lại, chỉ thấy lão Bát cưỡi ngựa chậm rãi đi tới, phía sau còn có hai tùy tùng. Anh ta dừng trước mặt tôi, nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, đưa dây cương cho hạ nhân, phẩy nhẹ vạt áo bào màu xanh da trời, bật cười nói: “Đã nhìn thấy cô từ xa, gọi cô cũng không đáp lại.”

Ở bên ngoài, các nghi thức hành lễ xã giao cũng chẳng muốn làm, chỉ cười nói với anh ta: “Bát gia cát tường. Sao ngài cũng đến đây?” Đi đến đâu cũng gặp được quý nhân, thành Bắc Kinh quả thật là quá nhỏ!

Anh ta cười hỏi lại: “Nơi này là nhà cô xây? Chỉ cho cô tới sao?”

Tôi nghĩ thầm, nhà tôi xây không nổi, sợ là nhà ngài xây mới đúng.

Anh ta lại hỏi: “Sao lại không vào?”

Tôi nhìn anh ta lại nhìn thủ vệ, anh ta biết rõ còn cố hỏi. Anh ta cười “ha ha” nói: “Đi thôi.” Nói xong liền đi vào bên trong. Mấy người thủ vệ kiên cường ban nãy lại không dám ngăn cản anh ta, ài, hoàng đãi tử (con cháu của vua) quả nhiên là rất có ích. Được hưởng ánh sáng của anh ta, tôi cũng được thả vào trong.

Trong đền rất rộng rãi, xa xưa cổ kính, đối với một đền thờ Lạt Ma mà nói thì khí thế cũng không phải bình thường. Nhưng tên này rất khó nghe, vì thế tò mò hỏi lão Bát: “Mã Cáp Cát Lạt nghĩa là gì?”

“Đó là ‘Thần Đại Hắc Thiên, thần đại hộ pháp của đạo Lạt Ma.’ Anh ta đáp, hỏi tôi: “Cô có biết lai lịch của nơi này không?”

Tôi lắc đầu nói: “Không biết. Xin chỉ giáo.”

“Ban đầu là đàn tế lễ của Thái Ất, trước thời nhà Minh là Hồng Khánh cung ở phía Nam, những năm đầu Thuận Trị xây dựng lại thành phủ Duệ Thân Vương.” Anh ta vừa đi vừa nói, rất nhanh đã đi đến chính điện, “Sau này lại bị bỏ hoang, mấy năm trước hoàng a mã hạ chỉ trùng tu lại mới thành như bây giờ.”

Hóa ra trước kia là nơi ở của Đa Nhĩ Cổn, thảo nào!

Chính điện được xây dựng bằng đá cẩm thạch trắng cao hơn một thước, chỗ ngồi đều được điêu khắc hình cây kim ngân và hoa sen nở. Đỉnh điện dùng ngói lưu ly đen kịt màu xanh lục cạnh biên, mặt tường dày xây bằng gạch của Đại Thanh, chỗ chân tường có hoa văn màu xanh vàng sáu cạnh dùng đá lưu ly ghép thành hình tổ ong rất lộng lẫy.

Trong điện có mười hai cột gỗ sơn hồng đủ ột người ôm hết, gạch màu xanh trên mặt đất xếp thành đệm hương bồ, có lẽ nơi này là chỗ người Lạt Ma giảng kinh. Tôi ngẩng đầu nhìn lên trên, chỉ thấy nóc nhà cao bốn năm mét làm thành các ô vuông ngay ngắn hình bông ngô, nước sơn xanh lục được phủ kín màu vàng hoa văn hình rồng. Có thể suy ra được khí phái phi phàm, nguy nga lộng lẫy ngày xưa.

Lão Bát nói: “Đây cũng là nơi Nhiếp Chính Vương và các đại thần bàn chính sự lúc trước.”

Hiện nay chỉ còn lại đại điện trống trải thế này, dường như chỉ cần thở dài một tiếng cũng có thể nghe được tầng tầng tiếng vọng lại. Bỗng nhiên tôi cảm thấy cung điện trống trải này quá áp bức, liền nói với lão Bát bên cạnh: “Chúng ta ra ngoài đi.”

Lão Bát lại đưa tôi đi tham quan chỗ Hắc hộ pháp Phật điện và Chuyển Luân Điện, đi giữa con đường thẳng về phía trước, tầng lầu gặp dọc đường ít dần, đến một rừng cây bách ngoài hậu viện, cũng chỉ nghe thấy tiếng chim hót gió vi vu, không còn nghe tiếng người nữa.

“Tên ‘Đa Nhĩ Cổn’ này tiếng Mãn nghĩa là gì?” Tôi hỏi.

Anh ta lướt qua tôi, đáp: “Ý là ‘hoan’. Tôi ‘a’ một tiếng tỏ ý đã hiểu. Anh ta vỗ về thân cây bách già xù xì, ngẩng đầu nhìn tầng cây xanh biếc, cảm thán nói: “Nhớ năm đó, tổ tiên người Mãn chúng ta chỉ săn chồn, cáo trong núi để sống, ai có thể ngờ được hôm nay lại thống trị cả ngàn dặm núi sông này.”

Đúng vậy đúng vậy, ba trăm vạn năm trước, loài người đều cưỡi truồng chạy loạn trong các thảo nguyên ở Châu Phi, ăn sống nuốt xương của heo rừng, ai ngờ được hiện nay lại coi trọng đến vị trí Mãn Hán, ai ngờ được mấy trăm năm sau...mấy trăm năm sau....

Tôi không lên tiếng, lão Bát tiếp tục cảm xúc của anh ta: “Dù sao Duệ Thân Vương cũng là công thần đầu tiên trong việc xây dựng triều đại ta, tuy có tội tự cao tự đại, hình phạt khai hòm giết xác cũng quá tàn ác!” Có thể nghe được người như bọn họ chê trách tổ tiên cũng thật không dễ dàng!

Tôi cao giọng cười, nói: “Nói đến công trạng đoạt được thiên hạ cho Đại Thanh, dường như ngài đã quên hai người.”

“Hả, hai người nào?” Lão Bát hứng thú nhìn tôi cười.

“Tý Tự Thành và Ngô Tam Quế.”

Anh ta kinh ngạc, sau đó cười to nói: “Đúng, sao ta lại quên hai người này chứ!”

“Hai người này đều không có vận số làm vua, một người bại bởi Đa Nhĩ Cổn, một người bại bởi cha ngài.” Tôi cười lạnh nói, “Không biết lúc sắp chết bọn họ có hối hận hay không.”

“Hối hận cái gì?” “Hối hận về giấc mộng làm hoàng đế.”

Anh ta thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Nếu là ta, ta tuyệt không hối hận.”

Tôi thở dài một hơi, hỏi: “Đáng giá sao?”

Anh ta nhìn chăm chăm tôi nói: “Cô cho rằng trên đời còn có chuyện đáng giá hơn sao?”

Tôi im lặng. Tôi không phải anh ta, không thể nào cảm động lấy được.

“Ngài nắm chắc bao nhiêu?” Tôi hỏi.

Anh ta suy nghĩ một lát, đáp: “Hai phần thôi.”

“Xem ra cơ hội không lớn.” Chỉ 20% mà anh ta còn tỏ vẻ nhất định phải có.

Anh ta lại cười nói: “Ta cũng là người chiếm nhiều cơ hội.”

“Như thế nào?”

“Thái tử ba phần, Đại ca, Tam ca, Tứ ca một phần.”

Lại còn có anh ta! Có thể là không, bọn họ đều có tư cách để chờ đợi, chỉ cần một ngày chưa bị quên lãng thì đều còn cơ hội. Nhưng một phần kia của anh ta khiến cho tôi không thể nào an tâm. “Còn hai phần nữa đâu?”

Lão Bát trả lời: “Cái gì cũng đều có bất trắc. Hai phần kia chính là bất trắc.”

Tôi phát hiện anh ta chỉ chú ý tới huynh trưởng, bọn đệ đệ đều bị anh ta xem nhẹ, liền hỏi: “Sao không tính Thập Tam và Thập Tứ?”

“Thập Tam?” Anh ta cười lạnh nói, “Lòng đệ ấy quá ngay thật.”

Đúng vậy, lòng quá chân thật cũng là khuyết điểm.

“Còn Thập Tứ...” Anh ta nhìn tôi cười khó hiểu.

Tôi ù ù cạc cạc hỏi: “Thập Tứ thì sao?”

Anh ta nói: “Thập Tứ à, chờ xem đi.”

Cuối cùng, tôi chỉ có thể nói với anh ta: “Được! Chúc ngài tâm tưởng sự thành (tâm nguyện được như ý).”

Ra cửa đền thờ, lúc chia tay, lão Bát hồ hững nói với tôi: “Cái quạt không tệ.”

Tôi cười nói với anh ta: “Đa tạ khách lệ. Nhưng muốn tôi tặng ngài là không thể.”

Anh ta cười lắc đầu, dẫn tôi tới, thúc ngựa đi mất.

Cuộc sống gần đây trôi qua rất nhạt nhẽo, tôi không thấy nhàm chán, chỉ là trong lòng đôi khi lại có ý nghĩ: có phải có chuyện gì chưa làm hay không. Tính ra, đã gần một tháng tôi không gặp anh, không tính là cố

ý tránh né, chỉ không chủ động đi tìm anh ta mà thôi. Tôi lại thường không ở nhà, cho dù anh ta có phải người tới tìm tôi, cũng không tìm được người.

Kỳ quái là, chỉ mới mấy hôm mà thôi, tôi lại nhớ anh ta, muốn gặp anh ta, muốn nghe giọng nói của anh ta, nhớ môi hôn và cái ôm của anh ta. Loại cảm giác này chỉ có thể dùng một từ để hình dung —Lạ Lùng. Xem ra thói quen thật sự là điều rất phiền toái! Chắc lưỡi hít hà cảm thán một lát cũng thôi, e ngại một cảm xúc không rõ nguyên do, thật sự là không thể chàng chàng thiếp thiếp với anh ta.

Cũng là một ngày bình thường, về nhà lúc chạng vạng tối, vừa định đi cổng sau, lại bị con khỉ gầy còm của Đồng Lí Xã chặn lại.

Tôi liếc xéo anh ta nói: “Còn tới làm gì? Đã quá thời hạn rồi.”

Anh ta vẫn cười “hì hì”: “Cô nương đã trả tiền, lại không muốn nghe kết quả sao?”

Tôi cười lạnh: “Đã quá hạn, không nghe cũng được.” Nói xong lướt qua anh ta muốn đẩy cửa đi vào.

Quả nhiên anh ta ngăn tôi lại nói: “Dù sao đến chậm vẫn tốt hơn là không đến! Người cô nương muốn thăm dò, chúng tôi điều tra được rồi.”

“Nói.” Tôi dừng bước, nhìn anh ta nói.

“Hiện tại nàng ấy đang ở chỗ người quen của cô...” Anh ta nói tới đây liền dừng lại, nhếch miệng cười.

Tôi thật muốn vặn đứt cổ anh ta, áp chế lửa giận trừng anh ta hỏi: “Ta không có hứng thú đoán mò!”

Anh ta liền tiếp tục nói: “Người cho Phương lão đầu vay là Lưu Phúc Bành, kinh doanh kỹ viện, cũng được coi như là ác bá có chút thế lực trong kinh thành. Phương lão đầu không có tiền, đành phải bán nữ nhi cho hắn.” Tôi nhíu mày: “Ta không biết họ Lưu này.”

Khỉ gầy nói: “Cha nuôi Cát Tề của Lưu Phúc Bành nổi tiếng là thương nhân được liệu, vốn là nô tài trong phủ Cửu a ca. Lưu Phúc Bành tặng Phương cô nương cho cha nuôi, Cát Tề lại tặng cho chủ tử.”

Thì ra là thế, kết quả cũng không tệ như tôi nghĩ. Tôi hỏi: “Tình hình gần đây của cô nương ấy thế nào?”

“Cũng không bị ngược đãi, chỉ là không tì không thiếp.”

Lão Cửu biết rõ tôi biết Phương Ngọc Trúc, nếu có tình nghĩa đã sớm nói việc này với tôi rồi. Đến giờ vẫn vô thanh vô tức, bên trong nhất định là có quỷ. Bây giờ cho dù tôi có chạy tới chỗ anh ta hỏi người, cũng có thể anh ta chết cũng không thừa nhận, đùn đẩy sạch sẽ, vẫn nên nghĩ cách khác. Tôi nói với khỉ gầy: “Ta biết rồi, chuyện này coi như các người đã hoàn thành, tiền đã thanh toán. Người trở về báo cáo kết quả đi.”

Anh ta cung kính khom người nói: “Đây là việc nhỏ, sau này có chuyện gì khó, cô nương cứ tìm chúng tôi, đảm bảo sẽ làm cô vừa lòng. Tiểu nhân cáo từ.” Nhìn anh ta nhảy ra ngõ nhỏ, hòa vào dòng người trên phố, tôi trầm nghĩ, tìm Phương Ngọc Trúc ba tháng, năng suất làm việc như vậy mà còn dám nói khiến tôi vừa lòng?

Lúc trở về phòng, đi ngang qua viện Lý Hạo, thấy cậu ta và một người khoảng hai mươi tuổi bước ra của viện. Lý Hạo giới thiệu với tôi, người nọ là bằng hữu quen trong Quốc Tử Giám, tên là Cố Tông. Tôi xã giao với bọn họ hai câu rồi về phòng trước.

Lý Hạo tiễn bằng hữu, không lâu sau đến tìm tôi. Tôi hỏi cậu ta có chuyện gì.

Cậu ta chỉ chỉ thiếp vàng trên bàn, nói: “Vừa nãy Bát gia phái người đưa đến.”

Tôi mở ra, lại thấy là Lão Cửu đãi khách, mời tôi và Lý Hạo mừng chín tháng chín đến nhà anh ta thưởng cúc. A, đang lo không có cách nào vào đó, cái này được.

Lý Hạo hỏi: “Tỷ, tỷ đi không?”

“Đương nhiên phải đi.” Tôi cười nói, “Sao lại không giữ mặt mũi cho Cửu gia được chứ!”

19. Chương 19

Chương 19: Gió thổi mưa giông trước cơn bão

Đến ngày mừng chín, theo thường lệ sáng sớm bọn họ phái người đến thúc giục. Tôi chải hai búi tóc dài, mặc áo khoác lông màu xanh nhạt nên chỉ có thể ngồi xe, Lý Hạo lại cưỡi ngựa đi. Mặc dù lão Cửu và lão Bát là hàng xóm, nhà anh ta tôi vẫn chưa đến lần nào. Vào cửa phủ, tôi và Lý Hạo được dẫn đến phòng khác nhau, cậu ta đương nhiên là đi theo nhóm huynh đệ lão Bát, tôi lại đến chỗ đám nữ nhân. Lần này không thấy hai vị nhà Thập Tứ, cũng chỉ có phúc tấn của Bát, Cửu, Thập Tam, còn có vài tiểu thư cách cách không quen.

Nhìn thấy tôi, vui mừng nhất chính là Dung Huệ, vô cùng niềm nở. Cô bé mở to đôi mắt long lanh nhìn tôi, làm tôi không thể không nói với cô nàng: “Lý ca ca cũng tới. Đợi đưa muội đi tìm đệ ấy.”

Tôi vừa mới uống một ngụm trà, đã bị Bát phúc tấn lôi kéo đi dạo trong sân. Thấy cả một vườn cúc đủ màu sắc, ganh đua khoe sắc. Tên gọi cũng nhiều, nào là “Ngân Ti Xuyên Châu”, “Không Cốc Thanh Tuyền”, Nguyệt Sung Giang Lưu“, Hoàng Anh Xuất Cốc”, “Nê Kim Sư Tử”, “Trầm Hương Thác Quế”, Xuân Thủy Lục Ba”...

Dù sao các phúc tấn vẫn còn trẻ, các cô nương chưa xuất giá cũng vậy, đều chọn những đóa hoa mình vừa ý để bọn thái giám chiết đưa in, cài vào tóc. Nhất thời vang lên những tiếng nói rộn ràng, rất náo nhiệt. Tôi thừa lúc các cô nàng đang vui vẻ, tiến đến bên cạnh Cửu phúc tấn, trò chuyện vài câu, tiếc là cũng không hỏi được gì.

Bát phúc tấn kéo tôi nói: “Muội cũng chọn một đóa đi.”

Tôi nói: “Thôi đi, muội sợ có sâu.”

Cô nhéo mặt tôi, cười nói với những người khác: “Các muội nghe muội ấy nói kìa.”

Có một cô bé dùng quạt mỹ nhân che nửa khuôn mặt nói: “Lý cô nương không cài hoa, những chú ong bướm kia cũng sẽ không vây quanh đâu.” Giọng điệu đùa giỡn, nhưng lại mang theo sự châm chọc chua ngoa. Ban này giới thiệu, hình như cô nàng là A Linh A, tên là Du Chân. Trước kia tôi chưa gặp cô bé này, đương nhiên chẳng nói tới đắc tội.

Bát phúc tấn lại không cảm thấy gì, chọn một đóa trắng xanh cắm vào búi tóc tôi. Nàng làm xong lại ngắm một lát, cười nói: “Ngọc Giải Băng Bàn này rất hợp với y phục muội.”

Nói đến cua, tôi lại chết thèm. Lúc này chính là mùa cúc vàng cua béo, nếu chuẩn bị một chậu cua béo, làm một món “Bả tửu trì ngao” thì thật là đẹp.

Vừa khai tiệc, một bàn đồ ăn lại không có cua! Chỉ có thể thăm mắng trong lòng lão Cửu keo kiệt. Bệnh thèm ăn không được chữa trị, lại nhớ đến chuyện của Ngọc Trúc, ăn một bữa cơm lại thấy tẻ nhạt vô vị. Vội vàng ăn cho xong, dắt Dung Huệ đi tìm Lý Hạo. Hồng Nguyệt Nhi và tỷ nữ của Bát phúc tấn cũng thân quen, tôi để cô nàng đi chơi. Hiếm có được dịp ra ngoài, dù sao cũng muốn để cô nàng vui chơi thỏa thích.

Bọn người lão Cửu bố trí bữa tiệc ngay trong đình, trên bàn chỉ có mấy đĩa điểm tâm lạnh. Tôi thấy bên bàn tròn chỉ ngồi năm người, lão Bát, lão Cửu, lão Thập, Lý Hạo, còn một người không quen. Lão Bát thấy tôi, cười vẫy tay nói: “Cô đến rất đúng lúc, ném thử rượu hoa cúc ủ vào dịp Trùng Dương năm trước đi.”

Bọn hạ nhân vội vàng thêm bát đĩa chỗ ngồi, chờ tôi ngồi xuống, một chung rượu cũng đặt trước mặt rồi. Tôi nhấp một ngụm, mùi rượu thanh đậm, mang theo hương hoa cúc đặc thù. Dung Huệ bên cạnh lại một mực buồn bực.

Lão Thập nói: “Chúng ta đang đối thơ đây. Rượu cô đã uống, cũng phải đọc một câu hợp với tình hình chứ.”

Tôi chỉ chỉ Dung Huệ, nhìn cậu ta cười hỏi: “Ngài thấy hai người chúng tôi giống như có thể làm thơ sao?”

“Đọc bữa một câu có sẵn đi.” Lão Bát cười nói.

Dung Huệ lại uống xong một chung, nói giòn vang “Ngày cũ ngày trọng dương, truyền nhau ly rượu nồng.”

Vì vậy bọn họ đều nhìn về phía tôi. Trốn tránh cổ nhân thật không dễ dàng, tôi thuận miệng nói: “Càng cua trước mặt chảy nước miếng, mảnh đất ủ rượu là Bồng Lai. Còn đợi đến lúc nếm rượu ngon, nhân dịp trăng sáng say dài cao.”

“Tỷ, đó cũng được xem là hợp thời sao?” Lý Hạo buồn cười hỏi.

“Là mùa thu, có rượu không phải đúng rồi sao.” Chỉ vì tôi đã nghĩ đến nó đầu tiên.

Lão Bát cũng cười: “Nàng ta chỉ nhớ đến ăn thôi.”

Lão Cửu lão Thập đều không giấu giếm nữa cười như điên.

Tôi thẩm tính toán nên bắt chuyện với lão Cửu thế nào, vừa nãy từ chỗ Cửu phúc tấn biết được gần đây lão Cửu đúng là đã thu nạp thêm mấy tì nữ.

“Cô nhìn chăm chăm ta làm gì?” Bỗng nhiên nghe lão Cửu nói.

Tôi còn chưa lên tiếng, lão Thập đã tranh nói trước: “Cửu ca, huynh đừng lo nàng sẽ để ý đến huynh. Thập Tứ đệ sẽ làm nhanh chóng thôi.”

“Nói đến Thập Tứ đệ, chắc đệ ấy cũng sắp đến rồi?” Lão Bát nói.

Xem ra tình hình này cũng không có cách nào hỏi ra chuyện gì từ chỗ lão Cửu, tôi vẫn nên tự mình ra hậu viện tìm thôi. Đương nhiên không thể kéo Dung Huệ vào phiền toái này, liền nói với Lý Hạo: “Tỷ về chỗ các phúc tấn bên kia. Lát nữa đệ dẫn Dung cách cách đi dạo trong vườn nhé, cẩn thận đừng để nàng uống say.” Nói xong liền đứng lên chạy lấy người.

Đi dọc hành lang băng qua phòng khách liền bắt gặp một người, ngẩng đầu lại thấy Thập Tứ.

Cậu ta nhìn tôi, đầu tiên là sững sốt, sau một lúc lâu mới hỏi: “Dạo này có khỏe không?”

“Nhờ phúc, coi như là khỏe mạnh.” Tôi trả lời.

Sau đó cậu ta lại im lặng nhìn tôi, không nói lời nào mà cũng không định rời đi.

Tôi cũng không muốn phí sức với cậu ta, cúi đầu suy nghĩ làm sao có thể thoát khỏi tình cảnh này. Gió thổi tóc mai có hơi ngứa, tôi đưa tay vuốt lại sau tai, nhưng bỗng giật mình khi tay cậu ta cũng chạm vào bên mặt tôi. Cảm giác đầu ngón tay lạnh lẽo làm tôi không thoải mái, lập tức lui ra sau một bước né tránh. Cậu ta hậm hực thu tay lại. Tôi hồ hững nói: “Ngài mau đi đi, bọn họ đang đợi ngài.” Cũng không chờ cậu ta đáp lại, vội vàng bước xuống bậc thềm đi vào nội viện.

Tôi tìm rất lâu, rốt cuộc cũng mò đến chỗ của lão Cửu, mỗi gian phòng đều chăm chú nhìn một lúc, cuối cùng đã tìm được Phương Ngọc Trúc ở một gian phòng khuất phía sau. Cô đang xoay về phía cửa sổ, ngồi trên kháng thêu cái gì đó, tôi kêu: “Ngọc Trúc.”

Thân thể cô chấn động, dường như bị đâm vào tay, bỏ khung thêu xuống, chậm rãi xoay người lại. Tôi vào phòng, nắm lấy tay cô. Cô gầy đi không ít, đáng đáp vẫn rất đáng yêu.

“Lý cô nương.” Cô ấy dịu dàng gọi.

Tôi hỏi: “Ngọc Trúc, vì sao không đến tìm tôi?”

Cô nức nở nói: “Tôi không biết...không còn kịp nữa...”

Tôi không đành lòng nhìn thấy cô nước mắt tràn mi, nói: “Đừng khóc, đi theo tôi được không?” Cô chải búi tóc của cô nương, chắc là lão Cửu còn chưa chạm vào.

Nhưng cô lại không đồng ý, chỉ ngồi ngơ ngác ở đó.

“Cô ở đây làm gì?” Phía sau truyền đến tiếng chất vấn lạnh lùng của lão Cửu.

Tôi đứng lên, xoay người lại đối mặt với anh ta. Anh ta cũng không nhìn tôi mà nhìn về Ngọc Trúc phía sau tôi. Cô ấy ngẩng đầu liếc nhìn anh ta rồi cúi đầu.

Nhìn bộ dạng này của bọn họ, tôi chỉ có thể buông cô ấy ra. Bọn họ một người nguyện bó buộc, một người nguyện chịu đựng, người ngoài không nhúng tay vào được.

Tôi cúi người nâng khuôn mặt Ngọc Trúc lên, nói với cô: “Sau này có chuyện, nhớ phải đến tìm tôi.”

Cô gật đầu, giọt nước mắt lăn dài trên má. Tôi thở dài, ra khỏi viện trước ánh mắt u ám của lão Cửu.

Tôi không biết sau này Ngọc Trúc sẽ thế nào, cô đã lựa chọn anh ta, lựa chọn con đường sau này, là tốt hay xấu thì nàng cũng chỉ có thể chấp nhận.

Đang cảm thán, lại nghe thấy “bốp” một tiếng giòn vang, tiếp theo là một giọng nữ sắc bén: “Hỏi người đó! không nói gì giả bộ cảm điếc à, vừa rồi sao không thấy người giả bộ như vậy?”

Tôi nhìn kĩ lại, chỉ thấy Du Chân và một tiểu thư đứng bên cạnh, đánh người là thị nữ của con bé, bị đánh lại là Hồng Nguyệt Nhi.

Hồng Nguyệt Nhi bụm mặt ghen ngào nói: “Tôi, tôi...” Du Chân nói: “Cái gì tôi tôi! Nô tỳ cũng không tự xưng một tiếng, ai dạy người hả?” Tỳ nữ của con bé lại giơ tay muốn tát thêm nữa, tôi đi tới, bắt được tay cô ta, lạnh lùng nói: “Ta dạy đó. Làm sao?”

Du Chân không ngờ tôi sẽ xuất hiện, có hơi lúng túng, nhưng lập tức liền phục hồi tinh thần nói: “Nô tỳ của cô không hiểu quy tắc, ta thay cô dạy nó.”

Tôi nhìn Hồng Nguyệt Nhi cúi đầu khẽ nức nở, trên mặt là dấu năm ngón tay sưng phồng lên. Ài, hôm nay thấy nhiều nước mắt quá rồi! Tôi quay sang nhìn Du Chân, con bé cả kinh lui ra phía sau một bước: “Làm, làm cái gì?”

Tôi tới gần con bé, cô nàng định đẩy tôi ra, tôi lại bắt được hai cườm của nó, sức của con bé còn quá yếu, giãy giụa cũng không thoát được, đương nhiên không thể động đậy. Những người khác muốn đi tới, tôi liếc mắt nhìn qua một lượt, bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Du Chân ngang ngược không rên lên một tiếng, nhưng từ cơ thể hơi run rẩy của con bé mà tôi biết nó đang sợ hãi. Tôi nâng cằm con bé lên, híp mắt cười nói: “Thật là một khuôn mặt như hoa.”

Tôi giơ một bàn tay lên, con bé nhắm mắt chờ tôi đánh. Nhưng tôi chỉ gỡ đóa hoa cúc trên mái tóc gọi là ‘nhân diện đào hoa’ của con bé xuống. Cô nàng mở mắt, nhìn tôi từ từ vò nát đóa hoa cúc kia, sau đó ngửa tay tung những cánh hoa xuống đất.

Tỳ nữ của Bát phúc tấn Anh Tô giúp Hồng Nguyệt Nhi chỉnh trang lại, tôi đứng bên cạnh xem. Xong xuôi cô nàng lại khóc nức nở, tôi liền hỏi: “Sao em lại chọc nàng ta?”

Hồng Nguyệt Nhi cúi đầu không đáp, tôi ngồi xuống bên cạnh, nâng đầu cô lên nhìn vào mắt cô hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cô lại rơi lệ, nghiêng đầu nói: “Ban nãy ở trong vườn không cẩn thận đụng phải nàng...”

Chỉ là đụng phải không đến mức như vậy chứ? Du Chân có lòng thù địch với tôi tôi biết, cũng không có hứng thú truy tìm nguyên do, nhưng Hồng Nguyệt Nhi này chần chừ rất kỳ lạ, phản ứng của cô cũng rất kì quái. Tôi hỏi một lần nữa: “Chỉ vậy thôi sao?”

Cô nàng không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Tôi thở than một tiếng, buông cô ra. Cô đã không muốn nói, bắt ép cũng vô dụng.

“Thôi, ta phải ra ngoài, cái dạng này của em không thể gặp người ta đâu, ở đây chờ đi.” Tôi nói với cô. Lại dặn dò mấy tiểu nha đầu chăm sóc cô, liền cùng theo Anh Tô đi đến phòng khách.

Đi vòng theo hành lang quanh co hai lần liền trông thấy đám huynh đệ của bọn họ đi tới. Ngoại trừ vài người ban nãy mới gặp lại còn có Thập Tam, sau đó còn có anh ta. Không thấy người xa lạ, cũng không có Lý Hạo. Anh Tô tránh sang một bên, thu người lại để bọn họ đi qua. Ánh mắt tôi lướt qua từng người, gật đầu chào hỏi Thập Tam. Còn anh ta, anh ta chỉ dùng ánh mắt không cảm xúc nhìn qua tôi, tôi cũng chỉ không biểu cảm nhìn anh ta một lần. Bọn họ vẫn đi về phía trước, lúc băng qua cạnh tôi, Thập Tứ hơi dừng lại, dường như muốn nói cái gì, lại không nói rồi cũng bỏ đi.

Tôi hỏi quản gia công công về Lý Hạo, ông ta nói Dung Huệ uống hơi say, bọn lão thập đã xúi cậ ta đưa con bé về.

Lúc ăn cơm tối cũng không thấy đám khách nam, một đám nữ nhân ăn cũng rất náo nhiệt. Trong bữa cơm cũng không tránh khỏi chạm mặt với Du Chân, tôi thản nhiên cười với con bé, nhưng ánh mắt nó vừa gặp tôi liền chuyển đi nơi khác, thật đúng là không có lễ độ.

Sau khi ăn xong, bọn họ lại tổ chức chơi đùa. Tôi và một vài người khác xem một lát cũng không thấy thú vị, bèn đi vào sân hóng gió. Ban ngày chưa ngắt kĩ vườn hoa của lão Cửu, có một vài cây hoa cúc nở rất đẹp. Nghe nói đem cánh hoa cúc phơi khô, làm gối đầu rất tốt ắt, ban này hình như có hơi lãng phí. Dùng để ăn thì, ngoại trừ ăn sống, trưng dầu, ăn lẩu, còn có thể làm bánh hoa cúc...

Đột nhiên có người từ phía sau vỗ vai tôi. Tôi cả kinh quay đầu lại, thấy Thập Tam mỉm cười. Cậu ta hỏi: “Một mình ở đây làm gì vậy?”

Tôi cười nói: “Nói ra ngại nhất định không tin, tôi đang suy nghĩ đến một câu nói trong ‘Ly Tao’.”

“Sao? Cô phong nhã như vậy thật sự chưa thấy qua.” Cậu ta cười nói, “Là câu gì? Nói nghe thử xem.”

Tôi đáp: “Triều ẩm mộc lan chi trụ lộ hề, tịch xan thu cúc chi lạc anh.”

“Ha ha ha—” Cậu ta cười ồm lên, “Cô mới ăn xong đã đói bụng rồi sao? Ta thấy cả bài ‘Ly Tao’ chắc cô cũng chỉ nhớ được hai câu này thôi.”

Tôi nói: “Nếu tôi xem hết cả quyển, đương nhiên còn có thể nhớ nhiều câu hơn.” Sau đó chỉ vào một gốc cây hoa cúc nói: “Thơ tôi đọc không nhiều, cũng biết ‘nhụy lạnh hương phai bướm khó đến’. Nhưng ngài xem, thật đúng là rất đẹp!”

Thập Tam im lặng nhìn hoa vàng dưới ánh trăng. Tôi nhắm mắt lại, cảm thụ hương cúc phiêu dạt trong gió đêm. Bỗng nhiên nghe cậu ta khẽ ngâm: “Tiện khiếu đào lí năng ngôn ngữ, yếu bỉ kiều nghiên bỉ đắc vô.”

Đây là vịnh cúc à? Có hơi lạ lùng. Vừa định mở miệng hỏi cậu ta, lại nghe giọng nói trầm thấp của một người hết sức quen thuộc: “Thập Tam đệ.”

Là anh!

Chúng tôi đều nhìn về phía anh ta. Thập Tam đáp: “Tứ ca.”

Anh ta đến chỗ chúng tôi, nói với Thập Tam: “Bọn Bát đệ đang tìm đệ đó.” Thập Tam cười nói: “Vây đệ phải trở về rồi. Nếu không lại mệt cho Tứ ca phải chắn rượu.” Anh ta gật đầu với Thập Tam, sau đó nhìn tôi. Tôi hoàn toàn không né tránh nhìn anh ta, ánh mắt của anh ta dần dần trở nên dịu dàng, hai ba bước đến gần tôi, gỡ một cánh hoa trên tóc tôi xuống, nói nhỏ: “Chờ tan tiệc, ta đưa nàng về.”

Xe ngựa của anh ta chờ tôi ở góc đường, tôi không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Hồng Nguyệt Nhi, sang ngồi xe của anh ta.

Tôi tựa vào lòng anh ta, có thể nghe được nhịp tim bình ổn của anh ta. Anh ta vùi đầu vào cần cổ tôi, hô hấp đều đều lướt qua tóc rơi sau tai tôi: “Có nhớ ta không?” Anh ta hỏi.

“Có.” Tôi thành thật đáp. Dường như anh ta rất vừa lòng, hơi nói lỏng tôi ra.

Xe ngựa xốc nảy nhịp nhàng, anh ta im lặng ôm lấy tôi thật lâu, sau đó nói: “Chức vụ lại bộ tả thừa còn trống, bọn họ muốn cho cậu nàng lấp vào đó.”

Anh ta nói với tôi là có ý gì? Chẳng lẽ đang ám chỉ tôi bám vào quan hệ mới được như vậy? Tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh dùng ngón tay vuốt ve mặt tôi nói: “Sau này nàng đừng đến phủ của Bát đệ nữa, nếu rảnh rồi cứ đến chỗ ta. Còn đệ đệ nàng, bảo nó cách xa bọn người Bát đệ một chút.”

Tôi lạnh lùng hỏi: “Vì sao?”

Anh ta cau mày nói: “Không vì sao cả. Nàng nghe ta là được.”

Tôi không thích giọng điệu này của anh ta, nói: “Cho ta một lý do, nếu không ta không chấp nhận.”

Anh ta không vui nhìn chằm chằm tôi, tôi không hề cử động.

Vì thế anh ta hạ giọng nói bên tai tôi: “Nàng phải để ý chuyện ta nói với nàng, thái tử đã sớm kiêng kị Bát đệ, vì chuyện của Sách Ngạch Đồ lại càng hận đệ ấy thấu xương...Qua lại với đệ ấy không tốt lành gì đâu.”

Lời này làm tôi nhớ đến cuộc nói chuyện của anh ta và Chu Tòng Thiện, “Kế hoạch của Thái tử...” Kế hoạch của Thái tử...Câu này cứ lẩn quẩn trong đầu tôi, mà tôi chẳng hề muốn biết kế hoạch đó là gì. Nhất thời tâm phiền ý loạn, nhưng điều làm tôi lo lắng không phải là Thái Tử, cũng không phải lão Bát, mà là anh ta. Anh ta làm gì, muốn làm gì mới là điều tôi quan tâm.

Anh ta nâng mặt tôi lên, nói: “Đáp ứng ta, đừng đến chỗ Bát đệ nữa.”

Tôi chăm chú nhìn anh ta, giống như chưa bao giờ quen biết con người này. Đôi mắt thật lâu, tôi lắc đầu. Người anh ta cứng đờ, ánh mắt mang vẻ tiêu điều mà tôi chưa bao giờ thấy qua, trầm giọng nói: “Rốt cuộc là nàng đang nghĩ cái gì? Vì sao nhất định phải dính vào? Nàng cho rằng Bát đệ tốt với nàng sao? Ta thấy nàng vốn không hề biết hắn đang toan tính cái gì!”

Tôi thở ra một hơi, nhìn anh ta nói: “Ta biết ngài ấy tính toán cái gì. Ta chỉ không biết có phải chàng cũng đang tính toán giống ngài ấy hay không.”

Chúng tôi quái dị nhìn chăm chăm nhau. Anh ta tức giận, có lẽ là giận tôi không hiểu chuyện, giận tôi hồ đồ ngu xuẩn; mà tôi cũng chán ghét, ghét bản thân khờ dại, ghét dã tâm của anh ta, ghét những điều đối trá trước mắt chúng tôi.

Rốt cuộc xe ngựa cũng dừng lại, tôi nhìn anh ta một lần nữa, vén rèm lên nhảy xuống. Anh ta cũng không ngăn cản. Tôi nghĩ tôi cần phải suy nghĩ thật kĩ càng, từ lúc tôi ở cạnh anh ta, tôi đã chẳng còn lý trí.

Hồng Nguyệt Nhi trải giường cho tôi xong xuôi, lặng lẽ đứng trước bàn sách. Tôi nói với cô: “Em đi ngủ trước đi.” Cô mấp má môi, không nhúc nhích. Tôi buông sách trong tay ra, hỏi: “Có chuyện gì muốn nói với ta sao?”

Cô nàng cắn môi dưới một hồi lâu, rốt cuộc ngẩng đầu lên, há mồm, nhưng chẳng nói lời nào.

Tôi hỏi: “Em muốn nói cái gì?”

Hồng Nguyệt Nhi cúi đầu, khẽ nhún người nói: “Không có gì. Cô ngủ sớm một chút, nô tỳ lui xuống trước.” Lúc cô lui ra, thuận tiện giúp tôi khép cửa lại.

Thật ra tôi cũng biết rõ cô ắt muốn hỏi cái gì, đơn giản chỉ là chuyện của tôi và anh ta. Mặc dù hiện nay cũng chẳng vui vẻ gì, nhưng chúng tôi cũng có thể xem là đang yêu nhau rồi. Tôi thừa nhận hôm nay hơi quá khích, hà tất vì những chuyện kia mà to tiếng với anh. Anh có trách nhiệm của anh, có việc phải làm của anh, hơn nữa ở vào vị trí của anh cũng coi như là bụng làm dạ chịu, anh cũng không làm sai điều gì, vấn đề là ở tôi.

Lão Bát mong muốn vị trí kia, tôi sẽ chúc anh ta gặp may, bởi vì tôi cũng không hề muốn gả cho anh ta. Nhưng Lão Tứ thì khác, tôi hy vọng anh ta sống đến cuối đời. Mặc kệ sau này anh ta giàu sang hay nghèo khổ, tôi cũng chẳng quan tâm, mà trong lúc này tôi lại càng không muốn biết, cũng chẳng muốn tham gia. Anh ta cảm dỗ tôi, để tôi mơ mộng về quãng đời còn lại, cho nên đột nhiên trở lại hiện thực lại có phần không thích ứng được.

Mà hiện tại, tôi làm sao có thể dễ dàng buông tay? Dù sao, khiến cho tôi ngay cả một mối tình vụng trộm cũng say mê như vậy, anh ta là người thứ nhất! Chờ xem vậy, chờ anh ta làm tôi hoàn toàn đầu hàng, hoặc là chờ tôi hết nhiệt huyết.

Mơ màng rơi vào giấc ngủ, một đêm mộng mị, ngủ rất mệt mỏi. Sáng hôm sau lại ngủ nướng, mặt trời lên ới uể oải thức dậy.

Buổi sáng đến thăm Tiểu Chung, anh ta phiền chán tôi mất tập trung, không cho tôi ăn chùa cơm, gần giữa trưa tôi lại chạy về nhà. Nhưng trước cổng giáo đường lại đụng phải cha Mục, liền bắt chuyện vài câu. Tiếng Hán của ông tiến bộ rất nhiều, còn như học tiếng Mãn, hện nay tập làm phiên dịch trong cung. Tiểu Chung là người chân thật, toàn tâm toàn ý truyền giáo đến đây, lại còn không bằng hội Toàn Dinh sau này.

Trở về nhà, ăn qua quýt bữa cơm trưa liền đến thỉnh an mẹ. Tôi lại chẳng ra gì, một ngày vẫn phải xuất hiện một lần, quá mức chỉ sợ cậu cũng không chịu được tôi, viết thư cảm ràm với cha già ở đó. Mặc dù cha không có biện pháp với tôi, nhưng hại lão nhân gia phiền lòng thì thật là có lỗi.

Không ngờ cậu cũng đang ở nhà, vậy thì cùng thỉnh an, cũng coi như hết lễ. Mợ kéo tôi nói chuyện một lát, hỏi tình hình hôm qua tôi với Lý Hạo đến dự tiệc ở phủ Cửu gia thế nào, tôi cũng trả lời từng việc. Khánh Quân và Khánh Bồi bước vào thỉnh an cũng đều đứng ở phía dưới, tôi lại có thể ngồi gần mợ trên炕. Cậu lắng lắng nghe, cuối cùng cũng chỉ dừng dừng nói: “Chỗ của Bát gia Cửu gia, bình thường cũng nên qua lại nhiều.” Sau đó lại hỏi bài vở của Lý Hạo, tôi đâu có biết? Tùy tiện ứng phó một chút liền ra ngoài cùng Khánh Quân Khánh Bồi.

Khánh Quân và Khánh Bồi sau khi ăn xong không có chuyện gì làm, vào vườn đánh cờ. Tôi và hai nha hoàn cũng nhàn rỗi nên liền tới xem. Bọn chúng đánh cuộc năm đồng bạc làm phần thưởng, Khánh Bồi chơi cờ kém hơn, đến một nửa thì thua, liền làm ầm lên muốn chơi ba ván, hai ván thắng. Khánh Quân đâu có sợ nó, nói ‘được’ liền chơi lại. Ván thứ hai thế cờ của Khánh Bồi vẫn rất nguy hiểm, cắn ngón tay cả buổi mới đi được một nước, Khánh Quân tiếp tục giữ tay tiến đến định lấy mất quân cờ trọng yếu của cậu ta. Khánh Bồi cầm lấy tay ca ca, vội la lên: “Cái này không tính, đệ không định đi nước đó!” Khánh Quân cười nói: “Nào có chuyện vô lý vậy được? Mau nhận thua đi, đừng làm cho Hàm muội muội chê cười.”

Tôi nói: “Các người chỉ để ý hạ cờ, ván này nếu đệ ấy cứu được thì rất đẹp mắt.”

Khánh Bồi nhìn tôi, cuối cùng phụng phịu, thở phào nhận thua cho xong chuyện.

Lúc này, tôi nhìn thấy phía xa xa Hồng Nguyệt Nhi đang đi dọc theo con đường hoa đến đây, trong tay còn bưng cái tráp, liền vẫy tay gọi cô. Đợi cô nàng đến trước mặt, chào Khánh Quân Khánh Bồi xong mới cười hỏi: “Em đi đâu vậy? Bưng cái gì đấy?”

Cô đưa tráp đến chỗ tôi, cúi đầu đáp: “Thập Tứ gia phái người đưa cái này tới tặng tiểu thư.”

Tôi vừa nghe thấy, nhận không được mà không nhận cũng không phải. Khánh Quân và Khánh Bồi còn đang ở bên cạnh nhìn tôi, tôi thở dài nhận lấy, mở ra lại thấy một cây đao rất có phong cách, vỏ bao bằng bạc có đính vật trang sức rất đẹp, được khảm đá lục từng thạch, mã não và đá san hô.

Khánh Bồi thấy rất thích, còn rút thân đao ra, vuốt ve mũi đao “tắm tặc” khen ngợi. Tôi nói với cậu ta: “Nếu đệ thích thì cứ lấy.”

Cậu ta dường như vứt một củ khoai lang nướng vào tay tôi: “Đệ cũng không dám muốn, vật này là người ta đặc biệt tặng cho tỷ.” Nói xong chạy đi như một làn khói.

Tôi để thanh đao vào tráp, để Hồng Nguyệt Nhi về cất. Về chuyện hỏi đáp lại chuyện này có lẽ cũng không cần làm.

Khánh Quân vừa thu dọn quân cờ vừa hỏi tôi: “Hàm muội muội sang năm mười bảy rồi nhỉ?”

Tôi “ừ” một tiếng, nghi hoặc nhìn cậu ta, đột nhiên hỏi cái này làm gì? Cậu ta nói tiếp: “Nếu như đã chọn được con đường mình thì cũng nên tính toán một chút.”

“Biểu ca muốn nói gì?” Tôi chăm chú nhìn cậu ta hỏi.

Cậu ta đẩy nắp hộp cờ lại, ngẩng đầu mỉm cười với tôi: “Hàm muội muội biết cái gì có thể thay đổi tư tưởng của phụ mẫu trong thiên hạ, không nặng chuyện sinh nam hay nữ không?”

Bỗng nhiên tôi cảm thấy hít thở không thông, chưa kịp suy nghĩ để đáp lời, chợt nghe cậu ta nói: “Nói đùa thôi, Hàm muội muội đừng để ý. Muội chỉ nên suy nghĩ cho bản thân thôi, không cần phải nghe lời của ta nói, lời của cha cũng vậy.”

20. Chương 20 Phần 1

Chương 20: Hôm qua đã qua đời.

Sau tháng mười, lệnh điều chuyển cậu đã đến nơi, chức Lại bộ này mặc dù thua kém các chức vụ khác, nhưng rất có tiền đồ. Hai ngày trước cậu lại định một mối hôn nhân cho Khánh Quân, đối phương mà cháy

gái của thầy lang Bảo Lộc. Tôi lại không hề bị bầu không khí hân hoan trong gia đình lây nhiễm, nói tình thần không yên thì có hơi khoa trương, chỉ là cao hứng không nổi mà thôi. Có lẽ lời nói của Khánh Quân hôm đó làm tôi không thoải mái, lại có thể là tôi chẳng hề quan tâm đến chuyện của cậu ta.

Thật ra lời nói của cậu ta cũng không phải không có lý, thân thiết với bọn người của lão Bát quả thật là không tốt, kính trọng từ xa mới là lựa chọn sáng suốt. Nhưng, phiền toái lớn nhất của tôi không phải là lão Bát hay Thập Tứ, mà là anh ta, chỉ có chặt đứt với anh ta mới là trong sạch chân chính! Nhưng bây giờ tôi lại không muốn trong sạch như vậy.

Hôm nay ăn xong bữa trưa, có một vị khách không ngờ lại đến đây.

Lúc tôi đang ngây ngẩn tiêu hóa cơm, người gác cổng báo lại có khách. Sai Hồng Nguyệt Nhi ra xem sao, chỉ chốc lát sau liền thấy cô nắm tay Phương Ngọc Trúc đi vào. Cô nàng lại càng không ngừng hỏi Ngọc Trúc cái này cái kia, Ngọc Trúc khẽ cười đáp lại từng việc. Tôi nhéo nhéo khuôn mặt phần nộn của cô ta, cười nói: “Khách đến, trà cũng không pha một chén, chỉ quần lấy người ta hạch hỏi!”

Hồng Nguyệt Nhi đỏ bừng mặt, nói với Ngọc Trúc: “Phương cô nương đợi chút, nô tỳ đi pha trà cho cô.” Nói xong vội vàng ra khỏi phòng, đi về hướng hậu phòng. Tôi cười lắc đầu, nói với Ngọc Trúc: “Tính khí của nàng ta là vậy, cô đừng trách nàng ầm ĩ.”

Ngọc Trúc cười nói: “Sao vậy được? Tôi vốn chẳng có bằng hữu nào, chỉ có Lý cô nương và Hồng Nguyệt Nhi nghĩ đến tôi mới có thể làm tôi ấm áp hơn.”

Cô nàng cảm kích như vậy, tôi lại có chút hổ thẹn, tôi có làm được gì cho cô ấy đâu! Tôi thở dài, kéo cô ngồi xuống kháng, hỏi: “Cửu gia có đối xử tốt với cô không? Có người nào hiếp đáp cô không?”

Cô ấy cúi đầu cười khẽ, vỗ về góc áo nói nhỏ: “Cửu gia đối xử với tôi tốt lắm, cả cha tôi cũng lo lắng thu xếp ổn thỏa rồi...”

Tôi chú ý đến kiểu tóc của cô, lộ ra vòng xoắn trên thái dương, dĩ nhiên đã là kiểu tóc của một phu nhân. Tôi cầm tay cô nói: “Cô phải tự chăm sóc mình thật tốt, đừng quá mềm yếu, phủ nào cũng đều chọn bốp méo quả hồng mềm thôi.”

Cô gật đầu đáp ứng, tôi lại càng không an tâm, lấy tính khí của cô, bị ủy khuất cũng chỉ nuốt vào bụng. Mà tôi đâu còn cách nào, chuyện nhà của Cửu gia tôi đâu thể xen vào. Nếu muốn Ngọc Trúc về sau được bảo vệ, có được chút danh phận, chỉ sợ còn phải dựa vào cái bụng mà tranh giành. Mà loại chuyện này tôi càng chẳng thể giúp được gì.

Cô ấy cười nói với tôi: “Lý cô nương đừng lo lắng cho tôi, tôi biết phải làm thế nào mà.” Sau đó lấy một cái túi hương trong giỏ thêu mang theo, nói: “Hôm trước tôi vừa mới làm xong, các kiểu sợi chỉ đều là ta đặc biệt phối vì cô nương đó. Cô nương giữ lấy đi, đừng trách tay nghề vụng về.” Tôi nhận lấy túi thêu kim tuyến hình bướm kia, khen ngợi nói: “Nếu bàn về khéo tay, ai so được với cô nữa?”

Hồng Nguyệt Nhi bưng trà bánh vào, thấy túi hương kia cũng yêu thích không rời, xin Ngọc Trúc chỉ cách làm. Ngọc Trúc nói tỉ mỉ cho cô nàng nghe, cuối cùng cô nàng lại thở dài: “Ài, nô tỳ biết cách làm rồi, cũng thêu chẳng được thế này.” Sau đó cô đưa túi hương cho tôi đeo lên, nói: “Cũng chỉ có tiểu thư mới xứng để dùng.”

Ngọc Trúc ngồi một lát liền muốn đứng dậy cáo từ. Tôi và Hồng Nguyệt Nhi đều cực lực giữ cô lại dùng cơm chiều, cô cũng không từ chối nữa. Tôi để Hồng Nguyệt Nhi dẫn dò phòng bếp chuẩn bị vài món ăn, cũng may đầu bếp này đã bị tôi huấn luyện thành quen nên làm cũng không có trở ngại gì.

Sau bữa cơm chiều, tôi sai người mặc xe đưa cô về, cô vẫn khước từ không chịu. Tôi cũng không miễn cưỡng, nhân tiện nói: “Tôi tiễn cô một đoạn.”

Tiết trời đầu mùa đông có hơi lạnh, bên ngoài gió lớn, Hồng Nguyệt Nhi cầm áo khoác ra. Tôi nói với cô: “Lấy cái áo màu đỏ, cổ áo lông sóc ra đây luôn đi.”

Tôi mặc áo màu xám tro, phủ thêm áo màu đỏ cho Ngọc Trúc, dắt tay cô ra cửa. Chúng tôi ăn cơm rất sớm, sắc trời vẫn chưa tối. Đi cùng cô đến chỉ còn một con phố, cô dừng lại nói: “Lý cô nương trở về đi, cũng sắp đến nơi rồi.”

Tôi nghĩ vào cửa nhà lão Cửu cũng chẳng có ý nghĩa gì, nói: “Được. Một mình cô phải cẩn thận.” Nói vậy nhưng cũng không buông tay cô ấy ra, cuối cùng vẫn không nhin được hỏi: “Cô thật sự cam tâm đi theo hần ta sao?” Cô cười dịu dàng với tôi, bỗng nhiên đến gần tôi, môi lạnh lạnh khẽ in lên mặt tôi, khẽ nói: “Tôi chưa bao giờ hối hận.”

Tôi nhìn theo bóng lưng của cô dần biến mất ở góc đường mới xoay người đi về. Một đoạn đường này, tôi cứ lơ mơ đi, so với lúc đi thì càng tốn thời gian hơn.

Lúc sắp đến nhà, trời đã tối đen. Tôi đi đường tắt, chuẩn bị đi từ ngõ hẻm phía sau vào, đột nhiên phát hiện có người đi theo phía sau. Đêm nay không có trăng, mà tôi lại không mang theo đèn lồng, ở đây hầu như đưa tay cũng không thấy được năm ngón, tiếng bước chân dồn dập nhanh chóng tới gần.

Trong đầu tôi hiện lên khuôn mặt con khỉ gầy khô quắc ở Đồng Lí xã. Là bọn chúng sao? Chúng còn tìm tôi làm gì?

Vì thế tôi chạy nhanh vài bước, người phía sau cũng chạy theo, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn tôi. Người nọ bắt kịp tôi, một bàn tay đặt lên vai tôi, tôi giống như tránh né, tay người nọ trượt vào khoảng không, nhưng không hề dừng lại, trái lại còn nhích lại gần hơn, muốn ôm tôi từ sau lưng. Tôi dùng khuỷu tay đánh vào ngực người đó, anh ta bị đau kêu lên, cũng không buông ra, hai tay cầm lấy tay tôi, ôm chặt tôi. Tôi nghe được giọng nói kia, đã biết là ai, cũng không giãy giụa nữa. Anh ta nói khẽ một câu: “Là ta.” Tôi đương nhiên biết là anh ta, bị anh ta ôm như vậy, tôi chẳng còn muốn nghĩ gì nữa.

Trong bóng tối, chỉ nghe tiếng thở dốc của nhau. Tôi cũng ôm chặt lấy anh ta, vùi mặt vào ngực anh. Anh ta cúi đầu vùi vào môi tôi, tôi cũng ngẩng đầu đáp trả, khi chúng tôi lại được hôn như vậy, tôi mới biết được tôi vô cùng mong đợi cảm giác này. Tim anh đập dồn dập, môi lưỡi nóng bỏng quấn quýt cùng với cái ôm mạnh mẽ lại dịu dàng, tôi biết, anh cũng nhớ tôi.

Không biết qua bao lâu, phóng túng trở thành chạm nhẹ, anh ta hôn nhẹ vào khoe môi tôi, mặt và chóp mũi, anh ta nâng mặt tôi lên, dùng âm thanh khàn khàn nói: “Đừng giận ta nữa.”

Tôi “ừm” một tiếng, anh ta liền ôm tôi chặt hơn. Bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì, hỏi: “Đúng rồi, vừa nãy đánh chàng chỗ nào vậy?” Nói xong đưa tay ấn vào lồng ngực anh ta, anh ta bắt lấy tay tôi nói: “Xương sườn ta bị gãy rồi. Nàng ra tay thật độc ác.”

Ai kêu ngài lén lút! Mặc dù tôi ra tay rất nặng, nhưng nhiều nhất cũng chỉ bị bầm tím thôi, có quỷ mới tin bị gãy xương cốt. Tôi vỗ nhẹ lên vết thương, nói: “Là chỗ này phải không. Về nhà để phu nhân chàng thoa thuốc cho, làm tan vết bầm sẽ không sao nữa.”

Nghe anh ta nhin đau kêu lên, có hơi đau lòng, cũng có chút buồn cười, nói: “Lần sau đừng dọa ta nữa. May mà không mang theo đao.”

“Nàng mang đao làm gì?” Anh ta hỏi.

Tôi đáp: “Chuyên dùng để đối phó với những tình huống như vừa rồi.”

Anh ta ‘hừ’ lạnh, nói: “Nếu nàng sợ, cứ tìm người đi theo là được. Làm gì có cô nương nhà nào mang đao bên người?”

Tôi cười nói: “Chàng hy vọng lúc nào chúng ta như vậy cũng có người bên cạnh sao?”

Anh ta khẽ cười nói: “Sợ gì chứ? Chúng ta đâu cần phải lén lút?”

Tôi liếc nhìn anh, nói: “Ừ, ta lén lút thành quen, cảm giác cũng không tệ, rất kích thích.”

Anh nâng cằm tôi lên, hỏi: “Nàng trách ta sao?”

“Nói bậy gì vậy. Về nhà ngủ giường ấm đi thôi, Tứ gia!” Tôi buồn cười đẩy anh ra. Buổi tối gió lạnh, hẹn hò cũng không cần phải chịu khổ thế này.

Anh ta giữ chặt tôi nói: “Ta muốn mỗi ngày đều thấy nàng. Ngày mai không rảnh chờ nàng được, khoảng giờ Dậu nàng đến chỗ ta nhé. Chúng ta cùng dùng cơm.”

Tôi nhú mảy cân nhắc, anh ta ôm tôi, hơi thở nóng rực thổi vào tai tôi: “Ngoan, mau nói được đi. Ở đây lạnh quá!”

Tôi nổi da gà, tránh anh ta ra nói: “Tùy vậy.”

Lúc này anh ta mới vừa lòng buông tôi ra, nhìn tôi đẩy cửa đi vào trong.

Đêm nay ngủ rất sâu. Vừa rạng sáng ngày hôm sau lại bị Hồng Nguyệt Nhi làm tỉnh giấc. Tôi vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt cô nàng tái nhợt kinh sợ, lập tức hỏi: “Sao vậy?”

Cô nức nở nói: “Phương, Phương cô nương, mất....”

Tôi thấy cô kích động như vậy, nói cũng không rõ ràng được, dùng sức vỗ vỗ mặt cô hỏi: “Cái gì mất? Phương cô nương tốt cuộc là làm sao?”

Cô nghẹn ngào nói: “Phương cô nương, nàng, nàng đã chết.”

Ngọc Trúc lẳng lặng nằm ở đó, vẻ mặt bình thản, giống như đang ngủ. Nhưng lúc chạm vào thân thể cứng ngắt lạnh như băng kia, rốt cuộc tôi cũng ý thức được, giữ lại cũng chỉ là thể xác, linh hồn của cô ấy đã đi rồi. Hai tay cô nắm chặt, bàn tay nắm chặt cây dao găm trên lồng ngực. Vết máu đỏ sạm loang lổ trên chỗ áo trước ngực càng thấy ghê người dưới nền vải trắng.

Tôi không biết cần bao nhiêu dũng khí và quyết tâm mới có thể tự đâm một dao vào trái tim mình? Rốt cuộc là cô ấy đã xảy ra chuyện gì? Hôm qua, cô ấy còn khẽ cười với tôi, lộ ra má lúm đồng tiền giống như lần gặp đầu tiên; hôm qua, cơ thể cô vẫn còn ấm áp, bàn tay vẫn rất mềm mại; hôm qua, cô còn nói với tôi cô chưa từng hối hận...Nhưng, thật sự cô ấy không có gì bất thường sao? Là tôi đã vô tâm.

Tôi chỉ cảm thấy tay chân lạnh buốt, lỗ tai vang lên tiếng ong ong, chóng xuống mép giường để đứng vững lại, hỏi: “Lúc đầu cô nương ấy không phải nằm như vậy chứ?”

Phương lão gia “hu hu” căn bản nói không ra lời, vẫn là tiểu tử đến báo tin cho tôi, dẫn tôi đến đây trả lời: “Phương đại cô nương vốn là dựa vào tường. Phương lão gia phát hiện chuyện xảy ra, đến nhà bên cạnh gọi tôi, chúng tôi cùng để cô nương ấy nằm xuống.”

Nghe lời cậu ta nói vẫn rất có trật tự, liền tiếp tục hỏi: “Báo cho Cửu gia chưa? Phương cô nương có để lại lời nhắn gì không?” Cậu ta móc ra một tờ giấy đưa cho tôi: “Vẫn chưa đến phủ Cửu gia báo lại, chỉ vì cô nương ấy để lại vật này.”

Tôi vừa nhận lấy chỉ thấy có vài dòng, đại ý là nếu như cô ấy mất, ngoại trừ tôi thì không cần phải báo cho người khác. Cuối cùng viết một câu, nói về túi hương của tôi, tôi tự nhiên sẽ hiểu được. Phương lão gia hiển nhiên đã đọc bức thư, cũng chưa xem tờ giấy, chỉ lấy khước mắt liếc trộm tôi. Tôi cất kỹ tờ giấy, chỉ nói với tên tiểu tử: “Phương cô nương tặng ta một túi hương, ta trở về lấy, ngươi cứ ở đây chiếu cố đi.”

Tiểu tử kia chỉ mười lăm mười sáu tuổi, lại rất trầm ổn, nghe tôi nói vậy, đáp một tiếng “vâng”, cũng không nói nhiều. Đáng tiếc hiện tại tôi thật sự không có tinh thần hỏi lai lịch của cậu ta, gật đầu đi ra cửa phòng. Trong phòng truyền đến tiếng khóc thương tâm của Phương lão gia, “Ai ôi, con gái của ta! Sao con lại nghĩ quẩn như vậy! Con bảo cha về sau phải sống thế nào đây!”

Trong lòng tôi càng buồn bực, bước càng nhanh ra sân. Sau khi vào xe ngựa, móc túi hương hôm qua Ngọc Trúc đưa cho, nới lỏng dây nơ đang thắt chặt trên miệng, bên trong ngoại trừ có bông vải đệm lót, còn giấu một vài miếng giấy gấp xếp rất nhỏ. Tôi đổ hết ra, tổng cộng có ba miếng giấy, mở từng cái ra xem, một cái là khế ước mua bán nhà, một là một chi phiếu ba trăm lượng, cuối cùng là thư cô ấy viết cho tôi.

21. Chương 20 Phần 2

“Lý cô nương xem kỹ. Đây là lần cuối cùng muốn phiên cô nương. Cha tôi là người hồ đồ, sau khi tôi chết, kế sinh nhai nhất định chẳng biết trông cậy vào đâu, vẫn xin Lý cô nương thay tôi chiếu cố. Khế ước bán

nhà cũng xin giữ lấy. Những đồ trang sức khác tôi đã để lại chỗ Ấu Mai rất thân thiết trong phủ, không đáng giá bao nhiêu, tặng cho cô nương và Hồng Nguyệt Nhi làm kỉ niệm. Tôi ra đi cũng không có vương bận gì, chỉ sợ phiền cô nương, cả đời này không lấy gì báo đáp được, xin hẹn lại kiếp sau nguyện làm nô tỳ hầu hạ cô nương. Thuận chúc, an khang. Không thấu đáo.” Thư viết rất rõ ràng nhưng chẳng nói gì cả. Hai tay tôi run rẩy nắm chặt thư, nhưng một giọt nước mắt cũng không rơi. Cắn chặt răng, cách rèm nói với phu xe: “Đi phủ Cửu gia.”

Tôi đến trước cửa phủ lão Cửu, nói rõ là cầu kiến phúc tấn, người gác cổng hỏi rõ thân phận, mặc dù không gây khó dễ, lại nói Phúc tấn không ở trong phủ. Tôi nói, vậy thì gặp Cửu gia. Bọn họ trả lời lão Cửu cũng không ở đây. Tôi lạnh lùng nhìn bọn họ, nói: “Ta chờ.” Bọn họ cũng không hỏi nhiều, mời tôi vào tiền sảnh ngồi, chỉ chốc lát sau, có nha hoàn dâng trà lên.

Tôi hỏi tiểu thái giám đứng hầu bên cạnh: “Nha đầu Ấu Mai ở phòng nào?”

Cậu ta cung kính trả lời: “Bẩm cô nương, Ấu Mai cô nương đang ở ngoài phòng hầu hạ.”

Tôi gõ gõ bàn trà gỗ nói: “Người đi gọi nàng đến đây, ta có lời hỏi nàng.”

“Điều này?” Cậu ta lộ vẻ mặt khó xử. Tôi nhíu mày nói: “Thế nào? Nàng cũng không có ở đây sao? Trên dưới nhà Cửu gia cũng không có ở trong phủ, chẳng lẽ cả nha hoàn cũng mang theo sao? Ta gặp được tỷ muội của nàng, chỉ tìm nàng nói vài câu cũng không được sao?”

Tiểu thái giám không dám nói nhiều, vội vàng lui xuống gọi người, không bao lâu đã kêu Ấu Mai đến.

Tôi cười nói với cô nàng: “Hôm qua gặp Ngọc Trúc cô nương, nàng ấy nói có cái gì để ở chỗ của người, nhờ ta tới lấy.”

Ấu Mai đáp: “Bẩm cô nương, là có chuyện này.”

Tôi nói: “Hôm qua cô nương ấy tới vội quá, cũng chưa nói được mấy câu, chỉ biết người thân thiết với nàng ấy nhất trong phủ là người. Ta định hôm nay tới gặp, dường như là nàng có chuyện gì giấu ta, muốn hỏi người một chút.”

“Lý cô nương gặp Ngọc Trúc sao? Tối hôm qua vẫn chưa trở về, hôm nay gia còn đi tìm nàng đó! Thật không có quy củ.” Một ma ma khoảng bốn mươi tuổi, xốc rèm đi vào, ngắt câu hỏi của tôi.

Tôi cười hỏi: “Ma ma là ai vậy?”

Bà ta bĩu môi nhìn Ấu Mai, đáp: “Bẩm cô nương, nô tỳ là nghĩa mẫu của nó.”p>

Tôi cười liếc bà ta, nói: “Ta đang nói chuyện với Ấu mai cô nương. Nếu ma ma không có việc gì thì cứ hầu bên ngoài, nghĩa nữ của bà sẽ lập tức ra ngoài hầu hạ, không muộn chứ?”

Về mặt bà ta cứng đờ, nhưng cũng không dám cãi lời, cúi chào đi ra ngoài.

Lúc này Ấu Mai lại rất thận trọng, tôi vẫn cười nói với cô: “Việc ban nãy ta hỏi, phiền Ấu Mai cô nương nói với ta một chút. Ngọc Trúc qua lại rất ít người, ta chỉ biết hỏi cô mà thôi.”

Cô nàng bị tôi nhìn phải cúi đầu, khẽ nói: “Tính tình của Ngọc Trúc rất tiết hạnh động lòng người, ngày thường phẩm chất lại rất tốt, mọi người thấy đều rất yêu mến.”

“Đó là đương nhiên.” Tôi cười đáp khích lệ cô nói tiếp.

Cô lại nói tiếp: “Mấy ngày trước Thái Tử gia đến đây, cũng nhìn trúng nàng, gia để nàng hầu hạ. Thái Tử gia rất thích nàng, nói mấy ngày nữa sẽ đưa về. Chúng tôi đều nói nàng rất có phúc.”

Hóa ra là như vậy! Móng tay của tôi bấm chặt vào lớp sơn trên tay ghế, khẽ thốt qua qua kẽ răng một câu: “Nàng thật có phúc!”

Sau khi Ấu Mai lui ra, tôi ngồi ở đó uống trà chờ, hơn một giờ sau, lão Cửu mới trở về. Về mặt anh ta mệt mỏi, trừng mắt nhìn tôi lạnh giọng hỏi: “Cô tới làm gì?”

Tôi cười tủm tỉm nhìn anh ta, thổi vào trà: “Vội tới báo tin cho Cửu gia.”

“Tin gì?” Anh ta ngồi xuống ghế tựa đối diện, không khiên nhần hỏi.

“Ngọc Trúc nàng...”

Vừa nghe tên Ngọc Trúc anh ta liền vọt đứng lên, tôi tiếp tục chậm rãi nói: “Tôi hôm qua đã tự sát rồi. Nàng lấy dao dài bảy tấc đâm vào ngực mình. Mùa đông này, lưỡi dao kia nhất định là rất lạnh, đâm vào tim cũng nhất định là rất lạnh. Năm nay nàng bao nhiêu tuổi? Hình như là vừa mười tám nhĩ. Đáng tiếc là...” Nói xong ngừng đầu cười với anh ta, “Cửu gia nghĩ thế nào?”

Mặt anh ta xám như tro tàn, trợn mắt nói không nên lời. Tôi đặt cốc trà xuống, đến gần anh ta nói: “Nàng có thể chịu nhục trước khi chết, ngài cho rằng vì sao nàng không làm như vậy?” Toàn thân anh ta run rẩy, miệng khi đóng khi mở, nhưng cũng không phát ra được âm thanh gì.

Tôi dùng hết sức lực toàn thân quăng cho anh ta một bạt tai, chỉ nghe “bốp” một tiếng, anh ta bị đánh nghiêng cả người, sau đó ôm mặt nhìn tôi. Tôi nói: “Đó là tôi tặng cho ngài. Ngài đứng thẳng lên, tiếp nữa là ta thay mặt Ngọc Trúc làm.”

Anh ta nhắm mắt lại, chờ một bạt tai nữa của tôi. Tôi đỡ vai anh ta, dùng môi nhẹ hôn gương mặt anh ta. Anh ta mở choàng mắt nhìn chăm chăm tôi, khuôn mặt tái nhợt kinh hãi, cơ thể lại dường như không thể đứng vững. Tôi hờ hững liếc nhìn anh ta, sau đó cũng không quay đầu lại rời đi.

Ngọc Trúc, cô thấy không? Tôi đã thay cô làm rồi. Hóa ra cô không phải muốn hôn tôi. Cô có vui không? Cô đã đến một nơi không còn nỗi muộn phiền, hãy để tôi tiễn cô một đoạn.

Nằm trên kháng ôm chặt chần, tôi từ từ nhắm mắt lại. Trần trọc một đêm, Ngọc Trúc lại chẳng hề đi vào giấc mộng của tôi.

Không ngủ được, khoảng sáu giờ sáng thì thức dậy, bầu trời vẫn tối om om. Tôi hôm qua Hồng Nguyệt Nhi vẫn khóc suốt, nửa đêm mới ngủ được, tôi không gọi cô ấy, chỉ sai Xuyên Vân bưng nước cho tôi, rửa mặt chải đầu xong liền đi ra ngoài.

Chạng vạng hôm qua Lão Bát đã phái Ônng Phùng Niên đến Phương gia, giúp đỡ lo liệu hậu sự. Tôi biết loại chuyện này dựa vào một mình tôi thì không thể làm được. Người đã chết, toàn bộ trình tự cuối cùng cũng chỉ có thể, thật sự không cần phải cự tuyệt ý tốt của Lão Bát (cũng không quan tâm đến việc có phải lão Cửu nhờ lão Bát đến hay không).

Ônng Phùng Niên dẫn theo một đám người giúp đỡ, cũng không về phủ lão Bát, thuê phòng ở lại ngay bên cạnh Phương gia. Công sức một buổi tối, đã treo xong đèn lồng, đã dựng xong lều tang, còn có người đổi gác ban đêm. Tôi hôm qua bọn họ mười người đổi quần áo cho Ngọc Trúc, lót vàng che trắng, ý tứ lấy vàng lấp bạc. Nhưng lấy vàng lấp bạc đối với cô ấy có ý nghĩa gì nữa chứ?

Ônng Phùng Niên thấy tôi ngần người, liền nhanh chân lẹ tay đến nói: “Xiêm y của Phương cô nương hôm qua đã đến Phương Tương các làm, vì thời gian gấp rút nên bọn họ đã lấy số của người khác, sửa lại kích cỡ nhỏ hơn.” Tôi từ chối cho ý kiến, ông ta lại nói: “Đã mời tăng nhân sau buổi trưa đến niệm chú. Thầy tướng số nói giờ Mùi ngày mai khâm liệm. Nhưng thời gian đưa tang, thứ nhất là bảy ngày, còn ba hay hai ngày cũng đều thích hợp, nô tài muốn xin cô nương quyết định, viết vào giấy cũng được.”

Tôi hờ hững nói: “Đưa nàng đi sớm thôi. Không cần phải làm phiền nàng đến mười mấy hai mươi ngày.” Ônng Phùng Niên đáp “vâng”, nhìn sắc mặt của tôi, lui xuống.

Tôi ngồi trong nhà chính thật lâu, nhìn người người tắt bật, đốt đèn đốt giấy tiền vàng bạc, lại mơ hồ đến phòng cách vách. Chỉ thấy gương trang điểm, giỏ nữ công, bài trí giống hệt mấy năm trước, cầm lấy gương nhìn thấy bản thân trong gương, cũng không thấy người ngày ấy đã chải tóc cho tôi.

Có người đẩy cửa đi vào, tôi đỡ đầu quay đầu, hóa ra là tiểu tử nhà bên hôm qua. Tôi thả gương xuống, nói với cậu ta: “Hôm qua đa tạ huynh.”

Cậu ta chấp tay nói: “Lý cô nương không cần khách sáo.”p>

Tôi thấy cậu ta còn chưa có ý rời đi, dường như có chuyện muốn nói, liền hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

Cậu ta vươn tay phải ra, tái trái cầm ba ngón tay bên phải. Tôi liền hiểu được, cậu ta là thành viên của Đồng Lí xã âm hồn bất tán kia, nhú mày lạnh nhạt nói: “Các người muốn gì?”

Cậu ta cười nói: “Không có gì. Chỉ muốn nói với Lý cô nương, một nén nhang gần đây rất nguy hiểm, ra ngoài về nhà đều xin cẩn thận.”

Những người này, nói chuyện như giải câu đố, tôi thật sự không hiểu dụng ý của bọn họ. Nhắm mắt lại, hỏi: “Người tên gì?”

Cậu ta đáp: “Tiểu nhân là Nhiếp Tịnh.”

Lúc này Ưông Phùng Niên gõ cửa tiến vào, đến trước mặt tôi nói: “Hàm cô nương, phúc tấn phái người mời cô đến phủ một chuyến.”

Tôi nhú mày nhìn thoáng qua Nhiếp Tịnh, không nói gì. Ưông Phùng Niên nghi hoặc quan sát chúng tôi một lát, không thấy gì bất thường, cung kính đáp: “Cô nương cứ yên tâm. Nơi này đã có nô tài và Nhiếp tiểu huynh đây lo liệu, quyết sẽ không sơ sài.”

Hiện giờ tôi cũng không có tinh thần dây dưa với Nhiếp Tịnh, tạm thời cứ gác lại vậy, liền gật đầu đi ra ngoài.

Bát phúc tấn thấy tôi, thở dài nói: “Muội đó, làm sao phải ép mình thành như vậy!” Nói xong đến dắt tay tôi, tiện đà dịu dàng nói: “Muội cũng không cần phải trách hần. Nam nhân bọn họ, có một số việc cũng không còn cách nào khác...” Bát phúc tấn nói xong cũng tự than thở cho chính mình.

Tôi dùng tay kia đề lên mu bàn tay cô, cười cười: “Muội không sao. Cảm ơn phúc tấn.”

“Ài—chuyện như vậy cũng không khó hiểu, muội phải nghỉ ngơi một chút mới tốt.” Cô ấy vỗ nhẹ lưng tôi, nói, “Chỉ tiếc cho cô nương kia! Nghe nói cả Dung nha đầu cũng từng chịu ơn của cô ấy có phải không?”

Tôi khẽ gật đầu. Cô ấy than thở vài tiếng, kéo tôi vào bữa cơm bên bàn, nói: “Dù sao cũng phải ăn vài miếng.” Tôi không có khẩu vị, miễn cưỡng chỉ uống được một chén canh hạt sen, ăn hai viên sữa đen cũng đã no rồi, đứng dậy cáo từ. Bát phúc tấn giữ tôi lại một lát, hơn nửa canh giờ sau mới từ biệt. Vẫn là đại a đầu Anh Tô của Bát phúc tấn đưa tôi ra cửa.

Xe ngựa băng qua một ngõ hẻm, nghe thấy bên ngoài có vài tiếng chân ngựa đi đến, vén rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài, đã thấy anh ta và Thập Tam. Anh ta thấy tôi, trầm mặt chặn xe ngựa lại.

Tôi xuống xe, đi về phía anh ta. Anh ta nhảy xuống ngựa, nghiêm mặt nói: “Nếu không phải ta thấy xe ngựa này quen mắt thì vẫn không gặp được nàng!” Tôi biết anh ta muốn hỏi vì sao tôi lại lỡ hẹn, lại không có sức lực giải thích, chỉ có thể cười với anh ta. Anh ta thấy tôi như vậy liền hỏi: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Vì sao tôi nhìn thấy anh ta lại cảm thấy mệt đến mức không thể đứng vững, không hề suy nghĩ nhào vào lòng anh ta. Anh ta bất ngờ cơ thể cứng đờ, lại không đẩy tôi ra, ôm tôi lại nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Tôi cúi đầu trước ngực anh ta, không trả lời.

Anh ta thở dài, nâng mặt tôi lên, dịu dàng nói: “Rốt cuộc là làm sao?”

Những người khác chẳng biết đi lúc nào, chỉ để lại hai người chúng tôi. Một sợi bông gì đó bay tới mặt tôi, lạnh lạnh, chỉ chốc lát đã hóa thành nước, sau đó lại một bông nữa...

Tuyết rơi.

“Lạnh quá.” Tôi nói nhỏ.

Anh ta mở rộng áo khoác bọc lấy tôi vào lòng, ôm chặt tôi hỏi: “Ấm hơn chưa?”

Tôi ôm lấy anh ta, nhắm mắt lại, mặc cho tuyết rơi trên người chúng tôi.

Không biết qua bao lâu, cũng không biết chúng tôi đã tê cóng chưa, anh ta nói khẽ bên tai tôi: “Ta đưa nàng về nhà nhé?”

Tôi ôm lấy anh ta không rời: “Không, đừng đi.” Dành cho ta chút thời gian nữa đi!

Anh ta hôn lên mặt tôi nói: “Được, ta không đi.”

Anh ta ôm tôi lên xe ngựa, gọi một tiếng, liền có người lái xe đi. Đi khoảng hai khắc, xe ngựa dừng lại. Anh ta dắt tôi xuống xe, tôi không chú ý đây là chỗ nào, chỉ theo anh ta bước lên bậc thang gạch, không lâu sau đã lên đến mái nhà. Anh ta chỉ về một nơi xa xa nói: “Nàng nhìn xem.”

Tôi nhìn theo hướng ngón tay anh ta, chỉ thấy ở nơi đó trong bóng đêm đèn đuốc nhấp nháy, giống như sao sáng. Còn có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng “hu—hu” của tù và. Anh ta ôm lấy tôi, nói: “Đêm nay, Thái Dịch Trì Vĩnh An tự đốt đèn từ dưới chân núi lên đỉnh tháp, cầu phúc cho Đại Thanh ta.”

Ánh mắt anh ta kiên định hướng về nơi xa, tôi lại quay mặt nhìn anh, thầm nghĩ, nếu có thể đập nát lý tưởng này của anh ta thì thật tốt! Trong lòng đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, một ý nghĩ ngu dại xấu xa biết mấy! Nếu một người miệng thì nói yêu tôi, lại luôn tâm niệm hy vọng tôi thất bại, sẽ là chuyện kinh khủng đến thế nào!

Anh ta phát hiện cái nhìn chăm chú của tôi, cúi đầu hỏi: “Còn lạnh không?” Tôi lắc đầu: “Chàng muốn làm gì, cứ làm thẳng tay. Ta sẽ chúc cho chàng thành công!” Nói xong hôn lên cằm anh ta, sau đó là môi. Chúng tôi, cuối cùng cũng muốn để tự do cho nhau.

Anh ta nâng mặt tôi, hôn môi tôi dịu dàng mà tha thiết, tôi ngẩng mặt lên toàn tâm đáp lại anh.

Sau khi chấm dứt, tôi dựa vào anh ta, nhắm mắt lại. Anh ta ôm lấy tôi, thật lâu sau đó, nói khẽ: “Một ngày nào đó, ta sẽ có tư cách cho nàng những thứ tốt nhất. Trước đó, ta muốn nàng ở bên cạnh ta, nhìn ta đoạt được nó.”

Tôi không mở mắt, không trả lời. Anh ta cho là tôi đã ngủ thiếp đi, hôn mái tóc tôi, ôm chặt lấy tôi.p>

Sau đó, tôi lại thật sự ngủ thiếp đi...

22. Chương 21 Phần 1

Chương 21: Cái giá phải trả cho sự tò mò

Tinh thần dường như cứ như một chất lỏng trôi nổi lơ lửng giữa lòng biển, dần dần ngày càng nặng, bắt đầu thiếp đi...Bên tai, có tiếng bước chân nhẹ nhàng của người nào đó, tiếng dụng cụ va chạm vào nhau rất nhỏ. Tôi vươn tay liền đụng tới màn giường trơn mềm, đây là đâu? Cố gắng mở mắt ra, vật lộn ngồi dậy, lập tức có một tỷ nữ lan lợi vén màn che lên, thủ thỉ nói: “Cô nương tỉnh rồi à?”

Sáng sớm huyết áp thấp, tôi vẫn chưa tỉnh hẳn, chỉ máy móc gạt đầu. Cho đến khi bọn họ giúp tôi mặc xong quần áo, hầu hạ tôi rửa mặt, trang điểm cho tôi xong xuôi mới có chút tỉnh hồn lại.

“Muội muội tỉnh rồi sao?” Chưa thấy người âm thanh đã tới trước. Tôi quay đầu nhìn phía sau, Lý Thị đi ra từ phía sau bốn tấm bình phong gỗ dương có điêu khắc tùng trúc, cười nói với tôi: “Tối qua ngủ ngon không?”

Cô mặc một bộ áo lông chồn bạc tà áo màu đỏ có hoa văn ở dưới nách, trong tay bưng một lò sưởi tay xinh xắn bằng đồng ấm áp, lúc nói chuyện hơi thở thổi ấm lòng ở cổ áo khẽ nhúc nhích, xinh đẹp động lòng người. Điều tốt đẹp nhất trên đời này là con người và sự vật, luôn có thể xóa đi phiền muộn trong lòng chúng ta. Tôi bắt giác nhìn cô nàng mỉm cười.

Cô nghi hoặc nhìn tôi, tôi vội đứng lên trả lời: “Đa tạ phúc tấn quan tâm. Ngủ rất ngon.” Sau đó khẽ nhún nửa người dưới.

Cô giữ tôi lại, cười nói: “Đều là người trong nhà, hà tất phải khách khí như vậy. Nghĩ muội cũng đói bụng rồi, cùng dùng cơm đi.” Lời của cô vừa dứt, nha đầu bên người liền lui ra ngoài phân phó, lập tức dọn lên một bàn thức ăn.

Hóa ra bây giờ đã là giữa trưa, cảm giác này của tôi cũng phải gọi là rất ngủ rất sâu. Phía nhà tôi, anh ta nhất định để Lý thị thông báo một tiếng rồi, cũng không cần phải lo lắng. Tôi cũng rất đói bụng, uống một chén đường phèn hầm lê, phóng thích dạ dày liền bắt đầu gặm lấy gặm để. Bánh trái nhà anh ta làm rất ngon, xứng đáng nhất là tai tai xào chân giò muối Tuyên Uy và đậu xào thịt vịt, tôi ăn rất ngon miệng.

Phát hiện ra Lý thị vẫn đang nhìn chăm chăm tôi, liền nhìn lại. Cô ta vỗ vỗ mu bàn tay tôi nói: “Khi nào thì muội muội gả vào đây? Cũng cho ta thêm một người bạn.”

Gả cho anh ta ư....E rằng...Tôi cười cười, không trả lời.

Cô nói nhỏ: “Gia rất yêu thương muội muội đó!” Nghe không ra vẻ ghen tuông, nhưng ít nhất giọng điệu vẫn có chút cảm thán.

Chúng tôi ngồi ở đây, hoàn toàn chính xác để được gọi là quý dị.

Trong lúc tĩnh lặng, có nha hoàn đến bẩm báo, gia đã về.

Chúng tôi vừa mới đứng lên, chỉ thấy người bên ngoài vén rèm. Anh ta bước nhanh đến trước mặt tôi, đưa tay đặt lên trán tôi, quan tâm nói: “Tối qua có hơi nóng, hôm nay đỡ rồi.”

Tôi nghiêng đầu, vừa đối diện với khuôn mặt trầm tĩnh của Lý thị, cô không chú ý đến tôi, một đôi mắt chỉ nhìn thấy trượng phu. Không biết có phải là cảm giác sai lầm hay không, trong ánh mắt của cô có một tia đau thương khó phát hiện, không phải là đổ kỵ. Cô gục đầu xuống, lặng lẽ lui ra ngoài. Ài, chẳng lẽ là tôi tước đoạt quyền lợi của cô ấy? Có lẽ là vậy, nhưng, không phải tôi cũng sẽ có người khác. Tôi nhìn vào mắt anh ta, cười nói: “Buổi chiều ta có việc, bây giờ phải đi rồi.” Giờ Mùi hôm nay Ngọc Trúc nhập liệm rồi.

Anh ta thở dài, vén tóc tôi ra hai bên, hôn lên trán tôi, nói: “Ta biết rồi. Nàng phải cẩn thận.”

Cẩn thận...Làm tôi nhớ đến lời của Nhiếp Tĩnh kia, lơ đãng hỏi: “Nghe nói gần đây Chú Hương Giáo ở kinh thành rất âm ỉ làm lòng người không yên, là thật sao?”

Tay anh ta vuốt tóc tôi cứng đờ, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là ánh mắt lóe sáng neho lại mang theo tức giận không rõ nguyên do. Tôi nói gì sai sao? Anh ta lạnh lùng nói: “Vì sao nàng lại quan tâm chuyện này?”

Tôi mở to mắt, không hiểu gì nhìn anh ta. Tôi vốn không quan tâm gì cả! Rốt cuộc là anh ta bị làm sao vậy? Tôi chau mày không nói gì, anh ta chăm chú nhìn tôi một lát, cuối cùng giọng điệu chậm rãi nói: “Thôi, chỉ cần nàng nhớ kĩ đừng chạy lung tung là được.”

Anh ta nói như vậy làm tôi càng mơ hồ hơn. Thậm chí ngay cả anh ta cũng trở nên bí hiểm rồi.

Bốn ngày sau đó, tôi đưa Ngọc Trúc đến một chỗ vắng vẻ. Phần mộ, chẳng qua chỉ là để an ủi người sống, đối với người đã chết đi, cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa. Ngọc Trúc đã chết, chỉ có một số ít người đau lòng, một ít người thờ dài. Một ngày nào đó, cả tôi cũng sẽ lãng quên dần người con gái này, thế giới này, không ai cứ xoay chuyển theo lẽ thường được (đúng, đừng nói địa cầu không có người, cho dù mất hết toàn bộ sinh mệnh cũng vẫn tự xoay quanh mình như thế). Tôi nghĩ như vậy nhưng vẫn cứ lưu luyến nhân thế. Ngọc Trúc, cô nói là cô ngốc, hay là tôi khờ?

Làm tôi phiền lòng còn có Nhiếp Tĩnh kia. Lúc ánh mắt tôi và cậu ta chạm nhau, lúc nào cậu ta cũng cười rất quý dị. Tôi biết không nên bị loại mách khéo này chi phối, nhưng khi nhớ đến thái độ của Tứ, rốt cuộc là có cái gì tôi vẫn chưa biết? Lòng hiếu kỳ quả thật là không thể chấp nhận được! Càng tự nhủ chuyện không liên quan đến mình lại càng muốn tìm hiểu hơn.

Mặt khác, cha gửi đến một phong thư dài. Đầu tiên là nói tam thúc sẽ đi từ Hàng Châu đến Kinh. Khó hiểu nha, tôi lại có thúc thúc? Càng khó hiểu hơn là cha không nói tam thúc đến Bắc Kinh làm gì, cũng không nói chúng tôi phải tiếp đãi ông ta mà chỉ nói một câu như vậy. Thật may là tôi phải xem kĩ mới phát hiện có chuyện này. Tiếp theo, cha nói đã trình đơn lên hộ bộ chuyện tôi miễn tuyển chọn, đường đi lần này, theo tình huống của tôi là có năm phần nắm chắc. Nếu chuyện này có thể thành, xuân tới là có thể chọn cho tôi một cửa thân hôn.

Tôi thở dài, dù sao cũng sắp mười bảy, cũng không tính là chuyện xấu gì. Cì thế bèn trả lời nói, toàn bộ đều dựa vào cha làm chủ.

Mẫn Mẫn cuộn thành một cục ngủ trên đùi tôi. Tôi lật xem <Tả truyện> trên giường, hai ngày nay tôi đều đọc quyển sách này để giết thời gian. Từ từ lần đó, mỗi ngày đều sai Chung Bình lấy danh nghĩa Lý thị mời tôi đi, nhưng tôi cũng rất ít khi gặp anh ta. Vài ngày sau rốt cuộc tôi cũng hiểu được, không phải anh ta muốn gặp tôi, mà là muốn hạn chế hành động của tôi.

Mỗi ngày tôi đều ôn hòa nhã nhặn chờ anh ta, bởi vì tôi biết, tôi không phải chờ đợi cả đời như vậy. Tôi đợi, chỉ là vì tìm một cơ hội nói chuyện.

Trên kháng ẩm áp, tôi vẫn luôn ngủ thiếp đi, tỉnh lại thì thấy thời gian vẫn còn sớm, vậy thì tiếp tục đọc sách.

Lần này, không phải tự nhiên tỉnh lại. Tôi nghe được một tiếng kêu “ai”, mở mắt ra lại thấy Mẫn Mẫn nhảy xuống kháng.

Anh ta ôm tay, cau mày, ngồi nhìn nó nhanh nhẹn băng qua nội đường ra phòng bên ngoài.

“Bị nó cào sao?” Tôi cười hỏi.

Anh ta nói: “Con mèo của nàng, một chút quy củ cũng không có!”

Nói vậy sao! Tôi buồn cười nói: “Biết quy củ thì không phải mèo, mà là mèo yêu. Chàng còn muốn nó gọi chàng một tiếng chủ tử sao!”

Anh ta “phì” cười: “Chủ tử không dám nhận. Chỉ hy vọng mèo thái tuế này đừng làm ta bị thương nữa là được rồi!”

Tôi kéo tay anh qua, hỏi: “Nó cào chỗ nào?” Chỉ thấy trên mu bàn tay phải có ba vết máu, cũng không quá sâu, Mẫn Mẫn vẫn còn biết có chừng mực.

Tôi nắm tay anh ta, muốn dùng khăn lau lại cảm thấy không đúng. Đang lúc do dự, anh ta nắm tay tôi, môi liền hôn xuống, tuấn du trên mặt tôi. Tôi biết, tôi đã nghiệm rồi. Đang lúc do dự mơ màng không phòng bị, theo phản xạ lui về sau trốn tránh. Anh ta ôm chặt eo tôi không cho tôi di chuyển, trong lúc lôi kéo, tôi mất thăng bằng ngã ngã xuống kháng, anh ta cũng không phản ứng kịp ngã xuống theo, đè lên người tôi.

Cú ngã này cũng thật là nặng, anh ta thật sự coi tôi như cái đệm, thiếu chút nữa khí trong phổi cũng đều bị ép ra hết rồi. Thấy tôi nhú mày, anh ta cử động hỏi: “Đau chỗ nào?”

Tôi oán giận nói: “Chỗ nào cũng đau, đệm kháng này quá mỏng! Còn nữa, chàng nặng quá!”

Anh ta lại cúi xuống, áp sát trên chóp mũi tôi, khẽ cười nói: “Lần tới ta sai người đổi tấm dày hơn.” Sau đó ôm tôi nghiêng người lại, đổi thành tôi ở trên người anh ta. “Lần này không nặng nữa chứ?” Hơi thở nóng rực chỉ gần một tấc khiến tôi hỗn loạn đến không thể suy nghĩ. Hai tay của anh ta ôm trọn lấy tôi, môi tôi liền rơi xuống môi anh ta. Tôi chỉ có thể nhắm mắt lại, buông thả bản thân mình say sưa trong nụ hôn của anh ta.

Anh ta ôm mặt tôi, thì thầm nói: “Mỗi ngày trở về đều có thể thấy nàng thì thật là tốt!”

Bỗng nhiên tôi cảm thấy trong lòng bủn rủn, mở mắt ra cũng không dám nhìn anh ta. Anh ta giữ cằm tôi, cười hỏi: “Sao vậy?” Tôi hơi nâng người dậy, một tay chống trên kháng, một tay đặt lên ngực anh ta, nhẹ giọng hỏi: “Lần trước đánh trúng, đã đỡ chưa?”

Anh ta dùng tay chặn mu bàn tay tôi lại, bình tĩnh nhìn tôi nói: “Vĩnh viễn cũng không tốt.”

Bàn tay và bộ ngực ẩm áp của anh ta khiến lòng tôi sợ hãi, ánh mắt từ mặt anh ta dời xuống nhìn bàn tay chúng tôi. Cổ tay áo của anh ta lộ ra một nhúm lông chồn, chạm vào cổ tay tôi ngứa ngứa. Lúc này mới phát hiện, mặc dù anh ta vẫn mặc quan phục, nhưng áo khoác vẫn còn thêu thêm hình rồng màu xanh.

Tôi rút tay về nói: “Chàng thay quần áo trước đi.”

“Nàng thay giúp ta nhé?” Anh ta lại ôm chặt tôi cười trêu ghẹo.

“Được.” Tôi hít sâu một hơi trả lời.

Cởi một lớp bên ngoài, bên trong là áo măng bào (lễ phục của quan lại thờ nhà Thanh) màu vàng. Anh ta mỉm cười nhìn tôi tiêu hao một nửa sức lực mới cởi được viên ngọc khảm trên đó. Có hơi không kìm được, vừa lười vừa kéo nút áo của anh ta, lột xuống cả quần áo áo choàng thêu rồng quăng lên kháng. Tôi lau mồ hôi trên chóp mũi, hỏi: “Y phục thay ở đâu?”

Anh ta chỉ chỉ đồng bào phục thường ngày được xếp ngay ngắn trên bàn. Tôi giữ cái áo da có thêu con cá biển bên cạnh, khoác lên cho anh ta, có sự phối hợp của anh ta nên mặc vào rất dễ dàng. Nhưng buộc đai ngọc trên thắt lưng thì tôi rất lúng túng, buộc thứ này như thế nào đây? Tôi ngẩng đầu hỏi ý kiến của anh ta, nhưng anh ta cũng chẳng nói làm thế nào, lại hùng hồn nói: “Ta không tự làm đâu.”

Được rồi, tự tôi suy nghĩ. Tốn khoảng một phút, cuối cùng cũng đại công cáo thành. Hít sâu một hơi, lại không yên tâm nhìn anh ta từ trên xuống dưới. “Còn nhìn nhìn vậy?” Anh ta cười ôm lấy tôi.

“Không muốn để chàng xấu mặt.” Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, không bao giờ làm cái chuyện này nữa.

“Nàng đó, không trông chờ nàng hầu hạ người ta.” Anh ta hôn vào má tôi, cười nói.

Thấy chúng tôi ôm nhau trong gương lớn, tôi nhắm mắt lại, nói: “Sáng mai là sinh nhật mợ, ta sẽ không tới.”

Anh ta đặt cằm lên vai tôi, chỉ “ừ” một tiếng.

“Chúng ta không thể tiếp tục thế này được, cũng nên kết thúc thôi.” Khó khăn lắm mới nói được những lời này, chờ đợi sự kinh ngạc hoặc phản nộ của anh ta.

Ngoài dự đoán, anh ta lại hôn lên mặt tôi, nói: “Ta biết là không được. Đừng lo, cứ giao cho ta.”

Tôi mở to mắt nhìn anh ta, có lẽ là anh ta hiểu lầm ý của tôi, còn nói thêm: “Không phải vậy...”

“Không phải cái gì?” Anh ta cầm hai tay tôi, đặt lên môi hôn nhẹ, “Nàng ráng đợi hai tháng nữa. Ta cam đoan, qua năm sau là xong rồi.”

Tôi vừa muốn cãi, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng ba cái, anh ta liền hôn lên trán tôi, buông ra nói: “Bây giờ ta có chút việc. Ăn cơm xong để Chung Bình đưa nàng về. Mấy ngày này yên phận một chút, đừng chạy lung tung, cách xa bọn người Bát đệ Thập Tứ đệ một chút, ngoan.”

Tôi không thể không buông tay nắm tay áo anh ta ra, nhìn bóng lưng anh ta biến mất sau tấm rèm.

Từ lúc tôi không đến phủ của anh ta nữa, anh ta liền phái người tặng một bức tranh cho tôi, trên đó vẽ một nhánh tổ mai, mấy đoá hoa tám mươi một cánh. Kèm theo một bức thư ngắn, viết: “Bức tranh này vẽ vào ngày đông chí, ta đã quên vẽ một đoá, mỗi ngày nàng hãy tô một cánh, đợi tất cả cánh mai đỏ hết, đó là mùa xuân rồi.”

Nhìn bức tranh độc đáo đã gần xong, tôi biết không thể tiếp tục được nữa. Trải giấy mực ra, sững sốt cả buổi cũng chỉ viết xuống bốn chữ “Đến đây chấm dứt.” Tôi nghĩ, nếu đưa mảnh giấy này cho anh ta, có lẽ đây là bức thư chia tay ngắn gọn khó hiểu nhất trong lịch sử. Hay là thôi đi, thế nào cũng nên gặp mặt nói rõ ràng.

Vò nhàu tờ giấy ném ra ngoài cửa sổ, lại bị một người nhặt lên. Khách ít đến hả! Hoặc là khách không mời mà đến.

“Thỉnh an Thập Tứ gia.” Hồng Nguyệt Nhi nghênh đón.

Thập Tứ gơ tay nói: “Đứng lên đi.” Sau đó nhìn tôi hỏi: “Lại viết gì thế?”

Tôi khẽ gật đầu với cậu ta, trả lời: “Viết thư tuyệt giao.” Viên giấy trượt khỏi tay cậu ta lăn đến bên chân Hồng Nguyệt Nhi, cô nàng liền khom lưng nhặt lên, nói: “Nô tỳ đi pha trà.” rồi lui ra ngoài.

Tôi nói với cậu ta: “Đùa thôi mà, ngồi đi.”

Lúc này cậu ta mới di chuyển, bước vào bậc cửa. Cầm thấy cậu ta đang nhìn chăm chăm tôi, liền hỏi: “Sao vậy?”

“Nàng, không có chuyện gì chứ?” Cậu ta dè dặt hỏi.

Tôi nghi hoặc nhìn cậu ta, cậu ta quan sát biểu cảm của tôi nói: “Chuyện của cô nương ấy ta đã nghe rồi...”

“Người chết đèn tắt. Cũng đừng nên đau lòng quá.” Tôi cắt lời cậu ta.

23. Chương 21 Phần 2

Cậu ta há mồm, tựa như còn điều gì muốn nói, cuối cùng lại nuốt xuống. Hồng Nguyệt Nhi bưng trà lên, cậu ta nhận lấy im lặng uống. Hồng Nguyệt Nhi bưng khay trà lui xuống, trong phòng chỉ còn lại hai người, cứ ngồi đối diện như vậy chẳng nói gì, bầu không khí vô cùng quái dị lúng túng. Cuối cùng tôi không nhịn được nữa, hỏi: “Ngài tìm tôi có việc gì?”

“Không có gì...” Cậu ta nói, dừng lại một chút lại nói, “Bát ca có một thôn trang ở ngoại ô, sau ngày phong tước đi đến đó mấy ngày giải sầu được không?”

Thấy tôi nhìn cậu ta, cậu ta vội lắc tay nói: “Không phải chỉ có mình ta đi, Bát Ca, Thập Ca, Bát tẩu Thập tẩu, cả Dung Huệ cũng đi nữa.!”

“Tôi biết rồi.” Tôi cười nói, “Cuối năm có lẽ phải về Thịnh Kinh thăm cha, chỉ sợ không đi được.”

“Nàng đừng vội quyết định, đến lúc đó hãy nghĩ.” Cậu ta lại hỏi, “Nàng đi Thịnh Kinh, năm sau mới trở về sao?”

“Chắc vậy.” Tôi nói.

“Đường xá xa xôi phải cẩn thận. Không bằng ta sai người đưa nàng về.” Cậu ta nói.

“Vậy thì không cần, cha và cậu sẽ an bài người.” Tôi cự tuyệt. Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, thuận tiện hỏi: “Trong kinh gần đây có yên ổn không?”

Thập Tứ hừ lạnh: “Hội Tam hợp ấy chỉ là một đám tiểu nhân ngu xuẩn, hà tất gì phải lo lắng! Nhưng nàng là một nữ nhi, đừng nên để ý nhiều làm gì.”

Hội Tam Hợp? Không phải là Chú Hương Giáo sao? Chẳng lẽ là người của Đồng Lí xã làm sao? Không phải, nếu làm, vì sao Tứ không phản bác lại? Càng ngày càng khó hiểu. Lòng giống như có côn trùng bò tới bò lui, cảm thấy ngứa ngáy khó chịu. Phải tìm hiểu chuyện này.

“Nàng xem cái gì vậy?” Cậu ta hỏi.

Tôi kéo suy nghĩ của mình về, lại không chú ý ánh mắt vẫn còn đặt trên mặt cậu ta, phục hồi lại tinh thần nhưng cũng còn bùi ngùi rất nhiều. “Ngài cao hơn rồi.” Lý Hạo cũng vậy, hiện nay vẫn còn dính lấy người ta, qua hai năm nữa cũng sẽ thành gia lập nghiệp. Mà cậu ta, vài năm trước vẫn còn là đứa trẻ, hiện tại đã là thanh niên tướng mạo đường hoàng (lại còn là cha của vài đứa trẻ). Thời gian trôi qua vô tri vô giác, cũng cực kì vô tình tàn nhẫn, thứ gì đã trôi qua cũng sẽ không bao giờ tìm lại được. Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, duyên phận cùng bọn họ xưng huynh gọi đệ, có lẽ cũng đã sắp kết thúc.

Dường như cậu ta bị tôi nhìn cả người không được tự nhiên, đỏ đến mang tai. Điều này làm tôi có cảm giác tìm về những ngày xưa, ngẩng đầu nhìn cây nhãn và bàn ghế đá trong viện, nghĩ đến chuyện canh tai mèo vài năm trước, không khỏi bật cười.

“Còn cười là tốt rồi. Đã lâu không thấy nàng cười như vậy rồi...” Cậu ta nhìn tôi nói. Nói xong phủ tay lên tay tôi đang đập trên cửa sổ. Tôi rút tay về, thu lại nụ cười, thần nhiên nói: “Trời không còn sớm, Thập Tứ gia nên về đi.” Gọi Hồng Nguyệt Nhi đi vào, nói: “Thay ta tiễn Thập Tứ gia ra ngoài.” Đến cách vách nhà Ngọc Trúc đã không thấy Nhiếp Tịnh nữa, nghe nói không có người này ở đây. Lại đến chỗ hang ổ của

Đồng Lí Xã, chỉ thấy một ông lão trông cửa. Ông ta hỏi tôi tìm ai, tôi chỉ biết báo tên duy nhất mà mình biết. Ông ta nói: “Tiểu Nhiếp hử, đến quán trà Cao Bằng ở Đông Thành tìm đi.”

Tôi hỏi kĩ địa chỉ, lúc đi ông ta còn hỏi xin tôi cái gọi là ‘phí gặp mặt’. Chuyện này còn chưa xong đã muốn tống tiền tôi rồi! Ông ta còn bày ra bộ dạng đưa hay không đưa. Được, tôi bị coi thường, tôi biết rồi! Buổi chiều đổi nam trang đến Đông Thành.

Đêm qua có tuyết rơi, tích hơn nửa thước, vó ngựa đạp xuống lớp tuyết dày phát ra tiếng “Xịch xịch”. Cửa tiệm ở đầu hẻm là một tòa nhà hai tầng, treo bảng hiệu ‘Trà Lầu Cao Bằng’ hơi cũ ở một bên, chắc là ở đây.

Tôi xoay người xuống ngựa, vừa định bước vào trong lại thấy một người quen ở rất xa đang đi tới. Người này bước đi cũng phải gọi là lòng không vướng bận việc khác, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm dưới chân, đến trước mặt cũng không phát hiện ra tôi.

Tôi lắc đầu cười kêu anh ta: “Thanh Trạc huynh.”

Đạt Lan ngẩng đầu kinh ngạc nhìn tôi, một lát sau mới nói: “Lý cô nương!”

“Mấy tháng không gặp, gần đây Thanh Trạc huynh có khỏe không?” Đầu tiên vẫn là khách sáo vài câu đã.

Anh ta chấp tay đáp: “Khỏe, không tồi. Đa tạ Lý cô nương quan tâm.”

Người này rất câu nệ, cả một câu nói cũng khấn trương nghiêm túc như vậy! Vì thế đành phải nói chuyện về Trần Thời Hạ và Lý Hạo để dời lực chú ý của anh ta. Rốt cuộc anh ta cũng thả lỏng, cho tôi biết Trần Thời hạ đã gửi thư cho anh ta, nói bệnh tình của mẹ đã chuyển biến tốt. Tôi lại hỏi anh ta, anh ta nói cha của anh ta phụng chỉ nhận quản lý việc tu sửa sông Hoàng Hà, anh ta theo cha đến đảm nhiệm, vừa trở lại Kinh hai ngày tước. Còn có vài cuốn sách kiến thức đi đường, tôi nói muốn xem, anh ta đỏ mặt đáp ứng.

Tôi lại nhìn cần câu trong tay anh ta, trên eo đeo một cái giỏ cá bằng tre, trên vai phủ thêm áo tơ tằm, liền hỏi: “Huynh đi câu cá sao?”

“Phải. Trong sách nghiên cứu thảo mộc có nói, nấu cá trích ăn vào mùa hè có thể trị được bệnh dạ dày yếu ăn không ngon, có lợi cho ngũ tạng. Bây giờ là lúc có nhiều nhất, ta định làm tô (*) cá trích cho ngạch nương dùng.” Anh ta đáp.

(*) Đồ ăn xộp mềm.

A, thật sự là đứa con có hiếu! Nhưng nếu muốn cá trích, sao không ra chợ mua? Con người khó hiểu. Tôi lại hỏi: “Thời tiết lạnh thế này nước sông cũng đóng băng hết rồi, huynh đi câu ở đâu?”

Anh ta đáp: “Đục vài lỗ trên mặt băng, sau đó thả câu xuống lỗ đó.”

Câu băng hử, thật thú vị! Anh ta thấy tôi say mê, liền nói: “Muốn đi cùng không? Ta tìm một nhánh sông, bèo nhiều, nhất định là có thu hoạch.”

Nếu không phải đi tìm cái tên Nhiếp Tĩnh chết tiệt kia thì tôi thật muốn đi. Thở dài nói: “Hôm nay còn có việc, lần sau đi. Tô cá trích huynh nói làm thế nào?”

“À, đầu tiên là lót hành tây phía dưới, hành lá phía trên cá, trên cá lại lót hành lá, một lớp hành lá một lớp cá. Sau đó cho thêm dầu mè, dấm, nước tương, làm ngập cá khoảng một đốt ngón tay, lấy cây cao lương đun lên, đến khi giống canh thì được.” Anh ta đáp. “Món này cũng có thể ăn cả xương. Đã thơm lại mềm.”

“Ta rất muốn nếm thử đây.” Nghe thật ngon, thật hấp dẫn.

Anh ta nói trở về sẽ viết cách làm cho tôi. Lại nói thêm vài câu anh ta liền cáo từ đi ra cổng phụ phía đông.

Lúc này tôi mới giao ngựa cho tiểu nhị chăm sóc, vào quán trà. Cũng không tìm chỗ ngồi, đi thẳng đến trước mặt chương quây, gõ lên tủ quây nói: “Kêu Nhiếp Tĩnh ra đây gặp khách.” Tâm trạng bất an, nói xong giống như đồng hồ tính giờ.

Động tác gẩy bàn tính của chương quây lập tức ngừng lại, ngơ ngác nhìn tôi. Tôi mất kiên nhẫn nói: “Làm sao? Có mỗi lại không làm à?”

Ông ta lắp bắp nói: “lầu, mời lên lầu hai.”

Tiểu nhị dẫn tôi lên lầu hai, vào một căn phòng trống. Đợi tôi ngồi vào chỗ liền nói với tiểu nhị: “Cho một bình hồng trà hảo hạng.” Sau khi tiểu nhị lui ra ngoài, khoảng hơn một phút đồng hồ sau, Nhiếp Tĩnh liền bưng khay trà đẩy cửa đi vào, phía sau còn đi theo hai người. Một người là tên khỉ da sần tôi đã gặp qua, người kia là một thanh niên có bộ dáng thư sinh.

Nhiếp Tĩnh đưa ấm trà tử sa và chén trà đến trước mặt tôi. Tôi liếc mắt nhìn cậu ta, cứ thế rót trà nóng vào tay.

“Cuối cùng cô nương cũng nghĩ đến chúng tôi rồi sao?” Nhiếp Tĩnh uể oải cười.

Tôi khẽ gật đầu hỏi: “Cả ba người đều tiếp khách sao?”

Ba người liền nhìn thẳng vào tôi, không nói gì. Tôi đặt chén trà xuống nói: “Ta cứ đi thẳng vào vấn đề vậy. Lần trước các người có nói với ta về Chú Hương Giáo, nhưng ta cũng nghe được Hội Tam Hợp đang làm mưa làm gió.”

Nhiếp Tĩnh cau mày nói: “Ai làm mưa làm gió!”

Tôi lườm qua ba khuôn mặt của bọn họ, cuối cùng cũng hiểu được, ba người này chính là ‘tiểu nhân ngu xuẩn’ trong lời của Thập Tứ. Nhìn điệu bộ của tên Nhiếp tiểu tử này cũng không giống như đang giả vờ, tà giáo xã hội đen đều ở trên cùng một con đường, chuyện của bọn họ thì tự mình biết, chắc là không sai. Tôi bèn nói: “À, ta hiểu rồi. Các người cứ đi tố cáo Chú Hương Giáo kia đang làm cái gì là được.”

“Người thì biết cái gì...” Nhiếp tiểu tử kia lăm bằm một câu, nói tiếp, “Đưa bạc ra, muốn biết gì cũng được.”

Tôi lại quên bọn họ đều nhìn vào tiền, liền hỏi: “Muốn bao nhiêu?”

Tên khỉ da sần dựng lên năm ngón tay. Năm lượng là không thể, năm mươi lượng sao? Cũng quá ít rồi. Sau đó chợt nghe giọng nói thô như đá mài kia vang lên: “Năm trăm lượng.”

Chén trà trong tay không được cầm chắc, thiếu chút nữa đã bị đổ nước trà nóng lên áo choàng. Nuốt vào nước miếng bị sặc, ho khan mấy tiếng, nói: “Sao các người không đi cướp luôn đi?” Nhìn vẻ mặt dương nhiên của bọn họ, tôi chỉ tự giễu nói: “Đúng, các người cướp bóc ta.” Chẳng lẽ nhìn ta giống như có khắc trên trán bốn chữ ‘kim chủ đầu đất’ hay sao?

“Tin gì mà lại có giá trị như vậy?” Tôi đặt chén trà xuống, nói: “Các người biết rõ một năm bổng lộc của cha ta là bao nhiêu? Năm trăm lượng, tìm ông chủ ngày ngô đi!”

Nhiếp Tĩnh hừ lạnh khinh bỉ, nói: “Người mà lại không có tiền sao!”

Rốt cuộc tên thư sinh kia cũng mở miệng nói: “Nếu cô nương không muốn đưa bạc cũng được. Chỉ cần giúp chúng tôi một chuyện.”

Tôi nói: “Nói thử xem. Chuyện nguy hiểm ta không làm.”

Thư sinh nói: “Giúp chúng ta cứu một người. Hắn bị vu hãm cấu kết với đạo đặc cướp bóc.”

“Giết người chưa?” Thấy cậu ta lắc đầu, nhân tiện nói, “Cũng không phải là tội lớn, ngồi tù hai năm thôi, có gì phải cứu chứ?” Thư sinh kìm lại kích động nói: “Cô nương không biết, thông đồng với đạo tặc đi cướp bóc theo luật là phải bị chém đầu.” Hả? Không phải chứ? Không đụng đến mạng người cũng phải đền mạng? Cậu ta còn nói: “Người bị hại đến sát viện ở Đông Thành tố cáo, bởi vì là vụ án tù tội trở lên nên hiện tại đã dời sang Hình Bộ chờ thẩm tra.”

“À, cho ta hỏi một chút, người này thật sự không phải là đạo tặc chứ?”

Nhiếp Tĩnh cướp lời nói: “Dương lão sư là một người nho sinh, làm sao có thể là cường đạo?”

Tôi nhú mày hỏi: “Kẻ xui xẻo đó là nhạc phụ người?” Nếu không thì sao lại khẩn trương như vậy chứ?

Cậu ta nhảy bật lên, chĩa tay vào mũi tôi: “Người, người, người!”

“Ta hiểu rồi, không phải là năm trăm lượng mà là bảo vệ một mạng của người họ Dương kia đúng không?” Đường như cũng không hơi cho lắm, tin tức đó có thể có giá trị như vậy sao? Nhưng đáng chết là tôi rất muốn biết!

“Đúng, cũng không nhất định phải làm cho ông ấy thoát tội, chỉ cần không bị phán tội chết là được.” Thư sinh nói xong tôi lại thở dài: “Ta suy tính làm thôi. Sao các người lại cho rằng ta có cách?”

“Người đương nhiên là có cách.” Nhiếp Tịnh nhìn tôi nói, vẻ mặt khinh miệt.

Tôi bị ánh mắt kia chọc giận, đứng bật dậy, hít thở sâu một chút, lại ngồi xuống, uống một hộp trà nói: “Đến lúc đó liên lạc thế nào?”

Thư sinh vỗ vai Nhiếp Tịnh nói: “Tìm hẩn là được.”

Tôi cau mày nói: “Có thể đổi một người đủ mười tám tuổi không?” Xã hội đen thuê lao động trẻ em cũng không hề gì, tôi là khách hàng thì phải có quyền lựa chọn chứ?

Thư sinh “phì” cười, nói: “A Tĩnh đã qua hai mươi rồi!”

“Hả? Ta cho rằng hẩn chỉ mới mười lăm!” Tôi kinh ngạc nói, “Khuôn mặt của hẩn thế kia, đến lúc có nhĩ tử cũng không biết ai là cha đâu!”

Khỉ da sần và thư sinh đều cúi đầu nhin cười, trong mắt Nhiếp Tịnh bắt đầu bốc lửa, xoắn tay áo nói: “Các người đừng cản ta...”

Bọn họ giữ chặt cậu ta lại, khuyên can: “A Tĩnh, thôi đi.”

Tôi gõ gõ mặt bàn nói: “Chia nhau tiến hành đi.” Hiệu suất làm việc của bọn họ tôi đã lĩnh giáo rồi. Nhưng mà, không tìm được chỗ nào khác có thể chọn lựa, độc quyền rõ là không tốt!

24. Chương 22

Chương 22: Chỉ mong có thể quên

Bàn về diện rộng, làm việc trơn tru lão luyện, biểu ca Khánh Quân của tôi là đứng thứ nhất. Mới vừa tùy tiện nói với cậu ta vài câu, cậu ta cũng không hỏi lý do liền bảo tôi chờ thư, ngày thứ ba thật sự có hồi âm.

Tên xui xẻo họ Dương tên Tú tự Quý Thiệu, hiện đang ở đại lao của hình bộ, bản án của ông ta ngày hôm qua đã được rút thăm phân tới Thanh Lại Ti ở Sơn Đông đợi thẩm tra. Khánh Quân hỏi: “Hàm muội muội biết Dương Quý Thiệu sao?”

Tôi lắc đầu nói: “Không biết. Là thân thích của một bằng hữu.”

Cậu ta gật đầu nói: “Đã là người quen cũng nên quan tâm. Huynh đã nhờ cai ngục quen biết chiếu cố đến ông ta, đổi một gian thông thoáng sạch sẽ hơn, thức ăn cũng tốt hơn.”

Tôi trầm nghĩ, thật đúng là tiện nghi cho họ Dương này.

Khánh Quân thấy tôi không nói gì, lại hỏi: “Vụ này nếu phải định tội thật, chỉ sợ nhẹ nhất cũng là chém sau khi giam. Hàm muội muội với vị bằng hữu đó có thân thiết lắm không?”

Nghe giọng điệu này dường như là có biện pháp, tôi nhân tiện nói: “Rất thân thiết.”

Cậu ta trầm ngâm một lát, nói tiếp: “Ừ, huynh cũng có thể nghĩ cách.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Biểu ca có cách?”

Cậu ta cười đáp: “Đảm bảo thì không dám, nhưng theo tình hình của quan tòa này, bao giờ cũng có thể giao thiệp.” Hả? Tôi rất có hứng thú nhìn cậu ta, cậu ta nói tiếp: “Dương Quý Thiệu là một nho sinh trời gà không chặt, rang đậu sống qua nửa đời người phổ nhỏ ở phường Triều Dương, láng giềng đều quen biết,

làm sao bỗng nhiên lại thành cầu kết với đạo tặc làm thổ phỉ? Cái gọi là bằng chứng cũng chỉ là do người bị hại cung cấp mà thôi, bị bịa đặt thì không nhận tội, vật chứng chỉ là một tấm vải bông làm thành cái quần. Nếu muốn xử vô tội tuy khó, nhưng muốn hấn tránh khỏi kết cục chém đầu thì cũng không phải là không thể.”

Tốt! Tôi vui vẻ nói: “Vậy thì phiên biểu ca bận tâm rồi. Chỉ cần không phải chết, cho lưu đầy hay gì đó thì bên kia cũng cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.”

“Hàm muội muội đừng khách khí. Đọc thư đi.” Khánh Quân cười nói.

Tôi nghĩ nghĩ, sai Hồng Nguyệt Nhi cầm hai tấm trang phiếu một trăm lượng, nói với Khánh Quân: “Biểu ca cầm trước uống rượu nói chuyện khi cần.” Tên Nhiếp Tĩnh đáng chết, yêu cầu tôi đưa năm trăm lượng, vì cứu họ Dương lại nguyện ý đưa ra năm trăm lượng. Sớm biết có số tiền này sao không đi hối lộ ngục sử tuần thành đi cho rồi.

Cậu ta cũng không nhận, chỉ cười nói: “Ha ha, Hàm muội muội cũng biết huynh rất ít bạn rượu. Bây giờ không cần, tiền uống rượu huynh còn, chờ lúc cần phải hối lộ lại nhờ đến vốn riêng của muội cũng được.” Nói xong đi ra cửa.

Vậy cũng coi như là có chút manh mối, tôi lại đến hắc điểm kia, nói quá trình tiến triển cho Nhiếp Tĩnh. Cậu ta cau mày hỏi: “Có nắm chắc không?”

Tôi cười lạnh, nói: “Có nắm chắc hay không ta cũng sẽ có câu trả lời thỏa đáng, các ngươi thì sao?”

Cậu ta cũng cười lạnh đáp lại: “Chữ Bát () còn chưa mất đi một nét đã muốn biết kết quả?”

Tôi chẳng thèm đầu vô mồm với cậu ta, hỏi: “Ngoại trừ thăm dò được nhóm tà giáo mạo nhận tên của các ngươi đi làm âm ỉ khắp nơi, còn điều gì khác không?”

“Ngươi nóng lòng cái gì?” Cậu ta hỏi lại.

Tôi không đáp, cậu ta liền dùng nụ cười hết sức quỷ dị đánh vỡ cảm xúc bình ổn của tôi: “Vì sao đối với việc này cô lại gấp gáp như vậy? Cô biết cái gì sao? Hay là đoán được cái gì?” Tôi lạnh lùng lườm cậu ta, cậu ta lại cười cười, tiếp tục nói: “Ta đoán, có liên quan đến hấn có phải không?”

Tôi đứng lên sửa sang lại áo khoác, hấn vẫn ngồi tại chỗ nói: “Cô muốn thế nào?” Tôi lẳng lặng nhìn cậu ta, cậu ta lại nhếch mép cười nói: “Ta thấy cô cũng không thể thế nào cả, cô lấp liếm sai trái của mình.”

Tôi điều chỉnh hô hấp, duỗi ngón tay búng một cái lên trán cậu ta, nói: “Ta trả tiền không phải để người tìm hiểu cái này. Theo ta về nhà đóng vai nô tài.”

Cậu ta nhận mệnh đứng lên, làm bộ làm dáng cúi chào: “Vâng, chủ tử.”

Tôi nói với cả nhà rằng mới mua một gã sai vặt về. Tên Nhiếp tiểu tử đó lại vô cùng khác biệt, hóa trang diễn kịch rất thành thạo, nước mũi nước mắt kể về cảnh đời vô cùng đáng thương, nào là lũ lụt, thiên tai, ba tuổi mất mẹ, năm tuổi để tang cha, huynh đệ tỷ muội đều chết sạch. Tôi không muốn để toàn bộ mọi người trong phủ ngồi nghe cậu ta nói hứu nói vượn, kêu quẩn gia đến, phân phó nói: “Đưa tiểu tử này xuống dưới. Về sau phục vụ ngoài phòng ta.”

Quản gia đáp một tiếng “vâng”, lại hỏi: “Xin hỏi cô nương, tiểu tử này tên là gì?”

Lúc này tất cả mọi người đều yên tĩnh nhìn tôi, cả Nhiếp Tĩnh cũng lau khô nước mắt nhìn tôi, tôi cười nói: “À, Tiền Tĩnh. Họ Tiền tên Tĩnh.”

Quản gia liền nắm tay Nhiếp Tĩnh, nói với cậu ta: “A Tĩnh, đi theo ta.”

Nhìn cậu ta bí mật lườm tôi, thật sự rất sáng khoái!

Toàn bộ đều dường như được tiến hành rất thuận lợi, cho dù là phán tội, nếu bị đẩy ra biên ải sung quân, thì có thể viết một bức thư cho cha, coi như là lấy lòng. Nhưng ngay lúc tôi cho rằng đã giải quyết xong xuôi lại xảy ra sự cố.

Đầu tiên là Khánh Quân mang một vẻ mặt thất vọng đến cùng câu nói: “Ti bộ thẩm tra phán quyết, chém đầu!”

Tôi bẻ gãy chiếc thuyền bạch ngọc trong tay, nắm chặt lại, coi như không có chuyện gì, nói với cậu ta: “Đànghĩ cách khác vậy. Sau này còn phiền biểu ca vất vả rồi.”

Khánh Quân nghi hoặc nhìn tôi, ủ rũ đi ra ngoài.

Nhiếp Tịnh bước vào, thấp giọng nói với tôi: ” Lúc rút thăm bọn chúng đã tính toán xong xuôi cả rồi. Đương sự và lang trung sở Sơn Đông là bà con xa.”

Giọng điệu của cậu ta bình tĩnh, như đã sớm biết rằng sẽ như vậy. Tôi dè nén một bụng hỏa, vừa định nổi cáu, Hồng Nguyệt Nhi đã tiến vào nói, Thập Tam tới chơi.

Điều chỉnh chút cảm xúc, chờ đến khi Thập Tam vào nhà cũng có thể dùng khuôn mặt tươi cười để chào đón. Nói chuyện một lát, Thập Tam hỏi tôi sinh nhật của Chính Nguyệt muốn tổ chức thế nào, tôi nói với cậu ta có thể sẽ về Thịnh Kinh thăm cha, không ở trong Kinh, chờ sinh nhật sang năm sẽ vui chơi sau. Đường như Thập Tam rất bận rộn, ngồi chơi không được bao lâu đã phải đi.

Tôi tiễn cậu ta ra ngoài, gần đến cổng thì nhện không được hỏi: “Thập Tam, ngài biết trường hợp tử tội của hình bộ, sau khi ti bộ thẩm tra có còn soát lại nữa không?”

“Đương nhiên là có. Án tử hình, sau phán quyết thứ nhất, Đại Lý Tự, Đô Sát Viện, ba sở hình bộ ‘hội tiểu pháp’, trình bày vụ án, lại đến ‘hội đại pháp’, nếu như có gì khác thường sẽ tiến hành thẩm tra lại, nếu không sẽ viết bản thảo khác để trình tấu.”

“Thì ra là thế.” Tôi gật đầu nói.

Thập Tam khó hiểu hỏi: “Cô có phiền toái gì sao?”

Tôi lắc đầu nói: “Tùy tiện hỏi vậy thôi. Gần đây có chút hứng thú với luật hình.”

Cậu ta nhìn tôi một hồi lâu, mới cười nói: “Cô thật là đối với cái gì cũng đều có thể có hứng thú được. Bên ngoài lạnh lắm, trở về phòng đi.”

Sau khi cười tiễn bước cậu ta xong, bỗng nhiên Nhiếp Tịnh xuất hiện, lạnh lùng nói: “Sao không nói với hần?”

Tôi vòng qua cậu ta nói: “Đã đáp ứng người, đương nhiên sẽ làm được. Nhưng phải làm thế nào thì ta tự có tính toán.”

Hai ngày chân không bước ra khỏi nhà để nghiên cứu “Luật Đại Thanh”, Chung Bình tìm tới cửa. Gần đây tôi có hơi tẩu hỏa nhập ma, nhất thời buông việc này xuống, thở dài, nghĩ thầm, có lẽ cũng nên chấm dứt thôi.

Lúc trông thấy anh ta, anh ta đang thưởng mai trong viện, thế nào cũng lôi kéo tôi xem cùng. Một trận gió lạnh thổi qua, tôi khẽ rung mình, nói với anh ta: “Vào nhà đi, ta có lời muốn nói với chàng.”

Tôi đứng bên cạnh lò xông hương, cởi áo khoác, anh ta từ phía sau nhận lấy, cười nói: “Nàng mặc đồ đồ rất đẹp.”

Tôi xoay người đối mặt với anh ta, hít sâu một hơi, nghiêm mặt nói: “Chúng ta chấm dứt thôi.”

Nụ cười trên mặt anh ta ngưng lại: “Lặp lại lần nữa.”

Tôi lặp lại lần nữa: “Chúng ta cắt đứt đi.”

Không hề có phần nộ như dự liệu, anh ta chỉ hờ hững hỏi: “Chúng ta quen nhau đã bao lâu rồi?”

“Hai năm.”

Anh ta híp mắt, trầm giọng nói: “Hai năm, ta yêu thương nàng, sủng ái nàng...Nhưng vẫn không biết rốt cuộc nàng đang nghĩ cái gì!”

Tôi nhìn anh ta, trong đầu vẫn trống rỗng.

“Nàng muốn chấm dứt với ta? Vậy nàng muốn với ai? Thập Tam đệ sao?” Anh ta nắm cổ tay tôi, hỏi.

“Có liên quan gì đến Thập Tam chứ?” Tôi cau mày nói.

Anh ta cười lạnh, nói: “Nói hay thật, không quan hệ gì với hần!”

Sức lực của anh ta càng lúc càng lớn, bóp các khớp xương của tôi đau nhói, tôi vùng vẫy nói: “Buông ta!”

“Nàng bảo ta buông thế nào?” Anh ta kéo tôi vào lòng, một tay vòng qua tôi, tay kia áp vào ngực tôi, gần từng chữ, nói: “Ta mặc kệ nàng suy nghĩ cái gì, từ ngày nàng mê hoặc ta đã không còn tư cách nói đoạn tuyệt với ta!”

Bàn tay anh ta ép lên ngực tôi làm tôi khó thở. Tôi nghiêng mặt đi chỗ khác, nói: “Có tư cách hay không, không quan trọng. Ngài không được không có nghĩa là tôi không thể.”

Anh ta gần như bóp nát cằm tôi: “Nhìn ta nói chuyện!”

Tôi nhắm mắt lại, sau đó dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn anh ta: “Còn tiếp tục như vậy chúng ta đều sẽ hối hận.”

Anh ta buông tôi ra, dịu dàng hỏi: “Nàng hối hận đã theo ta?”

Tôi lắc đầu. “Vây là tốt rồi. Dù sao hối hận cũng không còn kịp nữa!” Anh ta lạnh lùng nói: “Nàng cứ đợi đầu xuân gả cho ta đi!”

“Tôi không muốn gả cho ngài.” Tôi trả lời.

“Vì sao?” Anh ta nghiêng răng hỏi.

Tôi thần nhiên nói: “Không vì sao cả. Tôi không thích ở Kinh, không muốn đợi.” Nói lý do thì có ích gì, thà rằng không nói.

“Nàng thật khó hiểu!”

“Phải, chính tôi còn không hiểu được. Cũng không phải ngày đầu ngài biết tôi.”

Anh ta giận dữ nhìn chăm chăm tôi, tôi lại cố gắng khắc chế cảm giác lo âu của mình. “Ta hỏi lại nàng, chỗ này, rốt cuộc có ta hay không?” Anh ta chỉ trái tim của tôi, hỏi.

Cũng không biết trái tim của tôi có áp chế được tất xấu hay không, dường như đập rất loạn, nhưng cuối cùng tôi cũng còn có thể hô hấp được. Thu tay vào ống tay áo, móng tay cấu chặt vào lòng bàn tay, chút đau đớn kích thích tôi có thể vững vàng nói được thành lời: “Cái đó chẳng quan trọng gì cả.” Sau đó mở to hai mắt nhìn về chờ mong hóa thành thanh kiếm sắc bén trong mắt anh ta, cơ hồ đâm thủng trái tim tôi. “Ha ha ha!” Anh ta giận quá hóa cười, “Nàng thật biết cách chọc ta tức giận! Vây mà bộ dạng không có lương tâm này của nàng lại làm ta yêu thích, thật là muốn chết cũng không được!”

Tôi đã chẳng còn hơi sức nhìn anh ta, cứng ngắc khom lưng nhặt áo khoác trên đất, đưa lưng về phía anh ta nói: “Lời đã nói hết, tôi đi đây.”

“Nàng cho rằng bỏ lại một câu ”chấm dứt” là có thể kết thúc sao?” Giọng nói bình tĩnh của anh ta làm lòng tôi phải sợ hãi.

Chậm rãi thở lại bình thường, xoay người đối mặt với anh ta: “Vây còn có thể thế nào nữa?”

Anh ta ôm chặt lấy tôi, cơ hồ là ném tôi lên giường, cũng không bị choáng váng, lập tức giãy giụa định ngồi dậy, anh ta lại đè lên. Tôi đẩy anh ta nói: “Đừng nói với tôi là ngài muốn dùng sức mạnh đấy!”

“Dùng sức mạnh?” Anh ta cười lạnh, môi liền áp lên mặt tôi. “Ta đã sai người đối kháng nỉ này, mềm hơn rồi chứ?” Anh ta hôn lên vành tai của tôi, nói bằng giọng điệu dụ dỗ. Lông hồ ly sáng bóng mềm mại trên cổ áo anh ta cọ sát vào cần cổ tôi, biến thành một loại kích thích, hại tôi nói chuyện cũng không có sức lực: “Bị ngài đẩy ngã thế này, có mềm hơn nữa cũng vô dụng...”

Anh ta che miệng tôi lại, hai tay sờ soạng trên người tôi, quần áo mùa đông rơi xuống tất nhiên là phải lạnh, nhưng tôi lại cảm thấy rất nóng, mà tiếng thở dốc của hai người dường như cũng rất xa xôi. Anh ta trần trọc trên môi tôi, sau đó chạm vào cánh môi tôi, cúi đầu dường như là thủ thủ nói: “Thích ta hôn nàng như vậy sao?”

Tôi nín chặt vạt áo choàng anh ta, cố gắng cách xa anh ta một chút, từ tốn nhưng quả quyết nói: “Không ghét, nên tôi sẽ không phản kháng. Ngài muốn tiếp tục thì cứ tiếp tục, xong rồi cứ để tôi đi.”

Anh ta nheo mắt nhìn chăm chăm tôi, tôi cũng nhìn lại anh ta, không biết trải qua bao lâu, lâu đến khi hô hấp của chúng tôi đều trở nên vô cùng nhẹ nhàng, cuối cùng anh ta cũng nói: “Ta sẽ tiếp tục, nhưng không phải là bây giờ.”

Anh ta xoa mặt tôi, tôi lạnh nhạt quay đi, chỉ cảm thấy ngón tay anh ta từ dưới hàm trượt đến bên gáy, thoáng dừng lại rồi cầm cổ tay trái của tôi. Tôi nhú mày, lại nghe anh ta dịu dàng hỏi: “Đau không?”

“Không sao cả.” Vội vã muốn rút tay về. Nhưng anh ta lại nắm chặt không buông, tôi nhú mày trờ anh ta. “Đã sưng lên rồi, còn nói không sao.” Anh ta hôn nhẹ lên cổ tay tôi, giọng điệu và ánh mắt vẫn như thường ngày, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy, những gì chúng tôi đã nói ban nãy chỉ là thời tiết hoặc là một câu chuyện cười.

Nhiệt độ trên môi anh ta là hơi nóng của người, cảm giác tê dại trên cổ tay vẫn luôn chui vào đáy lòng. Tôi bỗng nhiên cảm thấy vô lực mà sợ hãi, vội vàng đẩy anh ta ra, sửa sang lại quần áo liền đi ra ngoài.

Anh ta đưa lưng về phía tôi, chỉ nói một câu: “Nhớ kỹ những lời ta đã nói với nàng!”

Tôi không quan tâm đến anh ta, cũng không nhìn đến ánh mắt kinh ngạc của Chung Bình bên ngoài sân, vội vàng ra khỏi phủ.

Nhiếp Tịnh nhảy xuống xe ngựa, nhìn tôi nghi ngờ hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Không có gì.” Tôi gần như là leo lên xe ngựa, buông rèm nói, “Không phải là biểu ca họ Văn Ngũ gia kia sao? Đi thôi.”

Bây giờ tôi cực kỳ khó chịu, cũng không biết làm sao để trút nỗi bức tức này, để xem ai xui xẻo.

Xe ngựa dừng ở đầu hẻm, vén rèm bên cửa sổ, chỉ thấy ở cửa sau của quán trà, Khánh Quân đang cáo biệt với một nam tử mặc cẩm bào vóc dáng trung bình. Người này, chắc là Văn Ngũ Gia ‘hồ đồ’ lục bộ trong nha môn sao?

Khánh Quân tiến bước Văn Ngũ, từ bên đường đi đến, đứng bên xe nhìn vào trong.

“Tốt không?” Tôi hỏi.

Anh ta lên xe, cười nói với tôi: “Trở về nói rõ hơn.”

Tôi cầm kìm gấp than khêu tro trong lò, quấy đến khi lửa than nổ đom đóp rất thú vị.

“Hàm muội muội...”

“Gì thế?” Tôi đặt kìm gấp than xuống, ngẩng đầu hỏi.

Khánh Quân nhìn tôi một lát, dường như đang hoài nghi tôi có nghe được gì không, qua một hồi lâu mới nói: “Lưu đại nhân cương trực ghét xu nịnh, lại yêu thích người đọc sách. Huynh thấy có thể nghĩ biện pháp từ chỗ của ông ta.” Tôi bẽ ảm tử sa làm ảm tay, sau đó nói với anh ta: “Biết rồi. Đại Lý Tự Tự Thừa...Vây còn Ngự Sử Đô Sát Viện và Đường Quan Hình Bộ.”

“Đô Sát Viện giao cho người Sát Nhĩ Kỳ, người này...Tìm không ra chỗ để xuống tay. Về phần Đường Quan Hình Bộ lúc thẩm tra thì cứ theo chứng cứ của thầy lang lúc sơ thẩm.” Khánh Quân nói, “Trước hết vẫn cứ để ý chỗ của Lưu Tự Thừa thôi.”

Tôi nghĩ nghĩ, rút ra một bài văn của Dương Quý Thiệu đã viết ở trong ngực (chẳng biết làm sao Nhiếp Tịnh lại đưa tới được), giao cho Khánh Quân, nói: “Huynh xem cái này đi, muội cảm thấy không tệ. Huynh đưa cho Lưu Tự Thừa xem, có lẽ sẽ dễ mở lời hơn.”

Khánh Quân nhận lấy, chăm chú xem một lần, ngạc nhiên vui mừng nói: “Tốt! Dương tú tài này thật có bản lĩnh! Lần này lại nắm chắc hơn rồi!”

Tôi cười nói: “Về phần Ngự Sử Sát Nhĩ Kỳ, không hạ thủ được với ông ta thì cứ tìm người phụ tá ông ta tin tưởng, bút thiệp gì cũng được, bao giờ cũng có khe hở để chui vào. Chỗ hình bộ thì thôi...Muội sẽ nghĩ cách. Bà con xa, ha ha, cho dù là huynh đệ, ta cũng muốn người trở thành xa lạ.”

Đang nói, Lý Hạo vén rèm đi vào, thấy Khánh Quân liền cười nói: “Biểu ca cũng trốn đến đây sao? Trong phủ này kể ra thì chỉ có phòng của tỷ tỷ là ấm áp thôi!”

Cậu ta liếc thấy tập giấy trong tay Khánh Quân, kêu lên một tiếng “Chữ đẹp” liền đoạt đi, vừa xem vừa lớn tiếng thì thầm: “Ngục trung tật dịch truyện nhiễm, cấu giả tuy thích chúc bất cảm đồng ngộ khởi. Nhi vi lão giam giả tứ, giam ngũ thất, cảm tốt cư kì trung, kì tiền dĩ thông minh, ốc cực hữu song dĩ đạt khí. Bằng tứ thất tắc vô chi, nhi hệ tù thường nhị bách dư, mỗi bạc mộ hạ quản kiện, thi nịch kì trung, dữ ẩm thực chi khí tương bạc. Hựu long đông bản giả tịch đích nhi ngộ, xuân khí động, tiên bất dịch hĩ. Ngục trung thành pháp: chất minh khải thực. Phương dạ trung, sinh nhân dữ tử giả tịnh chủng đính nhi ngộ, vô khả toàn tị, thử sở dĩ nhiễm giả chúng dã.” Đọc xong đoạn này, tán thưởng nói: “Văn hay! Ai làm vậy?”

Tôi nói với cậu ta: “Văn vẻ mang tính thể nghiệm sâu sắc như vậy, đương nhiên là quý xui xẻo bị nhốt trong đại lao rồi.”

Lý Hạo ngồi xuống phủi tập giấy cảm thán: “Ài, đáng tiếc một tài văn chương như vậy!”

“Đến lúc đó đệ cũng có thể giúp ông ta một chút.” Tôi cười nói với cậu ta.

Cậu ta nghi hoặc nhìn tôi, vừa định hỏi cái gì, lại khịt khịt mũi nói: “Mùi gì vậy? Thơm quá!”

Hồng Nguyệt Nhi cười đáp: “Mùi của thiếu gia thật là thính. Tiểu thư sai người làm tô cá trích, sau khi nấu sôi thì rút bớt lửa, nghe nói là phải đốt lửa vừa phải đến năm canh giờ mới ngon miệng được. Lúc này chắc cũng xong rồi.”

Tôi nói với Khánh Quân: “Biểu ca cũng ở lại dùng cơm đi. Gọi cả Khánh Bồi nữa, ném thử cá này xem mùi vị thế nào.”

Trước khi ngủ, cầm bút kí lữ hành của Đạt Lan gửi tới đọc kĩ càng, mỗi đêm chỉ xem một đoạn, bình tĩnh là có thể ngủ thiếp đi.

Hồ nước nhỏ chảy vào sông Hoàng Hà, bãi cát sỏi nổi lớn nhất trong những khe sâu của sông Hoàng Hà gọi là Đại Đồng Thích. Chỗ này dòng nước chảy xiết, những dải sóng hỗn loạn, gầm thét như sấm, âm thanh chấn động mười dặm. ‘thích, đóng cát trong nước’, dòng sông ở chỗ này quanh co gấp khúc, sóng lớn, nhiều đá, nước cạn, vì thế thuyền chở gạo đến đây cũng chỉ đành phải bỏ neo thu buồm, nhìn sông than thở. Hai sông đổ vào một núi, làm thành Ngọa hổ sơn. Thượng du các con sông có các hàu dài trắng, đều mang phong cách cổ xưa...”

Bước vào tháng chạp, từ ngày mừng một đường phố đã đầy các gánh hàng rong bán cháo trái cây, ngày tết cũng kéo dài hai mươi mấy ngày.

Chuyện của Dương Quý Thiệu cũng tương đối thuận lợi, chỗ của Văn Ngũ Gia trả lời, ngoại trừ Lưu Tự Thừa nhận lời sẽ làm hết sức mình, còn có thư lại bên người Ngự Sử nhận lời giúp đỡ. Nghe nói người này có một đứa con yêu, mắc phải chứng ho khan hiếm thấy, phú hộ La Hiến Minh ở Nam Thành có phương thuốc dân gian rất hiệu nghiệm, nhưng cầu mãi vẫn không được. Nhạc phụ tương lai của Khánh Quân và La gia lại có chút giao tình, tặng một bộ cờ vây lưu ly cho La tài chủ thích cờ kia, cách mấy ngày ông ta liền sai gia nhân đưa phương thuốc đó cho thư lại. Vì thế, thư lại này xuống tay trước mặt cấp trên Sát Nhĩ Kỳ cũng có chút bản lĩnh.

Khánh Quân nói: “Không phải chủ sự gặt đầu, cũng không biết có tác dụng hay không. Vị Ngự Sử đại nhân này thật là khôn khéo lão luyện, lại còn trơn tuột...”

Tôi cười nói: “Dĩ nhiên là có tác dụng. Loại người như thế cái gì cũng không thiếu, cái gì cũng không cần, đơn giản chỉ là muốn thể hiện chút công tích cho phía trên xem thôi.”

“Đúng vậy! Nếu vụ án này có thể lật lại mới có thể thể hiện tài năng của quan lại!” Khánh Quân dậm chân nói, “Ta hiểu rồi, phải tốn chút công sức nữa mới được!”

Khánh Quân vừa đi ra ngoài, nha đầu Khởi Vân đã bước vào, thưa lại có người cầu kiến. Tôi nghe cô nàng miêu tả xong liền biết là Chung Bình, thở dài, cứ cho cậu ta vào phòng nói chuyện thôi.

Chung Bình bước đến gần thỉnh an, không biết có phải tôi nhạy cảm quá hay không, cậu ta càng có vẻ dè dặt cẩn trọng hơn lúc trước. Tôi không mở miệng, cậu ta đành phải nói: “Gia phái nô tài đến mời cô nương...”

Tôi khoát tay cắt ngang lời cậu ta: “Ta sẽ không đi. Muốn nói gì lần trước đều đã nói hết rồi, gặp lại cũng chẳng nói được gì khác, không bằng dừng gặp.” “Nhưng...”

Tôi lạnh nhạt nói: “Người về trước đi, nói lại với gia các người như vậy.” Dây dưa như vậy, khi nào mới là điểm dừng? Nếu đã tàn nhẫn, không bằng cứ cắt đứt ý niệm của anh ta (cũng là của tôi), đau một lần rồi cũng đi qua. Chỉ là nữ nhi tình trường, có lẽ anh ta sẽ không dây dưa quá nhiều đâu!

Nhìn Chung Bình chán nản đi ra khỏi phòng, cảm xúc của tôi cũng phai nhạt đi, trà đậm đặc uống vào miệng cũng chẳng có mùi vị gì.

“Cô cứ đối xử như vậy với người kia sao?” Không biết Nhiếp Tịnh đã vén rèm bước vào từ lúc nào.

“Người lại biết cái gì?” Tôi nổi nóng nói.

Cậu ta cọt nhả nói: “Cô nãi nãi đừng tức giận. Ta chỉ là khó hiểu, trước đó vẫn còn gẩn bó như keo sơn, bây giờ nói bỏ là bỏ, con người của cô cũng thật là...Hi...Không nói nữa.” Tôi hung ác nhìn chằm chằm cậu ta khiến cậu ta không dám nói nữa, thay đổi đề tài nói, “Cô bảo tôi thăm dò gia đình cung cấp lời khai kia, có tin rồi, bình sinh hẳn rất tin vào quỷ thần.” Tôi nhấp một ngụm trà nóng nói: “Vậy người biết làm thế nào rồi chứ?”

“Cô muốn chúng ta làm hẳn phải thay đổi lời khai?” Cậu ta trầm ngâm nói, “Cũng không phải không được.”

Tôi cười nhạt: “A, không cần phải làm quá như vậy. Chỉ cần làm cho hẳn thần trí bất minh, hai ba tháng không xuống giường được là được rồi.” Sau đó sẽ sắm vai lang trung, báo một căn bệnh nặng, nhân chứng này coi như là bỏ đi.

Cậu ta nhìn tôi ngây ngẩn cả người, sau đó nói: “Đúng rồi, những kẻ điên kia muốn dạy người ta làm gì, có lẽ ta đã biết rồi, cô muốn nghe không?”

Ngoài dự liệu của cậu ta, tôi trả lời: “Không muốn.”

“Cô nói cái gì?”

“Ta không muốn nghe.”

Cậu ta âm trầm nhìn chằm chằm tôi: “Mấy hôm trước cô không phải nói như vậy!”

Tôi hờ hững cười nói: “Bỗng nhiên không muốn biết nữa. Người nói đúng, ta biết cũng chẳng thế nào cả, cho nên, dừng ở đây thôi.”

“Cho dù có liên quan đến mạng người cũng không quan tâm?”

“Mạng người?” Tôi cười, “Đó là do ông trời lấy đi, ta không quản được.”

Cậu ta cười lạnh, nói: “Hừ, bọn họ người nào hận người nào, ai muốn mạng của ai, cô không quản được!”

Tôi lãnh đạm nói: “Đủ rồi. Đáp ứng chuyện của người ta sẽ làm xong. Còn cái khác, để hẳn đi thôi.”

Cậu ta bực tức xoay người, đập tấm rèm phía trước, oán hận nói: “Đầu đuôi mọi chuyện hiện nay vẫn chỉ mình ta biết, thừa dịp đối chủ ý sớm đi!”

Thu tiền không làm việc, cậu ta còn bắt măn gì chứ? Đầu năm nay người nào cũng đều khó hầu hạ nha!

Hộ bộ cuối cùng cũng phê miễn tuyển chọn, cha gửi thư ý vui mừng tràn đầy những câu chữ, cũng làm tôi thở phào nhẹ nhõm. Vốn là tính trở về Thịnh Kinh nên cứ sai Hồng Nguyệt Nhi thu dọn hết tất cả đồ đạc. Trong lúc sắp xếp lại phát hiện ra những thứ anh ta tặng lại nhiều như vậy, ống đựng bút có tranh hoa và chim màu xanh lục, bộ quần áo cưỡi ngựa bằng sa tanh hoa, đồng hồ bỏ túi bằng bạc có khảm trai, ly rượu sứ trắng trắng men, sách có khảm đồi mồi bằng gỗ lim...

Hồng Nguyệt Nhi hỏi: “Những thứ này đều thu dọn hết sao?”

“Để vào một cái rương cất đi.” Tôi nói nhỏ, “Rất rườm rà, không cần mang theo...”

25. Chương 23 Phần 1

Phần 4

Chương 23: Kết cục của đồng thoại

Lý Hạo về đến nhà, cởi áo choàng trên người ra, Hồng Nguyệt Nhi nhận lấy, giũ tuyết rơi xuống đất rồi cẩn thận đến hong khô bên lò xông hương.

Tôi đặt sách trong tay xuống, nói với cậu ta: “Bên ngoài lạnh không? Đến ngồi cạnh lò than này.”

“Tuyệt rất lớn!” Cậu ta ngồi đối diện tôi nói, “May mà không làm nhục sứ mệnh.”

“Ta rất tin ở đệ.” Tôi cười nói, “Nói qua chút tình hình đi.” Cũng vì Lại bộ Sơn Đông Thanh Lại Ti lang trung Hải Đô là chỗ vướng mắc cuối cùng, quả thật là khiến cho tôi hao phí rất nhiều tâm tư. Nhờ cậu Văn Ngũ Gia hẹn vài lần, rốt cuộc cũng miễn cưỡng đáp ứng gặp một lần. Để Lý Hạo ra tay cũng có chút bất đắc dĩ, việc này cũng thật chỉ có cậu ta mới có thể làm.

Lý Hạo uống một ngụm trà nóng, nói: “Cũng chiếu theo thân thế tỷ đã sắp xếp, nói dối Dương Quý Thiệu kia là biểu thúc. ‘Đại tỷ vì chuyện của biểu thúc mà đổ bệnh, ta và nhị tỷ biết rõ đại nhân vô cùng công chính liêm minh, mong đại nhân thấu rõ mọi việc, trả lại trong sạch cho biểu thúc’ — Cứ như vậy đúng không? À, đúng rồi, lại tình cờ gặp Cửu Gia ở quán trà đó.”

Đó là đương nhiên, bằng không Nhiếp Tĩnh cũng có thể sớm về nhà ôm con rồi. Lý Hạo có hơi nghi hoặc nói: “Đệ nói theo lời ban đầu đã dự tính, tình hình so với tỷ nghĩ cũng không khác mấy. Nhưng, tỷ, ‘lão gia mà chúng ta sẽ chăm sóc’ là ý gì? Cửu gia biết Dương Quý Thiệu sao?”

“Không biết. Đệ đừng xía vào, ta lừa bọn họ thôi.” Tôi lại nói, “Cửu a ca còn nói gì không?” Cậu ta liền đáp: “Cửu gia không nói gì cả, chỉ hỏi tỷ đạo này thế nào. Tỷ, tỷ có chiêu gì bí hiểm vậy?”

Tôi thở dài nói: “Ài, đệ đừng hỏi, không biết thì tốt hơn.”

Cậu ta im lặng nhìn tôi một lát, sau đó hỏi: “Cao Lăng, có phải cô có tâm sự hay không?”

Tôi cười nói với cậu ta: “Không có gì, tự ta sẽ giải quyết.”

Cậu ta nhìn tôi ngây người. Tôi nghĩ nghĩ, cầm tay cậu ta nói: “Ta muốn sớm nhất là đầu năm, chậm nhất là tháng tư sẽ trở về Thịnh Kinh. Sau này cũng chỉ còn mình đệ ở kinh thành. Nếu thật có khả năng, ta hy vọng đệ đáp ứng với ta một chuyện.”

“Tỷ, tỷ muốn nói cái gì?” Lý Hạo nắm chặt tay tôi, sốt ruột hỏi.

Tôi nhìn ánh mắt cậu ta, chậm rãi nói: “Chuyện của đệ và Dung Huệ không có cách nào thay đổi được, nhưng, về sau hãy cố gắng đừng thân cận quá với các a ca. Nếu như có cơ hội, hãy tìm một nơi nào đó để được phái đi, một là để rèn luyện, hai là...Trong kinh không thích hợp với đệ.”

Cậu ta há miệng, lại không thốt nên lời. Tôi dè nặng mu bàn tay cậu ta, hỏi: “Đệ có thể đồng ý với ta không?”

Lý Hạo vẫn ngồi im lặng thật lâu, tôi cứ nhìn chằm chằm cậu ta, cho đến khi cậu ta khẽ gật đầu. Tôi mới nhẹ nhàng thở ra, cười nói với cậu ta: “Ta hiểu có một số việc không thể thuận theo bản thân mình, khi làm hết sức để chọn lấy con đường sống cũng là phải thôi.”

Tôi không biết cậu ta nghe có hiểu hay không, cậu ta đã không phải là đứa trẻ, nói đến vậy tôi nghĩ cũng đủ rồi.

Quyền thế thật sự là thứ dùng rất tốt, đưa một chút thông tin mập mờ về ‘đại tỷ’ và lão Cửu hư vô mờ mịt, diễn một cách không đầu không đuôi, lang trung đại nhân liền cắn câu. Tôi ở trong xe ngựa ngăn cách với bên ngoài bằng chiếc rèm lụa mỏng, khẽ thở dài với Hải Đô ở trong chiếc xe đối diện: “Đêm đó tỷ tỷ sai người đến tìm biểu thức mới hại thức ấy bị xác nhận là người khả nghi, chịu tai ương lao tù như vậy. Nếu biểu thức có gì bất trắc, tỷ tỷ sẽ...Ài, Vẫn cảm phiền đại nhân tốn chút tâm tư vì chuyện của biểu thức.”

Chỉ nghe bên kia nói: “Đó là tất nhiên, tất nhiên.”

“Như vậy, ta thay mặt tỷ tỷ và tiểu đệ tạ ơn đại nhân.” Tôi nói xong, để Hồng Nguyệt Nhi nâng một cái hộp giấu xuống xe giao cho Hải Đô.

“Đây là? Không dám nhận...” Đối phương từ chối không chịu nhận, Hồng Nguyệt Nhi chỉ giơ lên bất động.

Tôi cười nói: “Sớm đã nghe nói đại nhân thanh bạch liêm khiết, bên trong hộp này chỉ là chút điểm tâm, đầu bếp trong nhà làm cái này cũng không khó gì. Chút quà nho nhỏ, bất thành kính ý.”

“Vậy thì...cung kính không bằng tuân mệnh.” Ông ta sai hạ nhân nhận lấy món quà.

Điểm tâm ở bên ngoài, bên trong hộp vẫn còn để tượng ngọc Bao Chửng, ngọc thuộc loại hảo hạng, chạm trổ cũng dễ nhìn, đưa một đồ vật như vậy cũng chỉ là thăm hỏi mà thôi. Đợi Hồng Nguyệt Nhi lên xe, tôi liền cáo từ ông ta, sau đó buông rèm, gọi Nhiếp Tịnh đánh xe rời đi.

Kết quả phúc thẩm, không đến vài ngày đã có, điểm khả nghi trùng điệp, tất nhiên là lại phúc thẩm. Tiếp đó liền có người báo đương sự Cung Ngạch chiếm đoạt chỗ ở lân cận xây dựng hoa viên, bức tử mạng người. Sau khi lấy cung cũng hoài nghi người này hãm hại Dương Quý Thiệu, vì có cùng mục đích. Nhà của Dương gia và hậu viện của Cung Ngạch chỉ cách một bức tường.

Nhiếp Tịnh kì quái nhìn chằm chằm tôi hỏi: “Dương tiên sinh có thể vô tội cũng xong rồi. Người còn tìm những người đó lật lại chuyện cũ làm gì, lại trị Bất Tử Cung Ngạch?”

Tôi uống một ngụm canh nấm tuyết, khuấy thìa nói: “Sao có thể tiện nghi cho hắn như vậy! Ha ha, không phải là nghe nói người này nhiều tiền hơn sao?”

“Hắn có tiềm mắc mớ gì đến người?” Cậu ta nói, “Ta nói ban đầu việc gấp rút thì không quan hệ gì đến người, bây giờ sao lại tích cực như vậy?”

“Đinh—” Tôi thả chiếc thìa vào bát không, cười nói với cậu ta: “Không vì sao cả, cũng chỉ phát tiết một chút thôi.”

Hiện tại cũng ổn rồi, mọi người đều đã vào đây: “Họ Dương khỏi phải bị chém đầu hoặc treo đứt cổ; Lưu Tự Thừa thỏa mãn với cảm giác chính nghĩa của ông ta; Sát Nhị Kỳ được cấp trên tán thưởng, được các quan trên quan tâm; Hải Đô thì cũng không bị tố giác phản bội với trốn tránh. Về phần Cung Ngạch, chỉ cần ông ta thức thời, cũng không bị sao cả.”

Khuôn mặt Nhiếp Tịnh rất trẻ con, bộ dáng tức giận rất thú vị, tôi liền muốn kích động cậu ta một chút: “Đúng rồi, nghe nói Hội Tam Hợp của các người gần đây lại cướp đoạt hai hộ dân Bất Kỳ, một nhà là hoàng tộc nhân dân, đánh chết một người, làm bị thương bảy người, rất có thể nha! Làm hại người có chút tài sản trong kinh đều rất bất an!”

“Nói láo!” Gân xanh trên huyệt thái dương của cậu ta nhảy dựng lên, sau đó, dường như cố gắng hạ giọng xuống nói, “kẻ điên tà giáo, bị ‘lão Nhị’ xúi giục mua chuộc, tung hỏa mù làm âm ỉ, vậy cũng thôi đi, không được mạo danh chúng ta làm loại chuyện hạ lưu này!”

“Lão Nhị?” Tôi nghi hoặc nhìn cậu ta. Cậu ta trừng mắt, một phần là châm chọc một phần là nghi ngờ nhìn chằm chằm tôi. Tôi hít vào một hơi, tôi nghĩ có lẽ tôi đã hiểu rồi.

Cậu ta cười lạnh nói: “Ta mặc kệ người có muốn nghe hay không, nói thật cho người biết, bọn họ chậm nhất trong hai mươi ngày nữa sẽ hành động. Hận ai giết ai, người hắn là biết rõ, không cần ta phải nói. Đây là hai ngày trước tra khảo một tên tà giáo khai ra, trừ người và ta, không ai biết được.”

“Người kia đâu?”

“Ai?” Cậu ta hỏi.

“Chính là người người bắt được.”

Cậu ta phúi phúi tay áo nói: “À, xử lý rồi.”

Không muốn biết, cũng biết rồi. Tôi nhắm mắt lại, thở dài nói: “Ta có một cách để chúng ta đều thoải mái nhẹ nhàng.”

Cậu ta nhúu mày nói: “Nói nghe một chút xem.”

“Người đưa hành tung của nhóm người đó cho thống lĩnh nha môn. Tự nhiên sẽ tiêu diệt được.” Tôi dùng nước trà súc miệng nói.

Nhìn cậu ta nửa do dự, nửa khinh thường, tôi lại bỏ thêm hai câu: “Nếu đều không phải là bằng hữu, để cho bọn họ một bên giúp người diệt trừ bên kia, người không cảm thấy là tiện lợi hơn sao? Nếu như làm theo cách của ta, cho dù xem như thanh toán xong chuyện thiếu nợ của họ Dương kia cũng được. Người suy nghĩ đi.”

Hai chuyện này cũng coi như là thuận ý tôi, chuyện của Cung Ngạch kia, quả thật là nhờ Hải Đô biểu hai ngàn lượng ngân phiếu, chỉ nói đưa cho Dương Quý Thiệu an ủi. Tôi đưa cho Văn Ngũ Gia ba trăm lượng, thêm chi phí hành động sáu bảy trăm lượng, thừa cả ngàn lượng. Tôi để Văn Ngũ truyền lời, chẳng qua chỉ là lỡ vai, nếu biểu thúc chỉ là bị khổ lao ngục, cảm phiền Cung gia chịu chút lộ phí cũng coi như xong rồi.

Trước khi Văn Ngũ đi, tôi lại nói với ông ta: “Vu cáo người tội chết không xử tử, theo luật là có liên quan, cũng không cần làm khó hấn quá, đuổi đi Hắc Long giang ngồi hai ba năm là được rồi.” Cũng tốt, chi viện kiến thiết biên cương.

Mà chỗ Nhiếp Tĩnh, tôi không biết cậu ta có nghe theo đề nghị của tôi không. Nhưng nghe thấy quân doanh, tuần bổ gần đây bắt được không ít bọn cường đạo của ‘hội Tam Hợp’, cũng yên tâm rồi.

Uống xong cháo mồng tám tháng chạp, không khí mừng năm mới lại càng đậm. Mọi nhà đều mua tranh tết, câu đối tết, treo tiền, vàng bạc, mời thần giữ cửa. Người nhà nghèo chỉ chuẩn bị chút tiền đồng lúc sắp hết năm, nhà có tiền thì lại đem tiền đến cửa hàng đổi chút vàng bạc nguyên bảo.

Cha gửi thư nói đã chọn vài nhà thích hợp để tôi xem trước một chút. Đối với những miêu tả gia thế kia tôi chỉ vội quét mắt qua liền ném sang bên cạnh, định bụng trở về Thịnh Kinh sẽ chọn kĩ hơn. Dù sao cha cũng để tôi từ từ xem, không cần phải gấp gáp. Tôi vốn cũng không vội.

Hôm nay, lúc tôi đang muốn nghỉ trưa, Hồng Nguyệt Nhi bưng khay trà tiến vào. Sau khi cô nàng để xuống lại vẫn đứng thẳng tắp ở đó, tôi liền hỏi: “Có chuyện gì sao?” Cô nàng trả lời: “Cửu phu nhân bảo Xảo Yến tỷ tỷ đến truyền lời, gọi tiểu thư sang chỗ cửu phu nhân chọn vải để may quần áo cho năm mới.”

“À, biết rồi. Lát nữa sẽ qua.” Tôi đáp lời, nhìn cô vẫn không hề có ý rời đi, liền hỏi, “Còn chuyện gì nữa?”

Cô nàng cấn cấn môi dưới ngẩng đầu, nói: “Tiểu thư, xin cô đi theo Thập Tứ gia!”

Tôi ngây ngẩn cả người, một hồi lâu mới chớp chớp mắt, hỏi: “Ta theo y cái gì?”

“Mấy năm nay, tâm ý của Thập Tứ gia đối với cô, chẳng lẽ cô không biết! Nếu cô cùng Tứ, Tứ gia cũng... Tại sao không đi theo Thập Tứ gia?” Ánh mắt cô nàng trong suốt chứa hơi nước, lớn tiếng hỏi tôi.

Tôi thật sự không hiểu, chỉ có thể nhẹ nhàng hỏi: “Em có biết em đang nói gì không?” Cô nàng bỗng quỳ gối trước mặt tôi, “phịch” một tiếng, chấn động đau nhức màng nhĩ của tôi. Cô nắm chặt tay của tôi, khóc không ra tiếng: “Tiểu thư, tiểu thư, cầu xin cô!”

Tôi nâng mặt của cô lên, hỏi: “Hồng Nguyệt, em...Không phải là em thích Thập Tứ đó chứ?”

Nước mắt từ trong hốc mắt của cô tràn ra, một giọt lại một giọt trượt xuống gò má, rơi trên vạt áo. Biểu cảm như vậy, dường như tôi rất quen thuộc, rồi lại cảm thấy xa lạ như thế. Âm thanh phát ra từ cổ họng như cũng không phải của chính tôi: “Ta không thể đáp ứng em. Em cũng không nên hy vọng xa vời cùng y, em hiểu chưa?”

Cô lắc lắc đầu, khuyên tai trân châu giống hệt những giọt nước mắt, run rẩy trong không trung thành những đường cong lóe sáng. Cô khóc không thành tiếng nói: “Tiểu thư, loại thân phận thấp hèn này của

nô tỳ...chưa từng...chưa bao giờ nghĩ sẽ được Thập Tứ gia coi trọng! Nhưng mà, cô không giống vậy! Trong lòng Thập Tứ gia chỉ có cô thôi!”

Tôi hít sâu một hơi, quả quyết với cô: “Hong Nguyệt, ta không phù hợp với bất kỳ người nào trong bọn họ, em cũng vậy. Biết không?” Tôi không để ý đến lời nỉ non cầu xin của cô, tách tay cô ra, cũng không ngoảnh lại nhìn cô gục trên ghế, run rẩy nức nở, cứ như vậy thẫn thờ ra khỏi phòng. Gió thảng chập cũng chẳng thể khiến tôi thanh tỉnh.

Ngẩn ngơ đi dọc theo hành lang về phía trước, cho đến khi một cái áo choàng chụp lên đầu mới cảm thấy lạnh thấu xương. Vội vàng khoác lại, sau khi rùng mình một cái mới thấy Nhiếp Tịnh đang đứng trên hành lang liếc xéo tôi nói: “Ra ngoài hít thở không khí, có muốn cùng đi không?”

Thúc Bạo Tuyết xông lên triền núi, gió lạnh thốc vào cổ áo, khuôn mặt cũng đã đông cứng lại, nhưng lại có cảm giác thoải mái lạ kì. Khi gần đến đỉnh, từ từ ghì chặt giây cương giảm bớt tốc độ lại, cảnh vật thành Bắc Kinh ung dung phồn thịnh cứ như vậy không hề bị che khuất hiện ra trước mắt. Tường thành nguy nga, nhà cửa trùng điệp, bầy bồ câu lượn quanh trên bầu trời thành thị...Tạo thành một bức tranh hài hòa.

Nhiếp Tịnh điều khiển ngựa đi song song với tôi, giơ roi chỉ về phía cung điện thấp thoáng phía xa nói: “Người xem, Nam Cảnh Sơn là Thần Võ Môn. Ta thật sự rất hiếu kỳ, thành hào rộng mười lăm trượng bao quanh, tường thành cao ba trượng vây bọc Tử Cấm Thành bên trong, rực rỡ tráng lệ biết bao!”

Tôi nhìn cậu ta, cười nói: “Nếu người muốn biết, chỉ có có thể tận thân vào đó làm công công thôi.”

Lần này cậu ta lại không phản ứng nhiều lắm, vô vị cười cười: “Người không tò mò sao? Chỉ cần người bằng lòng, muốn biết cái gì là thiên gia phú quý thật sự cũng không khó.”

Tôi đưa đôi tay tê cóng vào những bông tuyết trắng xóa, nói với cậu ta: “Ta đã từng vào bên trong rồi. Chỉ là Hồ Quảng, gỗ Sơn Tây, tường đá cẩm thạch, đá da hổ Bàn Sơn, đá hoa cương Khúc Dương, lát nền gạch Tô Châu, tường gạch Sơn Đông Lâm Thanh, nhan liệu (chất dùng để hồ màu, vẽ ngoài mặt) ở núi Lỗ Sơn Đông và núi Yên Đồng Tuyên Hóa. Lúc tham quan cổ cung ở viện bảo tàng cũng đã đủ tận hứng rồi. Hơn nữa cũng không cảm thấy thoải mái khi ở đó.

Nhiếp Tịnh hồ nghi nhìn tôi nói: “Người thật sự đã vào đó rồi sao?”

“Ta nằm mơ thôi!” Cười nói với cậu ta, “Nhưng nằm mơ cũng chẳng có gì thích thú!”

Dường như Nhiếp Tịnh đã sáng tỏ liếc tôi, lăm lăm lăm lăm: “Cũng chỉ muốn nhìn một chút thôi. Thật muốn nhốt mình ở bên trong, đổi cho ta làm hoàng đế cũng mặc kệ...”

“Người yên tâm, không có ai đổi cho người đâu!” Cười lớn bỏ lại cậu ta, tôi liền ghì cương xoay đầu ngựa, men theo đường lúc đến chạy xuống dốc núi. Lúc này đập vào mắt đều là đồi núi nhấp nhô chập chùng, cảm thấy con đường thế này đẹp hơn ban nãy nhiều lắm.

Lúc trở về, trên đường bị một người dấn dấp tùy tùng cản lại. Tôi nhìn theo hướng cậu ta chỉ, nhìn thấy Anh Tô trong xe ngựa ven đường mặt mày rạng rỡ cười vẫy tay với tôi. Tôi thở dài, xuống ngựa, kiên trì đến trước xe. Anh Tô giục nói: “Cô nương mau lên đây.” Không còn cách nào khác, đành phải lên xe, vén rèm tiến vào trong.

Bát phúc tấn cười khanh khách chỉ vào Anh Tô nói với tôi: “Cũng may là nàng tinh mắt, không thì cũng chẳng thấy muội.”

Tôi cười nói: “Phúc tấn cũng ra ngoài đi dạo sao, thật có hứng!”

“Đâu có, vừa từ miếu đền thần trở về.” Cô kéo tay tôi nói, “Gặp muội cũng đúng lúc. Ta còn định sai người nói với muội, sau khi Thập Cửu phong tước, chúng ta đi thôn trang chơi hai ngày.”

Tôi khéo léo từ chối: “Tạ thịnh tình của phúc tấn, chỉ là...” Cô nàng ngắt lời tôi nói: “Đừng nói với ta muội phải về Thịnh Kinh! Ta đã nghe nói a mã muội sang năm sẽ vào kinh báo cáo công tác, trong lúc này sao có thể gọi muội về được?”

Tôi nhất thời ghen hờn, chần chừ suy nghĩ tìm có khác. Bát phúc tấn không đợi tôi lên tiếng, nhân tiện nói: “Cứ quyết định như vậy đi. Bây giờ ta thấy muội cũng không có việc gì, đến chỗ ta ngồi một chút đi.”

Vì thế, lại bị bắt giữ chơi ở nhà lão Bát rồi ăn cơm. Sau đó lại gặp được lão Bát, vừa mới nói hai câu, anh ta đã hỏi: “Cô và Tứ ca sao vậy?”

Tôi vừa mở miệng lại khép lại, chỉ mở to mắt nhìn anh ta, sau một lúc lâu mới nói: “Làm sao ngài biết?”

Anh ta cười nói: “Nét mặt Tứ ca đối với cái gì cũng đều thần nhiên. Con người yêu thích cái gì cũng không giấu diếm được người khác.”p>

Tôi rũ mắt xuống nói: “Chúng ta kết thúc rồi.”

Anh ta cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Chẳng trách gần đây tâm tình của Tứ ca có chút không thuận!”

Từ chỗ lão Bát ra ngoài, tôi nghĩ dường như có gì đó không đúng, liền nói với Nhiếp Tĩnh: “Sau khi phong tước, quan trọng kinh đều không làm việc.”

Nhiếp Tĩnh trầm ngâm nói: “Ừ, trong thành cũng buông lỏng rồi. Thủ vệ ở trang viên ngoại thành chỉ sợ còn không bằng...”

Tôi cau mày nói: “Vậy trước hết người đừng về, chờ theo ta lần này rồi bàn tiếp.”

Ai ngờ cậu ta lại cười nói: “Ha ha, việc đã xong xuôi còn không về? Ta cũng không phải nghiện làm nô tài cho người đâu!”

Tôi lườm cậu ta: “Đã nói người muốn bao nhiêu cũng được mà.”

Cậu ta dựng một đầu ngón tay lên, nói: “Một ngàn lượng. Người đừng mắng chửi người, lần này không thể so với lần trước, có lẽ còn có...” Tay phải cậu ta giả thành đao, làm động tác cắt cổ, nói tiếp “Chuyện xấu như vậy. Giá của ta không đắt.” Ta chỉ có thể cười nói: “Người dò la cũng thật kĩ càng. Cứ vậy đi!”

Gần tối về đến nhà cậu, bị gọi đến phòng mẹ chọn vải. Tôi liền nói với mẹ: “Mẹ, con có thể mượn Xuyên Vân mười ngày nữa tháng không?”

Mẹ cười nói: “Nếu con thích nó cứ dẫn nó đi, còn nói mượn cái gì! Chỉ sợ con chê nó không bằng tri kỉ Hồng Nguyệt Nhi của con thôi.”p>

Tôi cười ngồi xuống bên cạnh bà: “Một mình cha ở Thịnh Kinh, con lại sợ người khác hầu hạ không tận tâm. Đưa Hồng Nguyệt Nhi trở về cũng thay con chăm sóc tốt cho cha.”

Mẹ vỗ tay tôi nói: “Hiếm thấy con có phần hiếu tâm này.”

Tôi chỉ cười nặng trịch.

Tiếng lục lạc “đing đang” vang lên dưới chân, Mẫn Mẫn giơ một chân trước ôm lấy hài tôi, ngẩng đầu nhìn tôi. Nó đói bụng sao? Trước kia đều có Hồng Nguyệt Nhi chuẩn bị thức ăn cho nó, lục lạc trên cổ cũng là cô ấy đeo cho nó. Tôi ngồi xổm xuống ôm lấy nó, ngón tay xoa xoa lông mềm trên cổ nó, khẽ nói với nó: “Chỉ còn lại hai chúng ta thôi.”

Nó không kiên nhẫn liếc nhìn tôi, từ trong tay tôi nhảy xuống, cuộn tròn trên ghế lông nhỏ của nó. Tôi thở dài, gọi Xuyên Vân đi vào, dặn dò cô chuẩn bị thức ăn cho nó.

Nhiếp Tĩnh ở ngoài cửa lớn tiếng nói: “Bẩm cô nương, xe đã chuẩn bị xong, có thể khởi hành rồi.”

Xe ngựa chân động có quy luật, Bát phúc tấn nhắm mắt nghỉ ngơi, Dung huệ gối lên đầu gối tôi ngủ thiếp đi. Lần này cả Thập Phúc Tấn cũng không đi, chẳng trách cô nàng nhất định phải kéo theo tôi, bằng không cũng chỉ có cô cùng một đồng nam nhân và một tiểu quý nghỉ lại hai ba ngày.

“Lão Thập Tứ, ngựa của đệ phờ phạc quá vậy, tối hôm qua không được ăn no sao!” Tiếng lão Thập truyền đến.

Thập Tứ hừ khinh bỉ, nói: “Không biết sao lại kém cỏi thế này? Quay về phải thưởng cho bọn họ mấy roi mới biết thế nào là lợi hại!”

Chợt nghe tiếng lão Bát cười nói: “So đo với hạ nhân làm gì!”

Thập Tứ không lên tiếng.

Tôi vén lên một góc rèm, nhìn bên ngoài. Bọn họ chỉ dẫn theo một ít thị vệ ở nhà, có lẽ thôn trang còn có người....Cho dù như vậy cũng không đủ! Không thấy Nhiếp Tĩnh, có lẽ là theo tuốt ở phía sau, người này làm việc vẫn rất chu toàn, không cần lo lắng cho cậu ta.

Thu hồi tầm mắt về hàng ngũ sau cùng, vừa vặn chạm với Thập Tứ, dường như cần cổ cậu ta bị mắc kẹt cứ nhìn tôi, ánh mắt ngày càng mở to. Tôi gạt đầu với cậu ta, khe động khóe miệng, trao cho cậu ta vẻ mặt không biết có phải là cười hay không.

Vừa mới buông rèm xuống liền nghe thấy tiếng lão Thập quát lên: “Lão Thập Tứ, mắt con ngựa đệ cũng bị mù sao? Sao cứ giẫm vào hố thế!” Sau đó là tiếng Thập Tứ hô lên không chế ngựa.

“Ta nói đệ này, đám nô tài trong nhà đệ là nên bị trừng trị cho tốt vào!” Lão Thập cười to nói, “Ngựa của chủ tử cũng dám sơ suất! ha ha ha!”

Thập Tứ đáp: “Những thằng khỉ đó, đánh mắng cũng vô dụng, lúc nào cũng tranh thủ lười biếng. Đệ cũng chẳng thêm phí tâm làm gì...”

“Ta không nói cho đệ ấy biết.” Chẳng biết lúc nào mà Bát phúc tấn đã dựa qua đây, ghé vào tai tôi nói. Tôi quay đầu lại, vừa lúc thấy đôi mắt cười trên ghẹo của cô. Cô nói tiếp: “Chỉ sợ phút cuối muội không đến, tiểu tử này lại sống không yên!”

“Phúc tấn...” Tôi đã không còn hơi sức mà xác định nữa.

Bát phúc tấn khẽ cười nói: “Ta nói muội đó, cũng đừng chần chừ như vậy, cứ cho người ta một câu trả lời chính xác đi. Đã kéo dài nhiều năm, nếu như là người khác cũng đã bằng con rồi!”

Tôi thở dài thật sâu, nói: “Vâng, muội sẽ nói với ngài ấy.” Không ngờ sau hai năm, vẫn còn phải nói lời đó lần thứ hai.

Trong xe ngoài xe đều tranh cãi om sòm, Dung Huệ cũng tỉnh dậy, xoa xoa mắt ngồi dậy. Nói đùa với Dung Huệ một lát, chẳng biết thế nào, con bé lại quần lấy tôi đòi tôi kể cho nó nghe chuyện xưa, tôi ôm lấy con bé, đành phải đáp ứng. Tiểu cô nương gần mười tuổi, là lứa tuổi đọc truyện cổ Grimm. Tôi bèn nói: “Sau thời Xuân Thu, có một nước chư hầu, nhân vật chính của truyện là trưởng nữ của một vị Tục Chính.”

“Lý tử tử, Tục Chính là cái gì?” Dung Huệ ngắt lời tôi nói. “À, đó là tên của quan địa phương khi đó.” Ta nói tiếp, “Cô bé tên Tục Tuyết này rất đáng thương, vừa sinh ra mẹ đã chết, không lâu sau cha lại cưới kẻ thất, liền tiếp sinh ra hai muội muội, Tục Hoa và Tục Ngọc. Mẹ kế Thái phu nhân đối xử với Tục Tuyết rất tệ, thường xuyên bắt cô bé phải làm cái này làm cái kia, về sau hoàn toàn coi cô như hạ nhân sai bảo”. Dung Huệ lại cắt ngang lời tôi, vội hỏi: “Cha của Tục Tuyết kia sao lại bỏ mặc không quan tâm vậy?”

Tôi làm sao mà biết? Lúc tôi đọc câu chuyện này trước đây cũng muốn hỏi như vậy. Nghĩ nghĩ đáp: “Có lẽ là bởi vì Thái phu nhân quá lợi hại, cha cô sợ vợ; cũng có thể là cha cô cảm thấy đại nữ nhi không đủ đáng thương, để sau này mọi người nghe câu chuyện mà đồng tình với cô, nên muốn ‘lao động vì gân cốt, đói khát vì bụng dạ’”. Nhân vật chính của chuyện cổ tích không phải đều bị ngược đãi như vậy sao? Dường như Dung Huệ có chuyện muốn nói, tôi nhân tiện nói: “Cách cách, muội muốn nghe tiếp hay là hỏi tiếp đây?”

Cô bé nghiêng đầu sang một bên, nói: “Nghe tiếp.”

“Vậy thì kể tiếp. Tục Tuyết mỗi ngày trời chưa sáng đã dậy gánh nước, nhóm lửa, nấu cơm, giặt quần áo, thân thể bần thỉu dơ dáy nên bị gán ột biệt danh là ‘Cô bé lọ lem’. Năm nay Tục Tuyết mười tám tuổi, đúng lúc Hầu gia chọn vị hôn thê cho đại công tử, dân cáo thị, nữ tử thiện lương chưa lập gia đình trong cả nước đều có thể tham gia tuyển chọn.”

26. Chương 23 Phần 2

Dung Huệ hưng phấn nói: “Tốt nha, cái này là tuyển tú rồi.”

“Đúng, tuyển tú. Thái phu nhân trang điểm cho hai nữ nhi của mình rất lộng lẫy, lấy xe ngựa tốt nhất của nhà bọn họ để đi tham gia tuyển chọn. Cô bé lọ lem Tự Tuyết không có quần áo không trang sức, đành phải ở nhà khóc lóc.”

Bát phúc tấn chen lời: “Người làm cha này cũng thật là thiên vị!” “Nhưng thiên vị mới hay, nếu không thì làm sao thấy được nhân vật cô bé lọ lem đặc biệt thế nào chứ!” Tôi nói tiếp, “Lại nói về Tự Tuyết ở nhà khóc. Bỗng nhiên xuất hiện một quý phụ nhân trang phục sinh đẹp. Bà tự xưng là Thiên phu nhân, chính là thần ở nhà xí, vì để khen ngợi cô bé lọ lem đã cần cù quét dọn, nên quyết định giúp cô đi tuyển tú. Thiên phu nhân dùng lá cây để đổi một bộ quần áo xinh đẹp, nan tre biến thành đồ trang sức, chỉ vào con chuột trong nhà xí trở thành tuần mã, biến cái bô mới chưa dùng đến trong nhà thành một xe ngựa hết sức khí phái...”

“Cái bô...May mà chưa dùng qua.” Bát phúc tấn cười ha hả.

“Ừ, dù sao hai thứ đồ này cũng hơn kém một chút, cũng thích hợp. Phiên toái nhất là giày, tìm không được thứ đồ gì mới mẻ để biến, Thiên phu nhân liền đưa đôi hài bát bảo lưu ly tâm đặc của mình cho Tự Tuyết, vô cùng may mắn là vừa chân. Trước khi đi lại dận dỏ, trước canh hai nhất định phải về nhà, bằng không pháp lực sẽ quá hạn, con chuột trở về lại con chuột, cái bô trở về cái bô. Như vậy là Tự Tuyết đến phủ Hầu gia, công tử Yến Kỷ vừa liếc thấy cô đã chẳng còn quan tâm đến các tiểu thư khác, chỉ ra sức lấy lòng cô. Thẻ non hẹn biển thật lâu, Tự Tuyết thiếu chút nữa đã quên thời gian, bỗng nhiên nghĩ đến có thể chỉ có lá cây che dậy thân thể, cũng không để ý đến công tử Yến Kỷ hết lời giữ lại, vội vàng chạy về nhà. Lúc chạy đi lại mất một chiếc hài lưu ly. Công tử Yến Kỷ nhặt được, phát cáo thị cả nước tìm kiếm mỹ nhân huyền bí này, để ước thử chiếc hài lưu ly này làm căn cứ. Sau ngàn người vạn người thử qua chiếc hài, cuối cùng công tử cũng tìm được người trong lòng mình, Tự Tuyết cô nương của chúng ta.”

“Sau đó thì sao, sau đó thì sao?” Dung Huệ hỏi.

“Sau đó?”, tôi nói, “Sau đó Tự Tuyết gả cho công tử Hầu gia, từ đó phu xướng phụ tùy, hạnh phúc mỹ mãn.”

“Thật là rất thú vị. Muội nghe ở đâu thế?” Bát phúc tấn cười hỏi.

“Xem trong sách thần quái.” Tôi thuận miệng cười nói, sau đó lại hỏi Dung Huệ, “Nghe xong chuyện này muội có hiểu được điều gì không?” Dung Huệ ngẩng mặt lên đáp: “Mỹ nhân mới có thể được công tử nhìn trúng.”

Tôi nói: “Thật ra ta muốn nói, người cần quần áo, Phật cần chuông. Muội xem Tự Tuyết kia tuy đẹp, không có quần áo trang sức xinh đẹp cũng không thể lộ ra phong thái cao quý được.”

Dung Huệ lắc đầu nói: “Không phải đâu, Lý tỷ tỷ mặc gì cũng đẹp.”

Tôi gật đầu nói: “Ừ, cách cách làm ta lại hiểu được một đạo lý, nịnh bợ vĩnh viễn là không sai.”

Bát phúc tấn cười dữ dội: “Chưa từng thấy cảnh ca tụng nhau như vậy!”

Xe ngựa bỗng nhiên ngừng lại, Bát phúc tấn hỏi, “Làm sao vậy?” Liền có hạ nhân đáp lời nói, đến nơi rồi.

“Tình hình thế nào?”

Nhiếp Tịnh nhìn nhìn tôi, cũng không trả lời, chỉ hỏi: “Người cải trang thế này làm gì?”

Tôi cau mày nói “Thuận tiện thôi, quan tâm chuyện đó làm gì? Nhanh nói vào chủ đề chính đi!” Chẳng qua tôi mượn quần áo của Lý Hạo để mặc, cưỡi ngựa đi săn, mặc nam trang vẫn thoải mái thuận tiện nhất.

Cậu ta bất mãn lườm tôi, nói thảm vài từ “bất nam bất nữ”, tôi chẳng muốn đáp lời, chỉ trừng mắt chờ câu trả lời của cậu ta. Trước lúc tính kiên nhẫn của tôi cạn kiệt thì rốt cuộc cậu ta cũng nói: “Trước mắt vẫn không có động tĩnh gì.”

“Vậy thôi?”

“Vậy thôi.” Cậu ta ngáp một cái nói. Tôi hận không thể quát cho cậu ta một roi. Cậu ta uể oải bổ sung một câu: “Mấy chỗ có thể xảy ra chuyện bất ngờ ở đây ta đều đã xem qua rồi. Có biến động gì ta cũng đều biết được, người yên tâm đi!” Tôi hừ lạnh: “Thôn trang lớn như vậy, người chỉ có một đôi mắt, hai lỗ tai, người bảo ta yên tâm chỗ nào?”

Cậu ta liếc tôi, nói: “Ta không kiêu ngạo đến mức một người chiếm cả một ngàn lượng đó đâu.”

“Cuối cùng cũng còn nhớ cầm của ta một ngàn lượng nhỉ!” Tôi cười lạnh nói, “Gia sản của Chính Phò đều bị người lấy hết, tốt nhất là đừng làm cho ta phát hiện ra thứ gì không có giá trị!”

“Người không có tiền?” Cậu ta thiếu chút nữa đã phun nước bọt vào mặt tôi, “Nếu không thì người đưa chậu Nhữ Dao Thủy Tiên đặt trên án thư cho ta, ta sẽ xem như người không có tiền!”

Chậu thủy tiên kia hử, đều đã kết tua rồi, chắc là cũng sắp nở hoa. Tôi cũng đã quên. Còn nhớ năm trước lúc anh ta đưa cho tôi đã nói, “Đợi đến lúc qua năm mới hãy mở ra. Nếu như sợ mùi thơm nồng thì để xa một chút.” Khi đó tôi nhìn một đám tỏi giống như quả thủy tiên, cười nói với anh ta, “Màu sắc của cái chậu này thật đẹp!” Anh ta cũng cười nói, “Biết nàng thích màu xanh thắm này mà.” Trước đó vài ngày, Hồng Nguyệt Nhi vừa lấy ra, đặt vào một quả thủy tiên mới nữa, chắc là ngày tết cũng nở hoa...

Tôi khề thở dài, nói nhỏ: “Cái chậu đó không thể cho người được.” Nhiep Tịnh hừ lạnh, nói: “Ta cũng không cần.” Cậu ta nói là nói như vậy, nhưng lại nhìn chăm chăm vào cái nhẫn ngọc đeo trên ngón cái tôi.

Tôi trách mắng: “Tại sao thứ gì của ta người cũng đòi thể hử?”

Cậu ta vẫn nhìn chăm chú, thì thầm nói: “Chắc chắc, ngọc Dương Chi thượng hạng nha! Trông màu sắc này...lớp sơn trơn bóng...Rơi vào nước cũng không dính...”

Tôi không để ý đến cậu ta, thúc ngựa chạy xuống núi. Dưới dốc núi có vài ngựa cưỡi, chạy đến gần mới phát hiện là lão Bát và tùy tùng của anh ta. Lão Bát cười nói với tôi: “Rất nhanh nhẹn” Quét đến nhẫn trong tay tôi có hơi sưng sờ, một lát sau lại vừa cười vừa nói: “À, dường như là đến để săn bắt.”

Tôi cười đáp: “Nếu không thì tôi đến đây làm gì?”

Lúc này phía sau truyền đến tiếng chân liên tục, chỉ chốc lát sau hơn mười ngựa cưỡi đã đến bên cạnh. Lão Thập từ xa đã kêu lên: “Bát ca!” Anh ta nhìn thấy tôi, đầu tiên là tròn tròn mắt, sau đó cười ‘khà khà’ với Thập Tứ bên cạnh: “Thập Tứ, trong lòng không kìm nén đến mức luống cuống chứ?”

Thập Tứ chỉ cười, không nói gì.

Lão Bát cười nói: “Tần ra hết đi, nếu không đêm nay ngay cả một món ăn dân dã cũng không ném được đâu!”

Lão Thập nghe vậy dẫn vài người chạy dọc theo dòng suối nhỏ, chạy được ba bước vẫn không quên quay đầu lại cười chúng tôi, tôi lo cho anh ta không cẩn thận ngã từ trên ngựa xuống bị gãy cổ.

Không thấy con thú nào, tôi thả ngựa chậm rãi đi dạo. Khe suối chảy róc rách, tỏa ra hơi nước mỏng manh, mùa đông giá rét thế này vẫn không bị đóng băng, không biết đầu nguồn có phải là ôn tuyến không.

Thập Tứ lảng lạng theo sát, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trên tay tôi. Đồ chơi này thật đúng là có thể làm người khác chú ý, nếu không hữu dụng tôi đã không đeo. Tiểu tử này nhìn cái gì vậy? Không phải là muốn trở về chứ? Lúc này không được, đợi lúc trở về cũng có thể trả lại cho cậu ta...Tôi cau mày, lườm cậu ta, cậu ta mới chuyển tầm mắt đi. Qua một hồi lâu, cậu ta mới nói nhỏ: “Nàng không ném đi sao...”

Tôi “ừ” một tiếng, nghĩ thầm, xa xỉ cũng không phải cách này.

Bỗng nhiên bên kia có động tĩnh, tiếng gào, tiếng huýt sáo, tiếng ngựa hí hỗn độn. Tôi gọi Thập Tứ: “Đi thôi, xem ai đoạt được phần thưởng của hôm nay.”

Bị dồn vào vòng vây là một chú thỏ rừng, con vật nhỏ xui xẻo này đã vô cùng lúng túng kinh hoàng, hai đầu bị chặn lại trốn vào đồng cỏ khô mọc san sát. Thật ra đội ngũ người ngựa nhiều như vậy vì trò chơi đi săn thể này rất lãng phí, mà các tùy tùng cũng không thể động thủ, đây là để các chủ tử tìm trò vui chơi. Tôi thúc vào bụng ngựa xông lên gia nhập vào vòng chiến, nếu đã chơi thì phải chơi cho thỏa thích. Bọn người lão Thập lão Bát cũng theo lên, lão Thập bắn mũi tên thứ nhất, vừa lúc con thỏ chui vào sau một tảng đá, rơi xuống khoảng không, anh ta vô cùng chán nản. Tôi vừa lúc chặn được hướng cho thỏ chạy tới, cơ hội tốt thế này sao có thể bỏ lỡ, buông dây cương, rút một mũi tên trong bầu đựng tên, mắc vào dây cung, di

chuyển nhắm đúng theo mục tiêu, hai ba giây sau mới bắn đi. Lúc này, còn có ba bốn mũi tên đồng thời bay đến con thỏ, hay thật, chắc có thể biến thành con nhím rồi.

Tiếc là chẳng biết người nào ngắm sai mục tiêu, một mũi tên bay sang vừa lúc rơi xuống bên cạnh chân Bạo Tuyết, nó cả kinh hí lên một tiếng, giơ chân trước nhảy bật lên. Giấy giụa như vậy thiếu chút nữa đã đẩy ngã tôi, Thập Tứ bên cạnh và lão Bát kinh hô lên: “Cẩn thận!”, tôi nắm thật chặt dây cương, quát nó hai tiếng, sau đó vẫy tay với bọn họ, tỏ ý không có gì. Bạo Tuyết an tĩnh lại, nhưng vẫn phun khí kháng nghị tôi ngược đãi nó, tôi vỗ nó vài cái, nghiêm phạt nó không được hí lên vậy nữa, nó vô cùng bất mãn đi vòng quanh, phát ra tiếng phì phì trong mũi, gật gù lắc lư, nhất định không nghe lời. Tôi dở khóc dở cười, chưa từng thấy nhân vật nóng nảy như vậy, đành phải cúi người sờ sờ bờm lông trấn an nó.

Có tùy tùng đem con thỏ về, lão Bát cười nói: “Xem công đầu thuộc về ai.” Tùy tùng kia đáp lời: “Bẩm gia, cùng trúng hai mũi tên, tên trên lỗ tai này là của Thập gia, tên trí mạng trên mình...là của Lý cô nương.”

Lão Bát kinh ngạc nhìn tôi một lát, sau đó phân phó: “Đưa ọi người xem đi.”

Tùy tùng nâng xác con thỏ đi một vòng trước mặt mọi người. Tôi biết rõ nó sẽ biến thành đồ ăn, nhìn thấy con vật huyết nhục mơ hồ kia vẫn giật giật khóe mi. Lão Bát hiểu được nhìn tôi, sai bọn họ đưa con mồi lui xuống.

Lão Thập quay về phía tôi hét âm ỉ: “Ta đã bắn trúng rồi, cô còn xem náo nhiệt gì nữa! Vốn có thể bắt sống được rồi.” “Đa tạ.” Tôi chấp tay với anh ta, cười hỏi: “Bắt sống làm gì, thế nào cũng làm thịt ăn, ngài còn muốn dùng da nó à?”

Lão Thập bất mãn nói: “Còn sống có thể để cho Dung nha đầu chơi đùa...”

Tôi bèn cười nói với anh ta: “Được rồi, nếu có thêm con thỏ nữa thì mời một mình Thập gia ngài lên, tôi sẽ không làm loạn.”

Sao hỏa, lóng lánh như lửa, giữa bầu trời đêm xanh thẫm, lấp lánh tỏa sáng. Tôi ngửa đầu nhìn say mê hành tinh được xưng là “sao hỏa”, trên điểm sáng này, cát đá khắp nơi, hoang vu tĩnh mịch, những hố thiên thạch uốn lượn khắp nơi, đan xen, lòng sông khô cạn kéo dài mấy ngàn cây số. Lúc nào sao hỏa cũng có một lớp bụi dày bao phủ...

“Đang ngắm sao hả?”

Tôi không quay đầu lại, đáp: “Thật lâu trước kia, tôi đã ao ước được bay lên ngôi sao này.” Lúc còn học tiểu học, ước mơ lớn nhất của tôi là được lên sao hỏa, nói tương đối thì tôi là người ủng hộ trung thành của kế hoạch cầu hóa sao hỏa. Có lẽ sẽ cần khoảng mấy trăm năm, tôi tin có thể thực hiện được việc di dân lên sao hỏa, nó sẽ trở thành trạm khai thác đầu tiên trong hành trình lên các vì sao của nhân loại. Nhưng mà, hiện thực và ước mơ rất ít khi được trùng khớp, giấc mộng du hành vũ trụ chung quy vẫn là tiêu tan.

Lão Bát chuyển đến trước mặt tôi, nói: “Suy nghĩ của cô vẫn luôn không giống người bình thường.”

Tôi xoa xoa cằm cổ đau mỏi, cười nói với anh ta: “Tôi hiểu hiện nay nói vậy là không thực tế, chỉ suy nghĩ một chút thôi.” Anh ta cười lắc đầu, nói: “Đi thôi, có lẽ đã đợi hai chúng ta ăn cơm rồi.”

“Bát gia.” Tôi gọi anh ta lại, đón lấy ánh mắt nghi hoặc của anh ta, tôi nhẹ giọng hỏi, “Ngài đã nói sẽ không hối hận, đúng không?”

Anh ta thoáng ngớ ra, trầm ngâm nhìn tôi, sau đó dịu dàng lại quả quyết cười nói: “Đúng.”

Tôi cúi đầu thấp hơn, đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Bước vào bữa cơm bày ở phòng khách thì phát hiện quả nhiên những người khác đều đã đến, chỉ chờ hai người chúng tôi. Sáu người ngồi vây quanh một bàn tròn, bên phải tôi là Dung Huệ, bên trái là Thập Tứ. Sau khi mỗi người ngồi vào chỗ của mình, lão Bát nói: “Ăn cơm đi.” Tôi liền thành thật không khách khí.

Trong bữa cơm, bọn họ dùng tiếng Mãn khê nói chuyện, làm tôi nhớ đến những việc trải qua vài năm trước, chẳng qua lão Cửu đã đổi thành Thập Tứ, còn thêm Dung Huệ. Bát phúc tấn cười nói: “Cửu đệ cho ta mượn đám đầu bếp Tô Châu của y, nếm xem thử tay nghề thế nào.”

Loại chuyện nếm thử này tôi rất thích, chỉ là lúc ăn cái gì đều cảm thấy bị hai vị tổ tông một lớn một nhỏ hai bên nhìn chăm chăm, thật sự là không thể bảo tốt được. Tôi ngưng đĩa, hỏi Dung Huệ: “Cách cách, muối không dói bụng sao?”

Dung Huệ lắc đầu, dịu dàng nói: “Tỷ tỷ, cái này ăn ngon không?”

“Cái gì?”

Con bé chỉ chỉ mâm đậu tôi gấp đặt trong đĩa, đôi mắt to trong veo như nước chớp chớp nhìn tôi.

Tôi cười nói: “Món này tên là ‘lưu ngân điều’, dùng mầm đậu xanh, hành lá, giấm trắng, hạt tiêu, ớt trái, muối, dầu vừng, đầu tiên là trụng ớt thành màu đỏ, thả mầm đậu vào nồi sau khi đã đun dầm, một lát sau thì xong, rất giòn mềm mà lại cay cay.”

Dung Huệ nhìn thấy dường như đã động lòng, liền có công công lên hầu hạ. Cô bé ăn xong món này lại hỏi món khác mà tôi đã từng nếm qua, thế nào cũng phải bắt tôi nói ra cách chế biến. Một tê nhục, hà ngọa kim tiền hương cô, thiêu như ý đông duẩn, thập cẩm đậu hũ, tôi ăn cái gì, con bé ăn cái đó. Sau đó, tôi nói đến món nào, bọn thái giám đều đưa một phần đến đĩa của mỗi người, tôi cũng không biết là tôi đến ăn cơm hay là đến làm mẫu. Nướng xong miếng bánh gạo cuối cùng, tôi cũng không thêm chú ý lễ tiết, đứng dậy nói: “Tôi no rồi, các vị cứ chậm dùng.” Nói xong cúi người liền ra khỏi phòng khách.

Quay về phòng, chỉ thấy Nhiếp Tĩnh bắt chéo hai chân, ngồi trên ghế thái sư uống trà. Tôi nhú mào hỏi: “Chuyện gì?”

Cậu ta chỉ chỉ một người phía trước bị cậu ta nhét vải vào miệng, trói gô vào ghế gỗ lim bốn chân, nói: “Người này lên lên lút lút, giống như rất có hứng thú với người.”

“Người đã hỏi chưa?” Tôi ngồi trên kháng, lấy cây đao nhỏ cắt quả cam, lập tức hương cam lan tỏa bốn phía. “Không hỏi được gì cả, đợi người trở về cùng nghĩ ra trò vui thôi.” Nhiếp Tĩnh cười hì hì kéo mảnh vải trong miệng người nọ, đi tới cầm nửa quả cam cắn. “Ừ, ngọt.” Cậu ta vừa ăn vừa nói. “Tiểu tử này rất mạnh miệng, không gỡ chút thủ đoạn sợ là không được.”

Tôi nhìn về phía người nọ, anh ta vừa chạm vào tầm mắt tôi thì lập tức rũ mắt xuống. Tôi dùng ngón tay gõ gõ trên kháng trác (*), nói với Nhiếp Tĩnh: “Người ra ngoài một lát đi.”

(*) một loại gia cụ ở Bắc TQ, Nhật Bản, Triều Tiên đều có sử dụng gia cụ, cùng phổ thông bàn hình dạng giống nhau, 4 chân, cao khoảng 20-40 cm, dùng ọi người ở trên giường ăn cơm, viết chữ sử dụng rất tiện lợi.

Nhiếp Tĩnh trợn mắt nhìn tôi một hồi lâu, hỏi: “Người, được không?”

Tôi cười nói: “Không được thấy tài năng của người rồi.”

Cậu ta sờ sờ mũi, nói: “Được rồi, ta cho người canh chừng” Nói xong ngậm nửa quả cao trong miệng, đi ra ngoài đóng cửa lại.

Tôi đi đến trước mặt người kia, hỏi: “Người tên gì?”

Người nọ cúi đầu trả lời: “Bẩm cô nương, tiểu nhân là Từ Kiệt.”

“Làm gì?”

“Tiểu nhân là người chăn ngựa trong trang.”

Tôi kéo cái ghế tựa, ngồi xuống đối diện anh ta, nói: “À, mới tới à. Trước kia hầu hạ trong phủ nào?”

“Tiểu nhân không hiểu ý của cô nương...” Anh ta nói quanh co.

“Không hiểu à?” Tôi rót chén trà ình, chậm rãi hớp một ngụm, nói: “Không biết thấy Bát gia rồi có phải người sẽ hiểu được hay không?”

“Tiểu nhân, tiểu nhân chỉ chăm sóc ngựa, yên ngựa cho các chủ tử, không biết đắc tội cô nương lúc nào...” Về mặt anh ta dường như vẫn mở mịt cầu xin.

Tôi cười xen lời anh ta: “Đắc tội, ha ha... Là đắc tội, không bằng ta sẽ nói với Tứ gia các người, người mưu đồ phi lễ ta thì thế nào?”

“Gia sẽ không tin!” Anh ta vội la lên, nói xong lập tức biết mình lỡ miệng, cúi đầu không nói tiếng nào.

“Ừ, chắc là sẽ không tin...” Tôi đặt chén trà lên bàn, cậu ta bị tiếng động này làm cho giật mình, nhưng vẫn cứ cúi gầm mặt. Tôi vòng ra đằng sau cậu ta, một tay đặt trên vai cậu ta, nói: “Nếu như biểu hiện hôm nay của ngươi không làm ta hài lòng, chỉ sợ sẽ không tốt hơn được...” Tôi bóp nhéo xương quai xanh của cậu ta, nói tiếp: “Ngươi có biết ai là người đứng đầu không?” “Tiểu nhân không biết.” Cậu ta trả lời.

“Ở một quốc gia rất xa ở phía tây, người ở nơi đó rất thích đưa người chết làm xác ướp, đương nhiên là dùng người sống để làm rỗng hết.” Tôi chỉ chỉ chóp mũi cậu ta, cười nói, “Đầu tiên là cắm vào lỗ mũi một cái ống, xuyên vào đầu, hút não ra từng chút một, sau đó dùng rượu rửa sạch sọ não. Đúng rồi, người thích rượu Phần hay sếp rượu, rượu dứa Lương Việt (Quảng Đông và Quảng Tây) cũng có phong vị riêng. Ừm, sau khi rửa sạch hết, còn phải nhét vải vào mũi, lấp đầy bộ não, không thể để trống rỗng được.”

Mồ hôi lạnh trên mặt Từ Kiệt túa ra. “Vây còn chưa hết đâu.” Tôi lại chỉ chỉ bụng của cậu ta, nói: “Còn phải mổ chỗ này ra, đều rút hết dạ dày này, ruột này, gan này, cả phổi ra nữa, cũng dùng rượu rửa sạch, nhét vải đã tẩm hương thơm và gỗ vụn vào, Long Tiên Hương có được không? Nhưng mà, lấy não thì người đã chết, rút ruột xé bụng cũng chẳng còn cảm giác nữa rồi. Ngươi xem, tủy não trước hay là tủy người trước?”

Cậu ta đột nhiên khê động, ghé tựa ngã ‘phịch’ xuống đất, cậu ta kinh hoàng mở to mắt nói: “Cô nương tha mạng! Tha mạng!”

“Tha mạng gì hả? Cơ thể như vậy không còn trọn vẹn, đầu vẫn còn ở trên cổ. Không tốt.” Tôi ngồi xổm xuống, cười toét miệng với cậu ta nói: “Ngươi có người nhà hay không? Cha mẹ, huynh đệ tỷ muội, đưa người về cũng được chứ? Có con chưa? Dù sao cũng cần phải có người bê bài vị cho người.”

“Cô nương, cô nương, ta nói là được, ta nói...” Lỗ mũi cậu ta thở phì phò, chân bị trói muốn di chuyển lại không động được, cái ghế tựa bị cọ xát trên thảm lông nhưng cũng không có tiếng vang gì lớn. Xem ra Nhiếp Tĩnh buộc rất chặt.

“Chịu nói là tốt rồi. Ta sẽ hỏi ngươi mấy câu. Gia các ngươi phái người tới đây làm gì?”

“Không, không làm gì hết, chỉ phân phó ta xem cô nương nói gì làm gì, ta nói thật, thật là lời nói thật!” Cậu ta trợn mắt nói.

Trong lòng thở dài, tôi cùng anh ta, từ khi nào lại trở nên mệt mỏi như vậy. Tôi gật đầu nói: “Xem như ngươi nói thật, còn gì nữa?”

Dưới cái nhìn chăm chú của tôi, cậu ta còn nói: “Thuận tiện xem tình hình...”

“Một vấn đề cuối cùng, tổng cộng các ngươi có mấy người?” Tôi hỏi.

“Không biết. Ta chỉ có một người, có lẽ còn có vài người khác, nhưng ta không biết.” Cậu ta nói, “Ta nói đều là sự thật, không lừa cô!”

Lừa tôi cũng không sao cả, tôi cũng chẳng muốn biết. Đứng lên xoa xoa đầu gối tê mỏi, gọi Nhiếp Tĩnh vào. Nhiếp Tĩnh nhìn người trên đất, hỏi: “Thế nào?”

“Không khác là bao. Ngươi nghĩ cách đi, ta không muốn để hần nghe chúng ta nói chuyện.” Tôi nói với cậu ta.

Nhiếp Tĩnh đi qua, đá một cước vào sau người kia, người đó liền hôn mê.

Tôi nói: “Chỉ là tai mắt thôi.”

Cậu ta gật đầu, hỏi: “Xử lý hần như thế nào?”

Người này đã biết không ít, lại không chịu được tra hỏi, nếu bị người khác bắt, chỉ sợ cũng là tai họa đối với cậu ta. Do dự một lát, nói với Nhiếp Tĩnh: “Ngươi xem rồi xử lý đi.”

Nhiếp Tĩnh nhìn tôi, cười quỷ dị nói: “Hiểu rồi.”

Nhiếp Tĩnh vừa mới đưa người kia ra ngoài, tôi cũng vừa ngồi xuống, còn chưa nghỉ ngơi được năm phút, chợt nghe tiếng gõ cửa ‘đốc đốc’. Rất không tình nguyện mở cửa, quả nhiên là tên tiểu tử Thập Tứ.

“Chuyện gì?” Tôi lạnh nhạt hỏi.

Cậu ta lại hỏi: “Ta có thể vào trong hay không?” Định nói không thể, nhưng người này không dễ xua đuổi như vậy, không bằng cứ xem cậu ta muốn làm gì. Thế là lui ra một chút cho cậu ta đi vào.

“Ngồi.” Tôi cầm cái cốc đặt trước mặt cậu ta, vừa mới xách ấm trà trên bàn lên, cậu ta liền cướp lời: “Để ta.”

Tôi liếc mắt nhìn cậu ta, nói: “Được rồi. Ấm trà này tôi còn dùng được.” Không mang theo Xuyên Vân, nhưng cũng không làm phiền người khác, loại việc nhỏ này tôi vẫn có thể làm được.

Cậu ta chỉ đành ngồi xuống lại, nhìn tôi rót trà ithub.

“Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?” Tôi vuốt vuốt cổ tay áo hỏi.

“Cũng không có gì...” Một tay cậu ta nắm cốc trà nói.

Nếu như là tán dóc, thật xin lỗi, không tiếp. Cậu ta nhìn tôi bày ra vẻ mặt mệt nhọc, lập tức không chuyện lại nói nhảm: “Ban này nghe Dung nha đầu nói, nàng kể chuyện xưa cho nó nghe, thật đúng là thú vị.”

“Ngài cảm thấy thú vị sao?” Tôi cười nói, “Muốn nghe tiếp không?”

Cậu ta nghi ngờ hỏi: “Còn nữa sao? Không phải là kết thúc rồi sao?”

“Đối với cách cách, dĩ nhiên là kết thúc rồi. Nếu như ngài có hứng thú, cũng có thể kể cho ngài nghe phần sau.” Tôi nói.

“Rửa tai lắng nghe.” Cậu ta lại hưng phấn ngồi thẳng lưng, chờ tôi kể.

Tôi đùa nghịch cốc trà của mình, nói: “Cô bé lọ lem Tự Tuyết gả cho công tử Yến Kỷ. Cuộc sống lại không vừa ý, vì nghĩ đến mẹ kế Thái phu nhân, mười mấy năm hành hạ cô, trăm điều ngược đãi, lòng sinh hận, liền phái người bắt Thái phu nhân tới, bắt bà mang giày sắt nung đỏ, Thái phu nhân kêu la thảm thiết, Tự Tuyết nghe đủ lại sai người bỏ mẹ kế vào bao bố, ném xuống hồ ngoài tòa nhà. Còn hai muội muội, lúc ở nhà cũng đối xử với cô không tốt, cũng đưa tới, sau khi bắt uống xong hai ly rượu độc thì chôn dưới cây đào trong hoa viên.”

Tôi chú ý phản ứng của cậu ta, cậu ta nói: “Ban đầu những người đó đối xử với nàng ấy không tốt, cũng nên...”

Tôi cười cười, kể tiếp: “Trừ bỏ xong những người khiến cô không thoải mái, còn có người đã từng thấy cô nửa người tro bụi nửa người bùn đất, chính là thần nhà xí Thiên phu nhân. Tự Tuyết cũng không cam lòng lại có người biết rõ bộ dáng lúc cô nghèo khổ, sai người lấp đi nhà xí trong nhà cũ, dùng bùn thạch cao trát lên thật dày, lại giấu đập nát đôi hài bát bảo lưu ly chưa tinh phách pháp lực của Thiên phu nhân.”

Thấy cậu ta chỉ sững sờ nhìn tôi, lại nói tiếp: “Vậy là cuối cùng cô cũng dễ chịu rồi. Sống qua vài năm thoải mái lại sinh ra một tiểu công tử. Ngày vui chóng tàn, sau khi Tùy Hầu chết, công tử Yến Kỷ thành Tùy Hầu mới, y sống cùng với Tự Tuyết nhiều năm như vậy cũng có chút phiền chán, vì thế bắt đầu nạp sủng thiếp nuôi dưỡng. Tự Tuyết làm sao chịu được, hai phu thê thấy mặt nhau không cãi nhau thì là chiến tranh lạnh. Qua thêm vài năm nữa, rốt cuộc Tự Tuyết cũng không nhịn nổi nữa, tìm một cơ hội, cầu kết với nội thị hạ độc trượng phu, tuyên bố với bên ngoài là bệnh nặng chết bất đắc kỳ tử.”

Thập Tứ nhíu mày nói: “Yến Kỷ này thật đáng đời, ai kêu hắn thay lòng đổi dạ.”

Tôi thở dài, nói: “Đáng đời sao? Có lẽ vậy. Lại nói về Tùy Hầu phu nhân Tự Tuyết, biến hóa nhanh chóng, trở thành mẹ của Tùy Hầu mới. Năm giữ hết quyền lực của Tùy quốc, bắt hết những đứa con của trượng phu đã mất và những nữ nhân khác, treo cổ, chặt chém, nói chung là diệt sạch. Thế giới này, đối với cô như vậy mới gọi là sạch sẽ thư thái.”

Thập Tứ cúi đầu uống trà, không nói gì. Tôi nói với cậu ta: “Chuyện đã kể xong rồi, tôi cũng mệt rồi, ngài về đi.”

Cậu ta gật đầu, nhìn tôi nói: “Nàng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tôi tiễn cậu ta ra ngoài, trước khi đi cậu ta lại hỏi: “Sao không thấy Hồng Nguyệt Nhi?”

Điều này làm cho tôi nhớ đến một chuyện, tôi hỏi: “Đưa nàng về Thịnh Kinh rồi. Đúng rồi, ngài có biết Du Chân cách cách hay không?”

Cậu ta mù mịt hỏi lại: “Đó là ai?”

“Không biết thì thôi.” Tôi đẩy cậu ta ra ngoài, khép cửa lại.

Lúc nằm lên giường, thầm nghĩ, đúng là một ngày buồn chán, ngày mai còn không biết thế nào đây.

27. Chương 24 Phần 1

Chương 24: Chấm dứt

Ngày lạnh như vậy, bầu trời lại rất trong xanh, ánh mặt trời rực rỡ. Trên bầu trời chỉ có vài đám mây lơ lửng, mềm mại dày đặc treo trên những ngọn núi xa xa.

Từ sườn núi nhìn xuống dưới, cảnh vật bị dòng suối nhỏ chưa đóng băng chia làm hai, bên trái là đồng cỏ khô vàng, bên phải là rừng cây tùng xanh ngắt đến u ám. Bọn họ dừng lều trắng trên cỏ bên dòng suối, lấy một đồng củi và hai cái nồi lớn, nghe nói là muốn nấu dê.

“Lý tỷ tỷ, tỷ nhớ nhà sao?”

Nghe thấy giọng nói trong trẻo, tôi nhìn Dung Huệ cười con ngựa đỏ thẫm bên cạnh: “Cách cách, vì sao lại hỏi như vậy?”

Cô bé hơi nghiêng mặt đáp: “Bộ dáng của tỷ như nhớ nhà vậy.”

Tôi mỉm cười nói: “Muội đoán sai rồi, ta chỉ đang nhớ một người.”

Dung Huệ chớp mắt, hơi bĩu môi nói: “Nhưng mà...Nếu Lý tỷ tỷ nhớ người khác, Thập Tứ thúc sẽ thương tâm...”

Tiểu nha đầu này, lại có thể trêu chọc tôi!

Vừa định chọc lại con bé, đã thấy Nhiếp Tĩnh thúc ngựa chạy như bay tới. Tôi nói với Dung Huệ: “Cách cách về trước đi.”

“Lý tỷ tỷ không đi sao?” Cô bé ngẩng mặt hỏi.

Tôi dùng roi vỗ nhẹ lên mông ngựa của con bé một cái, cười nói: “Để tỷ một mình thương tâm một lát đã.”

“Qua đêm nay mà không có chuyện gì thì sẽ không sao.” Nhiếp Tĩnh từ từ đến gần nói.

Tôi vừa vẫy tay với Dung Huệ đang đi xa vừa nói: “Tốt lắm, ngày mai ta trở về.”

“Ừ.” Hiếm thấy cậu ta không cợt nhả như vậy, “Nếu không thì bây giờ cùng ta đi thăm thú xung quanh thế nào?”

Được, ta giám sát.

Đi qua khe suối sâu không đến một thước, vào cánh rừng, cậu ta vươn tay, tỏ ý dừng lại. Tôi theo cậu ta xoay người xuống ngựa, cậu ta nói khẽ: “Phải để ngựa lại chỗ này.”

Tôi khom người theo cậu ta đi vào khu rừng âm u, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng chim hót, vô cùng kinh sợ. Cậu ta đi cực nhẹ, không một tiếng động. Tôi thì không có bản lĩnh như vậy, dẫm lên đồng lá thông tích góp qua nhiều năm, lúc nào cũng phát ra tiếng “sạt sạt”. Cậu ta quay đầu trừng mắt nhìn tôi, tôi liền đi nhẹ hơn một chút, đi vô cùng mệt mỏi. Tôi không khỏi nghĩ, có phải yêu cầu của vị ‘đại hiệp’ này đối với tôi cao quá không? Đi như vậy khoảng hai mươi phút, lại nghe thấy tiếng chim hót líu lo, phản ứng của Nhiếp Tĩnh rất kì lạ. Cậu ta dừng bước thủ thế với tôi, tôi nhìn cả buổi, rốt cuộc cũng hiểu được ý tứ của cậu ta, cậu ta muốn chạy đi, bảo tôi đợi chỗ này. Đối với vẻ mặt ngưng trọng của cậu ta, tôi chỉ dám nuốt

nghe vắn vào bụng, cũng khoa tay múa chân một chút, tỏ ý đã biết rồi. Cậu ta còn thì thầm với tôi một câu “Ngần vắn lần dừng chạy lung tung.” Nói xong liền chân không chạm đất hai ba bước đã thoát khỏi tầm mắt của tôi, động tác nhanh chóng không thể tin được.

Tôi ngồi dựa vào một thân cây, ngẩng người nhìn chăm chăm một cây thông cao hơn mười thước. Ngồi như vậy, tôi hoàn toàn không có khái niệm thời gian dài ngắn, cứng ngắc không hề nhúc nhích, chờ đợi lá thông khô vàng rơi xuống chôn sống. Ngoại trừ lạnh, tôi chẳng còn cảm giác nào khác. Không có cảm giác cũng tốt, cái gì cũng không cần nghĩ nữa....

Đột nhiên, trong tầm mắt tôi xuất hiện một vật thể đang chuyển động, tôi mở to mắt để xác định đây không phải là ảo giác. Đó là một nam tử trong trang phục thợ săn, y xách theo cái nỏ, khom lưng, lặng yên không một tiếng động di chuyển, sau đó ở cự ly cách tôi chừng ba mươi thước nghiêng về phía trước nằm sấp xuống. Tim tôi co rút kịch liệt, cơ thể không khống chế nổi run rẩy, hai tay nắm chặt lại, gắng sức ép xuống cảm giác sợ hãi.

Y không hề phát hiện ra tôi, tôi biết không thể để y phát hiện ra tôi, nếu không có thể tôi sẽ không còn phải phiền não chuyện ngày mai nữa rồi. Y nâng cái nỏ, lại không phải ngắm vào bất kỳ loài vật nào trong rừng này, mà là bên ngoài cánh rừng, chỗ cách một dòng suối. Ở góc độ của tôi chỉ có thể nhìn thấy chút đỉnh màu trắng của lều vải.

Tôi muốn đứng lên, cơ thể lại tê dại cứng ngắc, gắng gượng xê dịch một chút, để chân sau quỳ xuống đất. Tôi đưa tay phải lên bên miệng, cắn chặt bao tay da dê cởi ra. Lại có thể không có bất kỳ do dự nào, rút một mũi tên từ bầu đựng sau lưng, đập vào cung, động tác ăn khớp linh hoạt đến bản thân cũng phải kinh hãi.

Giống như, giống như hơn nửa năm về trước, tựa vào lồng ngực quen thuộc, bàn tay to ấm áp của anh bao chặt lấy tay nắm cung của tôi, nhẹ nhàng nói khẽ bên tai tôi: “Dừng run. Nhắm chính xác trong nháy mắt, dừng ngại nín thở...Đứng, cứ như vậy.”

Tôi kéo căng cây cung, nhẹ nhàng như vậy, cũng giống như đang dùng sức mạnh của hai người. Anh hít thở đều đặn lướt nhẹ qua tóc mai của tôi, cúi đầu thì thầm: “Bây giờ buông tay đi, đừng sợ, nhất định phải tin sẽ trúng đích.” Vì thế, tôi buông tay.

Dùng sức trong nháy mắt, đập gãy cành khô dưới chân, “rắc” một tiếng, người nọ đột nhiên xoay người nhìn về phía tôi.

Sau khi tên rời cung, tôi lập tức lại rút một cây đập vào, nhưng mũi tên dự bị này không cần nữa. Mũi tên thứ nhất đã đâm trúng ngực, người nọ kêu lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Tôi chậm rãi đứng lên, biết rõ không đúng, vẫn như bị ma xui quỷ khiến đi về phía y, ngồi xổm người xuống, xoay người y lại. Sức lực của tôi vẫn quá nhỏ, đầu mũi tên vẫn chưa đâm vào tim, người cũng chưa chết. Y dùng hơi sức còn lại bóp chặt lấy cổ tay tôi, móng tay không dài nhưng cũng làm trầy xước da tôi. Tôi hơi nhúu mày, vứt bỏ tất cả cảm xúc nhìn ánh mắt y, tay kia cầm mũi tên đâm vào ngực y. Y cảm thấy được ý đồ của tôi, lại buông lỏng tay ra, trên mặt lộ ra nụ cười thấu hiểu. Nụ cười này, lúc tôi dùng sức cắm mũi tên vào trong cơ thể y vẫn không với đi. Khóe miệng y trào bọt máu, đồng tử co rút lại, sau đó khuếch đại ra, cho đến khi tắt thở, đôi mắt vẫn không nhắm lại.

“Đại tiểu thư như người, thật không nhìn ra nha!” Phía sau truyền đến giọng nói của Nhiếp Tĩnh. Tôi đứng đây nhìn cậu ta, lạnh lùng nói: “Ta trả tiền, lại phải đích thân động thủ. Món nợ này không biết phải tính sao khi trở về đây!”

Cậu ta hừ lạnh nở nụ cười, nói: “Cái này chỉ lấy xác, tính cho người nửa giá được rồi. Những thứ khác sẽ giải quyết toàn bộ, người có thể về trước rồi.”

Tôi đi lướt qua bờ vai của cậu ta, lơ mơ không biết vòng vo bao lâu, tìm được ngựa của chúng tôi. Đường như Bạo Tuyết không thích mùi vị của của tôi, phun khí về phía tôi, tôi cứng rắn kéo nó ra khỏi cánh rừng.

Sự thay đổi của thiên văn thật sự rất bí ẩn, tôi bắt đầu cho là chạng vạng, nhưng sau đó lại nhìn độ cao của mặt trời, dường như không giống. Tay vất lên che nắng, híp mắt nhìn bầu trời, mặt trời đã có hơn phân nửa bị bóng đen xâm chiếm. Chỉ nhìn không đến một giây, trước mắt tôi đã là một vùng lơ mơ, vội nhắm mắt

lại. Là nhật thực! Không biết có phải là nhật thực toàn phần hay không, khi đó sẽ thật sự là một khung cảnh hắc ám. Tôi không dám cưỡi ngựa vào lúc này, vả lại dường như Bạo Tuyết cũng đã rơi vào khủng hoảng, nên bắt nó buộc vào thân cây.

Tôi ngồi xổm xuống bên dòng suối, hai tay vói vào trong khe suối lạnh thấu xương, không ngừng xoa bóp. Giết người, đoạt đi sinh mạng của người khác, có phải bản thân tôi động thủ lại có gì khác biệt hay không! Nhưng tôi lại càng rõ hơn hết, tôi không có cách nào trốn tránh, không thể bác bỏ hung thủ thật sự. Như vậy rửa tay thì có ích lợi gì? Chỉ là thể hiện sự ép buộc mà thôi. Tôi đứng lên, cảm giác lạnh buốt trên ngón tay vẫn thấm vào ruột gan.

“Lý Hàm!”

Là ai? Ai đang gọi tôi? Tôi xoay người nhìn về phía truyền đến giọng nói đó, chỉ thấy một con ngựa chạy như bay giữa trời đất lu mờ, mau chóng phi nhanh đến gần. Bởi vì khuất bóng, không thấy rõ khuôn mặt của người tới, cho đến khi người đó nhảy xuống ngựa nhào về phía tôi. Tôi bị sức mạnh bất ngờ này làm ngã, dưới người là tảng cỏ khô dày, trên người còn có một Thập Tứ thể trọng lớn hơn rất nhiều, đương nhiên là vô cùng đau nhức.

Trước khi tia sáng cuối cùng biến mất, tôi nhìn thấy phía xa xa bị một mảng sương mù màu vàng nhạt mờ lung bao phủ, cụm sao hiện lên phía chân trời. Người thiếu niên choai choai này ôm chặt lấy tôi, cơ thể dường như run nhè nhẹ, hơi thở dồn dập mà hỗn loạn, cậu ta nói bằng giọng khàn khàn: “Đừng sợ...”

Chỉ là chuyện một hai phút, chỉ cần không phải cậu ta muốn dùng cách vặn đứt xương cốt để mưu sát tôi thì cũng không có gì phải sợ. Vì thế, nửa mang theo trấn an nói: “Tôi không sợ.”

Khoảng chừng hai phút sau, bốn phía đã thành một màu hắc ám không thấy bờ bến, mọi thanh âm đều yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của Thập Tứ và tôi. Bị cậu ta ôm như vậy, ấm thì có ấm, nhưng cậu ta quá dùng sức, làm tôi thở cũng cảm thấy khó khăn. Tôi vùng ra được một chút, cậu ta lại càng ôm chặt hơn, tôi cảm thấy thể tích của lá phổi bị nén ít nhất là ba mươi phần trăm. Chóp mũi và môi của cậu ta dường như chạm vào cổ tôi, loại cảm giác này làm tôi rất khó chịu. Tôi dùng hết sức đẩy cậu ta ra, nhưng dường như cậu ta muốn đối nghịch với tôi không hề chịu buông lỏng.

Trong lúc giằng co, trán của cậu ta đụng vào cằm tôi, tôi rên lên một tiếng, rốt cuộc cậu ta mới buông ra, ngẩng đầu hỏi: “Đụng trúng rồi sao? Đau không?”

Tôi nhú mày không đáp, cậu ta vẫn dờ dẩn nhìn tôi. Lúc này, bầu trời có vài tia sáng xuất hiện, mặt trăng bắt đầu trả lại hào quang mặt trời cho cả vùng đất. Tôi phát hiện hô hấp của cậu ta rất hỗn loạn, khuôn mặt đỏ ửng, vội đưa tay sờ trán cậu ta, có hơi nóng, liền hỏi: “Ngài bị bệnh à?”

Cậu ta sững sờ đáp: “Ta, ta không biết...”

Không phải là cơn sốt dần dần đó chứ? Tôi nhìn cậu ta thản nhiên nói: “Ngài đứng lên đi.”

Lúc này cậu ta lại không một chút do dự, lập tức đứng lên. Cậu ta chìa tay kéo tôi, tôi làm bộ như không thấy, tự mình đứng lên, đưa lưng về phía cậu ta phủi bụi đất cỏ vụn trên người.

Cậu ta khẽ nói thêm một câu. Tôi xoay người hỏi: “Ngài nói cái gì? Cái gì ‘tay’?”

Cậu ta hơi lúng túng nói: “Không có gì.”

Tôi cũng không có ý định truy đến cùng, gật đầu nói: “Đi thôi. Chắc là bọn họ đang đi khắp nơi tìm chúng ta.”

Dọc theo dòng suối đi về phía đông, rất nhanh đã đến gần doanh trại, Dung Huệ, Bát phúc tấn và Lão Thập ra đón. Bát phúc tấn kéo tôi lại hỏi, vừa rồi đi đâu, Lão Thập lại cùng Thập Tứ lớn tiếng thảo luận về nhật thực.

Tôi cười cười giải thích chỉ đi dạo vài nơi. Thấy khuôn mặt tươi cười của Bát phúc tấn và Dung Huệ, lòng tôi bình tĩnh hơn rất nhiều. Đảo mắt khắp doanh trại, dường như yên bình mà có phát sinh, nhin không được hỏi một câu: “Ban này không có chuyện gì chứ?”

“Có chuyện gì?” Bát phúc tấn khó hiểu hỏi lại, sau đó nhìn nhìn Thập Tứ, lại nhìn tôi, thâm ý che miệng cười, “Phải là ta nên hỏi các người có chuyện gì không mới đúng chứ.”

Thập Tứ nghe vậy quỳnh lên.

Tôi lạnh nhạt chuyển đề tài khác, hỏi: “Bát gia đâu?”

Bát phúc tấn cười đáp: “Chàng ấy ở trong lều, không biết đang đọc thư gì.” Cô bỗng nhiên nhìn chằm chằm vạt áo của tôi kinh hãi hỏi: “Vết máu ở đâu ra vậy?”

Bị cô nàng hô lên như vậy, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm tôi, Thập Tứ vội vàng hỏi: “Không phải là bị thương chỗ nào rồi chứ?”

Tôi cúi đầu nhìn nhìn, giống như không có gì xoay người lau chùi chỗ bẩn, trên vạt áo cũng có vài vết máu to nhỏ. Bình tĩnh đáp: “Không có gì, ban nãy bắn một con hồ ly, có lẽ là lúc đó không cẩn thận bị dính.”

Lão Thập hỏi: “Vết hồ ly đâu?”

Tôi thần nhiên cười nói: “Máu hồ ly gớm quá, tôi không mang về.”

Lão Thập ‘oa oa’ kêu lên: “Có ai như cô không? Giết con mồi lại bỏ đi...” Tôi chỉ cười, nhìn anh ta kêu la.

“Cô nương người ta đều như vậy, đâu giống như các đệ!” Bát phúc tấn lại quay sang tôi cười nói, “Bây giờ bọn họ đang làm thịt dê, cơm tối có thể ăn rồi.”

Tôi nhìn thấy một người tùy tùng đang thả gia vị vào trong nồi, Bát phúc tấn thấy tôi nhìn chăm chú như vậy, nhân tiện nói: “Cách làm này là ta cũng lần đầu tiên được thấy, nói là mỗi lần trở thịt đều phải quét gia vị vào, nắm Khẩu Bắc, gừng, hạt tiêu, đường phèn, hành tây và cam thảo. Cũng không biết nướng ra có được ngon như đầu bếp nói hay không.

Tùy tùng kia không ngừng xoay cục thịt trong nồi, mùi thơm đặc biệt của thịt dê xông vào mũi.

“Mùi rất thơm.” Lão Thập hít hít mũi nói.

Bình thường mùi thơm này sẽ chọc vào con sâu tham ăn của tôi, nhưng hôm nay chẳng hiểu sao, không hề thấy thèm ăn. Tôi cúi người với Bát phúc tấn: “Phúc tấn, muối hơi mặn...”

Cô nàng vỗ tay tôi nói: “Được rồi, đừng nhiều nghi thức như vậy. Muội nghỉ ngơi một lát đi, ăn cơm sẽ gọi muội.”

Tôi gạt đầu lui ra, trở về lều của mình, ngã phịch lên sập rồi không muốn động dậy nữa.

Ngủ mê man thật lâu, lúc tỉnh dậy bầu trời đã tối đen, có lẽ là do ta ngủ quá say nên Bát phúc tấn không sai người đánh thức tôi. Tạm thời tôi cũng không ngủ được nữa, bèn thay bộ quần áo bị bẩn, ra ngoài đi dạo một chút. Tôi không biết Nhiếp Tĩnh có trở về hay không, nếu cậu ta đã nói sẽ giải quyết, tôi nghĩ là có thể tin tưởng được.

Giữa mấy lều trại có một đồng lửa cháy sáng, ngoại trừ tiếng củi lửa cháy ‘lốp lốp’ và tiếng bước chân của thị vệ gác đêm thì không hề có bất kì âm thanh nào khác khuấy rầy sự tĩnh lặng của màn đêm nữa. Tôi đến bên cạnh đồng lửa tìm chỗ ngồi ôm đầu gối, sững sờ nhìn ngọn lửa đang cháy rùng rục.

chợt nghe có tiếng bước chân tới gần, vừa định xoay người xem là ai, liền có một cái khay đưa tới trước mặt tôi. Ngẩng đầu nhìn lại là lão Thập, anh ta bĩu môi nói: “Này, cho cô. Chỉ biết ngủ, cơm tối cũng không ăn, Thập Tứ đệ còn lo nghĩ cô bị bệnh đấy.”

Tôi nhìn thịt dê nóng hổi trong khay, lại nhìn lão Thập, sững sờ một lát, mãi đến khi anh ta kêu lên: “Nhìn cái gì? Cô có lấy hay không.” Mới nói câu: “Đa tạ”, nhận lấy.

Không có đũa, cũng không có dao nĩa, tôi liền dùng tay cầm lấy, cắn từng miếng. Thịt dê này làm rất ngon, thơm mềm lại còn không có mùi gây, tôi nhai chậm rãi, một lát đã ăn hết một miếng lớn. Phát hiện ra Lão Thập nhìn chằm chằm tôi, liền hỏi: “Sao vậy?”

Anh ta thu hồi ánh mắt, nhìn đồng lửa, qua thật lâu mới phun ra một câu: “Đừng phụ lòng Thập Tứ đệ.”

Tôi bị một khối sương sụn nghẹn ở cổ, gắng sức nuốt xuống, nói với anh ta: “Không thể miễn cưỡng được.”

Đường như lão Thập không ngờ tôi sẽ nói như vậy, nhất thời ngẩn ra, sau khi phản ứng kịp, lập tức nhảy bật lên, chìa tay vào mũi tôi hỏi: “Thập Tứ đệ có gì không tốt hả?”

“Ngài ấy không có gì không tốt cả.” Tôi lại cầm một miếng thịt, cắn một miếng nhỏ, lạnh nhạt nói: “Chỉ là tôi không thích mà thôi.”

“Cô, cô, cô!” Lão Thập nghiêng răng nghiêng lợi trợn mắt nhìn tôi.

Tôi không hiểu vì sao anh ta lại tức giận như vậy, cũng chẳng muốn nghĩ, chỉ nghĩ đến chuyện ăn của mình. Lão Thập giận dữ xoay người đi, lúc bỏ đi, ném lại một câu: “Để xem cô có thể thích dạng người gì!”

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao sâu thẳm thẳm, lúc sáng lúc tối, tôi nghĩ, có lẽ ông trời rất công bằng, thích cái gì cũng không nhất định phải được cái đó, ai cũng vậy.

Sáng sớm hôm sau, tôi liền sai người thu thập hành lý. Trước khi đi còn phải làm một chuyện.

Đến bên ngoài lều của Thập Tứ, vừa lúc gặp công công Phó Hữu Vinh của cậu ta từ trong đi ra, liền hỏi: “Chủ của các người đâu?”

Phó Hữu Vinh khom người đáp: “Bẩm cô nương, đêm hôm qua bỗng nhiên gia lên cơn sốt. Vừa mới uống thuốc ngủ rồi.”

Tôi lại hỏi: “Nặng lắm không? Đại phu nói thế nào?”

Ông ta đáp: “Vương lang trung nói, gia chỉ là bị cảm nhẹ, không có gì trở ngại, ăn uống thuốc nghỉ ngơi hai ngày là khỏe.”

Tôi gật đầu: “Ta vào xem.”

Ông ta nhanh nhẹn lui sang một bên, vén màn cửa thật dày lên, tôi hơi khom người vào bên trong.

28. Chương 24 Phần 2

Trong lều trải rất nhiều chăn nỉ, trong đó để một chậu than, tràn ngập mùi thảo dược nhàn nhạt. Thập Tứ nằm nghiêng trên giường, khuôn mặt lúc ngủ còn non nớt hơn cả lúc tỉnh. Tôi sợ đánh thức cậu ta, nhẹ nhàng đến bên cạnh, móc ra một hộp nhĩ đặt bên gối cậu ta. Chiếc nhẫn này tôi nghĩ mình không dùng đến, cũng nên vật về nguyên chủ.

Ra khỏi lều đã thấy Bát phúc tấn đang đến bên này. Cô kéo tôi cười hỏi: “Thăm đệ ấy rồi à? Sao không ở lại thêm một lát nữa.”

Tôi cười nhạt đáp: “Muội cũng không phải đại phu, ở lại lâu thì có ích gì.”

Bát phúc tấn cười nói: “Nếu muội chịu ở bên đệ ấy thêm một lát, đảm bảo còn hiệu nghiệm hơn cả đại phu ấy chứ.”

Tôi rũ mắt xuống nói: “Muội muốn trở về. Cảm phiền phúc tấn thay muội nói lời bảo trọng đến Thập Tứ gia. Về sau chỉ sợ cũng không có cơ hội gặp lại.” “Sao lại không có cơ hội...” Ban đầu cô vẫn cười, sau đó phát hiện ra chỗ không thích hợp, mới hỏi lại, “Lời này của muội có ý gì?”

Tôi nói: “Qua mùa xuân này muội sẽ về nhà ở Thịnh Kinh, không vào kinh nữa. Vài năm nay, thật muốn cảm ơn phúc tấn và Bát gia đã chiếu cố.” Nói xong cúi người.

Sắc mặt cô có hơi tái đi, nhìn chằm chằm tôi hỏi: “Muội...muội thật không muốn cùng Thập Tứ đệ?”

Tôi nhìn lại cô, quả quyết nói: “Muội không thích hợp với ngài ấy. Phiền phúc tấn giúp muội chuyển lời, nếu Thập Tứ gia có thể quên thì hãy quên đi.”

Cô giận dữ nói: “Muốn nói thì tự muội đi mà nói.”

Tôi nghĩ nghĩ, nói: “Cũng được. Có cơ hội muội sẽ nói với ngài ấy.” Nói xong liền cúi người từ biệt.

Vuốt vuốt bờm lông của Bạo Tuyết, nó phát ra tiếng phì phì trong mũi, hai móng trước cào cào xuống đất, tôi vỗ cần cổ nó, nói: “Chúng ta về nhà thôi.” Lúc ngẩng đầu, trông thấy lão Bát đang gác tay đứng ở xa nhìn bên này. Tư thế làm ra vẻ như vậy lại bị anh ta thể hiện vô cùng đẹp mắt, anh ta mỉm cười giờ tay, xem như là chào hỏi. Tôi cũng cười phất phất tay về phía anh ta, lòng thầm chúc anh ta nhiều may mắn, sau đó dẫm lên bàn đạp nhảy lên lưng ngựa, để lại bụi đất cho người phía sau.

Trước khi vào thành Nhiếp Tĩnh đã cáo biệt với tôi, khôi phục lại kiểu cười khó hiểu thường ngày: “Sau này sẽ gặp lại. Hoanh nghênh chiều cổ lần nữa.”

Tôi ‘ừm’ tỏ vẻ đáp lại. Cậu ta không hài lòng lắm với thái độ lãnh đạm của tôi, bắn một mũi tên về phía tôi, nhưng sức rất chậm. Bạo Tuyết cũng không trốn tránh, chờ mũi tên đến trước mặt, tôi lại có thể vươn tay bắt lấy. Nhìn mũi tên không có đầu tên lại cọt một tờ giấy, tôi nhú mày hỏi: “Làm gì vậy?”

Cậu ta cười thúc ngựa đi, phút cuối vút cho tôi một câu: “Một người nói thu người nửa giá...”

Tôi gỡ tờ giấy xuống, thấy đúng là tờ ngân phiếu một trăm lượng. Người này, chẳng lẽ không thể đổi phương thức đưa gì cho người ta sao? Điều bộ đó, bình thường có thể lý giải là thư khiêu chiến đấy.

Cây thủy tiên đặt trên án thư, từ đêm giao thừa vẫn nở rộ đến bây giờ. Bây giờ thời tiết đã tốt hơn, Xuyên Vân liền chuyển nó ra bậc thềm ngoài phòng phơi nắng. Tôi ngồi trên lan can, Mẫn Mẫn ngủ trưa trên đùi tôi. Hai biểu muội của tôi cùng ngồi xổm dưới hành lang, chỉ vẽ, nhẹ vỗ về, ngửi ngửi mùi thơm của đóa hoa nhỏ, thỉnh thoảng khẽ trò chuyện với nhau, phát ra tiếng cười như chuông bạc.

Khánh Bồi vào sân, thấy chúng tôi đều ở đây, liền cười nói: “Chỉ còn thiếu đại ca và Hạo ca ca thôi! Hôm nay là sinh nhật của Hàm tỷ tỷ, chúng ta nhất định phải ăn chơi cho thống khoái!”

Đại biểu muội Thiên Tuyết đứng lên cười nói: “Chắc là Nhị ca lại muốn uống rượu càn quấy chứ gì, ý vào ngày sinh nhật của Hàm tỷ tỷ nên hồng sợ cha giáo huấn.”

Khánh Bồi cười hì hì nói: “Uống rượu cái gì? Chờ muội trải qua đợt tuyển chọn bị trả về nhà, chúng ta mới uống chúc mừng! Hai ngày trước ta vừa mới viết một bài thơ, tên là “Bài chúc mừng đại muội tử”, muội có muốn nghe không?”

Thiên Tuyết phun cho cậu ta một ngụm, lại đỏ mặt cúi chào cậu ta, nói nhí: “Nhận lời chúc của Nhị ca, chỉ hy vọng là thế.”

Ài, đây cũng là nguyện vọng lớn nhất của thiếu nữ mười sáu xinh đẹp.

Khánh Bồi nghe cô nàng nói như vậy, sờ sờ cái ót im lặng.

Để phá vỡ bầu không khí có hơi ảm đạm, tôi cười nói với bọn họ: “Vào phòng chơi đùa đi. Khó có dịp huynh đệ tỷ muội chúng ta tụ tập thế này, lại là ngày sinh của tỷ nữa, đêm nay không say không về, Thiên Tuyết và Thiên Lâm cũng không cho trốn đâu đấy.”

Có lẽ là tôi uống hơi nhiều, đầu choáng váng mờ mịt. Cho bọn nha đầu dọn dẹp xong bữa tiệc, cả Xuyên Vân cũng đuổi về phòng, một người ngồi ngơ ngẩn nhìn chằm chằm cây thủy tiên kiêu diễm động lòng người dưới ánh nến sáng rực.

Giữa phiến lá xanh tươi dài mảnh đâm ra một đóa hoa, mỗi lần sẽ có ba đến bảy đóa, mỗi đóa có sáu cánh hoa trắng muốt, bên trong là múi vòng hình chum rượu vàng óng ánh, bảo vệ nhị hoa chính giữa. Tôi nhìn không được đưa tay vuốt ve, hơi dùng sức liền ngắt xuống một đóa, đưa đến bên mũi khẽ ngửi, hương thơm càng nồng đậm say lòng người, đậm tới mức tôi có hơi thở không nổi....Trong lúc mơ màng, tôi nghe được có người gọi: “Cô nương....Lý cô nương....”

Tôi đầu tranh mở mắt, nhưng chỉ nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ xa lạ, sau đó, lại ngủ thiếp đi.

Dường như tôi bị người ôm đi, lúc nhanh lúc chậm, đi một chút thì ngừng. Tiếc là tôi đã chẳng còn bất khả năng suy nghĩ gì nữa, chỉ có thể để tinh thần mình trôi nổi lơ lửng trong hư vô “Nàng sao vậy?” Tiếng quát khẽ làm tôi bừng tỉnh. Giọng nói này thật quen thuộc.

Chỉ nghe người ôm tôi đáp: “Bầm, bầm gia, Lý, Lý cô nương nàng....uống say.”

“Đưa cho ta!” Theo mệnh lệnh của anh ta, tôi được giao vào lòng anh.

Tôi giật giật, anh ta đưa tay sang bên cạnh rồi đè túi lạnh vào mặt tôi, vừa thấy đôi mắt giận dữ của anh ta, mặt anh ta đã áp sát vào má tôi, cau mày nói nhỏ: “Lại uống rượu, hả?”

Tôi “ừm” một tiếng. Anh ta liền ôm tôi muốn đi vào nội viện. Tôi tỉnh rượu hơn phân nửa, thở nhẹ nói: “Ta không vào.”

Anh ta bỗng dừng bước, không vui nhìn tôi, tôi nói với anh ta: “Thả ta xuống.”

Anh ta theo lời buông tôi xuống. Mặc dù hai chân chạm đất nhưng vẫn không đứng vững, thoáng lung lay, vẫn bị anh ta ôm lấy. “Vẫn ấm áp hơn chứ?” Anh ta đè tôi trong ngực khẽ cười nói.

Đúng là ấm áp, nhưng loại ấm áp này tôi cũng không thể không cự tuyệt. Đẩy nhẹ anh ta ra, anh ta hơi buông lỏng tôi ra, tôi ngửa đầu nói: “Đừng đứng gần như vậy.”

Anh ta không để ý, khuôn mặt lại càng thêm tiến sát vào, nói khẽ: “Ta không cảm thấy gần...” Sau đó liền in lên môi tôi, bắt đầu là nhẹ nhàng ma sát, sau đó là đầu lưỡi ướm át va chạm nhau, tiếp đó thì không thể kiềm chế được nữa mà dây dưa không dứt. Loại tình huống hiện tại, đối với phản ứng của tôi mà nói thì chỉ có thể dùng một từ để hình dung, chính là “muốn nghênh còn cự”. Không có sức giãy giụa, anh ta làm không tốt còn tưởng rằng chính là tăng thêm thú vị, dứt khoát không nỗ lực vô nghĩa nữa, để cả hai đều hưởng thụ thật tốt.

“Rượu Vô Tích Huệ Tuyền?” Sau khi chấm dứt, anh ta vuốt ve mặt tôi, hỏi bằng giọng nói khàn khàn. Anh ta cũng không uống sao? Tôi có thể ngửi thấy mùi vị trên vạt áo anh ta. Vì thế cũng hỏi: “Rượu ở ngõ sát vách sao?”

Anh ta chạm chạm vào môi tôi nói: “Sai rồi, là rượu xanh Thương Châu mười năm của nước Trần.”

Tôi gật đầu nói: “À, tôi không có hiểu biết gì về rượu cả.”

Anh ta hôn lên tóc tôi, nói: “Nàng vẫn không nên tìm hiểu mới tốt.”

“Ta khát nước.” Tôi đẩy anh ta ra nói. Cổ họng rất khó chịu, dường như là do di chứng của việc say rượu.

“Vậy thì theo ta vào nhà uống nước.”

Tôi lại lướt qua anh ta đi vào vườn, vừa đi vừa nhìn xung quanh.

Anh ta đuổi theo, hỏi: “Nàng đang nhìn gì thế?”

“Tìm hồ nước.” Tôi đáp.

Anh ta đỡ lấy thân hình chao đảo của tôi, bắt đầu nói: “Rất cuộc là nàng đã uống bao nhiêu vậy?”

“Không nhiều. Lý Hạo uống nhiều hơn ta nhiều, nó say...” Tôi nắm cánh tay anh ta, cuối cùng cũng đứng vững vàng, “Không được rồi, ta phải đi đã, tỉnh rượu.”

Anh ta than một tiếng, đỡ tôi đi ven theo đường mòn đá sỏi vào sâu trong vườn. Sau đó trèo lên lương đình trên núi giả, đón chút gió lạnh, thật sự là thanh tĩnh không ít.

Thấy đằng trước có vài bóng đánh đi vào sân trong đèn đuốc sáng trưng, liền hỏi: “Ngài có tiệc rượu?”

“Ừ, còn chưa tan.” Anh ta đáp.

“Vậy mà còn ở đây nói chuyện với ta?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

Anh ta ôm chặt tôi từ phía sau: “Ai cho nàng có dáng vẻ của ”khách quý” lớn hơn tất cả thế hả!” Giọng điệu tựa hồ là mỉa mai đạm nhạt bình thường, nhưng lực bóp eo tôi lại lớn như vậy, bụng bị ép chặt, tôi sợ nếu anh ta dùng thêm lực, cơ thể cũng sẽ bị tôi nện ra hết.

Tôi néo một cái, anh ta liền đặt lên vai tôi, cảm thấy...có hơi thư thái, nhưng không biết eo có lưu lại dấu tay hay không. Tôi cau mày hỏi: “Tâm tình không tốt?”

Anh ta cười nhạt, nói khẽ bên tai tôi: “Nàng nói ta vui vẻ thế nào đây?”

Tôi cúi đầu không đáp. Anh ta xoay người tôi lại để tôi đối mặt với anh ta, nâng cằm tôi hỏi: “Hơn một tháng không gặp, nàng không có lời nào nói với ta sao?”

Tôi hí hóp nhìn anh ta, có thể cảm nhận được cơn giận dữ của anh ta, nhưng không có sinh lực để đối mặt. Tôi hất tay anh ta ra, lãnh đạm nói: “Bây giờ ta không tỉnh táo, nói không rõ ràng, hẹn ngày mai gặp lại đi.” Xem ra là vẫn nên nói thẳng mới được, nói rõ ràng một lần, có lẽ chúng tôi đều có thể nhẹ nhõm hơn.

Lúc này có thái giám bưng nước trà lên, tôi ừng ực nuốt xuống một bụng nước, thỏa mãn thở ra một hơi, đặt cốc trở về, nói: “Ngân Châm Bạch Hào thật tốt, tốt nhất là nên ngâm lâu hơn một chút nữa, còn chưa đủ vị.”

Anh ta nhú mi nhìn tôi, không nói gì.

Thái giám mang theo khay trà còn chưa lui xuống, cúi đầu nhẹ giọng bẩm: “Bẩm gia, Tam gia và mọi người đang chờ ngài...” Anh ta phất tay nói: “Biết rồi, người cứ lui xuống đi.” Thái giám kia khom người lui ra. Nghe bước chân xa dần, tôi nói với anh ta: “Ta về nhà ngủ, ngày mai...” Lời còn chưa nói xong đã bị anh ta ôm chặt lấy. Cái ôm gần như là dùng sức rất thô bạo, khiến tim tôi chịu áp lực vì rượu lại càng đập kịch liệt hơn, cơ thể có loại cảm giác bị nhào nặn. Anh ta chôn vào cổ tôi, giọng nói rầu rĩ, lại cực kì rõ ràng: “Sáng mai giờ Tỵ một khắc gặp ở Đào Nhiên đình, nếu nàng dám không đến...”

“Ta sẽ không đến trễ.” Tôi lập tức đáp. Cũng không phải dạo chơi, làm sao lỡ hẹn được!

Cuối cùng anh ta buông tôi ra, nói câu: “Chờ ở đây, ta sai Chung Bình đưa nàng trở về.” Sau đó liền xoay người xuống ‘núi’.

Sau khi anh ta đi, tôi dựa vào lan can hóng gió. Ước chừng hai ba phút sau, đột nhiên có một bàn tay đặt lên vai tôi. Tôi giật nảy mình, chỉ là đoán anh ta đi lại quay lại, xoay người hỏi: “Sao...” Lời chưa nói xong, nhìn đến khuôn mặt của người kia thì ghen ngay cổ họng.

“Thì ra là thế!” Đôi mắt Thập Tứ bình tĩnh nhìn không ra chút cảm xúc nào, khoe miệng lại mang theo nụ cười khiến người ta kinh hãi: “Ha ha ha...Thật sự là ca ca tốt của ta!”

Tiểu tử này đến đây lúc nào? Cậu ta không gặp anh ta, chắc là đến từ một con đường khác. Vẫn theo phản xạ hỏi: “Ngài nghe thấy gì rồi hả?”

Cậu ta cười lạnh, nói: “Nhìn thấy ca ca của ta và nữ nhân của ta ở cùng nhau, còn nghe được cái gì nữa?”

Nói cách khác là không nghe thấy, điều này cũng làm tôi thở phào nhẹ nhõm, Tôi cũng không muốn để cậu ta khuấy đảo kế hoạch của ngày mai. Cảm giác khẩn trương nhất thường tụt xuống, liền lạnh nhạt nói với cậu ta: “Đừng nói những lời ”ai của ai” với tôi.” Nói xong liền gạt cậu ta ra đi về.

Thập Tứ bị tôi đụng phải lảo đảo lui một bước, tôi đi không đến hai bước, chợt nghe thấy cậu ta quát khê: “Đứng lại!” Tôi dừng chân, quay đầu nhìn cậu ta, dùng ánh mắt hỏi, còn có chuyện gì?

Nhưng cậu ta lại không nhìn tôi, chỉ một mặt âm u nhìn chằm chằm mặt đất, lạnh lùng nói: “Cắt đứt với huynh ấy đi!”

“Không cần ngài phải nhọc lòng, tôi sẽ không cùng ngài ấy!” Tôi lạnh lùng trả lời.

Cậu ta đột ngột ngắc đầu, neho mắt nhìn tôi: “Vậy là tốt nhất. Nàng đừng ép ta!”

“Thập Tứ gia.” Tôi cười nói với cậu ta, “Ngài cứ coi như trước giờ chưa từng gặp tôi thì chuyện gì cũng không có.” Cuối cùng liếc cậu ta một cái, sau đó bước xuống bậc thang.

Xem ra cũng không cần lo lắng cậu ta sẽ gây ra chuyện, thật ra cậu ta cũng không lỗ mãng như vậy, có đủ lý trí để kiểm soát sự xúc động của bản thân. Tôi chỉ đau đầu bản thân làm sao có thể rơi vào loại quan hệ này, cũng may là sẽ có thể giải quyết được ngay.

Lúc ra ngoài, trời đã bắt đầu có mưa phùn, làm tôi có loại ảo giác như đang ở phương Nam. Loại lạnh lẽo thấu xương thấu cốt này vẫn luôn là đặc quyền của mùa đông Giang Nam. Mùa đông ở phía Bắc chỉ là đóng băng nghìn dặm, bao bọc bởi màu trắng đơn thuần.

Khí trời tháng giêng lại không tốt, Đào Nhiên đình không có du khách nào khác, thật dễ dàng để đặt một phòng trà trang nhã.

Tôi ngồi cạnh cửa sổ, vừa hong khô bên lò than, vừa nhìn màn mưa rì rào bên ngoài. Tăng nhân bưng trà nóng hồi đến, hiệu kỳ liếc nhìn vị khách duy nhất là ta, nói: “Công tử thật có nhã hứng.” Tôi cười cười với anh ta, anh ta liền đặt cốc trà xuống, nói câu, “Mời chậm dùng”, rồi lui ra ngoài. Vừa mới uống xong nửa cốc trà liền thấy anh ta xuất hiện trong tầm mắt, một mình một người, cầm ô chậm rãi đi tới. Mặc dù chỉ nhìn thấy vạt áo màu chàm và đôi giày màu đen, tôi cũng biết là anh ta. Bỗng nhiên anh ta ngẩng đầu nhìn về phía tôi, trong giây phút đối mặt nhau, tôi khẽ động khóe miệng cười cười với anh ta.

Chỉ chốc lát sau anh ta đã lên lầu, câu nói đầu tiên khi gặp mặt là: “Nàng lại hóa trang thành thế này.”

Tôi rót một cốc trà cho anh ta, trả lời: “Thuận tiện khi ra ngoài mà thôi.”

Anh ta không nhận cốc trà, lại cầm tay tôi. Tay anh lạnh như băng, có lẽ là vì vừa đi bên ngoài. Tôi nói với anh ta: “Đi sưởi ấm đi.”

“Ta muốn nàng thu hồi lời nói lần trước.” Giọng điệu của anh ta cũng lạnh giống như tay của anh ta vậy.

Tôi rút tay về, nhìn thẳng mắt anh ta nói: “Không.”

“Vì sao? Vì Bát đệ, hay là Thập Tứ đệ?” Câu hỏi của anh ta mang theo châm chọc.

Tôi lắc đầu, nói: “Không quan hệ gì tới bọn họ cả. Chỉ là ta cảm thấy chúng ta không thích hợp.”

Anh ta nắm tay tôi, dùng ngón cái đè mu bàn tay tôi, cười lạnh, nói: “Không thích hợp? A, lúc nào thì nàng đã bắt đầu cảm thấy không thích hợp rồi?”

“Ngay từ đầu.” Tôi trả lời, “Ngay từ đầu đã nên cảm thấy, để trở thành thế này, là ta sai.” Anh ta nghiêng đầu, áp chế cơn giận nói nhỏ: “Trước không nói đến điều đó. Trước đó vài ngày nàng đã làm gì chính nàng hiểu rõ. Tại sao vì Bát đệ lại đắc tội thái tử? Căn bản nàng không cần phải đứng ở giữa vũng nước đục này.”

Tôi mở to mắt nhìn anh ta, hỏi: “Cái gì Thái tử nước đục? Ngài đang nói gì vậy?”

Anh ta sững sốt một lát, tiện đà nhốt chặt tôi, cười nói: “Đúng, nàng không cần hiểu, vậy thì tốt rồi.” Sau đó hôn lên bên tai tôi, nói: “Qua hai ngày nữa, ta sẽ sai người dâng tấu với a mã muốn có nàng, được không?”

Tôi tránh vòng ôm ấp của anh ta, lạnh lùng thốt lên: “Cưới ta không có lợi gì cho ngài hết.”

“Ta cũng không thấy có chỗ nào xấu.” Anh ta kéo tôi vào lòng nói, “Nàng không cần phải lo nghĩ gì cả. Chỉ cần nàng nguyện ý theo ta là được.”

“Ta không muốn.” Tôi nói.

Anh ta buông tôi ra, mặt mũi hỏi: “Rốt cuộc là nàng muốn ta thế nào mới bằng lòng? Ta chỉ là muốn nàng, muốn chúng ta ở chung một chỗ, muốn luôn luôn yêu thương nàng, vì điều đó ta đã nhân nhượng đủ điều còn chưa đủ sao?”

Tôi nhắm chặt mắt, nói: “Ta biết ta làm ngài rất mệt. Nhưng ta cũng biết rõ, nếu ta gả cho ngài, ta không hẳn sẽ vui vẻ, ngài cũng sẽ không thể hài lòng. Ngài hiểu rõ, chúng ta đã không giống trước kia nữa rồi.”

Anh ta mặt không biểu cảm nhìn tôi. Tôi cúi đầu, nói nhỏ: “Ta không thể đứng bên cạnh ngài trợ giúp ngài, nhưng, đây cũng là lần cuối ta gây trở ngại cho ngài.”

Chúng tôi im lặng đối mặt, không biết qua bao lâu, anh ta đột nhiên hỏi: “Từ Kiệt ở đâu?” Tôi ngẩn ngơ, cả buổi mới phản ứng kịp anh ta hỏi tại mắt tao nhã bị dọa sợ kia, thản nhiên trả lời: “Ta xử lý rồi.” Anh ta nắm cổ họng tôi, tôi hừ một tiếng, nhắm mắt lại, tôi biết anh ta sẽ không bóp chết tôi, ít nhất sẽ không đích thân động thủ vào thời điểm này. Nhưng anh ta vẫn cứ từ từ dùng sức, càng bóp càng chặt, tôi chỉ biết ngửa ra sau, tranh thủ cho khí quản được nhiều thêm không gian.

Lúc tôi đã không nhận được phản kháng lại, tay anh ta thiếu chút nữa đã lấy mạng tôi lại buông lỏng ra, dời lên trên nâng chặt mặt tôi vuốt ve. Tôi mở mắt ra, nghĩ có lẽ anh ta đã tạm thời phát tiết xong rồi,

hoặc là khắc chế được rồi. Cổ họng rất khó chịu, không đợi tôi ho lên, anh ta liền cúi người hung hăng hôn tôi, rằng môi quần quýt, hơi thở hỗn loạn. Đầu tóc tôi rõ ràng là thiếu dưỡng khí, nếu không được hít thở, tôi dám chắc sẽ hôn mê.

Anh ta rất nhanh liền rời khỏi môi tôi, nắm thật chặt cổ áo tôi, dịu dàng nói: “Nàng sợ lạnh như vậy, về sau nhớ phải mặc ấm một chút.” Sau đó buông ra, bình tĩnh mà lạnh nhạt nói, “Về sau, ta không muốn nhìn thấy nàng nữa.”

Tôi gật đầu nói: “Ta hiểu, cho ta thêm mấy tháng.” Trước lúc anh ta xoay người, tôi giữ chặt anh ta lại, đưa bức tranh hồng mai vào tay anh ta, nói nhỏ: “Còn ba đóa vẫn chưa vẽ xong.” Anh ta thản nhiên lướt nhanh qua tôi, ném cuộn tranh ra ngoài cửa sổ, chỉ nắm quyền thật chặt bước ra cửa.

Tôi nhìn theo bóng lưng anh ta biến mất ngay chỗ rẽ ở cầu thang, vội chạy tới trước cửa sổ, nhìn anh ta càng chạy càng xa trên con đường nhỏ hơi lầy lội, một lần cũng không hề quay đầu lại.

Lúc cuối cùng cũng không nhìn thấy anh ta nữa, tôi trở lại phát hiện ô cửa anh ta dựng dưới bậc cửa sổ, lại nhìn ra bên ngoài, mưa đã tạnh rồi.

29. Chương 25 Phần 1

Chương 25: Thẻ không gặp lại

Mùa đông dài đằng đặc cuối cùng cũng đi qua, thời điểm trung tuần tháng hai, cha đã đến Kinh.

Cha thoát nhìn cũng không khác mấy so với bốn năm trước, ông nhìn thấy tôi lại vỗ vỗ đầu tôi nói: “Thật sự đã trưởng thành rồi.” Đúng, trưởng thành. Thân thể này từ năm mười ba đến mười bảy tuổi, là thay đổi từ bé gái đến thiếu nữ. Tôi liền hô lên “Cha”, sau đó đứng cúi đầu. Đối với người cha này, tôi viết lại thoải mái hơn nói chuyện với ông nhiều.

Một hỏi một đáp vài câu về việc nhà liền lập tức nói đến hôn sự của tôi. Nhìn ra được, đối với thân phận tú nữ của tôi, ông rất cao hứng, tôi nghĩ vì việc này, cha cũng nhất định là tốn rất nhiều công sức và biện pháp, cũng chẳng phải đều hoàn toàn dựa vào may mắn. Ông đưa cho tôi một xấp phong thư, cười tủm tỉm nói: “Đây là mấy nhà cha đã tìm người hỏi thăm, người trẻ tuổi cũng đều tìm cơ hội để gặp mặt, con xem, chọn trước đi.”

Nói đúng là phẩm chất có đảm bảo. Lời nói của cha có độ tin cậy rất cao, nhưng ngoài gật đầu, tôi còn không nhận được căn nhắc lá thư khế nói một câu: “Mà con còn chưa gặp được, vừa mất mới được mà...”

Cha đang dùng nắp chén đẩy lá trà, nghe được tôi nói thăm, đùa vui nói: “Đúng, nên để con gặp mặt. Cha sẽ để bọn chúng đứng một hàng, tùy con lựa chọn nhé?”

Nói giống như chỉ người bị hiềm nghi vậy. Tôi cũng cười nói: “Con thuận miệng nói vậy thôi.”

Cha nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói: “Ừ, con yên tâm, đến lúc đó, cha nhất định sẽ cho con thấy trước. Dù sao cũng không đến mức bắt con phải gả ột người nhìn thấy ghét.” Tôi đã từng nghe người ta nói về cách nhìn này, tìm cơ hội để nhà trai đến nhà, sau đó gọi nữ nhi đứng sau tấm bình phong, hoặc là đứng ngoài khe cửa nhìn trộm.

Tôi cười rút vài tờ giấy từ trong phong thư ra, gấp xếp lại ngay ngắn, chợt nghĩ tới lần trước mấy phần này dường như cũng chưa đọc kỹ.

Lúc này Lý Hạo vén rèm tiến vào, tâm tình cha rất tốt, cười nói với cậu ta: “Hạo nhi cũng tới đây, cho tỷ tỷ con nghiên cứu tường tận xem.”

“Vâng.” Cậu ta không có gì do dự đáp ứng, sau đó mượn xấp giấy trong tay tôi.

Lý Hạo ngồi trên chiếc ghế dựa bốn chân bên trái tôi, cau mày xem lướt qua. Tôi cười lắc đầu, quay sang nói với cha: “Cha, chờ công sự của cha xong xuôi, con với cha trở về nhà ở Thịnh Kinh được không? Làm nữ nhi của cha mà cứ ở lại trong Kinh, chưa từng hầu hạ một ngày.”

Cha nhìn tôi, cười ảm áp nói: “Được được, cha cũng muốn ở lâu hơn với con.”

Tôi lại hỏi tình hình của tiểu muội, cha lắc đầu nói: “Cũng giống như các con lúc nhỏ, nhìn tướng như là hiểu chuyện, kỳ thực rất bướng bỉnh. Cũng may chỉ có một mình nó ở nhà, có thể tạo được quy củ.”

Tôi tưởng tượng ra một nha đầu mười một tuổi bướng bỉnh, không khỏi mỉm cười. Tiểu tử Lý Hạo này, cũng là như thế mới được thế này. Nhịn không được nhìn cậu ta, chỉ thấy cậu ta nhếch môi, lạnh lùng liếc nhìn chữ nghĩa trên trang giấy, liền cười hỏi: “Sao thế, đều là kẻ thù của tỷ à?”

Cậu ta phũ phũ giấy nói: “Cha, La Kỳ Miễn này, con ở phủ học có quen biết, nổi danh nhất chính là mấy chục chữ “Độc Mạnh Thường Quân Truyện”, đọc cả ngày cũng không thể lưu loát. Tỷ tỷ đọc sách hai ba lần là có thể thuộc lòng, đồ ngu ngốc này cũng xứng sao!”

Tôi đoán La Kỳ Miễn này hồi nhỏ chắc là có chút cà lăm, không ngờ bị Lý Hạo nói thành như vậy. Vừa định ngăn cản những lời cay nghiệt của cậu ta, lại nghe cậu ta nói: “Còn có Tân Thái của nhà Thư Mục Lộc, người nào cũng biết mẹ của hắn là người tàn nhẫn, trong nhà còn có một quả tỷ xảo quyệt, tỷ tỷ sao có thể gả cho hắn?”

Cha trầm ngâm nói: “Cha lại không biết sự thật nó lại như vậy...”

“Còn có Đới Cam này nữa, trong nhà có chín huynh đệ, hắn là nhỏ nhất, một phòng tẩu tẩu, nếu ai gả vào, danh xứng với thực ‘tiểu tức phụ’ (thiếp)!”

Nói thêm gì nữa đi, tôi dự tính là tôi sẽ không gả đi được, nín cười rút lại tư liệu trong tay Lý Hạo, tự mình lật sang mấy tấm sau cùng, chỉ vào một người trong đó hỏi: “Doãn Đức Hách thì sao? Đệ cũng biết sao?”

Cha cười nói: “Hắn là người của nhà Nạp Lạt, Nhị công tử của Tề Tô Lạc đại nhân, bằng tuổi con. Đứa nhỏ này cha đã gặp, bộ dạng nhân phẩm tài học đều không tệ.”

Lý Hạo hừ lạnh, nói: “Tiểu tử ngây thơ chưa lớn, làm sao trông chờ hắn chiếu cố tỷ tỷ?”

Tôi lại từ những danh từ nhà Nạp Lạt và Tề Tô Lạc nhớ tới một người, quay sang hỏi cha: “Cha, nhà bọn họ có phải là Chính Bạch Kỳ không?” Thấy cha gật đầu, lại hỏi: “Chắc hẳn phải có một ca ca chứ?”

Cha đáp: “Đúng, nhà bọn họ có hai người con trai, hình như hai huynh đệ hơn kém nhau bảy tám tuổi. Sao con lại hỏi cái này?” Tôi để xấp giấy xuống, nhìn cha nói: “Cha, con vừa ý người lớn nhà bọn họ.” Cha trở mặt, nháy cũng không nháy nhìn chăm chăm tôi, sau một lúc lâu mới nói: “Tiểu Hàm....Đứa con lớn cũng đã hai mươi bốn hay mười lăm tuổi rồi, sao có thể còn chưa có gia đình chứ?”

Tôi đáp: “Cha yên tâm, con cũng không muốn làm bé. Con biết vợ của hắn đã qua đời nhiều năm rồi.” Lại hướng về phía Lý Hạo bĩu môi nói, “À, Lý Hạo cũng biết hắn đó.”

Cha nhìn về phía Lý Hạo, tiểu tử này “ừ” một tiếng, liền cúi đầu thối trà không nói gì nữa. Cha lại nhìn tôi, do dự một hồi, vẫn nói: “Nhưng gả đi làm vợ kế, vậy...”

“Cha, tuổi nhỏ sợ là cũng không hợp với con. Vợ kế cũng không sao, con và Đát Lan chơi thân...” Tôi nói với cha, nghiêng đầu nghĩ nghĩ còn nói, “Chỉ là không biết đối phương có vui hay không.”

Tay cha run lên, chén trà thoáng lung lay thiếu chút nữa đã rơi xuống đất, tôi hô lên “Cẩn thận”, vội vàng chìa tay giúp ông giữ lại. Cha tiếp lấy chén trà đặt lên bàn, thân thiết hỏi: “Nóng không?”

Tôi lấy khăn xoa xoa nước trà bắn lên tay, cười nói với cha: “Không sao, đã lạnh rồi.”

Cha yên tâm, lại cau mày nói: “Việc này, để cha nghĩ lại đã.”

“Vâng.” Tôi gật đầu đồng ý, “Con không vội.”

Cha bắt đầu bận rộn với công việc ở kinh thành. Ngoại trừ thường hay chạy đến Binh Bộ nha môn, còn phải thăm viếng các đồng僚 quen biết và phải thay thế các quan viên bá kiến cấp trên, cũng đệ trình bài tử, xem hoàng đế có bớt chút thì giờ tiếp kiến hay không.

Ngoài ra, cha còn muốn chuyển quan võ thành quan văn. Ở Thịnh Kinh nói thiếu thành viên, ở địa phương dường như đã không có vấn đề gì, chỉ là Lại bộ còn đang có vướng mắc gì về chuyện thiếu người, để bù vào chỗ thiếu. Nhưng cha cũng không còn quá lo lắng, nói chuyện với cậu vài lần, thu được kết luận là, loại thiếu muốn thiếu giống như vậy, bình thường Lại bộ sẽ không bàn luận đề tài này ở các nơi, tiến hành tuyển chọn để bổ sung mà thôi.

Tôi không hiểu rõ, đều là Tứ phẩm, lại không thăng quan, đáng giá để tốn công như vậy sao?

Chuyện đề cập qua lần trước cũng tạm thời đặt xuống. Những đối tượng có khả năng kết hôn, phần lớn đều là mao đầu tiểu tử, thật đúng là khiến người ta vui không nổi. Cha thấy tôi không vừa lòng, cũng bổ sung thêm vài người đã tuyển chọn, tôi chỉ khe cau mày để bày tỏ.

Lập tức có thể trở về Thịnh Kinh rồi, tôi cảm thấy rất vui vẻ, rời khỏi nơi này, tôi nghĩ là sớm hay muộn gì tôi cũng sẽ có thể quên đi hết thảy. Nếu có thể không phải kết hôn sớm như vậy, còn có thể xúi giục cha đưa tôi đi các nơi ở Đông Bắc chơi đùa, so với Kinh Thành cũng thoáng hơn nhiều.

Cho nên, tôi thật sự là một chút cũng không vội.

Nhưng hơn mười ngày sau, cha lại hỏi tôi: “Tiểu Hàm, không phải con đã nhận định tiểu tử kia rồi à?”

Tôi thoáng sửng sốt mới phản ứng kịp là nói Đạt Lan, gật đầu nói: “Vâng, con thích hẳn.” Nói xong lại cảm thấy quá mức trực tiếp, không biết cha có chịu được nữ nhi không biết thẹn như vậy không. Nói không chừng còn tưởng rằng tôi đã quyết định theo người cả đời rồi. Đạt Lan đúng là rất thú vị, cũng cảm thấy cho dù là phương diện nào cũng đều thích hợp với tôi, nhưng chỉ sợ người ta lại không nghĩ như vậy. Suy xét tất cả, cũng không phải nghĩ là có thể thành, bèn cười nói với cha: “Nếu cha cảm thấy không thích hợp thì thôi đi. Con cũng không vội xuất giá, còn muốn chăm sóc cha vài năm nữa.”

Cha nghe xong lại thẳng thừng lắc đầu, thở dài nói: “Ài, con đó, thật là một đứa nhỏ si ngốc...”

Tôi không rõ nguyên do, mở to mắt nhìn ông. Ông chỉ một mực than thở, sau đó sờ sờ đầu tôi, vẻ mặt bất đắc dĩ đi ra ngoài.

Vài ngày sau, mợ tới tìm tôi, cười nói: “Mấy ngày nay mãi lo chuyện tuyển chọn của hai muội muội con, không quan tâm chuyện của con.” Cười tùm tùm nhìn tôi, lại nói: “Sáng mai, nhà phu nhân kia sẽ tới, muốn gặp con một lần. Con hãy trưng diện vào...Ừm, không trưng diện cũng không quan trọng, như vậy là được rồi.”

Tôi chẳng hiểu gì, hỏi: “Ai sẽ tới ạ?”

Mợ che miệng cười nói: “Đứa nhỏ này, cũng biết giả bộ hồ đồ sao? Cha con đã nói với ta rồi, ha ha. Tiểu tử kia...Mẹ hẳn muốn gặp con.”

Tôi bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là mẹ của Đạt Lan. Cha đúng là yêu thương ta!

Ngày hôm sau, tôi gặp được mẹ của Đạt Lan ở phòng mợ. Bà thoát nhìn cũng cũng là một phu nhân trung niên có chút hiền từ, tôi cúi người thỉnh an bà, bà nắm tay tôi, quan sát kỹ càng, sau đó gật đầu cười nói: “Một cô nương xinh đẹp.”

Tôi nghĩ thầm, con trai của bà tuần tú có được hay không. Tôi cũng cười cười với bà, rất muốn nói lời cảm kích với bà rằng, ‘đa tạ đã tán thưởng’, nhưng ngẫm lại im lặng vẫn làm người ta có ấn tượng tốt hơn.

Chủ và khách ngồi vào chỗ của mình, bà cười hỏi tôi: “Lý cô nương ngày thường thích làm gì?”

Trả lời thế nào mới xem là trót lọt đây? Thêu thùa may vá gì đó tôi thật sự không am hiểu, nói mạnh miệng sẽ dễ dàng bị vạch trần; trồng hoa cắt cỏ sao, hiển nhiên cũng không phải việc của thực nữ, huống chi tôi cũng chẳng hiểu gì cả; cầm kỳ thi họa, cái này thì trình độ của tôi rất sợ bị mất mặt. Nghĩ nghĩ lại trả lời: “Lúc nhàn rồi lại thích nghiên cứu các món ăn.”

Bà hài lòng cười nói: “Tiểu thư mọi nhà, người bằng lòng học cái này cũng không nhiều, thật là một đứa nhỏ tài giỏi.”

Ừm, thích ăn cũng coi như là ưu điểm, đây có được tính là môn muội trót lọt không?

Mợ ở bên cạnh nói với mẹ của Đạt Lan: “Đứa nhỏ này rất hiếu thuận, cha nó phải về phủ Phụng Thiên nhậm chức, nó cũng nhất định phải đi theo hầu hạ. Tính nết cũng dịu dàng, ngày thường cứ ở trong phòng đọc sách thôi.”

Bà ấy nghe xong có hơi bất ngờ, nhưng vẫn gật đầu cười nói: “Hiểu biết chữ nghĩa, quả nhiên là dòng dõi thư hương. Tiểu tử nhà ta cũng là một đứa thích đọc sách...”

Sau đó cuộc xem mắt này xem như là kết thúc thuận lợi, lòng có hơi thấp thỏm, có tính là thành công chưa?

Vài ngày kế tiếp, nhà Đạt Lan sai người đưa lễ vật tới, ngõ ý cầu hôn, là sáu lễ bước đầu tiên. Ngày hôm sau, tam thúc đến kinh.

Tam thúc đến kinh nghe nói là vì một vụ làm ăn và một khoản nợ, vốn năm trước đã đến rồi, nhưng vì tình hình của tổ phụ không tốt nên bị trì hoãn một thời gian dài. Cha và huynh đệ đường như đã nhiều năm không gặp, nói chuyện trong phòng thật lâu, lúc đi ra đôi mắt còn hơi phấp phỏng.

Lúc ăn cơm tối, cha bảo tôi và Lý Hạo thỉnh an tam thúc. Tam thúc từ phương nam mang đến rất nhiều quà, cho Lý Hạo giấy bút và một cây kiếm hình rồng đen, tôi lại được hai xấp vải dệt kim ở Giang Ninh, bốn xấp vải Hàng Châu rất rực rỡ, còn có một đôi trâm vàng được khảm trân châu và phỉ thúy, một đôi khuyên tai hồng ngọc khắc bướm và lan trắng, đầu trâm có khảm hồng bảo điểm xanh biếc.

Cha dường như có hơi khoe khoang kể về chuyện học của Lý Hạo, tam thúc nghe xong vuốt râu gật đầu không dứt. Tôi buồn cười liếc nhìn cậu ta, tiểu tử Lý Hạo này dù sao cũng là mặt mỏng, cúi đầu không nói lời nào. Tam thúc lại hỏi tôi có gả cho nhà nào chưa, cha đáp, vừa mới định một mối thân hôn rồi, sau đó bọn họ lại bắt đầu xác minh tổ tông ba đời của Đạt Lan. Loại tình huống này làm tôi có chút dở khóc dở cười, để dẫn dắt bọn họ rời khỏi trọng tâm đề tài, tôi rất không phúc hậu nhắc tới Dung Huệ. Tôi cho rằng, tương đối mà nói, bối cảnh xuất thân của Dung Huệ có vẻ đáng nghiên cứu hơn (trong ba đời liên tiếp có thể truy tố đến hoàng đế, có lẽ tôi nay vẫn chưa đủ để lật danh sách tôn thất lên một lần đầu, tư chất nói nhiều như vậy sẽ không rãnh quay lại nói tôi đâu).

Cha kiêu hãnh lại có chút lo lắng, tam thúc thoát nhìn thấy kinh ngạc lại hưng phấn, còn Lý Hạo thì đỏ ửng từ gò má đến tận cằm cổ. Cậu ta hết cách trốn mắt nhìn tôi, nên giọng kêu lên: “Tỷ...” Cảm thấy hai mắt cậu ta ngập nước, giống như lúc bị tôi khi dễ.

Buổi tối nay thật vui vẻ dễ chịu, nhưng hôm sau đã nghe được tin thể bài của hai muội muội bị giữ lại. Mợ và Mạc di nương lại bắt đầu lo lắng, hai biểu muội về nhà được vài ngày, cậu đã có được tin tức xác thực, Thiên Tuyết được chọn vào cung, mà Thiên Vũ lại bị chỉ hôn ột tôn thất. Mợ cơ hồ khóc ngất đi, mà Mạc di nương và Thiên Vũ cũng lấy nước mắt rửa mặt, chỉ có Thiên Tuyết vẫn còn kiên cường mạnh mẽ.

Tỷ như hiện tại, một đồng người buồn phiền ngồi bất động, vẫn là Thiên Tuyết bưng chung rượu lên cười nói: “Đều làm sao vậy? Mấy hôm nữa muội đã đi rồi, hầu hạ hoàng thượng cũng là chuyện vinh dự, không chúc mừng muội sao. Lại đây, uống với muội một ly!” Gượng cười như vậy lại làm cho người ta thương cảm, tôi lại đứng lên đầu tiên, giơ chung rượu lên, tiếp theo là Lý Hạo, Khánh Quân, Khánh Bồi và Thiên Vũ. Thiên Tuyết cười cười, hơi ngửa đầu uống cạn, dùng khăn lau khóe môi, lại nói: “Muội uống trước ba ly, tạ đại ca, nhị ca, Hạo ca ca, Hàm tỷ tỷ đã thiết yến đưa tiễn muội.” Khánh Quân nắm tay nâng ly của cô, Thiên Tuyết cười đẩy ra, nói: “Đại ca đừng cản muội, cũng chẳng còn mấy ngày để chơi đùa thế này nữa, hôm nay hãy để muội thỏa thích được không?” Khánh Quân nghe vậy buông xuống, cô nàng liền uống cạn hai ly nữa, sợ rượu cay lại thè lưỡi, tiếp đó thản nhiên ngồi xuống, gấp mấy đũa rau hẹ xào khô bỏ vào miệng để át mùi rượu.

Mọi người đều im lặng ăn uống, có lẽ cảm thấy bầu không khí quá trầm, Khánh Bồi lẩm nhẩm: “Cũng nên chúc mừng nhị muội, Bình Quận vương tuổi trẻ tài cao, cửa hôn sự này cũng coi như là tốt...”

Khánh Quân nghe xong lời này nhướn chặt mi, nhưng không đợi anh ta phát tác, chợt nghe Thiên Tuyết nũng nịu nói: “Khá cái rắc! Cũng không phải ba mối sáu sỉnh tám nâng đại kiệu đi làm phúc tấn chính thất, môn không đăng hộ không đối, hừ, còn không biết sau này phải nhìn sắc mặt của người ta thế nào!”

Khánh Quân giận dữ nói: “Đại muội...” Vốn cũng không nói được, chỉ đành uống cạn chung rượu trước mặt.

Thiên Vũ dứt khoát nằm sấp xuống bàn nức nở.

Bữa cơm này, thức ăn trên bàn gần như không người động vào, rượu lại uống đến gần hết. Khánh Quân và Khánh Bồi đưa Thiên Vũ khóc đến mê mết, uống đến ói ra về phòng. Thiên Tuyết lôi kéo tôi ra vườn ngồi một lát, Lý Hạo trở về phòng.

Thiên Tuyết dựa vào tôi, nói khẽ: “Hàm tỷ tỷ, muội rất hâm mộ tỷ đó...Muội sau này, sợ sẽ không còn gặp được cha mẹ, không gặp được các ca ca, không gặp được Thiên Vũ, cũng không gặp được tỷ và Hạo ca ca nữa...” Bỗng nhiên cô đứng thẳng lên hỏi: “Hàm tỷ tỷ, tỷ có ý trung nhân chưa?”

Tôi lẳng lặng nhìn cô không trả lời. Cô nàng buồn bã cười nói: “Muội còn chưa có...”Sau đó rốt cuộc cũng không đề nén được nữa, khóc nói: “Hàm tỷ tỷ, muội không muốn tiến cung!”

Ôm tiểu cô nương nằm trên đầu vai tôi run run nức nở, tôi ngoại trừ vỗ nhẹ lưng cô trấn an, cũng không làm được gì khác.

Vài ngày sau, một đạo ý chỉ, một cỗ kiệu liền đưa Thiên Tuyết đi mất. Đã từng, tôi cũng từng có khả năng có số phận như vậy, nhưng tôi thật sự không thể vui mừng vì vận mệnh tốt của mình vào lúc này.

Sau tiết Thanh Minh, hai nhà hạ định (nam nữ kết hôn được gọi là văn định, hạ định..v..v). Nhà Đạt Lan đưa một thỏi bạc, một nhánh như ý bằng vàng (lấy vận may là “nhất định như ý”), thêm mấy dải tơ lụa trang sức, đóng thành mười hộp đến nhà cậu báo định. Nhà tôi lại hồi đáp bút chương văn cụ.

Phóng định (trao lễ vật đính hôn) không lâu sau, Đạt Lan đến nhà cậu ra mắt cha. Nói là ra mắt, chỉ là hai nhà tìm cơ hội gặp mặt, cha và cha của Đạt Lan vốn có quen biết nên cứ thiết yến ở nhà, khoản đãi thông gia. Hôm nay, cha Đạt Lan dẫn theo hai đứa con trai, nhà của tôi lại có cậu, tam thúc là trưởng bối cũng tham dự, đương nhiên Lý Hạo cũng phải ngồi cùng.

Tiệc rượu quá nửa, cha bảo tôi kính rượu cha chồng tương lai. Tôi nghe hạ nhân truyền lời này, không khỏi mỉm cười, nghĩ cha nhất định là có hơi say, nhưng điều này đối với người Bát Kỳ cũng không tính là gì, bèn chỉnh trang lại đi vào phòng khách. Khởi Vân giúp tôi vén tấm rèm màu tím, tôi hơi cung kính khom người vào nhà, ngẩng đầu đảo mắt qua, ngoại trừ một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi và một người đàn ông trung niên hơi mập chưa gặp qua thì đều là người quen. Tôi nghĩ hai vị này chắc là cha và đệ đệ của Đạt Lan.

Thấy tôi đi vào, bầu không khí náo nhiệt bên trong liền đóng băng, tất cả mọi người đều nhìn về phía cửa. Tôi cúi đầu gọi một tiếng: “Cha”. Cha cười vẫy vẫy tay, để tôi gặp mặt cha Đạt Lan. Hạ nhân đã sớm chuẩn bị hai ly, tôi nâng miệng dài của bầu rượu sứ trắng, rót đầy hai ly, cúi chào ông trước, sau đó tự mình uống hết một chung, sau đó hai tay bưng lên một chung khác, kính đến cạnh ông. Cha Đạt Lan cười nói: “Tốt, tốt.” Sau đó đưa tay nhận lấy, uống hết rượu bên trong.

Đạt Lan đứng phía sau cha anh ta, bắt đầu cảm thấy anh ta đang nhìn tôi, khi tôi nhìn anh ta, ánh mắt vừa chạm nhau, anh ta liền dời đi hướng khác. Tôi nói với cha: “Cha, con lui xuống trước.”

Cha cười gật đầu: “Ừ, con về phòng trước đi.”

Trước khi đi, lại quét mắt sang Đạt Lan, phát hiện anh ta đang trí nhìn chằm chằm bát đĩa trên bàn, cũng không biết ngăn người cái gì. Loại phản ứng này, thật đúng là làm người ta không thể yên lòng.

Thế là, ngày hôm sau tôi liền phái người đưa thư cho anh ta, hẹn anh ta ra nói chuyện.

Sau Sùng Phúc tự có một rừng cây hải đường, ngay thảng giềng nở sáng rực như mây ngũ sắc. Tôi vừa khéo đến sớm, liền tự mình đi dạo trong rừng, trước đây tôi không hề biết hải đường lại đẹp hơn cả hoa đào như vậy. Phần lớn cây hải đường đều không cao, nở vài đoá hoa, trong rừng nhiều nhất là hải đường đỏ, thỉnh thoảng có vài đoá màu trắng. Nhìn kỹ, phát hiện nụ hoa có màu đỏ tươi, nở rộ lại hơi nhạt, hiện ra màu hồng nhạt.

Tôi vừa ngắm hoa vừa chờ, ước chừng qua một khắc đồng hồ, chỉ thấy Đạt Lan rảo bước theo chái nhà đến. Anh ta thấy tôi lại đột ngột dừng chân, tôi cười với anh ta, anh ta liền cúi đầu có chút khẩn trương đến gần. Có lẽ tôi hiểu được ý nghĩ của anh ta, bước đến trước mặt, không đợi anh ta mở miệng, tôi đã nói: “Là ta đến sớm, không phải huynh đến muộn.”

Lúc này anh ta mới nhẹ nhàng thở ra ngẩng đầu nhìn tôi, mà tôi cảm thấy ánh mắt anh ta có hơi cổ quái. Vì cuộc hẹn này, tôi còn đặc biệt mặc chiếc áo khoác mới may (tôi đưa vải gấm của tam thúc tặng cho người ta làm, tôi cảm thấy loại vải gấm này có lối vẽ đậm nhạt rất tỉ mỉ, thích nhất là trên nền ngọc trai trắng sáng được dệt một đóa mẫu đơn cực lớn. Lúc may cố ý yêu cầu để hoa văn nghiêng một bên, bên eo hơi bóp lại một chút). Đương nhiên, đó hoàn toàn là dựa vào sở thích của tôi, dù bản thân vừa ý, có lẽ trong mắt người khác lại có hiệu quả ngược lại.

Cũng không quan tâm cách ăn mặc này có thành công hay không, người trước mắt vẫn không có ý mở miệng, chỉ có tôi đi thẳng vào vấn đề: “Hôm nay hẹn huynh tới là muốn hỏi huynh một câu!”

Anh ta nghiêm túc nói: “Lý cô nương cứ nói.”

“Huynh có nguyện ý cưới ta hay không?” Tôi nhìn ánh mắt anh ta lại bổ sung thêm một câu: “Ta hỏi ý kiến của bản thân huynh, không phải cha mẹ huynh.” Lần đầu tiên cầu hôn người ta, dùng từ ngữ không chắc chắn lắm, như vậy không sai chứ? Dù sao cũng có chút khẩn trương.

Đạt Lan nghe xong ngớ ra, đây là bình thường, trước khi nói tôi đã nghĩ nên giữ chút thời gian cho người ta thích ứng, nhưng vẫn làm bản thân toát mồ hôi. Tôi cũng không nghĩ da mặt tôi lại dày như vậy, nếu anh ta nói không, tôi nghĩ tôi chỉ có thể nói ‘xin lỗi, đã làm phiền rồi’, sau đó buông thả một lần, chấm dứt chuyện này. Chỉ sợ cha làm khó dễ thôi...

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc cũng nghe được anh ta nói: “Lần đầu tiên a mã nói chuyện hôn nhân này với ta, ta vẫn luôn nghĩ rằng, có phải là nàng hay không...Biết là nàng, ta rất cao hứng, thật cao hứng, thật sự!” Anh ta đỏ mặt, nói đến mức kích động cầm tay của tôi, lúc cảm thấy khuôn mặt càng đỏ hơn thì lại nói, “Xin lỗi, xin lỗi.” Lại quên buông ra.

Tôi cười nói: “Không sao.” Sau đó cầm lại tay anh ta.

Anh ta cúi xuống một khối ngọc bội màu nâu bên hông, cỡ nửa bàn tay, hai mặt có khắc hoa văn cổ xưa, đặt vào tay tôi, nói: “Cái này tặng nàng...”

Tôi nhìn kỹ, nói: “Giống như cổ khí.”

Anh ta khoát tay áo nói: “Không không, đường vân này là ta tự khắc đấy. Lúc trước tìm được chỉ cảm thấy viên ngọc này có hương thơm là lạ.”

Đặt lên mũi khẽ ngửi, quả nhiên có một mùi hương như có như không, không phải đàn hương không phải xạ hương, nhiên tiện nói: “Quả nhiên là có mùi hương. Không biết là tại sao.”

Anh ta cười đáp: “Ta cũng nghiên cứu nhiều năm, đoán có thể là trầm hương. Ngọc này chắc là có xuất xứ từ Hải Nam, bởi chỉ nơi đó mới có cây trầm hương. Gỗ hương và ngọc đều chôn trong đất, lâu năm ngọc sẽ thấm hương thơm này, mới có thể trở thành như vậy.”

“Thú vị. Thật sự tặng cho ta sao?” Tôi hỏi.

Anh ta nhìn tôi cười nói: “Chẳng đáng gì đâu. Chỉ là ta đã mang theo người nhiều năm, cảm thấy mùi hương này có tác dụng an thần, nàng cứ giữ lấy.”

Tôi cười cười, nhận lấy món quà.

Nói xong chuyện chính liền bắt đầu nói chuyện phiếm. Đạt Lan nói với tôi, hải đường đỏ là của Tây phủ, cuống hoa dài mảnh, đóa hoa rũ xuống là hải đường rũ, màu trắng hoặc hơi đỏ thì chính là hải đường cánh trắng. Tôi cảm thán nói: “Không biết cảnh vật này có thể so với thực được Phong đài thánh tử, hoa nhài hoa lan Tô Châu thánh sáu, hoa quế Hàng Châu thánh tám không...”

Đạt Lan nói tiếp: “Ta từng xem có người ghi chép lại, bạch mã tuyết sơn Diên Tây, khi băng tan vào khoảng cuối xuân đầu hè hàng năm, đồ quyền đủ màu sắc nở rộ khắp núi đồi. Hoa màu trắng hoặc hồng hoặc đỏ đầy các sườn dốc khe núi, cảnh sắc như vậy, nhất định là rất đẹp...” Nghe miêu tả như vậy, cả tôi cũng không khỏi mê mẩn. Anh ta mỉm cười hỏi tôi: “Sau này, chúng ta cùng đi xem được không?”

Tôi cười gật đầu: “Ừ. Ta muốn rời khỏi kinh, được không?”

Anh ta không hỏi vì sao, chỉ nhìn tôi nói: “Được. Nên làm lễ trước đã, hoặc là để a mã nhậm chức qua cửa, nàng cảm thấy thế nào?”

“Hỏi lại ý kiến cả nhà đi.” Tôi cười nói.

Anh ta bỗng nhiên lại nói: “Trên tóc nàng có cánh hoa.”

Tôi nghiêng đầu dùng sức lắc lắc, hỏi: “Rơi xuống chưa?”

“Vẫn còn.”

“Ồ đâu?” Hôm nay búi tóc, tôi không dám làm loạn, sợ lại trở thành bà điên khi trở về, liền nói với anh ta. “Giúp ta lấy xuống được không?”

Anh ta mới lấy xuống từ đỉnh đầu tôi một cánh hoa tàn, lập tức một trận gió thổi qua, các cánh hoa đủ màu sắc rơi đầy người. Chúng tôi nhìn nhau, không nhịn được đều bật cười, anh ta lại ngâm một câu hiếm thấy: “Quả thật là ‘Hải đường nở muộn vì ai, ngày ngày thôi thúc mưa hoa’. Tôi phải hết cánh hoa trên người, thấy đầu vai anh ta còn sót lại vài cánh, liền chia tay khê đảo qua.

30. Chương 25 Phần 2

Lúc này, phát hiện có người đến gần, vừa giương mắt lại chạm phải ánh mắt tìm tôi nghiên cứu của Thập Tam, tôi cười gật đầu với anh ta, đó gọi là chào hỏi.

“Thanh Trạc huynh.”

Đạt Lan theo tiếng quay đầu lại, sau đó nói với người đến: “Dụng Phương huynh.”

Cũng là người tôi biết, bằng hữu của Lý Hạo - Cố Tông, anh ta rất đổi ngạc nhiên nói: “Hơn một tháng không gặp, Thanh Trạc huynh vẫn khỏe chứ? Nghe nói trong nhà đã định việc hôn nhân cho huynh, vị này là Lý cô nương...”

Đạt Lan có hơi ngượng ngùng nói: “Đây cũng là vị hôn thê của ta.”

Cố Tông nhìn Đạt Lan, lại nhìn tôi, tôi cười nhẹ với anh ta, cuối cùng anh ta cũng cười nói với Đạt Lan: “Ha ha, vậy thì cần phải chúc mừng Thanh Trạc huynh rồi! Thật sự là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp nha!” Sau đó anh lại giới thiệu Đạt Lan và Thập Tam với nhau, Thập Tam không nói gì, chỉ gật đầu lạnh nhạt.

Nghe bọn họ nói chuyện, tôi mới biết được Cố Tông và Thập Tam hẹn đạp thanh, hóa ra vẫn còn vài người khác, đều vào chùa cả rồi. Cố Tông và Đạt Lan lâu ngày không gặp, đi ở phía trước nói chuyện. Thập Tam và tôi đi phía sau, lúc cách xa hai người kia một chút, anh ta khê hỏi: “Cô hứa hôn rồi à?”

Tôi cười đáp: “Vâng.” “Hắn, là trong nhà chọn cho cô?” Thập Tam nhìn bóng lưng Đạt Lan hỏi.

Tôi lắc đầu nói: “Cũng không phải hoàn toàn, cứ cho là duyên số đi.”

“Cô nguyện ý?” Anh ta lại hỏi.

“Tất nhiên rồi.” Tôi nói đùa, “Không phải là tôi nên thỉnh cầu một câu ‘chúc mừng’ sao?”

Về mặt Thập Tam hồ hững, tôi biết anh ta đang nghĩ ngợi cái gì. Tôi và anh ta, chung quy cũng nên tách ra, từ ngày đó đã quyết định không gặp lại nhau nữa. Đấy lòng khó tránh nổi lên từng cơn lạnh lẽo, nụ cười trên mặt cũng không nhìn được co quắp theo cơ thể, bị một cảm giác yếu ớt khó hiểu ép tới vỡ nát.

Cố Tông và Thập Tam muốn vào bên trong chùa, Đạt Lan và tôi lại xin từ biệt, đều tự mình về nhà.

Lúc chia tay, tôi nói với Thập Tam: “Sau này cũng chỉ sợ không còn dịp gặp lại...Hãy bảo trọng!” Không muốn tiếp tục cảnh ly biệt sầu não, tôi cười phát phát tay với anh ta, bước lên xe mà đi.

Sau giờ Ngọ ngày xuân là lúc làm người ta buồn ngủ nhất, tôi chống tay tựa trên cửa sổ, lúc mí mắt gần khép lại, Xuyên Vân nhẹ nhàng vào nhà. Tôi hí mắt nhìn cô nàng: “Có chuyện gì sao?”

Cô nàng cắn môi, tựa hồ đang do dự có nên nói ra hay không. Xem ra bộ dạng này, thật đúng là đã có chuyện gì phát sinh rồi. Tôi cười nói với cô: “Có gì cứ nói đi.” Xuyên Vân cúi đầu trả lời: “Nhà Nạp Lạt phải người đưa tin đến cho lão gia...”

Tôi nhú mày hỏi: “Hỏi đâu?”

“Đưa thư xong đã đi rồi.”

“Ta đi nhìn xem.” Nói xong liền đứng dậy đi về phía sảnh trước.

Vừa đến ngoài phòng, còn chưa bước vào bậc cửa, chỉ thấy một vật thể bay tới, tôi vội vàng nhấc chân, chỉ nghe “xoảng” một tiếng, vừa có thứ được gọi là chén trà bể nát bên cạnh hài của tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt tái mét của cha, tay quăng chén trà còn chưa buông xuống, có phần lo lắng gọi: “Cha.”

“Tiểu Hàm...” Về mặt cha đau xót, “Có trúng con không? Có bị thương không?”

Tôi cười lắc đầu, hỏi: “Cha, xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có gì...Trà này đắng quá...” Cha ngồi xuống ghế tựa, chau mày nói. Tôi đến bên cạnh ông, nói nhỏ: “Cha, nên cho con biết sự tình, lại hồng việc cũng phải nói cho con biết. Giấu diếm cũng không phải cách, sớm hay muộn gì con cũng biết thôi.”

Cha thở dài, nhìn tôi nói: “Tiểu Hàm, nhà bọn họ...muốn từ hôn.”

Mặc dù đã dự cảm được, tôi vẫn rất sửng sốt. Tôi không tin bỗng dưng Đạt Lan lại không cần tôi, nếu anh ta không muốn, với tính tình của anh ta, ngày đó gặp mặt đã nói rồi; lại nói chậm thế này, cho dù đột nhiên anh ta thay đổi chủ ý, cũng sẽ nói rõ ràng với tôi trước. Tuyệt không thể nào không minh bạch thế này được...

Tôi hỏi: “Cha, bọn họ có nói vì sao không?”

“Hừ, bọn họ nói rõ ràng được sao?” Cha hừ lạnh khinh bỉ, “Nói lảng ra chuyện khác. Trong thư nói linh tinh lang tang một mớ hỗn độn, ngoại trừ ý muốn từ hôn đã rõ ràng, những cái khác chẳng hề minh bạch, cái gì mà ‘không dám treo cao’, chẳng hiểu ra làm sao cả!” Thì ra là thế! Tôi đã nói Đạt Lan không thể bỗng nhiên lại như vậy...Nắm chặt tay vịn của ghế tựa, không nén nổi đau buồn, thậm chí tôi chẳng muốn biết người đó là ai.

“Việc này phải được làm rõ! Nếu nhà bọn họ không đưa ý kiến thì cứ đến phủ Thuận Thiên nói chuyện đi!” Cha cười lạnh nói.

“Thôi đi cha. Trả sinh lễ lại cho người ta đi”. Tôi biết bản thân cười đến mức miễn cưỡng. “Vậy thì tất cả mọi người đều không được vui vẻ”

Cha nắm tay tôi, yêu thương nói: “Tiểu Hàm, con đừng để trong lòng. Cả nhà đó đều là đồ vô lại, cha khẳng định sẽ tìm cho con một nhà khác khá hơn...”

Tôi trả lời: “Con không sao, chỉ là phải để cha khó xử rồi.”

Cha vừa ghét vừa giận vừa đau lòng, đều là sai lầm của tôi. Đúng vậy, tất cả tất cả, tất cả đều là tôi sai.

Buổi chiều, Lý Hạo vừa biết tin đã vội tới phòng tôi. Cậu ta nhìn tôi, cắn răng nói: “Đệ đi tìm bọn họ!”

“Ngồi xuống.” Tôi nói với cậu ta. Lý Hạo không cam lòng nghiêng người ngồi xuống. Tôi thần nhiên nói: “Đệ đi tìm bọn họ, bọn họ sẽ đồng ý cưới ta sao?”

Cậu ta xoa người, tay nắm chặt quyền, nhú mày hô lên: “Tỷ...” Sau đó nện một quyền lên bàn, đứng dậy ra khỏi phòng. Tôi biết cậu ta sẽ không đi làm chuyện điên rồ, cứ để nó đi vậy. Tình huống bây giờ, tôi không biết là vũ nhục người ta, hay là bị người ta vũ nhục mình.

Ngày hôm sau, lại có việc khác khiến cha phiền lòng. Tam thúc nhận được tin trong nhà, tổ phụ đã bệnh nặng. Một mặt cha phải lập tức đến Thịnh Kinh để nhậm chức, cũng không biết lúc trở về thấy tổ phụ

bệnh nặng như vậy có làm cho cha càng buồn bực hay không. Tôi bèn nói: “Cha, cho con và Tam thúc trở về thăm ông nội đi.”

Cha suy nghĩ một lát, thở dài nói: “Cũng tốt. Để Hạo nhi xin nghỉ, cùng đi với con.”

Chuyện cứ quyết định như vậy, có lẽ cha cũng cảm thấy để tôi rời khỏi kinh cũng là chuyện tốt. Nếu phải đi, cũng có một vài chuyện phải xử lý, trong hai ba ngày này đi dạo phố vài chuyến. Buổi chiều ngày hôm đó, mua cho Đường tỷ muội một cây trâm có đính vàng rũ và một vòng tay san hô. Vừa định lên xe, lại thoáng nhìn thấy một bóng hình quen thuộc, liền đuổi theo gọi: “Đạt Lan.”

Anh ta lập tức cứng đờ tại chỗ, chờ anh ta chậm rãi xoay người lại, tôi chạy tới trước mặt anh ta. Sắc mặt anh ta có hơi tái xanh, môi run run nói: “Xin lỗi...”

Tôi biết trong lòng anh ta cũng không chịu nổi, nhẹ giọng trả lời: “Không trách huynh được.” Sau đó, cởi vòng ngọc trên người xuống, đặt vào tay anh ta.

Anh ta ngơ ngác nhìn thứ trong tay, sau đó chúng tôi đều tự mình xoay người đi về phía của mỗi người. Trước khi lên xe, tôi quay đầu nhìn bóng lưng dần xa của anh ta, tôi chỉ đang nghĩ, vì sao đến cuối cùng tôi vẫn không thể có con đường phù hợp, hoặc là phạm phải sai lầm, hoặc là không...

Cha rời khỏi kinh trước chúng tôi một bước, trở về Thịnh Kinh. Mà tôi cũng đã thu thập xong hành trang, trước khi đi một ngày, tôi đến chào từ biệt Bát phúc tấn. Nói vài câu liền đi, lúc gần đến cửa chính, đã thấy Thập Tứ mặt không biểu cảm tựa vào hành lang. Nhìn thấy tôi, anh ta vỗ vỗ áo choàng đứng thẳng lên, không nhanh không chậm đi tới, chần bèn cạnh, lãnh đạm nói: “Vốn định qua buổi trưa mới tìm nàng, bây giờ lại vừa vụng gặp được. Cũng nên nói rõ ràng.”

Tôi lạnh lùng liếc cậu ta nói: “Có lời cứ nói.”

Anh ta bắt đầu nắm lấy cổ tay tôi kéo ra ngoài: “Vậy thì tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện.”

Tôi tránh không được, chỉ có thể quay đầu nói với Xuyên Vân: “Em về trước đi, cứ nói ta ở chơi với phúc tấn một lát.” Cậu ta nói cũng đúng, cũng nên chấm dứt hoàn toàn thì hơn.

Lên xe ngựa, tôi dùng sức vùng vẫy, cậu ta cũng buông tay. Về mặt cậu ta u ám nhìn chằm chằm tôi, tôi hoạt động cổ tay bị nắm, thản nhiên liếc mắt nhìn cậu ta rồi nhìn ra ngoài xe. Cảm thấy con đường vô cùng xa lạ, mới hỏi: “Tóm lại là ngài muốn đi đâu?”

“Đi về phủ ta.” Tôi cau mày nói: “Phí nhiều chuyện như vậy làm gì? Tìm một chỗ dừng xe đi.”

Cậu ta cười lạnh: “Không phải là nàng chưa từng đến sao? Vừa lúc rất hân hạnh được mời nàng đến dạo chơi.”

Đang lúc chúng tôi trừng mắt nhìn nhau thì xe ngựa cũng đã đến nơi. Phía trước có người dẫn đường, cậu ta đi phía sau, qua một vài sân nhỏ, vào một căn phòng rất rộng thoáng. Tôi hỏi: “Vậy thì được rồi chứ?”

Cậu ta cũng không vội nói chuyện, vẫy tay sai người bê trà lên, còn đưa cho tôi một chén: “Nếm thử đi, Mãn trà đặc biệt chuẩn bị riêng cho nàng đó.”

Tôi đẩy cốc trà ra một chút, nói: “Cũng không nói nhiều, không thấy khát.”

Cậu ta chặn tay tôi trên mặt bàn, nhìn tôi hỏi: “Nàng không chịu nói thêm mấy câu với ta sao?”

Tôi dùng sức rút ra, lạnh lùng nói: “Muốn nói gì cũng đều đã nói, hôm nay ngài cứ nói.”

“Thế thì tốt quá.” Cậu ta hớp một ngụm trà nói, “Ta chỉ muốn nói với nàng, cùng người khác, nghĩ nàng cũng đừng nghĩ.”

Tôi là con rối của cậu ta sao? Cậu ta nói cái gì thì chính là cái đó sao. Tôi cố gắng kiềm chế bản thân, nói: “Ngài đã mười tám rồi, hẳn là hiểu rõ không phải bất cứ thứ gì muốn có là có thể có được.” Tôi đã có thể buông xuống, tại sao cậu ta lại không?

Cậu ta cả giận nói: “Đừng dùng loại khẩu khí này nói với ta, ta không phải đệ đệ nàng!”

Tôi cười lạnh nói: “Khẩu khí tôi thế nào? Chính ngài đã làm gì thì tự mình biết.”

Thập Tứ hừ lạnh, bình tĩnh nhìn tôi ngoan độc nói: “Nàng nên thấy vui vì tên tiểu tử kia chưa chạm vào nàng, nếu không...” Quả nhiên là cậu ta! Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu không thì thế nào?”

“Nếu không ta sẽ giết hẳn!” Cậu ta bình tĩnh trả lời.

Lòng tôi giống như bắt lửa, nhắm mắt lại thật lâu, cũng không thể làm cảm xúc bình yên lại, chậm rãi đứng lên nói: “Không cần thiết nữa. Việc này kết thúc rồi, ngài nên hài lòng rồi.”

Cậu ta cũng đứng lên: “Vừa lòng? Nàng biết vẫn chưa có.”

Tôi đến trước cửa nói: “Vậy thì rất xin lỗi không thể cho ngài vừa lòng. Đúng, có lẽ tôi sẽ không gả đi được, nhưng tôi cũng sẽ không bao giờ theo ngài. Mà mãi không có khả năng.”

Cậu ta xoắn bước tới trước ngăn tôi lại, nhìn chằm chằm tôi thật lâu, sau đó hỏi: “Ta quen nàng bốn năm, đợi nàng bốn năm, nàng cứ đối xử với ta như vậy sao?”

Tôi lạnh lùng nhìn cậu ta nói: “Nếu có thể, tôi thà rằng chưa bao giờ quen biết ngài.”

Sắc mặt cậu ta xanh mét, cắn răng vang lên ken két, nắm chặt nắm đấm. Lúc cậu ta vươn tay ra, tôi cho rằng cậu ta sẽ đánh tôi, theo trực giác né tránh, nhưng cậu ta chỉ dùng sức đẩy đầu vai tôi, tôi bị cậu ta đẩy ra sau, lảo đảo đụng phải cái bàn, may mắn là không bị đâm quá nặng. Cậu ta lại lách mình đi ra ngoài, đóng cửa, tôi lập tức đến gõ cửa, nhưng kéo cũng kéo không ra, sau đó lại nghe thấy tiếng khóa cửa. Tôi giận dữ hét lên: “Người tên vô lại...”

Nhưng âm thanh của tôi không ảnh hưởng đến cậu ta, chợt nghe cậu ta ở bên ngoài gào lên: “Đừng cho nàng ra khỏi đây, cũng không cho bất kỳ kẻ nào vào trong!” Sau đó là tiếng bước chân cậu ta đi xa. Bắt đầu có tiếng hạ nhân xì xào bàn tán, sau nữa thì đã không còn. Tôi nhìn bên ngoài qua khe cửa, chỗ rơi vào tầm mắt, không thấy một bóng người. Tôi liền hiểu được, muốn ra ngoài, trừ khi phá nát cánh cửa dày chắc này cũng đừng hy vọng bất luận kẻ nào đến giải cứu tôi.

Căn phòng này rất lớn, bề rộng chừng mười thước, bề sâu hơn mười lăm thước, chính giữa chỉ dùng một bức bình phong bát cổ hoa điều tám cánh để ngăn cách. Ngoài trừ một số đồ gia dụng thiết yếu và mấy bức chữ treo tường cũng không có gì khác, lộ rõ vẻ trống trải, vừa liếc qua đã thấy — thông ra bên ngoài chỉ có một cửa chính hai cánh cửa sổ.

Cánh cửa kia vừa nhìn đã biết rất dày, tôi vốn không hề ôm hy vọng, nhưng nhìn cửa sổ có vân hoa củ ấu tinh xảo vẫn còn chút mong đợi. Nhưng sau khi thử nghiệm lại phát hiện đã uống phí công sức: đẩy, không thành công; dùng chân đá, tôi đau chân (nếu như có ủng quân nhân để cao su thì kết quả có lẽ sẽ khác); buộc phải lấy một băng ghế đập vào góc cửa sổ, phát ra tiếng vang thật lớn...Băng ghế dội trở về, thiếu chút nữa đã đè lên chân tôi. Tôi Bất đầu hoài nghi có ai đã đóng thêm đinh vào cửa sổ.

Loại khung gỗ của căn phòng này rắn chắc hơn so với tưởng tượng. Cực khổ cả nửa ngày, mệt đến bản thân đầy mồ hôi, ngồi xuống nghỉ ngơi một lát lại có thể ngủ thiếp trên bàn. Đường như nghe được tiếng reo của bao tử mới tỉnh lại. Trời đã tối, lần mò lấy đồ lấy lửa trong một ngăn tủ, đốt sáng ngọn nến.

Sau bữa sáng, tôi vẫn chưa ăn chút gì — thế mà không có ai tới đưa cơm cho tôi! Nghĩ đến lời Thập Tứ đã nói không cho bất cứ kẻ nào vào đây, nhưng ngờ lại tạo nên hậu quả không được no bụng thế này. Không phải cậu ta định bỏ tôi đói chết đó chứ? May mà trên bàn còn có nước trà, xem như cũng là thứ an ủi duy nhất. Trà tử nhung là trà ướp thượng hạng, mùi thơm xông vào mũi, sau cảm giác mát lạnh còn có chút vị ngọt, lúc đói thì nhấp một ngụm.

Trong nhà tám phần là tướng tôi ngủ lại ở phủ của Bát a ca, mà người hầu nô tỳ của Thập Tứ, chỉ sợ trước khi chủ của bọn họ trở lại sẽ không dám thả ta ra ngoài. Nghĩ vậy thật có chút phiền lòng, cũng không biết tiểu tử kia khi nào thì nguôi giận. Tôi đã bình tĩnh lại, hy vọng cậu ta cũng vậy. Việc đã đến nước này, tôi cũng không còn khí lực để nghĩ ai đúng ai sai. Chờ cậu ta quay lại, cứ nói lời tạm biệt để chấm dứt thôi.

Hành lý đều đã thu dọn xong, ngày mai chờ Tam thúc và Lý Hạo làm việc ở huyện ngoại thành trở về sẽ xuất phát. Đi đường bộ đến Tam Gia Đình, đến cửa biển Tự Thanh Giang thuê một con thuyền là có thể xuôi đến Hàng Châu phía Nam.

“Rắc—” Cuối cùng cũng mở cửa.

Bụng tôi ục ục không hề cản trở, ngược lại thúc giục tôi đứng lên đi tới ngưỡng cửa.

Thập Tứ cúi thấp đầu, đứng dựa vào cánh cửa, tôi ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng, tiểu tử này uống rượu sao? Cậu ta xoay bước về phía trước một bước, nhưng dường như đứng không vững, cả người va vào góc bàn, tôi liền đưa tay đỡ cậu ta. Cậu ta cầm tay tôi, cũng không buông ra, dùng tay kia chống lên bàn, ngẩng đầu nhìn tôi. Vì uống rượu nên mặt cậu ta hơi ửng đỏ, ánh mắt cũng vô cùng trầm tĩnh. Tôi dùng hết sức muốn rút tay về, nhưng giống như cậu ta chẳng cảm giác được, nắm tay tôi đặt lên môi, hôn nhẹ từng ngón tay, nói: “Nàng biết không? Ta vẫn luôn muốn làm như vậy...”

Một dòng khí lạnh chạy dọc theo sống lưng, lông tơ toàn thân đều dựng đứng lên, thậm chí không hề kịp suy nghĩ, tay trái tự do liền vung lên một cái tát. “Bốp” một tiếng, má phải của cậu ta in vài dấy vân tay. Nhưng cậu ta cũng chẳng để ý đến cái tát đó, chỉ bắt luôn cả tay trái tôi đang rút về, dùng môi vuốt ve lòng bàn tay, khẽ hỏi: “Có đau không?”

31. Chương 25 Phần 3

Trong phút chốc, tôi có loại xúc động muốn hét lên, qua một giây, cậu ta lại dùng sức kéo qua, ôm tôi vào lòng: “Hàm...” Hô hấp của cậu ta nóng rực mà dồn dập, mang theo vị cồn nồng đậm. Sự giãy giụa của tôi đối với sức mạnh của cậu ta giống như câu chuyện cười, chỉ có thể nghiêng đầu né tránh sự truy đuổi của đôi môi cậu ta. Cậu ta liền dùng một tay nắm hay tay tôi bắt chéo ra sau lưng, tay kia nâng chặt mặt tôi, sau đó cúi đầu phủ lên môi tôi. Tôi trốn không thoát sự cắn mút của cậu ta, liền cắn ngược lại cậu ta, hung hăng dùng sức cắn, nhưng dường như cậu ta không hề cảm thấy đau đớn, vẫn không chịu buông ra. Trong miệng bắt đầu tản ra vị mặn, tôi ghê tởm đến muốn nôn cả ra, chỉ cố sức vùi mặt trong lòng cậu ta mới có thể né tránh nụ hôn đó.

Cậu ta buông tha đôi môi của tôi, lại chuyển mục tiêu đến cổ. Cắn gặm nhiều lần, giống như ma cà rồng đang tìm vị trí để hút máu. Rất nhanh, nút áo của tôi bị cậu ta mở hai hạt, môi của cậu ta tìm được xương quai xanh của tôi. Tôi rút cuộc cũng không chịu được nữa, nói với cậu ta: “Buông ra...” Nhưng chỉ cần tôi mở miệng, cậu ta liền dùng môi nuốt chửng những lời tôi định nói.

Khi cậu ta kéo ra hơn phân nửa áo choàng, bỗng nhiên một tay ôm bồng tôi lên, hai ba bước vòng qua bình phong, ném lên giường, trước khi tôi có thể ngồi dậy đã áp chế tôi. “Đừng chạm vào tôi!” Tôi đánh tôi đá, cắn răng trừng mắt nhìn cậu ta. Cậu ta tháo cổ áo của mình nói: “Đây là nàng nợ ta!” Nói xong liền cúi người hôn tôi.

Tôi nợ cậu ta? Tôi thật sự nợ cậu ta hay bọn họ cái gì sao? Cắn chặt răng cự tuyệt sự xâm nhập của cậu ta, cậu ta liền cầm lấy quần áo trong của tôi. “Xoạt...” Tôi nghe tiếng vải vóc bị xé rách, sau đó hai vai liền tiếp xúc với không khí lạnh lẽo của mùa xuân, lỗ chân lông đột nhiên co rút lại, toàn thân nổi da gà. Tay cậu ta chụp lên bộ ngực của tôi, tôi liền mạnh đẩy cậu ta, cậu ta dùng một tay giữ hai cổ tay tôi ép lên đỉnh đầu, một tay vuốt ve xoa nắn trước ngực tôi. Tôi không thể tránh thoát, chỉ có thể quay đầu đi để không thể nhìn tình cảnh nhục nhã này. Tôi cắn răng cảm thấy tay cậu ta đang chui vào dưới yếm, trước ngực tôi, trên bụng, lưu luyến chỗ rốn, sau đó lại đi thẳng xuống dưới thăm dò vào quần lót tôi! Tôi hít một ngụm khí lạnh, mặc dù hiểu rõ đêm nay khó thoát khỏi bước này, nhưng vẫn không chịu nổi loại sỉ nhục trần trụi này. Nghiến răng nghiến lợi nói: “Sao ngươi dám...”

Cậu ta chỉ làm mắc diều tai ngơ, rút tay về cởi quần áo của bản thân, sau đó nghiêng người ôm lấy tôi, lúc làn da trần truồng dán sát vào nhau, cậu ta phát ra tiếng thở dài thỏa mãn: “Nàng không thể rời khỏi ta...”

Cổ tay đau đớn, trên người nhớp nháp mồ hôi, cơ thể nóng hổi của cậu ta, mỗi một điều đều làm tôi khó chịu. Hai chân tôi bị cậu ta áp chế không cử động được, dường như đôi tay mất đi tri giác vẫn còn đang cố gắng giãy giụa. Cậu ta bỗng nhiên buông cổ tay của tôi ra, bắt lấy khuỷu tay tôi đè ra hai bên.

Chúng đều vì vận động quá khích mà gấp rút thở dốc, trong một khắc kia, tôi thấy mắt cậu ta đầy cuồng loạn. Tôi phát hiện ra tôi không hề quen biết người này, có thể thiếu niên thẳng thắn ngày xưa chỉ là ảo giác của riêng tôi, hoặc có thể kẻ nhục nhã tôi lúc này căn bản không phải cậu ta.

Tôi chết lặng để mặc cho cậu ta cắn bên gáy tôi, bả vai và xương quai xanh, lúc cậu ta xâm lược bị chặn bởi tấm vải duy nhất cản trở trước ngực, cậu ta liền dùng răng kéo nhẹ dây yếm, nút thông lưng liền buông lỏng ra. Sau đó môi của cậu ta rơi xuống bộ ngực tôi. Mà tôi cảm thấy căn bản không phải cậu ta đang hôn, mà là đang cắn tôi, có lẽ là đang xem tôi là một mâm đồ ăn đang đặt trước mặt, cắn gặm từng tấc một. Chẳng lẽ cậu ta đều làm như vậy với các thể thiếp sao? Thật như vậy thì rất đồng tình với bề ngoài đẹp đẽ bên trong đầy dầu ráng của các cô nàng.

Tôi tuyệt vọng hoảng hốt chờ khoảnh khắc kia đến, lúc thật sự xảy ra, còn gay go hơn cả dự đoán của tôi. Tôi “hừ” một tiếng, lập tức cắn chặt răng, để ngừa cắn trúng đầu lưỡi mình, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra. Tôi nghĩ, bị người ta đâm một dao có lẽ cũng chỉ đến thế, quan trọng là tôi biết vẫn chưa xong. Cậu ta vừa động, mồ hôi tôi túa ra như mưa. Vốn là ôm ấp ý nghĩ nhần nhịn rồi sẽ qua đi, nhưng lúc này lại chỉ muốn trốn chạy, mà tôi càng vùng vẫy lại càng đau đớn. Móng tay tôi bấu vào lớp sơn trên giường, nghĩ tại sao mình không hôn mê đi, mà kẻ trên người sao còn chưa có ý định chấm dứt.

Khoảng thời gian này giống như trải qua hàng thế kỷ, tôi không biết bản thân trải qua thế nào. Cơ thể nặng trĩu của cậu ta cuối cùng cũng rời khỏi người tôi, nhưng vẫn ôm lấy tôi, Vốn tưởng rằng hai cơ thể đầy mồ hôi ẩm ướt vẫn ôm nhau một chỗ thì tôi không thể ngủ được, nhưng không quá một phút đồng hồ mí mắt tôi đã không chịu đựng nổi, chỉ cần nguyện trong mộng cảnh sẽ dễ chịu hơn hiện thực một chút.

Lúc tôi tỉnh lại, trời còn chưa sáng. Thập Tứ còn đang ngủ, một tay đặt ngang hông tôi. Làm sao cậu ta còn có thể trưng khuôn mặt vô tội mà ngủ yên ổn như vậy? Tôi không nhận được thò tay nắm lấy cổ họng cậu ta, lúc này cậu ta không có cách nào phản kháng lại, chỉ cần siết chặt các ngón tay, dùng sức là có thể bóp chết cậu ta...

Cuối cùng tôi cũng không lựa chọn làm như vậy, ngồi dậy kiểm quần áo, một nửa ở trên giường, nửa kia có lẽ là ở dưới đất. Bím tóc chẳng biết đã xõa ra hết từ khi nào, buông dài rối bời, tùy tiện đẩy ra sau cổ, miễn cho nó ngăn trở tầm mắt tôi.

“Nàng tỉnh rồi à”

Nghe giọng nói này, tôi chỉ muốn lập tức rời khỏi cái giường này. Cậu ta cũng không làm cho tôi toại nguyện, ôm chặt eo tôi che dưới chiếc chăn trước ngực. Cậu ta lại còn có thể cười với tôi! Tôi híp mắt lạnh lùng nhìn cậu ta cũng ngồi dậy, vuốt ve tóc mai rối bời của tôi, khẽ hôn lên môi tôi. Cậu tay nắm tay tôi, đặt lên bộ ngực trần của cậu ta, khẽ hỏi: “Cảm thấy không?” Dưới đó là nhịp đập của trái tim. “Nó là của nàng.” Cậu ta bình tĩnh nhìn tôi nói.

Tôi xoay mặt đi chỗ khác không muốn nhìn cậu ta, cậu ta lại cúi đầu hôn lên ngực trái tôi, nói nhỏ: “Nó là của ta.”

Ông trời ơi, nếu không rời khỏi đây tôi nghĩ tôi sẽ điên mất! Tôi gạt chiếc chăn ra, muốn bò xuống giường, còn chưa bước một chân xuống đã bị cậu ta kéo lại, đè lại trên nệm.

Tôi vùi mặt trong chăn gấm, né tránh môi cậu ta. Cậu ta vuốt nhẹ mái tóc dài của tôi, đẩy qua một bên, sau đó hôn lên lưng tôi, dọc theo cột sống đi xuống, lại trở về cắn mút chỗ bả vai. Tôi vừa đau vừa ngứa, lại biết không thể nào thoát khỏi. Một tay cậu ta chặn tay tôi cầm lấy ra giường, ngón tay chen vào giữa các kẽ tay của tôi, cầm thật chặt; một tay kia tìm ra trước người tôi, lần mò từ trên xuống dưới. Cậu ta muốn làm gì, tiến thẳng vào nội dung chính là được, dạo đầu thế này sẽ chỉ làm tôi cảm thấy càng thêm chịu nhục mà thôi. Loại chuyện này, đã làm qua một lần, lần thứ hai còn quan trọng gì nữa? Đưa lưng về phía trước cũng tốt, tôi thật sự không muốn nhìn thấy, cậu ta thỏa mãn rồi thả tôi đi là được.

Nhưng chuyện không bao giờ như tôi mong muốn. Cậu ta ôm lấy eo tôi lật lại, để tôi đối mặt với cậu ta, giữ cầm tôi hôn tới. Lúc cậu ta tiến vào, toàn thân tôi cứng ngắc, vẫn chỉ có đau đớn! Theo ta biết thì điều này khác xa với tình yêu, một chút hưởng thụ cũng không có. Tối hôm qua là lần đầu tiên, đau đớn coi như là bình thường, vậy mà lúc này sao vẫn như vậy? Không hề có khoái cảm, quả thật giống như đang chịu cực hình! Động tác của cậu ta càng mạnh, tôi càng vô cùng đau đớn, chỉ có thể bấu lấy vai cậu ta để giảm

bớt lực độ ép vào người mình. Cuối cùng cậu ta cũng thỏa mãn, ghé vào người tôi hồi sức, đẩy tóc mai đầy mồ hôi của tôi sang hai bên, hôn vào mi mắt tôi, nói giọng khàn khàn: “Nàng biết không? Ta rất vui, chưa từng vui như bây giờ!”p>

Tôi thì chưa từng hận như bây giờ, lãng nhục tôi, cậu ta lại cảm thấy vui vẻ!

Cậu ta ôm tôi nhắm mắt lại, vùi đầu vào cổ tôi. Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa “Két...”, sau đó là tiếng bước chân sột soạt, “Gia”, là giọng nói của Phó Hữu Vinh.

“Chờ bên ngoài.” Thập Tứ ra lệnh, lại xoa mặt tôi, khẽ nói, “Ta lập tức quay lại.” Cậu ta liền khoác áo đứng lên, vén màn che ra ngoài.

Tôi đợi cậu ra rồi đi, lập tức đứng dậy tìm quần áo, nhưng chỉ tìm được cái yếm bị vò thành một cục, còn bộ quần áo trong bị xé thành hai nửa, áo ngoài không biết có bị ném ra ngoài giường hay không. Tôi cũng không dám để thân thể trần truồng ra ngoài tìm được, bởi vì mặc dù là rất khế, vẫn có thể nghe được âm thanh bọn họ hầu hạ Thập Tứ mặc quần áo rửa mặt chải đầu.

Không qua bao lâu, Thập Tứ liền cười khanh khách trở về ngồi bên mép giường, trong tay cậu ta cầm một chồng quần áo phụ nữ, vừa thấy liền biết là cho tôi. “Để quần áo xuống, ngại đi ra ngoài đi.” Tôi nói với cậu ta.

“Ta giúp nàng.” Cậu ta nhìn tôi cười nói.

“Đừng đùa!” Tôi cả giận nói. Trực giác đưa tay đoạt lấy, tay cầm quần áo của cậu ta tránh về phía sau, tôi chỉ bắt được khoảng không, cả người bổ nhào vào lòng cậu ta.

Cậu ta ôm lấy tôi, hôn sau tai tôi, nói nhỏ: “Ngoan.” Rõ ràng cậu ta xem tôi là sủng vật để nuôi nhốt, xem ra không vừa lòng cậu ta thì cậu ta sẽ không bỏ qua, tôi áp chế lửa giận tràn lòng, để mặc cậu ta đùa nghịch. Mặc đồ cậu ta cũng làm không xong, còn phải tự tôi giải quyết. Mỗi lần mặc một bộ đều phải chơi đùa cho đủ, tôi vừa đói vừa lạnh, bực mình nói: “Đừng đùa!”

Cậu ta nắm lấy chân tôi, nhìn trái nhìn phải rất lâu, tôi đoạt lấy chiếc vớ gấm trắng của mình vội mang vào. Cậu ta cười mang hài vào cho tôi, sau đó ôm tôi nói: “Ta gọi người chuẩn bị điểm tâm.” Cậu ta vỗ vỗ tay liền có hai người tiến vào hầu hạ tôi rửa mặt. Tôi ngồi trước bàn trang điểm, uống xong tuyết lê hầm đường phèn họ bưng lên, một nha hoàn mặc áo màu xanh nói: “Cô nương, nô tỳ hầu hạ người búi tóc.”

Búi tóc cái đầu cô! Tôi hung hăng trừng mắt nhìn cô nàng, cô ta vẻ mặt kinh sợ ủy khuất, tôi chỉ có thể cau mày nói: “Thắt một bím tóc là được.”

Điểm tâm xiêm áo đầy bàn, tôi đói đến luống cuống, nhìn động tác múc cháo chậm rì rì của bọn họ trong lòng lại bực bội. Thập Tứ chuyển ghế đến gần tôi, nắm tay tôi không chịu buông. Chỉ dùng tay phải ăn cháo cảm thấy quá khó khăn, tôi hất tay cậu ta ra, cầm một cái bánh bao chạy bỏ vào miệng, nhân bánh bao là nấm hương, măng, đậu phụ, mè vừng và kim châm cô, gia vị cũng không tệ. Tôi gặm hết một cái, bát cháo cũng thấy đầy, liếc nhìn Thập Tứ chỉ nhìn tôi ăn vẫn không động đũa, cậu ta dựa qua cười hỏi: “Muốn ăn gì nữa không?”

Kỳ thật tôi đang muốn uống canh tiểu lung Thượng Hải, lúc trước lại ghét ngọt, lúc này lại vô cùng nhớ nhung nước canh thơm mát trong miệng. Bánh rán lại mang theo chút vị cay, hoặc là làm trứng ốp la giảm bông, ăn cùng với đậu sữa, cũng không tệ. Nhưng lúc này vẫn là nên nghĩ đến thực tế thôi. Nhân tiện nói: “Hoành thánh.”

Phó Hữu Vinh bên cạnh trả lời: “Đầu bếp trong phủ có thể làm hoành thánh câu tế thái, cũng là thức ăn đầu mùa, cô nương có muốn nếm thử hay không?”

Tôi gật đầu, Thập Tứ cười phân phó với ông ta: “Sai bọn họ làm hai chén đi.”

Ăn hoành thánh một cách nhanh chóng, tôi lại ăn thêm một cái bánh ngọt. Thập Tứ nhìn chằm chằm môi tôi nói: “Còn dính bột...” Nói xong liền tiến lại gần, tôi biết cậu ta muốn làm gì, lấy tay ngăn cậu ta lại.

Ăn xong hoành thánh tôi cũng đã no, đứng dậy nói: “Tôi về.”

Thập Tứ ôm tôi, dán vào lỗ tai tôi, nói: “Ta đưa tin cho a mã nàng được không?”

Lại là những lời này! Tôi nghĩ cũng không muốn nghĩ, đẩy cậu ta ra nói: “Không!”

Cậu ta nhìn tôi ngây ngẩn cả người. Tôi đè ép cảm xúc phập phồng, nói: “Tôi phải đi Hàng Châu, chờ tôi trở lại rồi nói sau.” Trước cứ kéo dài đã, chờ khi sự mới mẻ qua đi, cậu ta cũng sẽ không nghĩ mãi về chuyện này được.

Cậu ta đột nhiên ôm lấy tôi: “Thế nào cũng không được!”

Tôi cảm thấy bản thân đang lấy hết kiên nhẫn, nói: “Tổ phụ bệnh nặng, tôi phải đi thăm ông.”

Thấy cậu ta vẫn không chịu buông tay, liền ghé vào lỗ tai cậu ta nói khẽ: “Bây giờ, ngài còn sợ tôi chạy sao?”

Cậu ta hưng hăng hôn tôi, tôi lại nắm chặt tay, cố gắng hết sức để kiềm chế bản thân đẩy cậu ta ra. Sau khi kết thúc, cậu ta hôn tóc tôi hỏi: “Phải đi bao lâu?”

“Vài tháng thôi.” Tôi đáp. Lại dấu miệng lưỡi với cậu ta cả buổi, cậu ta mới bằng lòng để tôi về nhà, nhưng vẫn khẳng khái muốn đưa tôi về, tôi lạnh lùng nói: “Ngài vẫn còn chê tôi thanh danh chưa đủ hổng sao?” Cậu ta mới đồng ý từ bỏ.

Trở về tiểu viện của mình, Xuyên Vân vội vàng đi ra đón tôi, tôi hỏi: “Tối qua mơ gì, em nói thế nào?”

Cô nàng cúi đầu, đáp: “Nói cô nương ở lại phủ Bát bối lạc, là phúc tấn muốn giữ người ở lại một đêm.”

Tôi gật đầu, phân phó nói: “Chuẩn bị nước cho ta, ta muốn tắm.”

Xuyên Vân chuẩn bị quần áo cho tôi tắm rửa thay đồ, rồi ra cửa. Tôi cởi xuống quần áo vừa mặc vào không bao lâu, chỉ thấy những vết ửng đỏ xanh tím cả người, trên cổ tay càng rõ rệt nhất. Từng khối cơ bắp đều bủn rủn vô lực, tôi chỉ có thể tựa vào bồn tắm, mặc cho nước ấm xoa dịu cơn đau nhức trên cơ thể. Ngâm trong nước cũng mau lạnh, tôi gian nan đứng lên.

Xuyên Vân đi vào dùng khăn bông lau khô tóc cho tôi, sau đó dùng lược chải cẩn thận, đến lúc có thể bước lên, có hạ nhân tới thưa lại, nói Lý Hạo đã về.

“Tỷ, tỷ xem đệ mang theo cái gì về này.” Lý Hạo sai bọn hạ nhân đem hai cái vạc sứ lớn gánh vào sân, bên trong trồng hai cây thược dược đang nở rộ, một gốc cây trắng như tuyết, một cây lại đỏ sẫm.

Cậu ta hưng trí bưng bưng hỏi tôi: “Đẹp không? Cây này gọi là Cung Cẩm Hồng, cây này gọi là Túy Tiên Nhan.

Tôi cười nói: “Thật đẹp. Nhưng không biết về tới nhà có sống được hay không.”

Cậu ta nói: “Không sao, đệ còn làm theo người trồng hoa nói mang về mấy vại đất nữa, trồng trong viện, nhất định là sống. Chờ tới mùa xuân sang năm, nhất định cũng có thể nở đẹp như vậy.”

Mùa xuân sang năm ư...Tôi nhìn nhụy hoa vàng tươi của đóa hoa hồng ngây người, Lý Hạo hỏi: “Tỷ, tỷ lạnh sao?”

“Hả?”

“Mặc nhiều như vậy.”

“Ừ.” Tôi kéo tay áo của mình, nói, “Đệ thu thập xong chưa?”

Cậu ta cười đáp: “Đệ đã xong hết rồi, tam thúc đang chờ chúng ta ở tiền sảnh.”

“Vây đi thôi...”

Xe ngựa xoay vòng trên đường đá qua cầu kênh rạch, tôi nhìn thành Bắc Kinh lần cuối, không hề lưu luyến buông rèm xuống. Nếu đã rời đi thì sẽ không trở về nữa, tất cả những gì ở đây đều không còn liên quan đến tôi. Lãng quên và bị lãng quên, đều là tất nhiên, tôi sẽ có cuộc sống hoàn toàn khác. Thở dài một hơi sau cùng, lòng trở nên yên tĩnh và thả lỏng, tôi ngủ thiếp đi theo xe ngựa lắc lư, sẽ là giấc mộng đẹp.

—Hết trọn bộ—

32. Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện: tay

Nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của nàng ở ngoài chăn, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm xúc trơn bóng ẩm áp như trẻ em khiến lồng ngực hắn căng ra, phát đau, nhưng hắn lại rất thích cảm giác này, không cách nào để hình dung sự kỳ diệu này, sung sướng? Khoái trá? Phong phú? Còn có thỏa mãn.

Tay nàng không lớn không nhỏ, không mập mạp nhiều thịt, cũng không phải gầy trơ xương, mười ngón tay thon dài, dưới làn da trắng nõn nà mơ hồ có thể thấy được mạch máu màu xanh, móng tay cũng không để dài như nữ nhi bình thường, được cắt ngay ngắn, có màu hồng phấn sáng bóng nhàn nhạt. Mấy năm trước, trên mu bàn tay còn có chỗ lõm nhọt nhọt, bây giờ đã mất hẳn, các ngón tay đều tao nhã đầy nữ tính. Đôi tay này đúng là xinh đẹp, nhưng chớ nghĩ ngờ, vì chủ nhân của nó mới khiến cho hắn say đắm như vậy. Bao nhiêu lần, tràn đầy xúc động đụng chạm, cũng chỉ có thể nhìn từ xa, không giống hiện tại, có thể vuốt ve, hôn hít...

Vết bầm tím trên cổ tay hết sức kinh hoàng, là hắn đã hồ đồ! Dịu dàng hôn lên xương cổ tay xinh xắn, nghĩ đến nàng có bao nhiêu đau đớn thì không cách nào tha thứ cho sự lỗ mãng của mình. Nhưng là vì hắn không nhận được, ban đầu chỉ muốn cư xử dịu dàng với nàng, sau khi chạm vào thân thể của nàng thì đã trở nên cuồng bạo, tim và cơ thể đều kêu gào âm ỉ, hôn nàng, âu yếm nàng, chiếm lấy nàng, giày vò nàng! Hắn nghĩ vừa rồi nhất định là hắn điên rồi, hoàn toàn không có cách nào khống chế được bản thân mình. Trước hôm nay, hắn thậm chí cả nghĩ cũng không dám nghĩ làm loại chuyện này với nàng. Lúc ngồi uống rượu một mình ở tiệm nào đó, bên tai vẫn không thể tiêu tan câu nói của nàng, “Thà rằng trước giờ không quen biết ngài”, không quen, không quen, không quen...Tim co rút đau đớn, chỉ có thể nhắm mắt lại lấy tay đè ngực. Cho tới nay, nghĩ đến nàng thì nơi đây đều đau đớn, nhưng đau đớn này cũng mơ hồ mang theo chút buồn rười, một chút ngọt ngào, không giống như loại bị dồn nén này, đau đến hít thở không thông.

Nàng chẳng thèm ngó tới hắn, vì sao hắn cũng không thể phẩy tay áo bỏ đi, không nhìn đến nàng nữa, không nghĩ đến nàng nữa. Hắn không làm được, đã thử một lần, cũng đủ để hắn vứt bỏ bất kì đấu tranh nào. Đã sớm nhận ra điểm này, cho nên không mong lòng nàng đối với hắn cũng giống như hắn, thậm chí biết rõ trong lòng nàng có người khác, hắn cũng có thể giả vờ như không biết, chỉ cần nàng nguyện ý bỏ thí cho hắn dù chỉ là chút thương hại. Vì sao ngay cả liếc nàng cũng không thèm liếc hắn một cái? Chán ghét đến mức chỉ muốn tránh xa hắn. Như cho dù là như vậy, hắn cũng không thể thả nàng đi, đời này hắn sẽ theo nàng, hoặc sẽ chết trong tay nàng, hoặc sẽ dùng hết thủ đoạn để có được nàng.

Ôm người trong lòng, hắn không hề hối hận vì đã làm chuyện hết sức dè tiện như vậy. Nàng xoay lưng về phía hắn, hắn liền khê hôn cổ nàng, cởi bím tóc của nàng, để mái tóc dài mềm người xõa ra trong tay hắn. Có lẽ là sợi tóc chạm vào da làm nàng ngứa ngáy, nàng nhúu nhúu mày, “Um” một tiếng, cọ cọ khuôn mặt lên cánh tay hắn dưới người nàng. Cảm giác tê dại ngay lập tức từ chỗ nàng chạm vào truyền ra toàn thân, làm lòng hắn tê ngứa. Nàng giống như mèo con cuộn trong chăn, hắn không nhận được ép môi lên mặt nàng, từ vành tai đến khóe môi, chỉ nghe nàng mơ hồ ra lệnh một câu: “Mẫn Mẫn, xuống giường đi.” Hắn nén nụ cười, ghé vào tai nàng nói khẽ: “Ta không muốn xuống giường, làm sao bây giờ...” Sau đó hôn từ cổ nàng đi xuống, theo đó chiếc chăn bị hắn đẩy sang một bên, thân thể của nàng từng chút lộ ra trước mặt hắn, hắn đói khát hôn lên xương quai xanh của nàng, lại trượt đến ngực nàng, một tay bao lại nhẹ vỗ về vật tròn trịa làm hắn điên cuồng kia. Nàng bắt ăn vận vẹo, vì lạnh nên run rẩy dưới thân hắn, lúc hắn muốn đè lên người nàng, nàng lẩm bầm ” lạnh quá”, liền đưa tay ôm chặt lấy hắn.

Ngọn nến lúc này đã đốt hết, không hề báo trước vội vụt tắt, bên trong bỗng trở nên u tối. Tiếp đó đến phiên hắn lo lắng giật giật, nàng lại coi hắn như chăn ôm chặt không buông. Hắn có bao nhiêu khát khao chủ động ôm lấy tư vị này, cuối cùng may mắn và bất hạnh cũng nếm trải cả. Hắn bắt đầu dĩ cười lắc đầu, được rồi được rồi, cứ vậy mà ngủ thôi. Đắp chăn cho cả hai, ôm lấy bảo bối cuộn trong lòng, hôn tóc nàng, thỏa mãn chìm vào giấc mộng...

Trong mộng, dường như lại thấy sau buổi trưa ấy của nhiều năm về trước...Tứ ca và Bát ca vừa đánh cờ vừa nói chuyện chủ đề hắn nghe tới chỉ muốn ngủ gà ngủ gật; Thập ca đã sớm lười kéo Cửu ca tránh đi nơi

khác giải trí; không ngờ hần lại mệt mỗi buổi trôi qua cả buổi chiều, quay sang Thập Tam ca bên cạnh dường như đang tập trung tinh thần quan sát, thì thầm: “Thay vì ngồi ngây ngốc ở đây, không bằng ra ngoài đi dạo.” Vị này là ca ca nhỏ nhất, tuổi cũng gần hần, cũng dễ nói chuyện nhất, không ngoài ý muốn nhận được câu trả lời chấp nhận. Vì thế bọn hần đã gặp nàng. Một người xinh đẹp, tính cách lại rất hư hỏng, ánh mắt rất đáng ghét.

Lần thứ hai gặp nhau, hần nghĩ, thái độ của nàng đối với huynh đệ bọn hần, có lẽ không tính là xấu.

Lần thứ ba, còn là lần hần mất mặt nhất, lúc được Lý Hạo kéo từ dưới sông lên bờ, hần liền xin thẻ phải học bơi cho thật giỏi. Nàng cười lớn chế nhạo hần, sau đó cởi áo ngoài phủ thêm cho đệ đệ. Nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, hần cảm thấy, có lẽ, tính cách của nàng cũng không hư hỏng như vậy.

Ngày hôm sau gặp được nàng ở nhà bọn hần, hần cũng vô cùng khiếp sợ. Nửa nghiêm túc nửa vui đùa hôn nàng, tốt xấu gì hần cũng đã khiến nàng ngây người một lần, có lẽ là duy nhất một lần.

Lúc hần đứng dưới nước lạnh như băng, nhìn nàng cười quyến rũ với hần — đúng, quyến rũ, hần chỉ có thể nghĩ tới từ này —sau đó khẽ hỏi: “Mất không?” Hần nghĩ, cả đời này hần cũng không thể xóa được cảnh này.

Sau đó hần liền bắt đầu truy đuổi không ngừng nghỉ. Chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ buông tay, chỉ có lúc phụ hoàng ban chính thất cho hần, tuyệt vọng rất nhiều, bèn cân nhắc có nên buông tay hay không. Bởi vì, có lẽ hần sẽ mãi mãi không thể cho nàng có được sự tôn vinh. Một ngày trước hôn lễ, hần không nhìn được đi gặp nàng lần cuối. Hần tặng chiếc nhẫn được chế tạo đặc biệt cho nàng, nàng nhận lấy, hần nhìn thấy đôi tay kia từ khi nàng khoác áo lên cho hần thì liền yếu, không nỡ buông ra, không muốn buông ra. Cuối cùng hần ôm nàng vào lòng, vùi đầu vào gáy nàng, trên người nàng không hề có son phấn hay mùi thơm nào khác, chỉ có hương thơm riêng biệt của nàng, khiến hần say mê. Lúc buông nàng ra, hần liền hiểu rõ, không có nàng, hần vĩnh viễn sẽ không thể vui vẻ. Trong lúc hôn tay nàng, hần cũng hạ quyết tâm, cho dù thế nào, nàng cũng là của hần. Cho dù thế nào thân phận ra sao, thê tử trong lòng hần, chỉ có nàng.

“Làm gì vậy?”

Đột nhiên giọng nói sau lưng dọa hần nhảy dựng lên, xoay người thấy Lão Thập đứng bên cạnh, nhìn theo thứ hần đang đùa trong tay, nhân tiện nói: “Thập ca, huynh nhìn cái này xem.”

Lão Thập chăm chú nhìn, nói: “Tàng đao tốt, nhưng xem ra chỉ giống đồ dùng của nữ nhân thôi.”

Hần “ừm” một tiếng, nhẹ nhàng vuốt ve vỏ đao, suy nghĩ xuất thần hồi lâu, mới thì thào: “Không biết nàng có thích không...” Cái chuôi đao này là lúc theo đoàn hộ tống đi tránh nóng, thấy phôi trên người một võ sĩ cao lớn, nghe nói là định tặng cho người trong lòng. Hần vừa thấy đã nghĩ đến nàng, hần nói hết lời, lấy một cây ngọc bích như ý vân hạc hoa mai mới đổi được.

“Biết ngay nhất định là đệ lại nghĩ đến bảo bối tâm can kia rồi!” Lão Thập trợn trừng mắt, còn nói, “Hôm qua trong phủ Cửu ca, không phải là đệ không có cơ hội ở riêng cùng nàng? Vừa lúc cầm cái này đi tìm nàng, nói những lời nồng ấm một chút.”

Hần suy nghĩ, lại nói: “Không được, cứ để vài ngày nữa đã.”

Lão Thập tức giận nói: “Phiền nhất là dạng người lè mề như đệ đó! Về nhiệt tình búng bình thường ngày đầu rồi hả? Đã sớm nói với đệ rồi, nếu thích nàng thật thì nhanh lấy về phủ đi, yêu thương thú nhận đều tùy đệ.”

Hần im lặng không nói gì, chỉ cẩn thận bỏ đao vào hộp, đẩy nắp lại, đưa cho Phó Hữu Vinh hầu hạ bên cạnh, nói: “Phái người đưa cái này tới cho Lý cô nương.” Phó Hữu Vinh vừa tiếp nhận, hần lại rút về, phân phó: “Tìm người lanh lợi một chút.”

Lão Thập nhìn Phó Hữu Vinh đáp ứng lui ra, lắc đầu thở dài: “Ài, thôi, không nói cái này với đệ nữa. Nhưng nhắc tới nha đầu kia, thật cảm thấy nàng càng ngày càng đẹp ra, đệ rất có phúc.”

Hần có chút hoang mang, hỏi: “Thập ca, huynh thật sự, cảm thấy nàng đẹp sao?” Lão Thập lườm hần, hơi nổi nóng hỏi lại: “Đệ nói đi?”

“Đệ không biết.” Hần trả lời.

“Đệ là người mù, hay kẻ khá là đần độn?” Lão Thập châm chọc nói.

Mà dường như hắn vẫn không nghe ra ý chê cười trong câu nói kia, vẫn nói: “Đệ không biết nàng có phải là mỹ nhân hay không, nhưng đệ cảm thấy nàng đẹp, chỉ có nàng mới đẹp như vậy! Chỉ cần đệ cho rằng nàng đẹp là được, người khác thấy thế nào, nghĩ ra sao, đệ không quan tâm.”

Lão Thập tức giận không nhẹ, chỉ vào mũi hắn cả giận nói: “Ta thấy đệ bị lú lẫn rồi!” Trước khi phẩy tảo bỏ đi, lại quăng cho hắn một câu, “Ta khuyên đệ vẫn nên coi trọng nàng một chút! Hừ!”

Vốn cũng chỉ là một câu nói đùa của Thập ca, không ngờ lại thành sự thật. Thấy nàng bị người khác ôm vào lòng, người khác chính là Tứ ca cùng huyết thống với hắn, hắn cứng đờ tại chỗ, không thể nhúc nhích được, trong đầu chỉ không ngừng lóe sáng một câu nói, ‘Không thấy được điểm tốt của nàng’. Bọn họ thân thiết như vậy, nhất định là không phải ngày một ngày hai, nghĩ đến nàng cười với người khác, bị người khác ôm ấp, để người khác cầm tay nàng, hắn đã muốn giết người. Giờ khắc này, lần đầu tiên hắn ném trái mìn vị đồ kị. Thấy Tứ ca rời đi, hắn gần như cắn đứt hàm răng, tứ chi rớt cuộc cũng di chuyển được, tới gần nàng, chất vấn nàng. Khi nàng đáp ứng, sẽ đoạt tuyệt với Tứ ca, hắn thở phào nhẹ nhõm. Hắn tin nàng, nàng nói được sẽ làm được. Áp chế lửa giận và bất an trong lòng, chờ nàng thực hiện lời hứa của mình.

Hắn biết ép buộc nàng cũng vô dụng, chỉ có chờ, luôn luôn chờ...Thời gian chờ đợi càng ngày càng hoảng hốt, lo sợ thái độ chán ghét của nàng ngày gặp hắn, lo sợ nàng mất hứng khi nhìn thấy hắn. Nhưng, chờ được lại là tin tức nàng phải gả cho người khác. Lòng của hắn hoàn toàn lạnh lẽo, thì ra nàng chọn ai, cũng không chọn hắn. Ha ha, hắn đúng là tên ngốc! Được rồi, vậy thì để hắn ngốc đến cùng đi. Biết nàng sẽ chán ghét, nàng sẽ hận hắn, hắn vẫn phá hủy hôn sự của nàng. Người nàng chọn, hắn chỉ phái người đi dò la, nghe người ta miêu tả lại. Hắn muốn nhìn thấy đối thủ chưa từng gặp mặt ấy, nhưng cuối cùng lại quyết định từ bỏ, gặp mặt, có lẽ hắn sẽ không thể nào kiềm chế được tính khí của bản thân. Hắn hiểu rõ, nếu thật sự hắn làm gì với người kia, có lẽ nàng sẽ vĩnh viễn không để ý đến hắn nữa.

Chỉ cần để nàng biết, có thể nắm tay nàng cả đời, chỉ có hắn, như vậy là đủ rồi...

Trước khi mở mắt, phản ứng đầu tiên là đưa tay chạm vào người bên cạnh. Lúc không thấy, hắn lập tức tỉnh ngủ, thấy nàng còn đang ngủ thì thở phào nhẹ nhõm.

Nàng ngồi ở đó, lấy tay vén mái tóc dài, lộ ra đường cong duyên dáng của bờ vai, màu đen của tóc và màu da trắng như sứ dưới ánh sáng mờ nhạt có phần mờ lung. Hắn ngồi dậy, ôm cả nàng và chôn vào lòng, để bàn tay nàng áp lên ngực hắn, nói cho nàng, hai tay hắn dâng trái tim mình lên cho nàng. Sau đó, hắn cũng muốn nàng. Hôn ngực nàng, có thể cảm giác được nàng run rất nhẹ, thương tiếc để nàng nằm trên mặt áo ngủ bằng gấm, nắm lên mái tóc đen tuyền, hôn nhẹ, vuốt khẽ, kéo sang bên gáy. Tiếp đó xoa nhẹ lên tấm lưng trần trụi của nàng, cảm thấy còn trắng mịn hơn cả ngọc thạch, giống như được bao phủ bởi một vầng sáng. Dùng môi thăm dò từng tác da thịt, lần đầu tiên hắn cam tâm tình nguyện để lý trí bị ham muốn cắn nuốt.

Nhưng, sau khi đụng chạm như vậy, hắn vẫn không thể thỏa mãn, đúng, hắn muốn nhìn khuôn mặt nàng, hôn môi nàng khiến hắn vừa yêu vừa hận, lại vừa đau lòng...Thấy nàng cắn chặt cánh môi và lông mi rung rung, hắn chỉ có thể hôn mặt nàng trấn an, chuyển động càng thêm dè dặt cẩn trọng, loại tra tấn này, đủ để hắn điên cuồng, rồi lại ngọt ngào như vậy. Khi tay nàng bám lấy vai hắn, hắn lập tức vui mừng không xiết như bị thủy triều cuộn trào bao phủ. Hắn đã quên tất cả, chỉ có thể nhìn thấy nàng, cảm nhận cơ thể nàng, thể nghiệm tư vị hắn chưa bao giờ nghĩ tới...

Mồ hôi chơn hắn trộn lẫn vào nhau, hô hấp của nàng và trống ngực của hắn cũng dồn dập như nhau, sau đó, cùng nhau chậm rãi nằm xuống. Ôm nàng vào lòng, hắn cảm thấy hắn chưa từng vui vẻ và thỏa mãn như bây giờ.

Phó Hữu Vinh sai tỳ nữ Phúc nhi của hắn đưa một bộ quần áo nữ nhân lên, làm khẩu hình miệng ý bảo Phúc nhi đi hầu hạ nàng. Nhưng hắn lại liếc mắt ra hiệu với Phó Hữu Vinh, Phó Hữu Vinh lập tức hiểu được, vẫy tay gọi Phúc nhi đến bên cạnh, lấy quần áo trong tay nàng, giao cho hắn.

Hắn trở về trời đất tuyệt mỹ trên giường, thấy nàng cau mày nhìn quần áo nhẵn nhúm sau một đêm, nàng lập tức nhào đến đoạt quần áo trong tay hắn, cũng không hề bất ngờ để hắn ôm trọn, nếu không phải sợ nàng lạnh, hắn thật sự không ngại cứ ôm nàng như vậy.

Mặc cho nàng cái yếm thêu hình mẫu đơn, hôn vai và lưng nàng, buộc lại đai lưng; khoác lên quần áo trong, càng nút áo trước, liếm hôn xương quai xanh của nàng; mà quần lót vì nàng sốt ruột nhìn chăm chăm nên hắt vội vàng mặc vào cho nàng, nếu không, hẳn rất muốn thưởng thức đôi chân thon dài của nàng thêm chút nữa. Hẳn thề hẳn sẽ học cách đùa nghịch quần áo của nữ nhân, cúc áo này, dây buộc này, đều làm hẳn có hơi bối rối. Nàng giống như không quá thưởng thức hẳn hầu hạ, điều này khiến cho hẳn cảm thấy bị thất bại, lần sau, lần sau nhất định phải khiến nàng hài lòng.

Nắm đôi chân trần trụi của nàng lần sau cùng, mu bàn chân trắng mịn, ngón chân tròn tròn giống như đang dụ dỗ hẳn cắn một cái, nhưng có lẽ chủ nhân nó sẽ không cho phép hẳn làm vậy, bị đá một cước thì không sao, nếu vì vậy mà chọc giận nàng sẽ không hay. Nếu không được, cứ để hẳn hôn mắt cá chân đáng yêu thoáng ẩn hiện dưới ống quần kia cũng được! Đang lúc do dự, nàng lại không có hứng thú tiếp tục chờ hẳn ngơ ngác, tự mình mang vớ vào, hẳn mới thầm than bỏ lỡ dịp tốt. Ài, thôi, sau này còn có cơ hội. Đưa chân nàng đặt lên chân hẳn, mang giày thêu cho nàng, lại đổi một chiếc khác, sau đó đỡ nàng đứng lên. Ngồi bên cạnh bàn chờ nàng rửa mặt chải đầu xong sẽ cùng dùng điểm tâm, cảm giác này thật sự là quá tốt! Vẫn luôn thích nhìn bộ dáng ăn uống của nàng, cho dù nàng đói cũng cảm giác được sự ung dung và tao nhã. Khách quan mà nói, bộ dáng ăn uống của những người khác, quả thật giống như sói nuốt trâu. Nhìn nàng giống như cực kì thỏa mãn hưởng thụ ăn cháo, hẳn bỗng nhiên có suy nghĩ kì quái, nếu nàng thích hẳn giống như thích cái thìa kia thì tốt biết bao.

Nàng chưa ăn no, hẳn đã biết, dạ dày nàng nhất định rất tốt, cho nên hỏi nàng còn muốn ăn gì nữa. Nàng nghĩ rất nghiêm túc một lát, sau đó nói, hoành thánh. Con khỉ Phó Hữu Vinh này rất có ánh mắt, quay đầu tán thưởng hẳn.

Đang đợi hoành thánh mang lên, nàng lại ngấm trúng một miếng điểm tâm, cắn vào lại nghe có tiếng “rắc” giòn vang, chưa từng cảm thấy âm thanh này dễ nghe đến thế. Nhìn nàng ăn xong, trên môi vẫn còn dính chút bột vụn, hẳn rất muốn nếm thử mùi vị đó, biết đâu, ăn ngon thì sao. Bất giác nghiêng người đến gần nàng, nàng lại bùm môi để ngăn chặn hẳn, chỉ đành chịu từ bỏ, khoanh tay ngồi nhìn nàng dùng khăn lau hết bột vụn kia, rõ là đáng tiếc mà.

Ăn xong, hẳn liền thử thăm dò nói với nàng chuyện hôn sự. Vốn tưởng rằng lập tức có thể cưới nàng, nàng lại nói muốn đi về phía nam thăm tổ phụ. Hẳn không muốn để nàng rời khỏi mình dù chỉ một khắc, nhưng chọc nàng tức giận lại càng là hành động không lý trí. Hẳn cái gì cũng không sợ, chỉ sợ nàng không thêm nhìn hẳn, tư vị bị nàng coi như vô hình khiến hẳn chỉ nghĩ tới cũng làm trái tim nguội lạnh.

Đành chờ mấy tháng nữa vậy, chờ nàng trở lại, hẳn liền có thể nhìn thấy nàng phủ thêm giá y. Khi đó đã qua mùa xuân, có lẽ là mùa hạ, hẳn thích nhìn nàng mặc màu tím hoặc là quần lụa mỏng màu hồng nhạt; có lẽ là mùa thu, mùa thu kinh thành rất đẹp, nhưng cũng rất khô hanh, hẳn phải chuẩn bị mỡ để bôi cho tay nàng; đến mùa đông, bọn hẳn có thể ôm nhau sưởi ấm bên lò lửa, mang nàng đi săn bắt có thể làm nàng rất cao hứng. Lúc nàng cưỡi ngựa, má sẽ thoáng đỏ bừng, rất đẹp, nhưng ánh mắt lại như ẩn như hiện, giống như sau một khắc sẽ bay khỏi hẳn. Biết đâu, có thể cùng nàng cưỡi chung một con ngựa...

Làm sao bây giờ? Nàng vừa rời đi, hẳn đã nhớ nàng, thật sự để nàng đi sao? Nếu bây giờ đuổi theo, vẫn còn có thể chặn nàng lại, không, không được làm vậy, nàng sẽ rất tức giận...Cứ để hẳn nhớ nàng đi, mấy tháng nhất định sẽ trôi qua nhanh thôi, lúc nàng trở về có thể nghe nàng kể chuyện về Giang Nam tươi đẹp rồi.

33. Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện: Đổi tên

Ngày tết bận rộn lại hao tâm tổn sức, sau bữa cơm trưa, Lý thị liền nghiêng người trên kháng nhắm mắt dưỡng thần.

“Chủ tử, gia đã về.” Đại a đầu Xuân nhi rón rén vào nhà, ghé vào tai nàng nhỏ giọng thưa lại. Lý Thị mở mắt ra, chậm rãi ngồi thẳng dậy, lười nhác nói: “Vậy thì hai khắc nữa sẽ qua. Gia đang dùng cơm sao?”

Xuân Nhi đưa nước trà lên, tiểu nha hoàn Tú Thư nâng ống nhỏ, hầu hạ nàng súc miệng. Xuân Nhi vừa mang giày thêu cho nàng vừa trả lời: “Gia không dùng cơm. Vừa về đến đã vào thư phòng rồi.”

Sáng sớm chỉ dẫn theo Chung Bình ra ngoài, trở về cũng không gọi ai, lòng của hắn thế nào, càng lúc càng không ở trong phủ này nữa rồi. Lý thị thở dài, nói: “Đi thôi.” Xuân Nhi quan tâm, vội vàng lấy áo choàng lông hồ ly màu xanh treo trên giá khoác thêm cho nàng. Tú Thư vén rèm, một luồng khí lạnh xông vào mặt, nàng không khỏi run rẩy, ôm cổ áo lại rồi ra ngoài viện.

Thư phòng ở rất gần chỗ của Lý thị, hai viện chỉ cách một cái ao, buổi tối từ cửa sổ phòng ngủ của nàng nhìn ra ngoài còn có thể nhìn thấy đèn bên kia, cùng với bóng người mơ hồ chiếu trên giấy lót cửa sổ. Nhưng một năm trước, hắn cũng không thường dùng chỗ ấy, còn lý do bỗng nhiên ưu ái nơi này thà...A, dù sao cũng không phải những người khác đều lường trước như vậy.

Con đường đá sỏi ôm trọn bờ ao, đi không bao lâu liền đến nơi. Lúc nàng tiến vào cửa viện, Chung Bình vừa lúc xốc rèm màu tím từ nhà giữa đi ra, gặp mặt ở chỗ hành lang uốn khúc, hắn cúi chào thỉnh an rồi lui ra. Vẫn là công công Diệp Nhất Tú ở bên ngoài nhà giữa, thấy nàng liền tươi cười chào đón. Nàng nhẹ giọng hỏi: “Gia đâu?”

Diệp Nhất Tú dùng ánh mắt nhìn vào trong rèm cửa, thấp giọng nói: “Ở trong phòng.”

Lý thị liền muốn vén rèm vào trong, Diệp Nhất Tú chen vào trước mặt một bước, ngăn nàng khẽ tai nói thầm: “Lý chủ tử, gia đường như không được cao hứng, vừa rồi còn đập bể đồ đấy.”

Lý chủ tử? Qua không được bao lâu, chỉ sợ trong phủ này sẽ nhiều hơn một vị, đến lúc đó cũng không biết gọi thế nào. Lý thị gạt đầu, cười cười với Diệp Nhất Tú, tỏ ý tạ hắn đã nhắc nhở. Lúc vào cửa, nàng phỏng đoán vì sao hắn lại tức giận. Lòng dạ hắn cao thâm, trong mắt không chứa nổi hạt cát, tính cách không phải hiền lành, nhưng hắn đã kiềm chế hơn thời trẻ rất nhiều, dường như cũng đã lâu không đập đồ rồi.

“Gia.” Nàng gọi trượng phu ngồi xếp bằng trên mép giường, mắt lại nhìn chằm chằm dưới sàn nhà.

Hắn ngẩng đầu liếc nhìn nàng, vẻ mặt nhìn không ra hi vọng, hỏi: “Có chuyện gì?”

Vừa rồi nàng tiến vào liền quét tới tảng đá màu đỏ thẫm vỡ thành hai khối, bây giờ lại làm bộ như không thấy, cười trả lời: “Hai ngày nữa sẽ treo đèn, đốt pháo hoa, phúc tấn đang định mời phúc tấn tiểu a ca tiểu cách cách các phủ đến chơi đùa, cũng muốn ăn mừng náo nhiệt một chút, ý của gia thế nào?”

“Các người cứ tự xử lý đi.” Bước xuống kháng, nói: “Ta ra ngoài.”

Lý thị vội vàng hầu hạ thay quần áo, còn hắn lại đi ra ngoài làm gì thì nàng không hỏi được. Có lẽ năm năm trước, nàng còn có thể nói cười quần quít lấy hắn, bây giờ sao, có lẽ cũng chỉ có vị kia mới có thể nũng nịu với hắn. Nói đến vị kia, cơn tức giận của hắn hôm nay có phải nàng ta gây ra không? Cũng mấy ngày rồi không thấy nàng ấy đến đây. Cô bé kia gai cũng thật nhiều nha, đâm đầy cả tay rồi nhỉ? Nghĩ đến trượng phu bị một nha đầu nhỏ hơn hắn mười tuổi xem thường, nàng lại cảm thấy thú vị nha. “Nàng cười cái gì?” Tứ nhứ mày nhìn tiểu thiếp sửa sang cổ áo cho hắn.

Lý thị đáp: “Không có gì, đầu tháng một, người tự nhiên là vui mừng.”

Hắn cũng không nói gì thêm, khoác áo choàng liền ra khỏi phòng. Sau khi hắn rời khỏi, Diệp Nhất Tú đi vào, Lý thị phân phó: “Đồ trên đất, cứ để vậy. Đừng thu dọn làm lộn xộn thêm.” Bằng không, không biết ai lại gặp xui xẻo đây.

Diệp Nhất Tú khom người nói: “Nô tài hiểu rõ.”

Nhiều lần thấy hắn cẩn thận loay hoay gì đó, hóa ra là nắn đồ, hiện tại đã thành hai cánh rồi. Vật lý kỳ cổ quái này là do vị kia đưa, hôm nay đập cả ‘bảo bối’, chỉ sợ là tức giận không nhẹ. Nghĩ đến người này, nàng thật sự không nhịn được, “phốc” cười ra tiếng, Diệp Nhất Tú kỳ quái liếc nhìn nàng. Nàng chỉnh lại sắc mặt, dặn dò vài câu rồi cũng đi ra cửa.

Oa, tuyết rơi, sáng sớm vẫn còn có mưa bụi mà. Bên ngoài hạt tuyết rơi nhảy bật trên mặt đất trên mái hiên, âm thanh trong trẻo êm tai, một lát sau liền giống như một màn mưa tuyết. Nhớ lại, lần đầu tiên trông thấy vị kia, cũng là ngày có tuyết...

Bên ngoài băng tuyết ngập trời, trong phòng lò than đốt cháy rừng rực, ấm áp. Hiếm thấy trượng phu dẫn nàng ra ngoài tham gia kiểu tụ họp thể này, đối với nữ nhân đã quá quen với sự ngọt ngào trong phủ mà nói, thật đúng là chuyện khiến người ta hưng phấn. Huống chi lần này đi dự tiệc, ngoại trừ niềm vui được tám chuyện nhà với các chị em dâu, quả thật rất hiếu kỳ về ‘bảo bối tâm can’ của Thập Tứ a ca như lời đồn đãi. Bình thường các nam nhân nói về chuyện này thì đều mang theo nghiền ngẫm, còn nữ nhân thì lại tấm tắc lấy làm hiếu kỳ. Cuộc sống hoàng thất, thật ra rất nhạt nhẽo, một chút đề tài mới mẻ cũng có thể tựa như sóng cuộn lướt qua lỗ tai, ai nói dòng dõi thiên hoàng không thích chế thuốc như vậy?

Lý thị đã được như nguyện gặp được tiểu cô nương kia, cũng rõ thật là nhỏ, mới mười bốn tuổi, tướng mạo còn chưa nảy nở. Mặc dù như vậy thì cũng thật là xinh đẹp khiến người ta phải kinh ngạc. Tiểu cô nương thắt hai bím tóc, khuôn mặt non nớt không chút son phấn, hiếm thấy phong thái khéo léo như vậy, tự nhiên thanh thần. Ở trường hợp này, không giống như các cô bé ở tuổi này bình thường rất ngượng ngùng mắt tự nhiên.

Lúc nói chuyện, nàng cảm thấy cô bé tên là Lý Hàm này có hơi kỳ lạ, còn lạ ở chỗ nào lại không nói được. Nhưng, cũng đúng là thú vị. Cô bé làm nàng nhớ đến lúc mình ở tuổi ấy, có lẽ là nhỏ hơn một chút, lúc cha mẹ gọi nàng là “Ánh Nhi”, “Niếp Niếp”, thật sự là lứa tuổi ngây thơ khờ khạo, vui vẻ mà dễ mắc cho tiểu thơ và thời thiếu nữ. Nếu đổi lại là nàng khi đó, nhất định là biểu hiện không bằng tiểu cô nương này—không kiêu ngạo không kiêu kiêu, tao nhã có tiền lùi có mức.

Là vậy, khi đó, nàng còn không biết cái gì là dưới cái gì là trên. Cho đến khi bị mang tới phủ của Tứ hoàng tử, trở thành thiếp thất của hắn, nàng mới từng bước hiểu rõ, cũng may là nàng học nhanh. Còn nhớ sau khi kết thúc các nghi thức hôn lễ rườm rà, lần đầu tiên nàng gặp được trượng phu của nàng, hắn cười nắm tay nàng, đặt lên môi khẽ hôn, nói: “Chúng ta cũng tính là gặp nhau rồi.”

Nàng ngượng ngùng lại đánh bạo nói: “Còn không tính là thân thiết đâu.”

Hắn cười lớn ôm lấy nàng, đặt lên kháng nói: “Vậy thì thân mật hơn một chút...”

Một đêm này, bọn họ sức cùng lực kiệt.

Cho tới nay, hắn vẫn luôn đặc biệt yêu thích nàng, vượt qua bất kỳ nữ nhân nào trong phủ, bao gồm cả thê tử kết tóc của hắn. Một hai năm này cơ hồ chút phai nhạt, nhưng cũng không thấy hắn sủng ái người mới tới hơn, nàng tự nhủ cũng nên thỏa mãn, nhưng vì sao vẫn mơ hồ cảm thấy đau đớn khổ sở... Có lẽ là nhớ đến lúc hắn hăng hái làm trăm hoa vì nàng, có lẽ là nhớ đến cái ôm những buổi chiều ấm áp, cũng có lẽ là không thể quên những ngọt ngào khi hắn viết chữ nàng hầu hạ mài mực khi đó. Nhưng, với hắn mà nói, đã trôi qua thì sẽ không thể tìm lại nữa.

Lúc cô bé bên người bị gọi tên, nàng cũng kết thúc sự nhớ nhun. Tiểu nha đầu kỳ lạ này, cũng chói mắt, thu hút mọi ánh mắt ở đây, trượng phu của nàng cũng không ngoại lệ. Không thể không nói Thập Tứ gia năm ấy mười lăm tuổi nổi tiếng làm theo ý mình, ánh mắt độc đáo mà thủ đoạn tinh, cô nương này người khác thật sự không thể tơ tưởng đến.

Trên đường về, chính phúc tấn xưa nay có nề nếp cũng lấy câu chuyện về cô nương kia để trêu chọc. Trượng phu của các nàng cũng không tham gia thảo luận, chỉ nói một câu sau cùng: “Ừ, nha đầu thú vị.”

Thú vị? Lý thị có hơi kinh ngạc nhìn nhìn trượng phu, chỉ thấy khóe miệng hắn mang theo nụ cười thích thú, hắn cũng động tâm rồi, nhưng có lẽ cũng chỉ là nghĩ lại mà thôi. Nàng không cho là, cẩn thận như hắn sẽ động đến người trong lòng của Thập Tứ đệ. Nếu thật sự có xung đột, cũng không phải chỉ có hai chữ chuyện cười là có thể khái quát hết được.

Nhưng, nàng sai rồi.

Lúc trời nhá nhem tối, trong phòng có chút oi bức, Lý thị ra sau viện tìm chỗ dưới núi đá giả cạnh cái ao nhỏ, vừa có bóng râm vừa gần nước, vô cùng mát mẻ. Lại lấy một cái nệm êm, ngồi trên đó sẽ không sợ lạnh. Nơi này trong phủ cũng coi như là hẻo lánh, ngoại trừ gia trong thư phòng ra đi dạo, bình thường cũng không có ai đến. Đuổi Tú Thư đi, một người ngồi thêu, gió thổi qua ao nước mát rượi, khó có được buổi chiều dễ chịu như vậy.

Vài ngày trước tìm được các kiểu hoa văn rất đặc biệt, định thêu cho gia làm hầu bao, hắn cũng rất để ý

đến những đồ vật nhỏ này, nàng bèn châm kim hết sức kĩ càng. Nhưng khâu được một lát, cũng có hơi mệt mỏi, bất tri bất giác liền chớp mắt, không biết ngủ được một nửa hay một canh giờ, tỉnh lại tiếp tục khâu thừa, chưa khâu được mấy kim, liền nghe được tiếng bước chân cộp cộp. Ban đầu nàng không để ý, cho đến khi nghe được có người nói chuyện: “Cái này cho ngài.”

Giọng nói này, dường như đã nghe ở đâu rồi, cũng không quen thuộc. Lý thị tò mò đứng dậy, thò đầu ra ngoài thăm dò, thấy được bóng lưng gia, mà phía sau hẳn là một nữ tử, nhưng bị hẳn che khuất không nhìn thấy mặt. Gia hỏi nàng kia: “Đây là cái gì?”

Bọn họ chậm rãi đi tới, nàng mới nhận ra nữ tử thân thiết với trượng phu của nàng như vậy lại có thể là tiểu nha đầu Lý Hàm! Kinh ngạc không phải nhỏ, gia lại có thể...Ai cũng biết cô nương kia là bảo bối tâm can của Thập Tứ đệ!

Chỉ nghe Lý Hàm nói: “Chính là thiên thạch, nhìn rất thú vị, cho ngài làm đồ chặn giấy.”

Lý thị trông thấy gia lật qua lật lại tảng đá kia, cuối cùng nhú mày hỏi: “Nhìn không ra chỗ nào thú vị cả.”

Cô nương kia cầm lấy tảng đá, đáp: “Ừm, hình dạng của nó cũng giống như trái tim của ngài vậy.”

Gia dở khóc dở cười: “Thứ xấu thế này...trái tim của ta cũng dài như vậy sao?”

Lý Hàm chỉ vào tảng đá kia, nghiêm túc nói: “Xấu chỗ nào? Ngài xem, máu từ nơi này đi vào, lại từ bên này ép ra...”

Gia ngăn nàng lại, một tay dán trên ngực nàng, cười nói: “Vây còn trái tim của ta, cũng như nàng sao?” Lý Hàm cười đáp: “Cũng giống nhau thôi, chỉ là lớn nhỏ khác nhau thôi.”

Ngón tay Lý thị gầy gầy khe hở trên núi đá giả, cắn răng nhìn bọn họ đi tới lương đình gần chỗ nàng. Đã hơn một năm không gặp, cô nương kia không còn là “tiểu nha đầu” nữa, khuôn mặt và dáng dấp đã trở thành thiếu nữ thanh xuân bức người. Nàng mặc áo bào lụa mỏng, nhìn từ xa cũng cảm thấy quen mắt, đến gần lại thoáng nhận ra. Đó là do trước đó vài ngày, đêm thất tịch năm nay trong phủ đã đặt mua vải vóc. Vốn nàng cũng nhìn trúng chất liệu vải dệt nền xanh có hoa nhỏ màu vàng nhạt kia, đáng tiếc là gia đã sai người để lại, nàng tưởng là hẳn định thưởng cho ai đó, nên không mở miệng, hóa ra...

Gia cười nhìn kĩ quần áo Lý Hàm đang mặc, nói: “Ta biết nàng mặc nhất định sẽ rất đẹp.”

Lý Hàm dường như chẳng thích thú gì với đề tài này, nói: “Ngài hài hòng là được rồi.”

“Nàng mang hài đó rồi hả?” Gia lại hỏi.

“Ừ. Không phải đều là ngài tặng sao, nhất định ta phải mặc chứ?” Nàng hỏi ngược lại.

Hắn lại nói: “Để ta nhìn xem.”

Lý Hàm liền nhấc vạt áo lên, nói với hắn: “Này, thế này đây.”

Gia lại lôi nàng ngồi lên lan can trong đình, nói: “Để ta nhìn kĩ một chút.”

“Có gì hay đâu mà xem? Không phải chỉ là hài sao?” Nàng có chút bực bội nói. Lại không thể lay chuyển được hắn, chân trái bị hắn nâng gác lên chân hắn, hắn nhìn mũi hài hỏi: “Vừa chân không?”

Nàng “Ừ” một tiếng tỏ ý đáp lại.

Bỗng nhiên hắn nở nụ cười, sau đó cúi hài của nàng, nàng thở nhẹ nói: “Ngài làm gì vậy?” Hắn không để ý tới, cả vớ cũng cởi ra, nắm bàn chân trần trụi của nàng, cười xấu xa: “Có sợ nhột không?” Nói xong gãi gãi dưới bàn chân nàng vài cái. Lý Hàm vừa giận vừa cười nói: “Ngài, ngài dừng tay! Ha ha...Không dừng tay, ta, ta sẽ kéo ngài nhảy xuống đây đó!” Vì nhột nên nàng lắc lư thân mình về phía sau trốn tránh, hắn sợ nàng thật sự sẽ bị ngã xuống ao nước, liền ôm lấy nàng ngồi lên chân mình. Nàng giãy giụa, hắn lại vừa ôm chặt vừa dỗ dành, nói: “Dừng giận, chỉ đùa thôi...” Nói xong liền hôn lên.

Lý thị áp chế cơn giận nhìn bọn họ thân thiết, hai người kia, xem ra thời gian cấu kết cũng không ngắn. Tháng trước trưởng tử của gia vừa mới chết yểu, không ai được vui vẻ, bây giờ lại ở một chỗ với nàng, xem ra lại rất vui vẻ. Gia cũng coi như là yêu thích nàng, a, một cô bé tuổi trẻ mỹ mạo lại thú vị, tự động đưa đến cửa, có nam nhân nào mà không thích? Nhưng mà nha đầu kia, hừ, cứ tưởng rằng thông minh, không

ngờ cũng chỉ ngu xuẩn vậy thôi! Thập Tứ gia xem nàng như bảo bối, nàng lại không biết quý trọng, bây giờ lại không danh không phận không thê không thiếp để nam nhân khác lợi dụng! Ha ha, còn gia, trượng phu tôn quý của nàng lại có thể muốn động đến nữ nhân Thập Tứ để nhìn trúng! Nàng cười lạnh trong lòng, xem màn kịch này kết thúc thế nào đây!

Hai người bọn họ còn một đáp một không đáp, chỉ nghe gia nói: “Đợi lát nữa ăn cơm với ta.” Lý Hàm nói: “Không được, đêm thất tịch cầu kéo tay, tôi phải kịp bài lạy song tinh.”

Gia vừa hôn nàng vừa dỗ dành nói: “Không vội, dùng xong cơm, ta sẽ sai người đưa nàng về cũng còn kịp...Ta đặc biệt sai người làm món cá ngân châu, nàng ném thử xem...Buổi tối trở về, đảm bảo còn có thể kịp ăn táo ngọt với các tỷ muội...” Cho đến khi Lý Hạo gật đầu đáp ứng, hắn mới vừa lòng, mang vớ giày lại cho người trong lòng. Nàng kéo kéo áo choàng đứng lên, có vẻ dăm chiêu nhìn nhìn hắn, gia ôm nàng cười hỏi: “Sao vậy?”

Nàng cau mày đẩy hắn ra, nói: “Trước khi dùng cơm đừng quên rửa tay.” Hắn đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó cười lớn xoa mặt nàng, nàng gỡ tay hắn ra, xoay người cứ thế đi tới, hắn đuổi theo nửa kéo nửa ôm lấy nàng đi xa.

Cuối cùng đợi đến khi bọn họ đi khỏi, Lý thị mới đứng lên, lại phát hiện hai chân quỳ trên đệm đã tê rần. Vịn vào núi đá giả, rất vất vả để đứng vững lại, nhặt đồ thêu rơi trên mặt đất, phui hết bụi cát, nghĩ thầm, ừm, vừa lúc tặng cho Hoàng Quân làm đồ bao quạt.

Thậm chí không cần làm rõ, giữa vợ chồng với nhau cũng đã tâm chiếu bất tuyên (hiểu trong lòng mà không nói ra). Thời gian lâu dài, Lý thị phát hiện ra bản thân không còn kháng cự nữa, loại chuyện này quả thực cũng không tính là mới mẻ gì, đàn ông thích thú cái mới lạ, so với sương giá mùa thu sấm nổ mùa hạ còn bình thường hơn rất nhiều! Thích là ở một chữ ‘mới’, cô nương kia có thể được mấy năm đây? Ba năm, năm năm? Hay là mười năm, nàng cũng rất đẹp mà.

Nhưng mà, Lý thị vẫn không hiểu lòng dạ của cô nương kia, nhiều lần thấy bọn họ đơn độc trong cùng một phòng, nàng cũng thật là tuổi trẻ bất cần, vẫn hoàn toàn tín nhiệm chàng hay sao?

Gia thật sự rất say mê, phải nói là Lý thị chưa từng thấy hắn mê mẩn nữ nhân nào như vậy. Dĩ nhiên, năm đó bọn họ thế nào, nàng cũng không biết, hoặc là đã không còn nhớ rõ nữa...Đây là người thứ nhất, khi nào lại đến người thứ hai, người thứ ba...Đến lúc đó cũng chẳng còn nhiều cảm giác như vậy nữa. Nàng muốn nhớ thật kĩ cảm giác không cam lòng còn có được lúc này, lo âu và chua xót.

Bởi vì cô nương kia, gia cũng chẳng còn tâm tư dành cho các nữ nhân trong phủ nữa. Chỗ phúc tấn vốn đã ít đi, cứ theo lẽ thường mà đối phó qua loa, nhưng thường ngày vẫn luôn ghé vào viện của nàng, bởi nàng đã quen với sự đàng trí của hắn, hắn ở cùng nàng cũng được tự do không ít. Gần đây vừa tới vài người, hắn chỉ nhìn một chút, sau đó để nàng tự quyết phân đi các nơi. Cũng đúng, cho dù là nhìn ở phương diện nào, mấy nha đầu nhơ nhỡ kia, tố chất đều không thể so với niềm vui mới.

Ừm, nhưng vì sao, thấy gia và cô nương kia ở cùng nhau, nàng nhiều nhất cũng chỉ nghĩ nếu Thập Tứ gia biết chuyện, làm rầm rộ lên thì phải thế nào? Từ lúc nào thì nàng lại thích chuyện náo nhiệt rồi, rõ là...

Nhưng, có một ngày, nàng phát hiện tình hình còn nghiêm trọng hơn cả tưởng tượng.

Đêm tháng mười hôm đó, bên ngoài tuyết rơi, gió không lớn, nghe thấy tiếng phốc phốc rì rào ngoài cửa sổ. Nàng đắp mặt, Tú Thụ vừa định giúp nàng gỡ búi tóc, lại nghe thấy tiếng cửa viện bị mở ra, tiểu nha hoàn vào bẩm báo nói, gia đến. Nàng nghi hoặc khoác áo ra ngoài, thấy trượng phu mình đang vội vã đi vào. Trên chiếc áo hình rồng và đoạn lông chim màu xanh trên nón đều vương đầy tuyết, cả mi mắt cũng có giọt nước đọng lại, trong lòng cẩn thận ôm một người, hắn nhìn thấy nàng, chỉ nói một câu: “Nàng nghỉ ngơi đi, ta chỉ mượn một phòng thôi.” Sau đó liền đi đến căn phòng phía tây bên cạnh, người hầu đã đốt đèn trong phòng, có thái giám ở sau cửa, trong đó có người muốn tiếp người trong tay hắn, nhưng hắn lại lui về phía sau nửa bước, ôm chặt người nọ vào lòng, vượt qua tên thái giám nhiều chuyện kia, sải bước vào cửa.

Lý thị cho tới thời khắc này vẫn còn đứng ngây ngốc, sau đó bỗng nhiên tỉnh hồn lại, nói với Xuân nhi: “Tìm hai nha đầu nhanh nhẹn đi hầu hạ. Mấy tên thái giám kia tay chân vụng về, sợ là không thể gắng sức vì gia, đợi lát nữa thì đuổi xuống đi.” Xuân nhi đáp lời dặn dò rồi lui xuống, nàng vẫn còn đứng tại chỗ, sau đó lại như ma xui quỷ khiến đến ngưỡng cửa sổ, nhìn xuyên qua cửa sổ chưa khép lại bên kia. Gia đã thả

người lên giường đất trong phòng, bản thân lại ngồi ở mép giường. Hấn hất ra chiếc áo choàng trên người, lộ ra khuôn mặt của người đang ngủ say kia, không hề ngoài ý muốn. Tiếp đó, hấn bắt đầu cởi áo choàng của nàng, động tác dịu dàng mà cẩn thận, giống như sợ làm hỏng món đồ trân quý. Lúc định cởi nút quần áo trong thì hấn hơi do dự một chút, thu tay lại, đặt nàng lên gối, kéo chăn đắp cho nàng. Lúc này bọn nha hoàn mới dám tiến lên, dịch chân cho nàng, sửa sang lại quần áo đã cởi xuống.

Hấn phất phất tay để bọn họ lui ra, mình lại ngồi mãi bên gối nàng, thường xuyên dùng bàn tay thử độ ấm lạnh của giường đất. Nàng ngủ thật sự rất say, ngay cả hấn dùng ngón tay vuốt tóc mai của nàng cũng không hề có cảm giác. Hấn gạt tóc trên trán nàng sang hai bên, dùng trán chạm vào nàng, nàng “ưm” lên một tiếng xoay mặt đi, hấn khẽ hôn lên môi nàng, sau đó ngồi thẳng dậy, đưa tay ôm lấy má nàng, cứ chăm chú nhìn nàng như vậy. Hấn có biết biểu cảm trên mặt hấn lúc này là thế nào không? Loại nụ cười thỏa mãn, thản nhiên, lơ đãng này nàng hoàn toàn xa lạ. Nàng biết người trong phòng kia sao? Hấn, đúng là trượng phu chung gối với nàng nhiều năm nay sao?

Nàng không biết hấn rời khỏi bao lâu sau đó, chỉ biết là hai tay đã đông cứng, hai chân đã đứng tê rần. Trở lại phòng mình, chui thẳng vào chăn, lại không ngủ được, lấy chăn quấn chặt lấy mình, kể cả khuôn mặt. Liều mạng áp chế xúc động muốn xông vào căn phòng kia, bóp chết nữ nhân kia. Nàng cảm thấy bản thân đang run rẩy, nhưng lại hoài nghi, có lẽ không phải là thân thể, là lòng đang run rẩy...

Nằm thiếp đi, cũng không biết mình đã từng ngủ hay chưa, trời vẫn còn tối đen nàng đã ngủ dậy, ngồi trước bàn trang điểm dưới cửa sổ, cứ như vậy nhìn chăm chăm hướng căn phòng kia. Cho nên, lúc hấn đi vào nàng liền biết được, lên lút khiến bản thân kinh ngạc đi theo sát, vẫn đứng dưới cửa sổ nhìn trộm.

Chỉ thấy hấn nhẹ nhàng đến gần giường, cởi mũ trên đầu đặt lên bàn, sau đó vén lên tấm màn đầu giường, nửa ngồi bên giường, dán sát mặt mình vào mặt nàng. Nàng hơi động dậy, hấn không kiềm chế được khẽ hôn lên mí mắt nàng, chớp mũi và đôi môi nàng. Cho đến khi trong cơn ngủ mơ nàng xoay người ra bên ngoài, từ trong chăn thăm dò vươn tay bắt lấy cổ áo lỏng chòn của hấn. Hấn không tiếng động cười lên, hôn mu bàn tay và đầu ngón tay nàng, nhẹ nhàng tách các ngón tay của nàng ra, sau đó đứng lên, nắm tay nàng ngồi bên mép giường. Ước chừng một khắc đồng hồ, hấn mới đắp lại chăn cho nàng, buông rèm xuống, cầm mũ, rón rén ra khỏi phòng.

Sau đó, Lý thị bắt đầu hoài nghi, trượng phu của nàng điên rồi sao? Hay là nàng điên rồi? Ít nhất là cũng có ai đó sắp điên rồi. Nhưng nàng chưa từng nghi ngờ nữ nhân kia sẽ vào phủ, đến bên cạnh nàng, như không có việc gì lấy đi tất cả quan tâm của trượng phu nàng. Tim của hấn đi đâu rồi, mặc kệ là có đi đến chỗ cô ấy hay không, vĩnh viễn sẽ không trở lại nữa...Nàng nghĩ nàng sẽ thích ứng, Hoàng Quân rất đáng yêu, Hoàng Thời cũng mỗi ngày một lớn lên...

Vẫn chưa gặp được cô ấy, từ tháng giêng đến mùa xuân, mùa xuân đến mùa hạ, nghe nói đi về phương nam thăm người thân rồi. Gia rất không vui, ít nhất thì lúc nhìn nàng đã bị nàng nhận định là rầu rĩ không vui.

Một buổi chiều đầu thu, nàng nhìn hấn chậm rãi đi dạo vào viện kia, nàng gọi hấn, hấn không trả lời, nàng có hơi lo lắng đi qua. Chỉ thấy hấn đi vào thư phòng, ngồi xuống trước bàn, ôm hai nửa đồ chặn giấy xấu xí, một môi thở ra một hơi, nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế ngủ thiếp đi.

Vài ngày sau, nàng lại nghe được một tin khiến nàng vô cùng kinh ngạc, vạn tuế gia chỉ hôn cho Tứ gia, đối tượng là cô nương kia. Nàng nên cười sao? Có lẽ. Nhưng nàng cũng không cho rằng có gì vui vẻ, cuộc sống của nàng vẫn như cũ.

34. Ngoại Truyện 3 [hết]

Ngoại truyện

Hoàng đế đi tuần ở phương Bắc, trải qua dự thảo, hú còi và đóng quân, vừa đi vừa săn, hơn mười ngày sau đã đến suối nước nóng. Sơn trang nghỉ mát đang được thi công, hoàng đế ra chỉ dụ thị sát, dừng chân ở “Thủy Phương Nham Tú” đã được hoàn thành. (1)

Thập Tam từ tháng tư tới nay, trong lòng vẫn luôn phiền muộn, nhưng từ nhỏ tính cách hần vẫn hòa đồng tao nhã, trước mặt người khác cũng không để lộ cảm xúc gì. Quay đầu nhìn Thập Tứ lặng lẽ đi phía sau, chỉ thấy hần mỉm cười, giống như được gió hồ thổi vào hết sức mát mẻ say sưa. Thập Tam không khỏi buồn bực, hần ở đâu ra tâm tình tốt như vậy?

Từ khi rời khỏi kinh, cảm thấy biểu hiện của Thập Tứ khác hẳn với thường ngày, thấy ai cũng mặt mày tươi tắn, cả tính nóng nảy dường như cũng đã bỏ rồi. Thập Ngũ đệ còn từng trộm hỏi hần: “Thập Tam ca, Thập Tứ ca có chuyện gì vui sao?”

Ban nãy, phụ hoàng nhìn rạp hát đã hoàn thành và đang thi công, tâm tình rất tốt, để các huynh đệ mỗi người viết mấy tấm chữ. Đây cũng là kiểm tra tài văn chương và thư pháp, từ thái tử, đại a ca trở xuống đều không khỏi khổ cực suy nghĩ, chỉ có Thập Tứ vẫn nhúng mực múa bút, không đến thời gian uống cạn một chung trà đã viết xong và nộp lên. Chữ của Thập Tứ, trong các huynh đệ cũng xem như là thượng thừa, thường được phụ hoàng khen ngợi. Phụ hoàng lúc này cũng gọi hần đơn độc ra ngoài, nhìn thứ hần viết, lại lộ ra chút kinh ngạc, sau đó lại gọi nội thị treo hai tấm chữ lên. Thập Tam vừa nhìn thấy, lại là hai câu trong “Hồi ức Giang Nam” của Bạch Cư Dị, cũng không sợ phụ hoàng quở trách hần lười biếng, nhưng thời gian qua hần vẫn luôn hồ nháo thành quen, đối với việc hần làm chuyện khác người ngoài dự tính thì phụ hoàng cũng không thật sự tức giận.

”Giang Nam đẹp, phong cảnh vốn thật quen. Nắng lên hoa sóng hồng tợ lửa, xuân về sông nước lặng xanh trong. Chẳng nhớ Giang Nam sao?”

Nhớ về Giang Nam, nhớ nhất Hàng Châu. Sơn tự giữa thung tìm hoa quế, Quận Đình trên gò nhìn triều đầu. Khi nào lại đến thăm?”

Thập Thất đệ bên cạnh ghé lại, nói khẽ: “Sao Thập Tứ ca lại không viết đánh đánh giết giết nữa rồi?” Thập Tam cũng biết lòng hần có xúc cảm, nhưng cũng ngờ tới trong lòng Thập Tứ còn đang nghĩ về một thứ khác, “Nhớ Giang Nam, sau đó là Nhớ Ngô cung. Rượu Ngô một ly xuân lá trúc. Ngô oa song vũ túy phù dung. Khi nào lại tương phùng?”

Phụ hoàng cười hỏi Thập Tứ: “Sao người lại viết cái này?”

Thập Tứ lập tức đứng lên, đi đến chính giữa điện trả lời: “Hồi phụ hoàng, là nhi tử nhìn thấy phong cảnh ở châu Như Ý, nhớ tới năm ấy theo phụ hoàng đi tuần ở phương nam nên có cảm xúc.”

Hần nói rất thành khẩn, phụ hoàng lại lắc đầu, gảy tờ giấy cười nói: “Tạm thời không phạt người dùng lời của cổ nhân để ứng phó, chỉ nhìn một cách đơn thuần lại có chút phong lưu ý vị, so với giường cung bặt kiếm trước đây đã có tiến bộ.”

Thập Tứ được khích lệ, vui rạo rức tạ ơn lui về chỗ ngồi.

“Thập Tam Ca, chúng ta đi dạo trên đê này một chút đi.”

Cái tên một đường chỉ nhìn hồ nước và cây liễu này đã hoàn hồn chưa vậy? Hần còn nghĩ đến Giang Nam và Hàng Châu hay sao...

“Ngần người cái gì?” Thập Tứ đuổi theo, vỗ vai hần nói: “Vào đình phía trước ngồi đi.”

Thập Tam nghĩ thầm, người vẫn luôn ngẩn ngơ không phải là đệ sao? Thập Tứ lướt thẳng qua hần, đến ngồi bên bàn đá trong đình, nói với người hầu Phó Hữu Vinh: “Đi, chuẩn bị trà cho ta.” Cũng may là nơi này cách chỗ đóng trại không xa, cũng không tính là quá khó khăn để làm, Phó Hữu Vinh không có ai để phân phó nên phải đáp lại, tự mình chạy đi.

Con đê trong hồ chia làm ba nhánh, châu(*) Như Ý và hai châu khác, dương liễu lá lướt trên đê, nước trong hồ dập dờn chiếu sáng, hơn nữa chính đang ở khí trời mùa hè, ấy vậy mà lại không thấy quá nóng. Nơi này đúng là chỗ hành cung tốt nhất. Thập Tứ chỉ vào một châu đảo trong đó nói: “Cảnh sắc ở đó rất đẹp, giống như một cái vườn nhỏ, ở đó đã có hồ nước sáng lấp lánh lại có thêm bóng dáng của tùng trúc, nhất định là có thú vị riêng.”

(*) Bãi, cồn, đảo, trong nước có chỗ ở được gọi là châu.

Hắn hưng trí bừng bừng, Thập Tam lại không tiếp hắn một lời, Thập Tứ cũng không định nói một mình, vì thế mỗi người đều tự mình ngồi xuất thần. Im lặng hồi lâu, Thập Tam đột nhiên nói: “Nàng rời đi đã hơn hai tháng rồi phải không?”

Thập Tứ đương nhiên biết hắn đang nói đến ai, đẩy đẩy nhẫn ngọc trên ngón cái, cúi đầu mỉm cười: “Hai tháng lẻ bảy ngày...” Hắn mặc kệ là đang ở Kinh hay đang theo hộ tống, cũng không ngừng viết thư cho nàng, gần như là hôm sau sẽ viết tiếp một phong. Nhưng vẫn không nhận được hồi âm của nàng, có thể là nàng lười viết, cũng có thể là nàng vốn chán ghét việc này. Lý Hạo nói nàng rất tốt, hắn cũng yên tâm. Nàng không muốn viết, vậy thì cứ xem hắn viết là được, đêm nay sẽ kể với nàng phong cảnh ở Nhiệt Hà này.

Phản ứng của Thập Tứ khiến lòng Thập Tam đột nhiên chìm xuống, loại vui vẻ và bình tĩnh này, từ đâu mà có? Hắn nhíu mày, thăm dò một câu: “Có phải đệ đã làm gì nàng rồi không?”

Động tác trên tay Thập Tứ cứng đờ, vẻ tươi cười lập tức biến mất, híp mắt nói: “Chuyện của đệ với nàng, không tới phiên huynh quản!”

Hai quả đấm của Thập Tam cứ siết chặt rồi buông ra, sau khi lặp đi lặp lại vài lần, rốt cuộc cũng không đưa đến mặt của Thập Tứ, tay phải nâng lên đè nặng lên mép bàn đá, vì dùng sức nên chỗ khớp xương trở nên trắng bệch. Hắn kiềm nén lửa giận, cười lạnh nói: “À, đệ không làm gì thì tốt! Nếu như có... Chẳng lẽ đệ còn không biết tính khí của nàng sao, chỉ sợ cả đời này đệ đừng nghĩ đến việc gặp lại nàng!”

Sắc mặt Thập Tứ nhất thời xanh xao, ánh mắt lại không hề trốn tránh nhìn chằm chằm Thập Tam, hắn bỗng nhiên đập bàn đứng lên. Thập Tam cũng chống lên mặt bàn chậm rãi đứng dậy, đối với ánh mắt khiêu khích của Thập Tứ thì chỉ dùng ánh mắt lạnh lẽo miệt thị để đáp lễ.

Lúc này Phó Hữu Vinh bưng trà vào đình, Thập Tứ hừ lạnh, phẩy tay lảo đảo đi. Phó Hữu Vinh không hiểu hai vị chủ tử này nói trở mặt liền trở mặt, thấy vẻ mặt của cả hai đều khó coi như vậy, cũng không dám hỏi, đặt khay trà xuống liền đuổi theo Thập Tứ.

Thập Tam rót ین chén trà, uống một ngụm, cảm thấy chua xót không chịu nổi, vung tay ném ra hồ.

(1) Sơn trang nghỉ mát bắt đầu xây dựng vào năm 1703, cũng là năm Khang Hi 42, đến đầu Khang Hi 46 đều được đưa vào sử dụng. Lần này ngoài khoảng thời gian của năm Khang Hi 44, “Thủy Phương Nham Tú” đã hoàn thành chưa cũng không biết rõ. Nhưng một trong 36 tên phong cảnh trong đề mục của Khang Khi thì chắc chắn là còn chưa có.

Ngoại truyện

Hoàng đế đi tuần ở phương Bắc, trải qua dụ dỗ, hù dọa và đóng quân, vừa đi vừa săn, hơn mười ngày sau đã đến suối nước nóng. Sơn trang nghỉ mát đang được thi công, hoàng đế ra chỉ dụ thị sát, dừng chân ở “Thủy Phương Nham Tú” đã được hoàn thành. (1)

Thập Tam từ tháng tư tới nay, trong lòng vẫn luôn phiền muộn, nhưng từ nhỏ tính cách hắn vẫn hòa đồng tao nhã, trước mặt người khác cũng không để lộ cảm xúc gì. Quay đầu nhìn Thập Tứ lặng lẽ đi phía sau, chỉ thấy hắn mỉm cười, giống như được gió hồ thổi vào hết sức mát mẻ say sưa. Thập Tam không khỏi buồn bực, hắn ở đâu ra tâm tình tốt như vậy?

Từ khi rời khỏi kinh, cảm thấy biểu hiện của Thập Tứ khác hẳn với thường ngày, thấy ai cũng mặt mày tươi tắn, cả tính nóng nảy dường như cũng đã bỏ rồi. Thập Ngũ đệ còn từng trộm hỏi hắn: “Thập Tam ca, Thập Tứ ca có chuyện gì vui sao?”

Ban này, phụ hoàn nhìn rạp hát đã hoàn thành và đang thi công, tâm tnh rất tốt, để các huynh đệ mỗi người viết mấy tám chữ. Đây cũng là kiểm tra tài văn chương và thư pháp, từ thái tử, đại a ca trở xuống đều không khỏi khổ cực suy nghĩ, chỉ có Thập Tứ vẫn nhúng mực múa bút, không đến thời gian uống cạn một chung trà đã viết xong và nộp lên. Chữ của Thập Tứ, trong các huynh đệ cũng xem như là thượng thừa, thường được phụ hoàng khen ngợi. Phụ hoàng lúc này cũng gọi hắn đơn độc ra ngoài, nhìn thứ hắn

viết, lại lộ ra chút kinh ngạc, sau đó lại gọi nội thị treo hai tấm chữ lên. Thập Tam vừa nhìn thấy, lại là hai câu trong “Hồi ức Giang Nam” của Bạch Cư Dị, cũng không sợ phụ hoàng quở trách hần lười biếng, nhưng thời gian qua hần vẫn luôn hồ nháo thành quen, đối với việc hần làm chuyện khác người ngoài dự tính thì phụ hoàng cũng không thật sự tức giận.

”Giang Nam đẹp, phong cảnh vốn thật quen. Nắng lên hoa sóng hồng tợ lửa, xuân về sông nước lặng xanh trong. Chẳng nhớ Giang Nam sao?

Nhớ về Giang Nam, nhớ nhất Hàng Châu. Sơn tự giữa thung tìm hoa quế, Quận Đình trên gỏi nhìn triều đầu. Khi nào lại đến thăm?” Thập Thất đệ bên cạnh ghé lại, nói khẽ: “Sao Thập Tứ ca lại không viết đánh đánh giết giết nữa rồi?” Thập Tam cũng biết lòng hần có xúc cảm, nhưng cũng ngờ tới trong lòng Thập Tứ còn đang nghĩ về một thứ khác, “Nhớ Giang Nam, sau đó là Nhớ Ngô cung. Rượu Ngô một ly xuân lá trúc. Ngô oa song vũ túy phù dung. Khi nào lại tương phùng?”

Phụ hoàng cười hỏi Thập Tứ: “Sao ngươi lại viết cái này?”

Thập Tứ lập tức đứng lên, đi đến chính giữa điện trả lời: “Hồi phụ hoàng, là nhi tử nhìn thấy phong cảnh ở châu Như Ý, nhớ tới năm ấy theo phụ hoàng đi tuần ở phương nam nên có cảm xúc.”

Hần nói rất thành khẩn, phụ hoàng lại lắc đầu, gảy tờ giấy cười nói: “Tạm thời không phạt ngươi dùng lời của cổ nhân để ứng phó, chỉ nhìn một cách đơn thuần lại có chút phong lưu ý vị, so với giường cung bặt kiếm trước đây đã có tiến bộ.”

Thập Tứ được khích lệ, vui rạo rức tạ ơn lui về chỗ ngồi.

“Thập Tam Ca, chúng ta đi dạo trên dê này một chút đi.”

Cái tên một đường chỉ nhìn hồ nước và cây liễu này đã hoàn hồn chưa vậy? Hần còn nghĩ đến Giang Nam và Hàng Châu hay sao...

“Ngăn người cái gì?” Thập Tứ đuổi theo, vỗ vai hần nói: “Vào đình phía trước ngồi đi.”

Thập Tam nghĩ thầm, người vẫn luôn ngăn ngại không phải là đệ sao? Thập Tứ lướt thẳng qua hần, đến ngồi bên bàn đá trong đình, nói với người hầu Phó Hữu Vinh: “Đi, chuẩn bị trà cho ta.” Cũng may là nơi này cách chỗ đóng trại không xa, cũng không tính là quá khó khăn để làm, Phó Hữu Vinh không có ai để phân phó nên phải đáp lại, tự mình chạy đi.

Con dê trong hồ chia làm ba nhánh, châu(*) Như Ý và hai châu khác, dương liễu lá lướt trên dê, nước trong hồ dập dờn chiếu sáng, hơn nữa chính đang ở khí trời mùa hè, ấy vậy mà lại không thấy quá nóng. Nơi này đúng là chỗ hành cung tốt nhất. Thập Tứ chỉ vào một châu đảo trong đó nói: “Cảnh sắc ở đó rất đẹp, giống như một cái vườn nhỏ, ở đó đã có hồ nước sáng lấp lánh lại có thêm bóng dáng của tùng trúc, nhất định là có thú vị riêng.”

(*) Bãi, cồn, đảo, trong nước có chỗ ở được gọi là châu.

Hần hưng trí bừng bừng, Thập Tam lại không tiếp hần một lời, Thập Tứ cũng không định nói một mình, vì thế mỗi người đều tự mình ngồi xuất thần. Im lặng hồi lâu, Thập Tam đột nhiên nói: “Nàng rời đi đã hơn hai tháng rồi phải không?”

Thập Tứ đương nhiên biết hần đang nói đến ai, đẩy đẩy nhẫn ngọc trên ngón cái, cúi đầu mỉm cười: “Hai tháng lẻ bảy ngày...” Hần mặc kệ là đang ở Kinh hay đang theo hộ tống, cũng không ngừng viết thư cho nàng, gần như là hôm sau sẽ viết tiếp một phong. Nhưng vẫn không nhận được hồi âm của nàng, có thể là nàng lười viết, cũng có thể là nàng vốn chán ghét việc này. Lý Hạo nói nàng rất tốt, hần cũng yên tâm. Nàng không muốn viết, vậy thì cứ xem hần viết là được, đêm nay sẽ kể với nàng phong cảnh ở Nhiệt Hà này.

Phản ứng của Thập Tứ khiến lòng Thập Tam đột nhiên chìm xuống, loại vui vẻ và bình tĩnh này, từ đâu mà có? Hần nhíu mày, thăm dò một câu: “Có phải đệ đã làm gì nàng rồi không?”

Động tác trên tay Thập Tứ cứng đờ, vẻ tươi cười lập tức biến mất, híp mắt nói: “Chuyện của đệ với nàng, không tới phiên huynh quản!”

Hai quả đấm của Thập Tam cứ siết chặt rồi buông ra, sau khi lặp đi lặp lại vài lần, rốt cuộc cũng không đưa đến mặt của Thập Tứ, tay phải nâng lên đè nặng lên mép bàn đá, vì dùng sức nên chỗ khớp xương trở nên trắng bệch. Hắn kiềm nén lửa giận, cười lạnh nói: “À, đệ không làm gì thì tốt! Nếu như có...Chẳng lẽ đệ còn không biết tính khí của nàng sao, chỉ sợ cả đời này đệ đừng nghĩ đến việc gặp lại nàng!”

Sắc mặt Thập Tứ nhất thời xanh xao, ánh mắt lại không hề trốn tránh nhìn chằm chằm Thập Tam, hắn bỗng nhiên đập bàn đứng lên. Thập Tam cũng chống lên mặt bàn chậm rãi đứng dậy, đối với ánh mắt khiêu khích của Thập Tứ thì chỉ dùng ánh mắt lạnh lẽo miệt thị để đáp lễ.

Lúc này Phó Hữu Vinh bưng trà vào đình, Thập Tứ hừ lạnh, phẩy tay lão bỏ đi. Phó Hữu Vinh không hiểu hai vị chủ tử này nói trở mặt liền trở mặt, thấy vẻ mặt của cả hai đều khó coi như vậy, cũng không dám hỏi, đặt khay trà xuống liền đuổi theo Thập Tứ.

Thập Tam rót ừng chén trà, uống một ngụm, cảm thấy chua xót không chịu nổi, vung tay ném ra hồ.

(1) Sơn trang nghỉ mát bắt đầu xây dựng vào năm 1703, cũng là năm Khang Hi 42, đến đầu Khang Hi 46 đều được đưa vào sử dụng. Lần này ngoài khoảng thời gian của năm Khang Hi 44, “Thủy Phương Nham Tú” đã hoàn thành chưa cũng không biết rõ. Nhưng một trong 36 tên phong cảnh trong đề mục của Khang Khi thì chắc chắn là còn chưa có.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-duong>